

ЕКСПЕРИМЕНТ

„сбквартиранти“

ПО

АМЕРИКАНСКИ

ЕЛЕНА АРМАС

Уо
ЕГМОНТ

ЕКСПЕРИМЕНТ
„съквартиранти“
ПО
АМЕРИКАНСКИ

ЕЛЕНА АРМАС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

У
ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The American Roommade Experiment*

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2022

Редактор Вили Вълканова

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Електронно издание, 2022

ISBN 978-954-27-2892-4

*На онези, които чакат любовта:
бъдете търпеливи.
Любовта е абсолютна примадона.
Просто чака сублимния момент да излезе на сцената.*

ГЛАВА 1

Роузи

*Н*якой се опитваше да проникне с взлом в апартамента ми.

Е, добре де. Всъщност апартаментът не беше *мой*, а просто бях отседнала в него. Но това нямаше значение. Защото след пребиваването си в няколко нюйоркски квартала с печална слава отлично знаех, че ако някой не почука на вратата ти, значи изобщо не иска разрешение да влезе.

Доказателство номер едно: настойчивото тресене на входната врата – за щастие, заключена – в касата ѝ.

Трясъците спряха и най-сетне си позволих да издишам въздуха, който задържах в дробовете си.

Зачаках, вперила поглед в ключалката.

Добре. Може би грешах. Сигурно някой съсед беше сбъркал вратата. Или пък човекът отпред беше решил все пак да почука...

Някой май блъсна с рамо вратата и аз отскочих стреснато назад.

Ами, не.

Този отпред не чукаше. И едва ли беше съсед.

Следващата ми глътка въздух беше толкова малка, че кислородът едва стигна дробовете ми. Но нима можех да ги виня? След изминалия ден няхах право да обвинявам дори мозъка си, задето не успяваше да изпълнява нормално даже базова функция като дишането.

Преди няколко часа уютният, старателно поддържан апартамент, в който живеях през последните пет години, едва не се срути върху главата ми. Буквално. И не говорим просто за пукнатина в тавана и малко посипал се прах.

Цяло парче от него просто рухна. *Рухна*. Пред очите ми. И почти върху мен. Зейна дупка, достатъчно голяма, за да разкрие срамните части на съседа господин Браун, който ме зяпна смаяно от горния етаж. И да ми поднесе факт, който съвсем не исках да узнавам: съседът ми на средна възраст ходеше гол под халата си. Чисто гол.

Гледката беше почти толкова травмираща, колкото опасността парче бетон да те повали по пътя към дивана.

А сега и това. Влизане с взлом. След като се бях окопитила достатъчно, за да събера притежанията си – под зоркото наблюдение и свободно висящите... части на господин Браун – и да се добера до единственото място, което ми хрумна, предвид обстоятелствата, сега някой се опитваше да проникне в апартамента.

Разнесе се ругатня на чужд език и ключалката пак задрънча.

Уф, мамка му.

От всичките осем милиона жители на Ню Йорк точно мен ли трябваше да оберат?

Завъртях се на пръсти, заотстъпвах от вратата на студиото, в което бях потърсила убежище, и започнах да стрелкам с поглед познатото жилище в търсене на варианти.

Заради отвореното пространство на апартамента нямаше удачни скривалища. Единствената стая с врата беше банята, а тя не се заключваше. Наоколо нямаше предмети, които можеха да ми послужат за оръжие, с изключение на един крив глинен свещник, роден от мързелива творческа неделя, и паянтова бохемска лампа, чийто дизайн ме дразнеше. Изключено беше и да избягам през прозореца, защото се намирах на втория етаж и нямаше

противопожарна стълба.

Гневните ругатни вече се чуваха по-ясно. Гласът беше дълбок и мелодичен, а неразбираемите думи бяха последвани от шумно изпухтяване.

Сърцето ми препускаше. Сложих ръце на слепоочията си в жалък опит да укротя нарастващата си паника.

Можеше да е и по-зле, повтарях си. Онзи отвън очевидно не го бива в тази работа. Калпав обирджия е. Пък и не знае, че съм вътре. Мисли си, че апартаментът е празен. Това ми дава...

Телефонът ми изпиука за съобщение и силният, остър звук прониза тишината.

И издаде присъствието ми.

По дяволите.

Подскочих и се хвърлих към устройството върху кухненския остров. Беше само на три-четири стъпки от мен. Само че мозъкът ми, който още се затрудняваше с основни функции като, да кажем, преодоляването на три-четири стъпки, не изчисли правилно разстоянието и ударих хълбока си в близкия бар стол.

- Не, не, не - чух собственото си скимтене, докато се пресягах с една ръка.

Неуспешно, защото...

Столтът се сгромоляса на пода.

Затворих очи. Сякаш мозъкът ми се опитваше да ми спести грозната гледка.

След големия трясък в стаята се спусна тишина като затишие пред буря.

Отворих едно око и надникнах към вратата.

Може пък да беше за добро. Може пък трясъкът да го е уплашил. А дали беше *сам*...

- Ехо? - обади се дълбокият глас от другата страна на вратата. - Има ли някой въщи?

Проклятие.

Изопнах рамене и се обърнах съвсем бавно. Все още имаше някакъв шанс да...

Мелодията на глупавото мотивационно приложение, което свалих на телефона си по-рано, отново озвучи апартамента.

Божичко. Някой определено беше решил да ме спипа днес. Кармата, провидението, съдбата, случайността или пък някое всемогъщо същество, което очевидно бях разярила. Може би дори Мърфи и проклетият му закон.

Най-сетне успях да се докопам до телефона и да изключа глупавите звуци.

Очите ми неволно прочетоха уж вдъхновяващия цитат на екрана: АКО ВЪЗМОЖНОСТТА НЕ ПОЧУКА НА ВРАТАТА, НАПРАВИ СИ СВОЯ ВРАТА.

– Сериозно ли? – прошушнах.

– Нали знаеш, това го чух? – заяви Натрапника. – Телефона, трясъка и пак телефона. – След малко добави: – Добре ли си?

Смръщих се. Каква загриженост от вероятен обирджия.

Той не се отказа:

– Знам, че вътре има някого. Чувам как дишаш.

Ахнах възмутено. Не дишах шумно.

– Така, слушай сега – подхвана Натрапника шеговито, със смях. Смях. Наистина ли се смееше? На мой гръб? – Аз просто...

– Не, ти слушай – изстрелях накрая с пресеклив, треперлив гласец. – Каквото и да правиш, не ме е грижа. Вече... вече... – Вече достатъчно време стоях втрещена като пълна загубенячка. Нямах намерение да продължавам. – Обаждам се на полицията.

– На *полицията* ли?

– Точно така. – Отключих телефона си с разтреперани пръсти. До гуша ми дойде от тази... тази работа. Да му се не види, до гуша ми дойде от целия ми *ден*. – Имаш няколко минути да си тръгнеш, докато пристигнат. Полицейският участък е точно зад ъгъла. – Нищо подобно, но се надявах той да не знае. – Така че на твоето

място бих избягала веднага.

Направих миниатюрна, предпазлива крачка към вратата, после спрях и се заслушах за реакцията му. Надявах се да чуя отдалечаващи се стъпки.

Само че не чух нищо.

- Слушаш ли ме изобщо? - извиках и реших да втвърдя гласа си. - Имам приятели в Полицейското управление на Ню Йорк. - Нямах. Най-близкото до това беше чичо Ал, който работеше като охрана в една компания на Пето Авеню. Но така или иначе Натрапника май не се впечатли, защото предупреждението ми отново бе посрещнато с мълчание. - Добре, хубаво. Считай се за предупрежден. Вече набирам номера, така че ти си решаващ... *скапан... смотан... взломаджия!*

- *Какво?*

Игнорирайки нескопосания си и съвсем незаплашителен избор на думи, пуснах обаждането на високоговорител и след броени секунди гласът на оператора изпълни апартамента.

- 911. Какъв е случаят?

- Здравейте... - Прокашлях се. - Здравейте. Някой... някой се опитва да проникне в апартамента ми.

- *Чакай малко.* Ти наистина ли се обади? - смая се Натрапника. После обаче добави: - А, ясно. Схванах. - И пак се засмя. *Пак... се... засмя.* Смешно ли му се струваше всичко това? - Шегуваш се.

Гърдите ми се издуха от яд.

- *Шегувам се?*

- Ало? - разнесе се гласът от телефона ми. - Госпожо? Ако нямате спешен случай...

- Имам, и още как - уверих я незабавно. - Както ви казах, искам да съобща за влизане с взлом.

Натрапника проговори преди оператора:

- Ама аз съм в коридора. Как реши, че съм влязъл с взлом? Дори не стигнах до вътре.

Като изрече повечко думи наведнъж, успях да доловя акцента му. Изговорът на някои ми се стори познат и някъде в главата ми издрънча камбанка. Но точно в този момент няха нито време, нито енергия да обръщам внимание на разни камбанки.

- Опит за влизане с взлом - поправих се.

- Добре, госпожо - отвърна операторът. - Ще ми трябват името и адресът ви.

- Знам какво се случва - заяви Натрапника толкова силно, че отстъпих крачка назад. - Някой е решил да ми изиграе номер. Гледал съм онова телевизионно реалити. Как се казваше водещият? Оня с готината прическа. - Пауза. - Както и да е. - Още една пауза. - Хвана ме! Хубав номер. Ето смея се - добави той и избухна в шумен кикот, от който едва не изтървах телефона. - А сега може ли вече да отвориш вратата и да се приключва? Минава полунощ и съм скапан. - Хуморът се беше изпарил от гласа му. - Предай ѝ, че е страшно забавна. Това ще се помни като един от най-впечатляващите номера в историята.

Предай ѝ?

На кого?

Свъсих вежди и казах тихо до телефона:

- Чухте ли? Май е умопомрачен.

- *Умопомрачен?* - изсумтя Натрапника. - Не съм луд, само... уморен.

Нещо тупна глухо на пода от другата страна на вратата и се замолих да не е той, защото няха сили да се занимавам и с мъж в безсъзнание за капак на всичко останало.

- Чух - отвърна операторът. - Госпожо, ще...

- Да не би да съм объркал вратата? - прекъсна го Натрапника.

Да е объркал... вратата?

Това привлече вниманието ми.

- *Госпожо* - изсъска операторът, - името и адресът ви, моля.

- Роузи - отговорих бързо. - Казвам се Розалин Греъм и... Ами,

реално това не е моето жилище. На най-добрата ми приятелка е. Тя не го ползва в момента, а имах нужда да... отседна някъде. Естествено, не влязох с взлом. Имам ключ.

- И аз имам ключ - съобщи Натрапника.

Нещо изпука в главата ми като надраскана плоча.

- Невъзможно. - Изгледах ядосано вратата. - У мен е единственият резервен ключ.

- Госпожо Греъм. - Гласът на оператора вече звучеше изнервено. - Спрете да общувате с човека пред вратата ви и ми дайте местонахождението си. Ще изпратим екип да провери ситуацията.

Отворих уста, но Натрапника ми взе думата.

- Този път направо е надминала себе си.

Кой? Пак тази тя.

И двамата се умълчахме за няколко секунди. Накрая тежко *туп* наруши тишината. Прозвуча, сякаш е отпуснал тяло до своята страна на вратата.

- За кого говориш? - не се сдържах и попитах, без да обръщам внимание на настойчивото *Госпожо Греъм* от високоговорителя на телефона.

- Как за кого? - отвърна лаконично Натрапника. - За безкрайно забавната ми и удивително изобретателна по-малка братовчедка.

Дъхът ми заседна някъде между гръдния кош и устата ми.

По-малка братовчедка.

Страшно познатият отчетлив акцент на мъжа.

В главата ми се появиха очертанията на единственото логично обяснение.

Дали не бях...

Не. Не можеше да съм чак толкова малоумна.

- Госпожо Греъм? - разнесе се отново гласът от другата страна на линията. - Ако случаят не е спешен...

- Извинете, аз... - Затворих очи. - Ще ви се обадя отново, ако...

се наложи. Благодаря.

По-малка братовчедка.

О, боже. О, не. Ако този беше някой от братовчедите на Лина, здравата се бях изложила. Здравата.

Затворих телефона, пъхнах го в задния джоб на дънките и се насилих да вдишам дълбоко с надеждата да посъбудя с кислород дефектните си мозъчни клетки.

– Коя е братовчедка ти? – попитах, макар че знаех какво ще ми отговори.

– Каталина.

Вече беше официално: здравата се бях изложила. Аха. Но понеже живеях в Ню Йорк и се бях сблъсквала с немалко откачалки и откачени ситуации, все пак добавих:

– Ще ми трябва повече информация. Може да си видял името ѝ на пощенската кутия.

Проточена, шумна въздишка долетя от външната страна на дървената бариера помежду ни и бездруго стегнатият ми стомах се преобърна.

– Съжалявам – подхвърлих, неспособна да удържа думата. Защото наистина съжалявах. – Просто искам да се уверя, че...

– Че не съм умопомрачен – довърши вместо мен Натрапника, преди да му се извиня докрай. – Каталина Мартин, родена на 22 ноември. Кестенява коса, кафяви очи, гръмък смях. – Пак затворих очи, а усукващото се напрежение в стомаха пълзеше към гърлото ми. – Дребничка е, но ако те срита в топките, ще изревеш като магаре. Знам от личен опит. – След малко продължи: – Какво друго? Да видим... А, да. Мрази змии и всичко, което ѝ напомня за тях. Дори да става дума просто за няколко чорапа, съшити един за друг и натъпкани с тоалетна хартия. Хитро, а? Е, именно те доведоха до ритането на топки. Така че тя се смя последна.

Аха.

Бях се изложила. Здравата.

Зверски.

И се чувствах ужасно. Отвратително.

Толкова отвратително, че нямах очи да го спра, когато продължи:

- Няма да е тук няколко седмици. На меден месец е в... Перу, ако не се лъжа? - Зачака потвърждение, но така и не го получи. Бях онемяла от срам. - Щастливецът се казва Арън. Висок и заплашителен тип. Виждал съм го на снимки.

Почакай. Тоест...

- Не го познавам лично. Още не.

Още не познаваше лично Арън?

Аз...

Не. Не, не, не. Това не се случваше.

Той обясни:

- Нямах удоволствието да присъствам на сватбата.

Кое то потвърждаваше, че това наистина се случва. И ей така шокът и срамът ми отпреди малко бяха засенчени от ново чувство.

Защото този мъж не беше случаен натрапник, нито пък умопомрачен обирджия, избрал наслуки апартамента на най-добрата ми приятелка.

Мъжът, заради когото се бях обадила на полицията, беше роднина на Лина.

И не само. *Не*. Оказваше се точно *онзи* братовчед, който още не се беше запознал с Арън.

Един от дългия списък с испански роднини на Лина, пропуснали сватбата.

Той трябваше да е.

- Разправят, че партито било страхотно - продължи. И сякаш някой ме фрасна в гърдите. - Жалко, че го пропуснах.

Внезапно осъзнах, че вече стискам дръжката на входната врата. Явно думите му - и прозрението, че е *той* - ме бяха довели несъзнателно дотук, принуждавайки пръстите на свободната ми

ръка да се вкопчат в дръжката.

Не може да е той – напяваше глас в главата ми. – *Не може да съм чак такъв кутсуз.*

Но беше точно той. Сигурна бях. И късметът, съдбата, предопределението или каквато там сила определяше жребия ми, очевидно беше вдигнал гълъбите и ме беше оставил да се оправям сама.

Защото този мъж беше братовчедът, когото тайничко се бях надявала да срещна на сватбата. Единственият, който бе накарал стомаха ми да затрепка развълнувано при мисълта да се запозная с него. Да получа двете традиционни целувки по бузите от него. Да си разменям любезности с него. Да потанцувам с него може би. Да ме гледа в шаферската ми рокля. Най-сетне да го видя с очите си.

Толкова много възможности.

Завъртях заключалката и вратата се отключи с щракване.

Сърцето ми препускаше заради знанието, защото това *наистина* е той. Натиснах дръжката нетърпеливо, със запушено от надежда гърло. Глупавите ми фантазии от месеците преди сватбата се оплетоха с новите емоции от кашата, която току-що бях забъркала. Трепетът се примеси с чувство на вина. Срамът се усука около вълнението ми.

С туптящи гърди отворих рязко вратата и...

Нещо се стовари в краката ми.

Сведох поглед и очите ми веднага намериха източника на глухия звук.

Той лежеше по гръб. Явно досега бе стоял отпуснат на вратата и като я отворих, беше паднал назад.

Въздухът едва стигаше до дробовете ми, докато съзерцавах главата му, отрупана с кестеняви вълнички. Не съвпаднаше с картината, която държах скътана в паметта си. Нито пък със снимката, която тайно пазех в телефона си. Бях го виждала само с

късо постригана коса.

- Наистина си ти - чух се да измърморвам под нос, втренчила поглед в него. - Наистина си тук. И косата ти е различна. По-дълга и...

Затворих уста и усетих как се изчервявам ярко.

Красивото лице, което бях разглеждала на телефонния екран повече пъти, отколкото бях готова да си призная, се сбърчи в озадачена гримаса. Но шоколадовокафявите му очи бързо заблещукаха усмихнати.

- Срещали ли сме се... преди?

- Не - изстрелях. - Естествено, че не. Искях да кажа, че не изглеждаш както си те представях. Сещаш се, по гласа. Това е. - Поклатих глава. - И аз... *боже*. Извинявай. За всичко. Просто...

Просто какво, Роузи?

Горещината плъзна чак до ушите ми и бях сигурна, че ако в този миг земята се продъни под краката ми, за да ме погълне цяла - нещо, което вече не ми се струваше чак толкова невъзможно - щях доброволно да се дам.

- Страшно съжалявам - пророних. - Позволи ми да ти помогна.

Той обаче - мъжът, който дори не знаеше за съществуването ми, но чиито черти можех да си спомня отлично, затворех ли очи - като че ли не бързаше да стане от пода. Вместо това изучаваше с поглед лицето ми, съвсем бавно, сякаш аз бях изскочила от нищото и се бях свлякла в краката му.

Тъкмо когато реших, че съм се свързала достатъчно, за да кажа нещо друго - с малко късмет сравнително разумно - устните му се разтегнаха. Обърканата му физиономия изчезна напълно и на нейно място се появи усмивка, а думите, стигнали до устата ми, секнаха.

Защото той ми се усмихваше. И усмивката му беше широка, слънчева и, честно казано, от онези безсрамно чаровни усмивки, с които просто не знаеш какво да правиш.

Навярно повече дори от усмивката на *единствената* снимка, която си бях позволила да запазя и на която до ден днешен тайничко се любувах от време на време.

- Тогава - навел глава, подхвана той със сияйната си усмивка, - щом не се познаваме лично, здрасти. Аз съм Лукас Мартин. Братовчед на Лина.

Да.

Това го знаех. Отлично знаех кой е. Нямаше да повярва колко добре знаех.

ГЛАВА 2

Роузи

Лукас ме наблюдаваше, проснат на пода, и вероятно се чудеше какво ми има.

– Аз...

Ъх. Не така си представях първата ни среща. По галактически различен начин бях построила този момент в главата си. А и бях разполагала с време – повече от година – да си измисля десетки различни сценарии.

– Здравсти, Лукас – казах накрая. – Приятно ми е... приятно ми е най-сетне да се запознаем.

Най-сетне?

Мхм. Бях казала *най-сетне*.

Лукас сбърчи вежди и усетих, че ушите ми пламват още по-силно. Лицето ми сигурно беше огненочервено.

– Определено не си крадец! – заявих само и само да отклоня разговора от глупавото *най-сетне*. – И много съжалявам, че те помислих за такъв. Едва ли така си си представял първото посещение в Ню Йорк. И апартамента на Лина. Както и да е, може ли да ти помогна да се изправиш?

Лукас обаче остана по гръб, като продължаваше да се усмихва. Сякаш не виждаше нищо нередно в тази ситуация. Струваше му се съвсем *нормална*. Каквато определено не беше. Никак даже. Защото Лукас Мартин стоеше пред мен. Тоест лежеше на прага

ми – така де, прага на Лина. А аз му правех ужасно първо впечатление.

– Е, вярно, това не го очаквах – призна той и протегна ръка нагоре, на височината на корема ми. – Но при всички случаи ми е приятно да се запознаем, Розалин Греъм.

Загледах ръката му и дългите ѝ пръсти. После очите ми прескочиха към бронзовата кожа на китката му, обгърната с протритата кожена гривна.

Една малка частица от мен се запита каква ли ще е на допир кожата му, но и двете ми ръце останаха прилепени до тялото ми.

– Откъде... знаеш името ми? – попитах.

Беше казал цялото ми име.

Ръката му продължаваше да стърчи във въздуха. Несломима като усмивката му.

– Чух го преди малко – отговори небрежно той. – Когато го каза на оператора. Малко след като ме нарече *умопомрачен*.

Изтръпнах.

– О, боже, май наистина така те нарекох. – Издишах през носа. – Съжалявам и за това.

Продължих да мигам насреща му. Очите ми се спуснаха към кожата на предмишницата му, която постепенно се разкриваше, докато ръкавът на суитшърта се свличаше надолу. Но не поех ръката му и накрая Лукас я отпусна до тялото си.

– Кълна се, нямах представа, че пристигаш тази вечер. Лина не ми е казала нищо. Иначе нямаше да се обадя в полицията. Даже нямаше да съм тук, ако знаех, че ще идваш.

Лукас наклони глава с нещо като любопитство. Сигурно му се искаше да ме попита защо. Защо изобщо си тук?

– Може да ме наричаш Роузи – продължих. – Всички ми казват така. И ти може. Ако искаш, разбира се. Розалин също става.

Тих смях излетя от настойчивата му усмивка, последван от една дума:

- Роузи.

Сякаш изпробваше името ми върху езика си.

Божичко, само как го произнесе! С отчетливия си испански акцент, който извайваше „Р“-то, все едно цялото му тяло участва в оформянето на звука, а не само езикът и гласните му струни. Звучеше толкова... различно от всеки друг начин, по който бяха произнасяли името ми. Интересно. Запленяващо.

- Роузи - повтори той след няколко секунди. - *Qué dulce* - добави на майчиния си език, макар че не знаех какво означава. - Харесва ми. Отива ти.

- Благодаря - подхвърлих, усещайки как цялото ми тяло се затопля все повече и повече. Пристъпих смутено от крак на крак. - И твоето име е хубаво, Лукас. Много е... Суперско е.

Суперско.

Майчице. Майко мила.

Сериозно ли нарекох името му *суперско*? Като... като... някоя тийнейджърка?

- Благодаря? - изкиска се Лукас. - Добре, колкото и да ми е удобно на пода, омръзна ми да гледам лицето ти наобратно, Роузи.

Преди да осмисля думите му, Лукас скочи на крака с едно ловко движение, което не очаквах. Разсеяна от пъргавината му, височината му, съблазнителното произношение на „Р“-то, което още отекуваше в главата ми, и, разбира се, от цялостното присъствие на Лукас Мартин - от плът и кръв - пред мен, за малко да не видя, че трепна от болка и се преви.

- Внимавай! - извиках, скочих напред и го сграбчих за предмишниците с няколко секунди закъснение. Беше свел глава и не виждах лицето му. - Добре ли си?

- *Estoy bien* - отвърна задъхано той, сякаш несъзнателно преминал на родния си език. После поклати глава. - Добре съм. Всичко е под контрол.

Погледна ме бавно изпод мигли, впивайки очи в моите, и

всичката кръв в тялото ми отиде в лицето ми. В следващия миг обаче отново надникна надолу, сякаш нещо бе привлякло вниманието му.

Проследих погледа му.

Ръцете ми. Стискаха го като менгемета точно над лактите. И напипвах твърдите мускули отдолу. Стегнати мускули.

Вдигнахме погледи едновременно и моите вече изцъклени очи срещнаха неговите кафяви.

В изражението му се прокрадна комичен аспект.

- Добри реакции, Роузи.

Пуснах го на мига, все едно тези три думи ме блъснаха назад.

- Пак заповядай - смотолевих, стиснах ръце пред себе си и извърнах очи от лицето му; вторах се в една точка под брадичката му. - Сигурен ли си, че си добре?

- Да, нищо страшно - махна с ръка Лукас. - Май трябваше да се пораздвижа няколко пъти по време на полета, вместо да спя през повечето време.

- Вярно - кимнах. - Току-що си слязъл от трансатлантически полет.

Защото пред мен стоеше Лукас Мартин, който беше прекосил половината свят, за да дойде тук. От Испания, родната му страна. А как го посрещах аз? Заключих го отвън, извиках ченгетата и го оставих да лежи на пода цяла вечност.

- А, не - поправи ме той. - Долетях от Финикс.

О.

Как така?

- Имал си прехвърляне там, или вече си бил... - Спрях се, осъзнавайки, че съвсем не е моя работа колко време е прекарал в страната. - Както и да е, гледай каква съм. Още те държа на вратата. Заповядай.

Отстъпих встрани, за да го пусна в апартамента на братовчедка му изведнъж... сконфузена.

Лукас вдигна тежката си раница от пода и влезе, а аз се загледах в гърба му. Докато не ме виждаше, си позволих да го проуча по-подробно. Много подробно. Няколко пъти обходих с очи тялото му.

Да му се не види. Имаше дълги, стройни крака. Беше по-висок, отколкото изглеждаше в социалните мрежи, където го дебнех редовно. Дори раменете му бяха по-широки, отколкото очаквах. А омачканият му сив суитшърт изобщо не ги скриваше – нито мускулите, които усетих, когато го опипах преди няколко минути. Нито добре оформения му гръб на професионален атлет. Знаех, че участва в състезания по сърф. Говорим за шампионати и турнири, и красиви, страховити вълни с впечатляваща височина. Лукас навярно бе прекарал по-голямата част от живота си във водата и тялото му бе способно да понесе...

Раницата му тупна на пода и ме изтръгна от унеса. Беше спрял до острова, разделящ кухнята и всекидневната на уютното студио.

– И така, Роузи – подхвана той, навеждайки се да вдигне щъркела, който бях бутнала по-рано. Сложи го до другия. – Щом не си знаела, че ще идвам... – Лукас се обърна към мен с лежерна усмивка – ...и е нямало да бъдеш тук, ако си знаела, значи май не си комитетът по посрещането ми, а? – Говореше с дълбок глас и приятелски, но закачлив тон. Нещо в корема ми го забеляза, но аз веднага го потиснах. – Жалко. Започвах да си мисля, че трябва искрено да благодаря на братовчедка ми.

Нещото в корема ми запърха и ме накара да занемея, потапяйки стаята в странна тишина.

Усмивката на Лукас посърна.

– Пошегувах се – обясни той. – Неуспешно, като гледам. Извинявай. Обикновено съм по-остроумен.

Мигнах.

Мисли, Роузи. Мисли. Кажу нещо. Каквото и да е.

– Аштън Къчър – избра си мозъкът ми. Лукас свъси вежди. –

Водещият на „Прецакването“ – предаването, в което си правят номера. Нали не можеше да си спомниш как се казва. – Вдигнах ръце и обявих тихо: – Ти си *прецакан*!

Той пак наклони глава и ми се прииска да залича последните десет секунди от живота си. Да превъртя и да кажа нещо друго. Нещо умно. Кокетно. Толкова много ли исках? Дори не ставаше дума за последните десет минути от живота ми. Или часа.

И тогава Лукас прихна в смях. Дълбок, щастлив смях. И необяснимо как усещах, че е искрен и не за моя сметка.

– Да – каза той, овладявайки смеха си. – Точно за това предаване говорех. И наистина това е пичът с готината прическа.

Докато се вирах в него – в лицето му, извитите нагоре устни, красивите очи, косата му, която беше много, много по-хубава от тази на Аштън Къчър – почувствах, че започвам да се усмихвам. Не можах да се сдържа.

Лукас спусна поглед към устата ми и това накара усмивката ми да се изпари.

– Е – изправих рамене и извърнах очи. – Беше ми много забавно. – Наистина ми беше забавно. – Но май е време да те оставя да... правиш каквото трябва.

Без да губя време и да отчете възела, който се оформи на челото му, тръгнах към притежанията си и коленичих пред двата си куфара – единият беше отворен и пълен, а другият вече почти бях разопаковала – препълнената до пръсване торба от „Икеа“ и кашона ми с покупки от хранителния магазин.

Чух няколко стъпки от дясната ми страна. После чифт бели кецове изникнаха в полезрението ми.

– Тръгваш си – коментира Лукас, когато грабнах една обувка, която дори не си спомнях да съм вадила от багажа. – С всичко... това.

Знаех, че не е въпрос. Въпреки това му отговорих.

– Разбира се. – Взех и купчината пуловери, които също не си

спомнях да съм изваждала. – Просто минах през жилището на Лина да... да... – Да поживея в очевидно заетия ѝ апартамент, докато тя беше на меден месец, защото моят не ставаше за живеене в момента. – Да поля цветята. И да проверя пощенската ѝ кутия. Сещаш се, обичайните неща.

Настана кратка тишина.

– Не ми изглежда просто да си наминавала, Роузи.

– О. – Махнах с ръка, докато с другата наблъсках пуловерите в отворения куфар. *Защо, за бога, разопаковах толкова много от багажа си.* – Това ли? Това не е нищо.

Просто окаяните ми опити да не създавам неудобство на тип, по когото имах мъничко онлайн увлечение.

Той седна на пода пред мен. Все едно бяхме стари приятели.

Устата ми се отвори и затвори няколко пъти, преди да измисля какво да кажа.

– Какво правиш?

Умно, Роузи.

Лукас се засмя ведро и безгрижно – точно както *не* се чувствах аз.

– Щях да те помоля да ми кажеш откровено какво правиш в апартамента на братовчедка ми. И по-рано щях да го направя, само че бяхме... заети. – Той сви рамене. – Но не мисля, че ми дължиш обяснение. Всичко това – завъртя показалец във въздуха – очевидно е по вина на Лина. Не си знаела, че ще идвам.

– Наистина не знаех.

– А тя знае ли, че ти си тук?

Въздъгнах.

– Не... – Замълчах несигурно, макар и да вярвах, че всъщност му дължа обяснение. – Но се опитах да ѝ кажа. Звънях ѝ – и на нея, и на Арън – да питам дали може да пренощувам тук. – Само няколко нощи. – Никой от двамата не ми вдигна. Телефоните им сигурно нямат обхват.

Очите му обхождаха лицето ми, сякаш се опитваше да навърже нещо. После извади нещо малко от джоба си.

- Като говорим за ключове... - Хвана го с два пръста и ми го показа. - Преди малко не излъгах. Наистина имам ключ от апартамента ѝ.

Разтворих леко устни да се извиня отново, но Лукас поклати глава и ме спря.

- Лина ми го остави в пицарията малко по-надолу по улицата. „При Алесандро“? Писа ми да си го взема оттам.

Това звучеше... логично. Само дето не променяше факта, че не ми беше споменала за предстоящо посещение на Лукас.

- Свестен човек е този Сандро - кимна той. - Явно съм изглеждал напълно грохнал, защото дори ми предложи храна. - Лицето му се озари смайващо и ми напомни за една негова снимка в Инстаграм, на която съзерцаваше сочна пържола, сякаш парчето месо току-що му беше свалило звездите и луната. - Вероятно най-вкусната пица, която съм ял от доста време насам.

- Типично за Сандро - отвърнах, като си помислих за тъмнокосия мъж на средна възраст. - Не се учудвам. Поръчваме си пица от него поне веднъж седмично още откакто Лина се нанесе тук преди няколко години.

Кое то навярно беше причината най-добрата ми приятелка да сметне за безопасно да остави ключ от дома си при него.

- Да, разказа ми - отбеляза Лукас с блясък в очите, който ме накара да се замисля какво друго му беше казал Сандро за нас.

Винаги поръчвахме пица като за цяла армия.

Погледите ни се срещнаха за един дълъг миг. И въпреки че не беше толкова неловко, колкото преди няколко минути, мълчанието не беше и особено спокойно. Главно защото тайното ми увлечение по мъжа, който сега седеше на пода пред мен, се издуваше като балон, запълвайки цялото пространство помежду ни. И защото всички факти и подробности, които бях натрупала за

него през последната година и криех в заключено чекмедже в съзнанието си, внезапно започнаха да се изливат.

Например, че харесва пица с ананас просто защото и ананасът е храна – нещо, което никога нямаше да разбере. И че се е сдобил с малкия белег на брадичката си, когато се препънал в повода на Тако – красивата му белгийска овчарка – и се плъоснал по лице на земята. И че обича повече изгревите от залезите.

Господи! Количеството информация, която човек можеше да събере от нечий профили, стига да ги преравяше достатъчно дълго и често, беше стряскащо.

– Роузи – пророни той толкова мило, че в гърлото ми заседна топка срам.

Как бях могла да шпионирам някого така нагло?

– Да? – програчих.

– Каж ми честно. Защо си дошла?

Замислих се дали да му отговоря искрено. Не защото не исках да узнава истината, а защото срещата ни беше изпълнена с достатъчно драматични моменти, за да добавям и моя злополучен ден.

– В нашата сграда възникна дребна неприятност. – Преглътнах, примирена с полуистината. – Нищо особено, но реших да се махна за една нощ.

Той вдигна вежди.

– Каква дребна неприятност?

– Проблем с водопровода. – Свих рамене. – Лесно ще го оправят. Съвсем скоро ще мога да се прибера.

Лукас изхъмка скептично.

– Затова ли си тръгнала с всичките си земни притежания? – кимна към куфарите, торбите и разпилените дреболии между нас. – И целите ти... хранителни запаси? За една нощ?

– Обичам да си хапвам. – Гледах къде ли не, само не и в него. – Винаги огладнявам в малките часове. Това тук мога да го излапам

за една нощ, без окото ми да мигне.

- Добре - прие той, но май не ми вярваше.

Съвсем нормално, защото го лъжех.

Надникнах към него и нещо в изражението му, незнайно какво, ме подтикна да кажа:

- Добре де. Не беше съвсем *дребна* неприятност. Таванът ми се продъни. И дупката беше достатъчно голяма да си събера багажа, да извикам такси и да дойда тук.

Тук, защото татко се премести във Филаделфия, а брат ми Оли не отговаряше на обажданията ми. Тук, защото отгоре на всичко ги лъжех от месеци - шест, ако трябва да сме точни - а отидех ли да пренощувам у някого от тях, щях да разоблича собствените си лъжи.

- Извинявай, не исках да те товаря с проблемите си. Всичко е наред. - Озърнах се из малкия апартамент на приятелката ми. - Все пак в студиото има само едно легло, затова предполагам... *знам*, че не можем и двамата да останем тук. - Честно казано, няхах нищо против да спя на дивана, но Лукас не заслужаваше да го поставям в такова положение след тазвечерните събития. Чувствах се достатъчно гузна. - Ще си наема стая в хотел.

Погледнах го тъкмо навреме да видя как устните му трепват. Не в усмивка. В някаква гримаса.

- Но си добре, така ли? - попита ме той.

Намръщих се, леко учудена от въпроса.

- Моля?

- Дупката в тавана ти - припомни ми. - Звучи сериозно. Нали не си пострадала?

- О. - Преглътнах сухо. - Не... Добре съм.

Лукас обаче пак не ми повярва.

- Сериозно. Аз съм нийоркчанка. Жилава съм. - Опитах да се засмея искрено и продължих да придърпвам разпилените си вещи. - Дай ми малко време да си прибера нещата и ще си

извикам кола на „Юбер“.

Огледах неразборията пред себе си. И просто започнах да хвърлям всичко в куфарите.

Сигурно затова не усетих кога е станал Лукас, докато не закрачи нанякъде. Той спря пред раницата си, вдигна я и я преметна през рамо.

- Какво... - подхванах, скачайки на крака. - Къде тръгна?

Лукас разпредели товара на гърба си. Усмивката му се беше върнала, изкривена на една страна и... да, все така обаятелна.

- Нанякъде. Няма да спя тук.

- Какво? - възкликнах. - Защо?

Той пристъпи към вратата.

- Защото минава полунощ, а ти изглеждаш на път да припаднеш.

Мигнах смаяно. После ръката ми неволно скочи към косата ми. Наистина ли изглеждах...

Отпуснах ръката си. Нямаше значение как изглеждам. Първо, защото не можех да направя нищо по въпроса точно в този момент. И второ, защото... не можех да направя нищо по въпроса.

- Имаш ли къде да отседнеш? - попитах го накрая. - Друго място, освен апартамента на Лина?

- Разбира се. - Той сви рамене, без да сваля усмивката от устните си. - Това е Ню Йорк. Вариантите са безброй.

- Не. - Поклатих глава и направих крачка встрани, като му препречих пътя. - Не мога да ти го позволя. Аз си тръгвам. Това е домът на братовчедка ти. Дори имаш ключ. Не може да... прекараш нощта в хотел.

Усмивката му стана по-топла.

- Много мило, Роузи. Но ненужно. - Той ме заобиколи, принуждавайки ме да се завъртя на пета, за да го проследя с поглед. - Пък и така ще е по-лесно. Аз имам само една раница, а ти... - Очите му отскочиха към купчината разхвърляни вещи. - Ти имаш много повече.

- Ама...

Погледът му отново срещна моя и леко смръщената извивка на веждите му, в пълно противоречие с естествената му усмивка, ме накара да си загубя мисълта.

- Слушай - подхвана съвсем спокойно, - прям съм до болка, така че просто ще го кажа, ясно?

Преглътнах.

- Имам чувството, че присъствието ми тук те смущава. - След малко добави: - Всъщност съм сигурен. И това е нормално, току-що се запознахме.

Какво? О, боже, затова ли си тръгваше? Той...

- Не ме смущаваш - отрекох по най-смутения начин. - Или поне не заради това, за което си мислиш. - Той наклони глава на една страна и аз отворих уста да му кажа още нещо, каквото и да е. Само че не излезе нищо. Освен заекващо: - Не е... не е заради...

- Хайде да сключим сделка - прекъсна ме той и нещо ми подсказваше, че го направи, за да ме спаси от самата мен. - Ти ще пренощуваш тук, ще си починеш добре, а утре ще се върна. И ще започнем отначало. Ще забравим какво се е случило тази вечер. Чак тогава ще решим кой къде ще живее. - Направи многозначителна пауза. - Как ти звучи?

Ще започнем отначало. Ще забравим какво се е случило тази вечер.

Какво ли не давах да се случи такова чудо.

- Няма какво да решаваме, Лукас. Лина ти е обещала апартамента. Ти трябва да го вземеш.

- Добре - отвърна простичко той. - Но не тази вечер.

Това не беше правилно. Изобщо. Всичко се беше объркало и... осъзнах, че въздишам, чак когато чух въздуха да напуска устата ми.

Смехът на Лукас беше плътен, мъжествен.

- Ще се върна утре, обещавам.

Разтворих устни, готова да се съпротивлявам още, да го поваля на пода и да го принудя да остане, ако това се изискваше.

Той обаче заяви:

- Всичко ще е наред, Роузи. - Изражението му стана сериозно. Открито. - Всичко ще се подреди.

Цялата ми решимост да му се възпротивя се разсея, освобождавайки място за умората ми. Тежестта на всички години, в които се бях мъчила да контролирам нещата, да ги владея, винаги сама, внезапно ме обля от главата до петите като вълна. И поне този път в живота ми, когато ми казваха тези четири думи, „Всичко ще е наред“, вместо аз да утешавам някого с тях, почувствах нужда да се отпусна.

- Добре. Благодаря за жеста - отвърнах тихо и по-искрено, отколкото Лукас вероятно предполагаше.

Той кимна леко и направи още една крачка към вратата.

- Ще се видим утре. Този път ще почукам, обещавам.

Опитах се да измисля някой остроумен, забавен отговор, но имаше ли смисъл? Вече бях съсипала всичко. Първото впечатление беше като думи, изписани с перманентен маркер, които никой не можеше да промени. Затова просто продължих да го гледам, докато отваряше вратата.

- Ей, Роузи? - подхвана, преди да прекрачи прага. - Много се радвам, че най-сетне срещнах лично най-добрата приятелка на Лина.

Най-сетне.

Каза най-сетне.

Също като мен преди малко. Но вероятно със съвсем друг смисъл.

- И аз, Лукас. Всичко беше... *страхотно.*

Страхотно бедствие.

Той се поусмихна.

- И моля те, заключи вратата след мен, става ли? - После се

обърна и тръгна. – Някой може да реши да влезе с взлом.

Като насън загледах как Лукас Мартин изчезва надолу по стълбището, също както ми се стори, че сънувам, като го видях на прага си – е, на прага на Лина.

Вече всичко ми изглеждаше точно като сън, плод на въображението ми.

Глупав, причудлив сън за мъж, когото бях шпионирала през екрана на телефона си месеци наред благодарение на магията на социалните мрежи.

Мъж, в когото някак се бях влюбила като наивно момиче, дори без да съм го срещала лично и без да очаквам някога да го срещна.

ГЛАВА 3

Роузи

*Н*а сутринта се събудих - точно в 6:00 часа, както всеки делничен ден през последните пет години, макар вече да нямаше нужда - и в съзнанието ми веднага изплува образът на един господин с кафяви очи и широка усмивка.

И за част от секундата реших, че всичко наистина е било просто сън.

Лукас Мартин на вратата. Катастрофата, която последва.

Но докато реалността се завръщаше все по-ясно секунда след секунда, осъзнавах, че всичко това не е било продукт на подсъзнанието ми. В действителност се беше случило. Лукас наистина беше тук. Наистина го помислих за крадец. И бях успяла да му направя възможно най-лошото първо впечатление в историята на първите впечатления.

Ще започнем отначало. Ще забравим какво се е случило тази вечер.

Де да имах такъв късмет.

Покрих лицето си с лакът и простенах шумно.

И за да влоши положението, посъзвзелият ми се мозък ме подсети, че съм го пуснала да си тръгне - в град, в който току-що бе пристигнал - почти без всякаква съпротива. Бях си присвоила апартамента и го бях оставила да се оправя сам.

Божичко, каква егоистка.

Завъртях се на една страна, отказвайки да напусна утешителната сигурност на леглото на най-добрата ми приятелка. Погледът ми попадна върху рамкираната снимка на Лина и баба ѝ върху една полица, която ми напомни колко близка беше със семейството си.

Но защо тогава не ми беше споменала, че Лукас ще идва в Ню Йорк? Обикновено споделяше твърде много, особено с мен. Учудвах се, че не ми го беше подхвърлила поне.

В нейна защита обаче можех да кажа, че откакто Арън ѝ предложи брак през септември миналата година, Лина беше затрупана с подготовката за сватбата. Организирането на такова събитие в Испания от другия край на света не беше лесна задача. А след красивата крайморска венчавка преди два месеца, пак не можа да си поеме дъх, макар че заминаха на меден месец едва наскоро, през октомври. Така че явно... явно беше забравила.

Затворих очи, решавайки, че няма значение. Лукас вече беше в Ню Йорк, а Арън и Лина бяха в Перу, където се любуваха на заслужения си меден месец. Не виждах смисъл да се засягам.

Особено при положение че аз самата не бях откровена с близките си. Лина дори не подозираше, че съм тайно влюбена в братовчед ѝ. А това беше нищо, в сравнение с факта, че от месеци лъжех татко и Оли за работата си. *Месеци.*

Изпълни ме прилив на смелост.

Всичко това приключваше още днес. Край на лъжите.

Щях да разкажа на Лина за вчерашната случка, а после щях да посетя татко във Филаделфия. Можеше да извикаме и Оли. Ако благоволеше да ни вдигне телефона.

Надигнах се и облегнах гръб в таблата на леглото. Взех телефона си, избрах името на Лина в чат приложението и започнах да ѝ пиша.

Здрасти! Дано Перу ви се отразява добре, гълъбчета ♥ трябва

да ти кажа нещо. Снощи...

Палците ми увиснаха колебливо над екрана.

Снощи... почти вкарах братовчед ти Лукас в ареста.
Изненада!

Не. Определено не.

Изтрих изречението и започнах наново.

Снощи... таванът ми се продъни и влязох в твоя апартамент с резервния ключ, който ми даде (не можах да се свържа с теб, но знаех, че няма да имаш нищо против!). И всичко беше наред, докато Лукас не се появи на вратата, а аз го помислих за крадец. Помниш ли Лукас? Братовчед ти? Чийто профил в Инстаграм ми показва преди цяла вечност? Е, аз го... попреглеждах от време на време. Няколко пъти. Повечко. Да кажем всеки ден? Трудно е за обяснение, но си представи... Джо Голдбърг. Без убийствата.

Да, и това не ставаше. Твърде дълго беше за текстово съобщение.

Пък и думата *убийства* сигурно щеше да вдигне червен флаг.

С дълга, шумна въздишка изтрих съобщението и пуснах телефона в скута си.

Истината беше, че един вид го дебнех онлайн. По напълно безобиден начин.

Още когато Лина ми показва един от постовете му в социалната мрежа, любопитството ми се възбуди. Оттогава започнах редовно да проверявам профила му, докато Арън не предложи на Лина преди година, което... ми вдъхна надежда, че ще срещна Лукас на сватбата им. И така невинното ми любопитство прерасна в нещо друго.

Всяка снимка, която качваше в профила си, независимо дали

той присъстваше на нея, или не, пораждаше познатото пърхане в стомаха ми. Всяко кратко, но винаги забавно и чаровно описание под нея сякаш ме сближаваше по малко с него. Всяко видеоклипче, което публикуваше, ми даваше интимен поглед на живота му с Тако. На душата на един харизматичен хубавец.

Разбира се, въобще не възразявах, че като професионален сърфист на повечето си снимки беше гол от кръста нагоре.

Някои жени използваха Крис Евънс или Крис Хемсуърт, или някой друг Крис за инжектиране на доза серотонин преди лягане. Малко блянове и много неосъществими мечти. Е, аз пък... аз пък си имах Лукас Мартин за тази цел.

Просто глупаво, невинно залитане по човек, когото не познавах. Залитане, което приключи, щом Лукас изчезна мистериозно от виртуалното пространство и спря да качва нови публикации в профила си – няколко седмици преди сватбата на Лина и Арън – а после и не се появи на церемонията. В този момент се отказах от налудничавото си поведение и си казах: *Стига толкова.*

Телефонът извънтя в скута ми и забравих цялата сага, щом зърнах лицето на брат ми на екрана.

– Оли? – казах вместо поздрав с пропаднало в корема ми сърце. – Къде се загуби, по дяволите? Защо не си вдигаш телефона? Всичко наред ли е? Добре ли си?

От другата страна на линията се разнесе протяжна въздишка.

– Всичко е наред, Роузи – увери ме брат ми с дълбокия си баритон, който ми напомняше, че вече не е хлапе. О, не, той беше деветнайсетгодишен зрял мъж, който от седмици прехвърляше обажданията ми на гласовата си поща. – И извинявай. Бях... зает. Но ето че ти се обаждам.

– Зает с какво? – попитах, преди да успея да се спра.

Преди година, когато татко обяви, че напуска Куинс, където бе прекарал по-голямата част от живота си и където бяхме отраснали двамата с Оли, и се преселва във Филаделфия, брат ми ни уведоми,

че остава. Както и че за разлика от мен няма да постъпва в колеж. Ние го подкрепихме и го насърчихме да търси щастието си. Дори доскоро му помагах с наема и други разходи. Той обаче продължаваше да търси призванието си. На никоя работа не успяваше да се задържи за повече от броени седмици.

Мълчанието от другата страна на линията се проточи толкова дълго, че вече се чудех дали не е затворил.

- Оли?

Пак въздишка.

- Слушай - подхванах и всички чувства, кипящи у мен, се пропиха в едничката дума. - Не ти държа сметка. Обичам те, ясно? Знаеш, че те обичам повече от всичко. Но ти ме пренебрегваш от седмици и само ми изпращаш по някое кратко съобщение, колкото да не откача и да те докладвам за изчезнал. - Точно така и щях да постъпя, стигнеше ли се дотам. Несъмнено. - Така че не ми разправяй, че си бил *зает* и не очаквай да приема такъв отговор. Моля те, недей да...

- Зает съм, защото работя, Роузи.

За секунда се изпълних с надежда, мигновено погасена от стотина други въпроси.

- Чудесно - казах, потискайки тревогата си. - Каква работа?

- В един... клуб. Нощен клуб.

- Нощен клуб - повторих и се усилих да гледам обективно на нещата. - Като келнер? Вече пробва и... - И напусна на третата седмица. - Пробва и не се получи. В онова кафене, помниш ли?

- Не съм сервитьор - обясни той. - Правя друго. Трудно е за... трудно е за обяснение. Но печеля добре, Роузи.

- Не ме интересува колко печелиш, Оли. Интересува ме единствено да си щастлив. Да си...

- Щастлив съм, разбери. Вече не съм дете и не е нужно постоянно да се тревожиш за мен.

На косъм бях да изпръхтя след последното му твърдение, но се

сдържах. Оли беше пълнолетен и разбирах нуждата му от лично пространство. От самостоятелност. Но аз си оставах по-голямата му сестра, а той си оставаше хлапето, което хранех с шарена зърнена закуска за вечеря, когато хладилникът ни беше празен, а татко работеше нощни смени.

– Добре, добре, хубаво. Ще мирясам. – После додадох: – За днес. Той ми отвърна с вяло *благодаря*.

– Знаеш ли какво? – реших да отклоня разговора към по-невзривоопасна тема. – Хрумна ми да купя няколко рулца с кайма и да отскоча до Филаделфия. Да изненадам татко с късна закуска. Искаш ли да дойдеш с мен? Ще можеш да се прибереш до довечера. Хайде да се срещнем на гарата и да пътуваме заедно.

След кратко мълчание брат ми попита:

– Няма ли да ходиш в офиса днес? Понеделник е.

Изтръпнах и се смъмрих наум за небрежния гаф. *Мамка му*.

– Аз... да. Прав си. – И реално беше. Само че нито Оли, нито татко знаеха, че от шест месеца насам вече не наричах главния офис на „Интек Манхатън“ *моя* офис. – Но си взех почивен ден. Само днес. Шефът ми е... по-благосклонен с отпуските, откакто станах ръководител на екипа.

– А, да. Голямата ми сестричка вече е шефка. Вярно. – Той се засмя и ми се прииска да чувах по-често този звук. Прииска ми се да не го лъжех и той да не криеше разни неща от мен. – Значи повишението, което получи миналата година, ти се харесва, а? Смяташ ли да се изкачваш още по-нагоре по стълбицата, голяма сестричке?

– О, нямам никакво намерение, повярвай ми. – Защото не само че слизах по нея, ами дори бях паднала на земята. Опънах си краката, стъпих на пода и станах от леглото. – Е, ще дойдеш ли? При татко?

– Ами...

Самият факт, че не довърши, ми подсказваше, че ще ме

разочарова.

- Моля те, Оли. Искам да ти кажа нещо. И на двама ви. Пък и на татко му липсваш. Покривам те от седмици и вече не ми останаха извинения. Моля те, ела.

Той въздъхна.

- Добре, ще се опитам.

Е, и това си беше напредък.

- Ще ти пратя разписанието на влаковете, става ли? Може да се чакаме на гарата.

- Добре - отговори той и надеждата ми пак лумна. - Да знаеш, че... обичам те, Бобче.

Бобче. От цяла вечност не ме беше наричал така.

- И аз те обичам, Оли.

След тези прощални думи започнах да се подготвям за признанието пред мъжа, работил на няколко места едновременно, за да осигури на двамата с брат ми сносен живот, след като бе останал сам с нас. Мъжа, който ни беше отгледал сам, след като майка ни ни изостави. Мъжа, който ме беше пратил в колежа с пот на челото и стоманена решимост. Мъжа, на когото дължах финансовата сигурност, преди дипломата на инженер да ми я осигури доскоро. До онзи ден преди шест месеца, когато направих скок на сляпо, за да променя живота си. Кариерата си.

Боже.

Как да си призная пред този човек, че бях решила да напусна стабилната, добре платена позиция, за която и той, и аз се бяхме трудили толкова, за да преследвам мечти, уповаващи се единствено на мастило върху хартия?

Как да си призная пред човек, жертвал толкова много за мен, че съм заменила установената си кариера с прекрасна перспектива за хипотетична?

Нямах никаква представа. Именно затова носех тежката тайна на раменете си от толкова месеци.

Това обаче приключваше днес.

Повтарях си тази мантра през цялото време, докато се приготвях. Облякох първите дрехи, които успях да измъкна от куфара си: светлосини дънки и широк виненочервен пуловер. И като всяка сутрин неуспешно се постарях да укротя буйните си тъмни къдрици, връзвайки ги в свободен кок високо на главата си.

Когато излязох, започнах да чертая плана си.

Първо щях да мина през „О’Брайънс“, бруклинската пекарна на няколко крачки оттук, за любимите рулца с кайма на татко. Щях да изчакам да отхапе от първата си пикантна, пържена вкусотия, преди да му пусна бомбата.

Планът си го биваше.

Поне се мъчех да се убедя, че е така, докато поръчвах рулцата и си тръгвах с подкупа за татко. Вероятно затова, когато излязох на тротоара пред пекарната, едва не се препънах, когато погледът ми случайно мина през витрината на закусвалнята отвъд улицата.

Веднага върнах очи към мястото. И сигурно зяпах цяла минута.

Как иначе, щом Лукас седеше до прозореца с рошава коса и силни, мускулести ръце, скръстени пред гърдите му. Устата, която бях свикнала да виждам главно ухилена, сега зееше отворена, докато главата му висеше назад върху облегалката на стола. Носеше същите дрехи от снощи.

Сигурно грешах. Това не можеше да е Лукас.

Невъзможно беше Лукас да спи в закусвалня, пред чаша кафе и празна чиния. Той трябваше да е в хотел. Освен ако...

Дори не довърших мисълта си и краката ми ме поведоха към закусвалнята, докато един голям, настойчив въпрос се блъскаше в ума ми. *Тук ли беше нощувал? И защо? Защо не беше отишъл в хотел?*

Влязох и отидох до него, стиснала в една ръка торбичката с топли рулца.

Огледах го отблизо – торбичките под очите му, омачканите му

дрехи. Наченките на нещо като... лига, потекла от едното ъгълче на устата му.

- Лукас - прошепнах.

Той не помръдна. Дори не ме беше чул.

Прокашлях се и се приведох към него.

- Лукас - повторих.

Гузната ми съвест се преплиташе с тревога в стомаха ми и ме тласкаше да го сграбча за раменете и да го разтърся, за да изискам отговори и да му се извиня няколкостотин пъти. Едновременно. Защото никой не спеше в закусвалня по желание, а аз не биваше да го пускам толкова лесно снощи.

Посегнах плахо и сложих ръка върху рамото му.

- Ей. - Поразтръсках го леко, мъчейки се да не обръщам внимание колко топъл и твърд беше под суитшърта си. - Лукас, събуди се.

И... Пак нищо. Божичко, спеше като пън.

Не ми оставаше друг избор.

- СЪБУДИ СЕ!

Устата му се затвори рязко и едното му око се откряна.

Кафявият му ирис се завъртя към мен. В следващия миг изражението му се отпусна до сънлива версия на познатата усмивка.

- Роузи - каза със завален, пресипнал глас. - Наистина ли си ти, или се събуждам в рая?

ГЛАВА 4

Лукас

Какъв идиот бях само. Кръгъл, сънлив идиот.

Наистина ли си ти, или се събуждам в рая? Сериозно ли, - Лукас? Por Dios.¹

Нямаше нужда да съм изцяло буден, за да съжалявам за последното си изречение. Но изтърканата, банална и крайно ненужна реплика напусна устата ми още преди да осъзная какво ми се случва. Отворих очи – тоест око – и тя стоеше пред мен. Роузи. Най-добрата приятелка на Лина. Момичето, очаровало целия род Мартин. Сърцевидно лице, нежни черти, сочни устни, омагьосващо зелени очи. Недоспалият ми мозък се опитваше да реши дали е истинска, сякаш можеше да е мираж. И ето какви глупости излизаха от устата ми, когато умът ми блуждаеше.

– Ка... Какво? – попита колебливо Роузи, когато не добавих нищо след потресаващата си уводна реплика. Веждите ѝ се сбърчиха. – Добре ли си?

Въпросът на годината.

Принудих и другото си око да се отвори и поклатих глава с надеждата да съм придобил достатъчно небрежно изражение.

– Слънцето блестеше зад теб. – Посочих прозореца с ръка. – И озаряваше лицето ти. Като ореол.

Роузи мигна – и още веднъж – после отвърна:

– О. Благодаря.

Досмеша ме, но успях да сдържа смеха си и протегнах ръце над главата си. Всички мускули в гърба ми възроптаха, сковани от допълнителните часове в седнало положение. Не биваше да се задържам тук толкова време. Май трябваше да се изправа, да си раздвижа краката и да събудя ставите си, но...

Сега Роузи беше тук. И ме гледаше странно. Леко намръщено. Сякаш едновременно беше притеснена и малко ядосана.

- Много ли си ми... - подхванах.

Тя заговори заедно с мен:

- Може ли да те питам...

Срещнах погледа ѝ с усмивка и ѝ казах:

- Можеш да ме питаш всичко.

- Знам, че не ми влиза в работата - претраши се тя, - но... Какво правиш тук, Лукас? Изглеждаш... Ти да не би... - Прокашля се, сякаш реши да смекчи тона си. - Тук ли си прекарал нощта?

Не исках да я лъжа. Така или иначе не ме биваше в лъгането. Затова попитах:

- Как изглеждам?

- Е, изглеждаш чудесно... - Издаде някакъв странен звук, после продължи: - Изглеждаш добре, но и като... като човек, преспал в закусвалня.

- Тоест не принудено, небрежно привлекателен?

- Течеше ти лига.

- Ох.

- Сериозно говоря - настоя Роузи.

- О, вярвам ти. И сигурно съм бил интересна гледка.

- Да... може да се каже - сви рамене тя. - За хора, които си падат по спящи мъже с течащи лиги. - След малко добави: - Аз не съм от тях.

Наклоних глава настрани, уж умислено.

- Тогаво какъв е твой тип, Розалин Греъм?

Очите ѝ се разшириха леко.

- Моят тип е... - подхвана, но се спря. - Опитваш се да ме отклониш от темата. - Умълча се за момент и сбърчи сърдито устни. - Каза, че ще си потърсиш хотел. Ако не е имало къде да нощуваш, трябваше да останеш в апартамента на Лина. Трябваше да ми кажеш, вместо да ми позволиш да те изритам на улицата.

Намръщих се.

- Не си ме изритала на улицата - уверих я сериозно. Искрено. - Сам си тръгнах. - Защото усетих колко я смущаваше присъствието ми снощи. Колко я е учудила появата ми. А не обичах да нарушавам уединението и личното пространство на жените, без дори да сме си поприказвали преди това. - Тези диванчета са по-удобни, отколкото изглеждат. Пробвай. - Протегнах длан към пейката с червеникавокафява тапицерия отсреща. - Поседни, сама ще се увериш. Ще поръчам нещо за пиене.

Завъртях се и извиках усмихнато сервитьора. Той ми кимна отривисто в знак, че ще дойде след малко.

Когато се обърнах отново към Роузи, тя още стърчеше права.

Не беше помръднала от мястото си.

Беше твърде заета да ме гледа ядосано.

А на мен пак ми стана смешно. Защото ми се ядосваше - на мен, възрастен мъж, когото почти не познаваше - задето бях нощувал в закусвалня. И това ми се струваше много мило.

- Каза, че ще се оправиш - напомни ми с леко треперлив глас Роузи.

- Ето, оправих се. - Посочих се с две ръце, стараейки се да запазя бодрия си тон и да не допускам умората в гласа си. - Никога не съм се чувствал по-добре.

Погледнах я в очите и ѝ намигнах.

Бузите ѝ поруменияха и погледът ѝ стана още по-сърдит.

- Торбичките под очите ти говорят друго.

Потупах се по гърдите.

- Жестока си, Роузи. Престани да ме блъскаш в егото, защото

никога няма да се възстанови.

Тя обаче не отстъпи – нито пък се усмихна на шегата ми. Просто скръсти ръце пред гърдите си и забелязах кафявата торбичка в едната.

След десетсекунден дуел с погледи, въздъхнах. И отново посочих диванчето отсреща.

– Имаш ли работа? Ще останеш ли за малко? Изпий едно кафе с мен и ще ти обясня всичко.

Тя се поколеба, но после направи малка крачка напред.

– Мога да отделя малко време. Ще поседна.

Роузи тъкмо се настани в сепарето и сервитьорът дойде с две чисти чаши и каничка прясно кафе.

– Не те излъгах снощи. Наистина си потърсих хотел – признах ѝ, докато гледах как тъмната напитка пълни чашите ни. – Благодаря – кимнах на сервитьора, преди да си тръгне. – Но докато се регистрирах, възникна проблем с кредитната ми карта и най-вежливо ме поканиха да напусна.

– Какъв проблем?

Сложих захар в кафето си, разбърках го и отпих. Горчивият вкус ужили вкусовите ми рецептори по неприятен начин.

– Картата ми я нямаше в портфейла ми. И очевидно съм кретен, който пътува без резервна карта, така че... – Свих рамо. – Нямам представа къде съм я изгубил или оставил, но се оказа, че нося само личната си карта и малко кеш.

Петдесет долара по-точно.

Роузи изцъкли очи и пак се намръщи.

– Защо не се върна в апартамента? Аз бях там.

– Твърде късно беше, Роузи – отговорих простичко. – Влязох в първата отворена закусвалня, за да се обадя тук-там, и явно съм задрямал. Помниш ли сексапилната лига?

Зачаках смеха ѝ, но той така и не дойде.

Трудна публика се оказваше.

Продължих:

- Преди да заспя обаче, успях да се свържа с банката и да докладвам картата за изгубена. Ще ми изпратят нова, но ще отнеме известно време да стигне дотук от Испания.

- О, Лукас! - каза накрая Роузи, забила поглед в чашата си, и раменете ѝ провиснаха. - Това е ужасно. И се чувствам...

- Няма причина да се чувстваш отговорна за това, Роузи.

Очевидно не беше на моето мнение, но си замълча и просто отпи глътка кафе. Забелязах, че трепна и отдръпна чашата от устните си.

Приведох се напред и прошепнах:

- Слава богу, че и на теб не ти харесва. Започвах да си мисля, че местните по принцип си пиете такова кафе.

- О, не - прошепна ми тя. - Отвратително е. Боже. Колко изпи досега?

- Това ми е петото от снощи.

Вече познатото чувство на вина се завърна в изражението ѝ.

- Много съжалявам...

- Стига - прекъснах я и вдигнах показалец помежду ни. - Спри с извиненията, защото иначе няма как да бъдем приятели, Розалин Греъм?

- *Приятели?*

Кимнах, решавайки да не задълбавам в тона, с който произнесе думата. Сякаш дори не можеше да си представи да бъдем приятели.

- Е, теб какво те води насам? Едва ли интериорът, напитките и гледката, щом не си падаш по лигавещи се мъже.

Тя изсумтя. Бърз, остър звук. Но симпатичен. Усетих как устните ми се извиват в усмивка. Роузи поклати глава.

- Излизах от „О’Брайънс“ и те видях от другата страна на улицата. - Едната ѝ ръка изчезна под масата и се появи с мазната торбичка. - Правят най-вкусните рулца с кайма в целия град. Е, тя

май е една от малкото пекарни в Ню Йорк, които ги правят. Важното е, че са любимата закуска на семейство Греъм.

Запленен от аромата, който се носеше от торбичката, не можах да извърна поглед от пръстите ѝ, когато извадиха едно лъскаво, препечено рулце.

Наситеното ухание на пържено тесто върхлетя сетивата ми.

- Гладен ли си? - чух я да пита, поднасяйки изкушението помежду ни.

- Не - отвърнах, макар че умирах от глад. - Няма нужда.

Роузи изхъмка и за мое изумление протегна ръка към мен.

Проследих движението с поглед, после вдигнах очи към нея.

- Вземи го - подкани ме тя с игрива искра в очите. - На теб ти трябва повече, отколкото на мен.

- Не е редно. Това ти е закуската.

Тя сви рамо и съвсем бавно приближи рулцето до устата си. Загледах хипнотизирано отворените ѝ устни и лъскавата, примамлива вкусотия. Рулцето спря на сантиметър от устата ѝ и увисна във въздуха. Вдигнах очи към нейните.

Стомахът ми изкъркори.

- А - рече тя. - Стомахът ти май се опита да ми каже нещо.

Ако не бях толкова зает да се преструвам, че не копнея за рулцето ѝ с кайма, коментарът ѝ нямаше да ме хване неподготвен. Но точно така се получи и изтръгна гръмък смях от мен.

Устните на Роузи се разтегнаха и тя също се засмя тихо. Истински. *Най-сетне*. Харесваше ми.

- Изяж го - нареди ми усмихнато тя. - Настоявам, Лукас. Ще ме зарадваш.

Не знам какво точно наклони везната, но протегнах ръка и взех рулцето от пръстите ѝ.

- Благодаря, Роузи.

Под зоркия ѝ поглед го приближих до устните си, отхапах и...

- *Dios mío* - простенах. - Едно от най-божествените неща... -

отхапах още една хапка – ...благословило някога... – и още една – ...устата ми.

Тя се засмя отново.

Надникнах към нея и видях, че не откъсва очи от мен. От устните ми.

– Харесва ли ти? – попита ме.

– Дали ми харесва? – повторих, клатейки глава. – Това рулце заслужава повече от харесване. – Облизах показалеца си. – Заслужава любов. – Облизах и палеца си. – Заслужава да бъде ухажвано и боготворено.

Този път бузите ѝ направо пламнаха, вероятно от смущение заради безсрамната ми проява на наслада. Но аз открай време обичах страстно храната. Особено тестените изкушения.

Роузи бързо дойде на себе си и само върхчетата на ушите ѝ останаха да руменят.

– Май родът Мартин наистина боготворите храната, а?

Ухилих ѝ се широко, без да си направя труда да избърша мазнината и трохите от устата си.

– Не мога да говоря от името на всичките ми роднини, но ако всеки ден ми носиш по едно такова, вероятно ще ти падна на колене и ще ти се закълна във вечна вярност, Розалин Греъм. Ще ми отнеме около седмица. Може би и по-кратко.

Това като че ли я накара да онемее.

Наклоних глава на една страна, чудейки се дали е свенлива, или просто сдържана покрай непознати. Не че имаше значение, защото и двете неща не ме смущаваха особено. Най-вече след такава закуска.

За моя изненада Роузи извади още едно рулце от торбичката.

– Ето. Изяж и това.

– Ти в действителност си ангел от рая – уверих я, учудвайки дори себе си с прозрението, че всъщност не лъжех. – Но не заслужавам повече от добрината ти.

– Напротив – оспори тя и впи сериозен поглед в мен.

Махнах с ръка пред себе си.

– Не мога и няма.

– Вземи го, или... няма да бъдем приятели. А ти каза... каза, че искаш да сме, така че...

Значи все пак не беше *чак* толкова свенлива.

Ухилен, сякаш ми даваше целия свят, а не парченце неустойимо, мазно тесто, се приведох на лакти, доближавайки се до лицето ѝ. Принудих я да ме погледне в очите.

– Само ако си го поделим. – Хванах горната част на рулцето. – Колкото и да ми беше приятно да ти изнеса такова представление, предпочитам да не ям сам.

Роузи като че ли обмисли предложението ми и накрая изяде своята част. Когато приключихме, извади трето рулце, раздели го на две и ми подаде едната половинка, която приех с още по-лъчезарна усмивка.

– И така, Роузи... – Отпих от произстиналото си кафе, спускайки поглед по шията ѝ до пуловера ѝ с паднало рамо. Зачудих се дали не е тръгнала към офиса си. – С Лина работите в една фирма, нали? Как се казваше... Нещо с *Тек* ли беше?

– InTech – отговори Роузи с някаква гримаса. – И... работех там. Вече не. Стана... Дълга история.

Почаках да обясни, но въпреки че устните ѝ се отвориха и затвориха няколко пъти, така и не го направи.

Изхърмаках и потупах с пръсти по масата.

– Да се уговорим нещо.

Тя свъси вежди.

– Какво?

Устните ми трепнаха в лека усмивка.

– По-скоро е нещо като игра. Опознавателна игра. Защото, ако ще бъдем приятели, трябва да разчупим някак леда.

Знаех, че играя на сляпо. Тя нямаше причина да споделя с мен

каквото и да било, но виждах, че не бърза да си тръгне. Вече можеше да е продължила по пътя си, но ето че седеше тук с мен.

Роузи наклони глава и кичур тъмна коса се измъкна от кока ѝ.

- Ще си задаваме въпроси един на друг, така ли?

Кимнах.

- Отговор за отговор. Ще се редуваме до пет. Няма значение колко дълъг ще е отговорът. Как ти звучи?

Взирахме се дълго време един в друг. Виждах, че се двоуми. Но в изражението ѝ прозираше и любопитство.

Накрая се съгласи.

- Пет въпроса. Имам материал.

Кимнах бавно, потискайки нарастващото си нетърпение.

- Тъй като току-що ме нахрани и съм ти задължен, ще ти отстъпя първия ход.

Погледът ѝ заскита по лицето ми и едната ѝ вежда се вдигна, сякаш се канеше да изкорени най-дълбоките ми тайни.

Симпатична гледка. И малко плашеща.

Роузи склочи пръсти и отпусна ръцете си върху масата.

- Къде беше, преди да дойдеш в Ню Йорк? Каза, че си долетял от Финикс.

Отпуснах рамене.

- От шест седмици пътувам из Щатите. - Не ми убягна изненадата ѝ. - Започнах от север, Портланд, Орегон. После си наех кола и се спуснах на юг към Ню Орлиънс и Финикс.

Роузи кимна, осмисляйки думите ми. После каза просто:

- Добре. Твой ред.

- Лесно. С кого щеше да споделиш рулцата? Бяха три, така че освен ако нямаш незадоволим апетит...

Тя извърна очи към празната торбичка, смачкана на топка, и въздъхна.

- С баща ми и, ако имам късмет, с брат ми, но и това е дълга...

Изцъках с език.

- Не нарушавай правилата. Колкото и дълга да е историята, искам отговор.

Тя се засмя безшумно.

- Запътила съм се към Филадельфия, където от известно време живее татко. И се надявам да го посетим заедно с по-малкия ми брат, който избягва обажданията ми от седмици заради нещо, което, струва ми се, или ще ме разстрои, или ще ме вбеси, или и двете. Трябва да им съобща нещо важно. Затова и купих закуска. - Тя въздъхна тихо. - Рулцата са любими на татко. Луд е по тях.

Запазих мълчание, докато не вдигна поглед от масата. Спестяваше ми нещо. Можех да го прочета в изражението ѝ.

Престорих се на умислен, после попитах:

- Да се притеснявам ли, че баща ти ще ме издири и ще ми отмъсти, задето съм подвел дъщеря му да ми даде любимата му закуска?

Това ми спечели смях от нея. Кратък, но... достатъчен. Засега. Тя си върна сериозната физиономия и впери поглед в мен.

- Това вторият ти въпрос ли беше?

- Не съм особен почитател на разярените бащи, така че да. Това е въпрос номер две.

- Навик ли ти е да разяряваш бащи?

Без да откъсвам очи от нейните, пак се приведох на лакти.

- Това вторият ти въпрос ли е?

Роузи присви очи, но кимна.

- Вече не. Е, в миналото поядосах един-двама. - Смигнах ѝ и забелязах, че бузите ѝ пак се изчервиха. - Дължиш ми един отговор.

Тя преглътна.

- Не, моят баща няма да ти отмъсти. Дори не знае, че ще го навестя. Искам да го изненадам и рулцата бяха нещо като емоционален подкуп.

Последната част разпали интереса ми, но Роузи ме изпревари

със следващия си ход.

- Мой ред - обяви. - Колко време ще останеш в Ню Йорк?

- Шест седмици. Без да кандидатствам за виза, имам право да остана в страната само три месеца, затова реших престоят ми в Ню Йорк да е най-дълъг, защото Лина ми предложи апартамента си. Каза, че имала договор с наемодателя до декември и студиото щяло да стои празно, след като се премести в дома на Арън, така че...

Роузи стисна устни и не можех да преценя защо, но не исках да попиля следващия си въпрос за това, при положение че ме глождеше един по-важен.

Опрях брадичка в юмрука си.

- Защо ти е нужен емоционален подкуп за баща ти?

Гърдите ѝ хлътнаха. Мълча толкова дълго, че вече не очаквах да отговори. Сигурно ѝ беше омръзнало да играе тази игра с човек, нахлул в живота ѝ преди по-малко от денонощие.

Но накрая Роузи каза:

- Напуснах работата си. - После думите сякаш се заизливаха от нея. - Доходоносната си, многообещаваща работа като ръководител на екип в инженерна фирма. Затова ти казах, че вече не работя в InTech. Махнах се оттам. Преди шест месеца. - Отворих уста да кажа нещо, но от нейната се изсипаха още забързани думи. - Баща ми не знае. Нито пък брат ми. Само Лина. И Арън, разбира се. Не защото ѝ е съпруг, а защото ми беше шеф и на него подадох оставката си. Знаят и всичките ми бивши колеги, естествено, защото вече не работя с тях. Така че, да, разни хора знаят. Не знаят обаче какво ме тласна да напусна. - Тя прехапа долната си устна. - Е, затова ми трябваше подкуп за татко. Защото... крия нещо толкова значимо от него. А никога преди не съм го лъгала, никога. Много сме близки. Винаги сме били комбина.

- Ще се ядоса ли? - Нещо неочаквано се размърда в корема ми.

Закрилничество. Опитвах да се отърся от него, отдавайки го на факта, че Роузи беше най-добрата приятелка на по-малката ми братовчедка. И на това, че мразех насилници. – Че си напуснала? Затова ли не си му казала още?

– О, не. Никога не би ми се ядосал, че съм решила да преследвам мечтата си. Колкото и да е нова. – Това донякъде укроти защитническия ми импулс, но и подкладе още повече любопитството ми. Каква нова мечта? – Но и не вярвам да му се понрави. Винаги се е гордял с мен. Гордее се, че дъщеря му е инженер. И работи в Манхатън. В детството ми няхаме много. – След кратка пауза продължи: – На завършването ми за първи път го видях да плаче. С големи, нестихващи сълзи. Май ги рони часове наред. А след като ме повишиха миналата година, когато още живееше в Куинс, се похвали на всичките си съседи. „Моето Бобче вече ръководи цял екип. Тя е шефка!“ Направи ми парти и покани приятелите си, все едно... знам ли, все едно дъщеря му е спечелила Нобелова награда. – Тя поклати усмихната глава. – Ще е ужасно, че захвърлям всичко на вятъра заради нещо, което вероятно не разбира. Затова още не съм събрала смелост да му призная. Страхувам се, че няма да... няма да ме разбере и подкрепи. А това ще разбие сърцето ми.

– И каква е тази нова мечта, която преследваш? – не успях да се сдържа, жаден да науча всичко.

Роузи едва не потъна в себе си пред очите ми. Раменете ѝ увиснаха и тя сведе поглед. Усещах, че всеки момент ще се отдръпне.

– Ще ме помислиш за глупачка.

– Никой не е глупав, когато става дума за мечти. Колкото и да са нови.

Смарагдовозелените ѝ очи се обърнаха към моите и тя ме загледа по-съсредоточено.

– Сподели, Розалин Грѐм – подканих я. – Ти не знаеш, но аз

никога никого не съдя. Никога.

Гърдите ѝ се издигнаха от дълбока въздишка.

- Написах и издадох книга - отговори накрая тя. - Любовен роман. Преди повече от година. Горе-долу по времето, когато ме повишиха.

И това ѝ се струваше абсурдно?

Сбърчих чело.

- Това е чудесно, Роузи. Повече от чудесно. Невероятно е и в никакъв случай не е глупаво.

- Има... и още нещо.

Кимнах насърчително.

- Издадох я сама, и то под творчески псевдоним, не с истинското си име. В началото не казах на никого, освен на Лина, защото... Ами, боях се, че колегите ми ще спрат да ме приемат сериозно, ако разберат, че пиша книги, които те биха нарекли палави романчета за отегчени домакини. - Тя въздъхна. - И това ако не е глупаво! Вместо да се гордея със себе си. - Поклати глава. - Просто се опасявах, че книгата ще подкопае репутацията ми на инженер, или пък някой ще я оплюе, защото е в несправедливо подценяван жанр, или ще оплюе мен заради предпочитанията ми. Добре де, не някой, а колегите ми. Главно мъжете. Може би дори баща ми. И обществото като цяло? Знам ли?

Като че ли се унесе в размисли за миг, после продължи изповедта си с леко ободрено изражение.

- Както и да е. Критиците започнаха да обръщат внимание на романа. Нищо особено, но все пак беше повече, отколкото очаквах. Постепенно набираше популярност, докато не ми предложиха договор за нова книга. Точно тогава нещо у мен се скъса. Подписах договора с издателството и напуснах работата си, което е крайно нетипично за мен. Поемането на такива рискове. Вземането на важни решения, без преди това да се подсигурия някак. Винаги първо чакам да съм сигурна в нещо. Но дявол да го

вземе, чувството беше страхотно. Ужасяващо, но и освобождаващо. Сякаш цял живот съм чакала момента да бъда... свободна. – Усмивката ѝ посърна. – И после всичко отиде по...

Тя се спря.

– Къде отиде? – подтикнах я, осъзнавайки, че пак съм се привел към нея през масата.

Роузи изопна рамене.

– Достигна квотата си от въпроси.

– *Какво?* – изсумтях.

– Вече ми зададе пет въпроса – поясни тя. – Така че край.

Бях забравил, че играем игра.

– Аз обаче – изтъкна с нещо, което много ми напомняше на задоволство – имам още два въпроса.

Облегнах се назад.

– Имам чувството, че мамиш.

Ъгълчетата на устните ѝ се извиха нагоре.

– Винаги играя по правилата. – Вирна брадичка. – Е... какви са планове ти, Лукас?

Въпросът беше съвсем елементарен, но го усетих като удар в корема. Защото ми напомни за действителността: нямах план. Вече не си правех планове. Лукас живееше ден за ден.

– Нищо особено. Просто... туризъм.

Помежду ни се спусна тишина, докато Роузи анализираше лаконичния ми отговор.

Прокашлях се.

– Остана ти само един въпрос.

Тя ме погледа проницателно още няколко секунди, после попита:

– Защо не дойде на сватбата на Лина и Арън?

Ококорих очи. Въпросът ѝ ме закова на място. Спомени за седмиците преди сватбата нахлуха в главата ми и ме оставиха без дъх.

Роузи, която явно бе прочела всичко по лицето ми, се поколеба.

- Лукас...

- Всичко е наред - прекъснах я. Можех да играя по собствените си правила. Един въпрос, един отговор. Независимо колко дълъг и труден беше. - Нямах възможност - процедих със стегнати дробове. - Не успях да стигна навреме. Бях... - Въздъхнах треперливо. - Бях...

Поклатих глава.

Дълъг, кратък, лесен или труден - май просто нямах никакъв отговор за нея. Как да довършиш изречение, събиращо в себе си всичко, от което бягаш? Нямах си ни най-малка представа.

Нещо топло докосна опакото на ръката ми, изтръгвайки ме от унеса.

- Ей - чух я да казва, залепил очи в ръцете ни. - Не си могъл да дойдеш. Това е достатъчен отговор, Лукас. По правилата е.

Разкъсван между нуждата да сваля ръката ѝ от своята и тази да преплета пръсти с нейните, само и само да почувствам човешки допир, близостта на друго живо същество, не направих нито едно от двете.

Вместо това отново прибях до обичайното решение.

Съвзех се и отвърнах с усмивка, която се надявах да свърши работа.

- Изчерпахме си въпросите - уведомих я. - Кога заминаваш за Филаделфия?

Тя разтвори устни, но преди да ми отговори, телефонът ѝ иззвъня. Извади го от чантата си и погледна смръщено екрана.

- Извинявай, трябва да вдигна. - Натисна зелената слушалка и долепи телефона до ухото си. - Здравсти, татко, да не би Оли...

Замълча, слушайки човека от другата страна на линията.

След миг изцъкли очи и меките ѝ черти се изостриха от паника.

- Как така? - прошепна. - Линейка?

Нещо натежа в стомаха ми, когато чух последната дума. И

пропадна още по-надълбоко, когато след няколко секунди Роузи приключи разговора и се изправи рязко, без дори да ме погледне.

- Трябва да вървя. - Заприбира трескаво нещата си. - Извинявай. Баща ми... - Грабна рязко дамската си чанта и я изтърва на пода. - По дяволите.

- Роузи. - Клекнах да събирам с нея дреболиите, които се изсипаха от чантата. Ставите ми възнегодуваха свиреп, но игнорирах болката. Вдигнах ключовете ѝ и нещо, което приличаше на червило. - Ей, Роузи?

Опитах се да привлека погледа ѝ, оставяйки двата предмета в ръцете ѝ, а когато не вдигна очи към мен, плъзнах пръсти към китките ѝ. Кожата ѝ беше топла и мека. Стиснах леко, но настойчиво. Колкото да привлека вниманието ѝ.

Погледът ѝ най-сетне срещна моя.

- Поеми си дъх - посъветвах я.

Тя ми се подчини и изпълни дробовете си с въздух, докато клечяхме на пода един срещу друг.

- Искаш ли да дойда с теб? - попитах бавно. - Виждам, че се притесни.

- *Какво?* - Чертите ѝ омекнаха. - Това е... Не. Всичко е наред. - Пое си още една глътка въздух. - Държа се глупаво. Татко сигурно е добре. Има стара травма на тазобедрената става, но преди малко се подхлъзнал и един съсед извикал линейка. Дори не искал да ме вика. Обаждал се единствено защото госпожа Хъл заплашила да ми се обади вместо него. Но и бездруго щях да ходя до Филаделфия. Така че всичко е наред.

Утешителни думи изскочиха на върха на езика ми, но Роузи се изправи и аз ги забравих.

Станах след нея, като внимавах да не отпускам твърде много тежестта си на дясната си страна, за да няма повторение на снощната случка.

Роузи извади портфейла си и остави няколко двайсетачки на

масата.

- Ето. - Усмихна се и ме изглежда настойчиво. - Това би трябвало да покрие сметката ни.

Сметката ни?

Поклатих глава.

- Роузи, не. Не съм съгласен.

- Вземи ги - натърти тя. - Моля те, Лукас.

- Роузи...

Гласът ми заглъхна. Но какво очаквах, след като ѝ бях разказал, че съм си загубил кредитната карта и разполагам само с няколко долара? Божичко. Бях абсолютен *хоренсо*, както ме наричаше баба, когато свърших някоя глупост.

Тя се усмихна.

- По-добре да вървя. - Отстъпи от сепарето. - Довечера ще мина през апартамента да си събера багажа. Става ли?

- Успех - кимнах ѝ. - И... благодаря, Роузи. Ще ти върна парите, обещавам. Не се шегувах, като казах, че съм ти длъжник.

Нова емоция премина по лицето ѝ.

- До после, Лукас.

Изпратих я с поглед до изхода на закусвалнята и точно преди да излезе, се провикнах след нея:

- А, и моля те, не казвай на баща си, че съм му изял рулцата с кайма! Искам да му направя добро първо впечатление.

Тя не се обърна, но докато стъклената врата се затваряше зад нея, чух смеха ѝ.

Сладък звук. Тих и сдържан, като нея самата.

- По дяволите - измърморих под носа си, щом надникнах към празната си чаша и заетите банкноти. - *Lina me va a cortar las pelotas.*²

Боже мой (исп.). – Бел. прев.

Лина ще ми отреже топките (исп.). – Бел. ред.

ГЛАВА 5

Роузи

Оли не дойде на гарата.

Една част от мен дори не се изненада. Май бях очаквала да ми върже тенекия. Но това не смекчи удара, когато даже не благоволи да ми вдигне телефона – за пореден път – и вместо това ми прати съобщение. *Няма да успеея, сестричке. Извинявай.*

За щастие, когато пристигнах във Филаделфия, се уверих, че татко е невредим, само малко натъртен от падането. Не че би си го признал. О, не. Щом го заведох вкъщи, отказа да полегне, да пие болкоуспокояващи и дори да му приготвя чай или храна. Колкото и пъти да му предлагам. Такъв си беше Джо Греъм.

– Добре съм, Бобче – повтори ми хиляда пъти, редувайки с: – Достатъчно разчитах на теб, когато майка ти ни напусна, Бобче. Не се безпокой за мен, Бобче. Защо жертва цял работен ден, за да се суетиш около стареца си, Бобче? Вече си ръководителка на екип, Бобче. Нужна си на колегите си. Да си се чувала с Оли, между другото? Добре е, нали, Бобче?

И така, като се качих във влака обратно към Манхатън, списъкът с лъжите ми си оставаше същият, ако не и по-голям, след като отново покрих брат ми, и се чувствах толкова емоционално изцедена от препирните с инатливия ми баща, че просто няхах сили да нахокам Оли.

А що се отнасяше до Лукас...

Само при мисълта за него нещо запърпори в корема ми и ми замая главата, наелектризира ме и ме изпълни с вълнение.

Уж бях почти разумна и независима жена, а се чувствах като шестнайсетгодишна хлапачка преди среща с момчето, което харесва.

Само дето Лукас Мартин не беше някакво си момче. Не. Той беше почти непознат мъж, чийто образ в социалните мрежи бях... *одобрила* съвсем разбираемо.

Освен това беше мъжът, пред когото си бях изляла душата същата сутрин. И чувството беше прекрасно. Не просто приятно, а *прекрасно*.

А сега той се намираше от другата страна на вратата на Лина и сигурно вече се чудеше дали изобщо ще дойда, като се имаше предвид колко беше часът, и кой знае – може би обмисляше да изхвърли гигантската ми, разхвърляна купчина вещи през прозореца. *Не, не би постъпил така*, оспори глас в главата ми. Аз пък стоях в коридора и се взирах във въпросната врата от неоправдано много време, мечтаейки си да имам рентгеново зрение, за да... *Защо?*

Опомних се и отключих вратата.

Щом завъртях дръжката обаче, се запитах дали не трябваше да почукам. Откъде накъде нахлувах така при Лукас? Ами ако той...

Леле.

Но вратата вече беше отворена и аз спрях на място, защото като вълна ме връхлетя най-удивителното, неземно апетитно ухание.

– Роузи. – Името ми, произнесено от устните на Лукас с онова екзотично „Р“, се разнесе из съблазнителната омара. – Върна се най-сетне.

Примигах няколко пъти и го намерих с поглед. Стоеше пред кухненската печка с гръб към мен. Беше облякъл нова тениска и кестенявата му коса падаше на рошави влажни кичури. Явно се беше къпал скоро, защото по тила му се виждаха малки капчици

вода. Мускулестият му врат, загорял от слънцето и гладък, и... Усетих се, че го зяпам. С отворена уста.

Прокашлях се.

- Здравей - програчих. - Върнах се, да. И ти си тук, както се разбрахме. Кое е чудесно и не знам защо се изненадвам. - Наругах се, задето все не успявах да изключа неловкото си поведение пред този мъж, който с нищо не го бе заслужил, затворих вратата и влязох в студиото. - Ухае приказно, Лукас.

Най-накрая нещо *нормално* да излезе от устата ми.

- Радвам се, че ти харесва - засмя се той. - Дано ти хареса и на вкус.

Като гледах всичко, вече сервирано на тесния плот на кухненското островче, което служеше едновременно за бар, трапезна маса и бюро, не се и съмнявах, че ще ми хареса.

Като пчела, привлечена от цветовете, краката ми сами ме поведоха към пиршеството, докато очите ми поглъщаха всичко с благоговение. В средата беше поставена чиния ароматен ориз с пъстроцветни зеленчуци. От дясната ѝ страна имаше гриловано сирене фета, поръсено с мед. А от лявата - табла с препечени филийки и резени чушки и лук.

Чух познатия смях и чак тогава осъзнах, че Лукас вече не е пред печката, а стои от другата страна на островчето. И ме наблюдава с доволно изражение на лицето.

- Хайде - покани ме. - Сядай, преди всичко да е изстинало.

Изцъквих очи.

- Да... седна?

- Къде иначе ще ядеш?

- Каниш ме на вечеря? - Преглътнах. В корема ми натежа смесица от изненада и онази напрегната замаяност. - С теб?

Той наклони глава настрани и ме погледна изпитателно.

- Само ако си гладна.

- Ами...

Не знаех какво да кажа. Случваше ми се твърде често покрай Лукас.

Дали да седна и да се възползвам от шанса да прекарам още време с него, преди всеки да тръгне по пътя си, или да отклоня вежливо поканата му, да си събера багажа и да измисля какво ще правя тази нощ?

Преди да взема решение, стомахът ми изкъркори, поднасяйки достатъчно красноречив отговор на Лукас.

Изтръпнах ужасено.

- А! - възкликна шеговито той. - Как се обърнаха нещата. Този път май твоят корем се опитва да ми каже нещо, Розалин Грѐм. Ще го приема като комплимент.

С широка, приветлива усмивка Лукас заобиколи островчето и ми придърпа единия бар стол. Погледна ме в очите и потупа меката тапицерия.

- Гладна си, така че е решено. Сядай. Каж ми как е баща ти.

Отворих уста и я затворих.

И поканата, и думите му бяха толкова мили. Грижовни. И съвсем естествено - предвид дългата ми история на виртуално воайорство - точно за такава сценка си бях фантазирала десетки пъти. Вечеря с Лукас Мартин. Сготвена от него. Споделена с мен.

Сега обаче се колебаех. Стърчах като истукан и само очните ми ябълки се движеха, следейки всяко движение на Лукас, докато подреждаше нещата по плота.

- Роузи, ще седнеш ли? - подкани ме отново той. - Не ти обещавам, че няма да те ухапя, но ще се опитам да се въздържа.

За миг дъхът заседна в гърлото ми.

Бузите ми пламнаха и си заповтарях да реагирам някак. Да се засмея. Този мъж флиртуваше забавно с мен, за да се отпусна в компанията му. Просто се държеше приятелски.

Отворих уста и от гърлото ми излетя гръмък кръчмарски кикот.

Веждите на Лукас се изстреляха до горния край на челото му.

Това беше прекалено, Роузи.

- Много забавно. - Потупах се по гърдите, докато резливият ми крясък още отекваше в ушите ми. - Забавна шегичка, разбрах. Защото знам, че няма да ме ухапеш. Очевидно.

Лукас поклати глава.

- Започвам да си мисля, че съм си загубил подхода - измърмори. Но когато благоволих да седна на щъркела, мрачната физиономия напусна лицето му. Изражението му се отпусна и придоби леко сериозен вид. - Благодаря, Роузи.

- Защо ми благодариш? - попитах, доволна, че гласът ми си е върнал нормалното звучене.

Той сви рамене.

- От доста време не съм имал компания за вечеря. Да пътуваш сам си има своите плюсове, но понякога съм малко самотен. И май точно така започвах да се чувствам в последно време. До тази сутрин. - Той срещна погледа ми. - И сега.

Потънах в кафявите му очи за няколко секунди и нещо у мен сякаш омекна, разтопи се: колебанието ми, смущението ми, а може би и още нещо.

- Благодаря, че ме покани на вечеря, Лукас. Удоволствието е мое.

Няма да повярваш колко е голямо, прииска ми се да добавя.

На лицето му пак изплува онази усмивка - широка, щастлива и... *опасна*. Много опасна, осъзнах, докато се взирах в устните му. Сериозно бях загазила, ако възнамеряваше да ми пуска такива усмивки за щяло и нещяло.

- Е, как е баща ти? - поинтересува се той, когато ми поднесе чинията със задушен ориз.

Взех я и си сипах голяма лъжица.

- Добре е. Тазобедрената става го мъчи от доста време. И днес се препънал в един от зловещите дворни гноми, които толкова обича. - Изсумтях тихо. - За щастие, не е нищо сериозно. Само се

е понатъртил. Можеше да е по-лошо. Гипсовата грозотия е единствената жертва.

– Радвам се, Роузи.

И аз се радвах. А нещо ми подсказваше, че той не го казва от любезност.

– Благодаря, Лукас. – Само и само да отвлека вниманието си от лицето му, взех една препечена филийка и отхапах. – О, боже – почти простенах, когато вкусих първата хапка. – Какво си направил с тези чушки? Направо са... Ох, страхотни са.

– Карамелизирах ги с червен лук и няколко подправки от шкафа на Лина. – Смигна ми и отхапа от своята филийка. – Другите продукти купих с остатъка от моите пари и част от твоите. – Изражението му стана леко плахо. – Роузи, много съм ти задължен...

– Не мисли за това, ясно? – спрях го, преди да е продължил. – Нямам нищо против да ти услужа, докато ти изпратят новата карта. Не познаваш никой друг в града и поне с това мога да ти помогна. Пък и нали ще ме нахраниш. – Посочих божествения пир, който ми беше приготвил. – Така че сделката е абсолютно изгодна за мен. – Сипах малко от мекото, лъскаво сирене в чинията си. – Готова съм на скандални неща за такова сирене.

– Ще го запомня. За следващия път.

Следващия път. Това означаваше ли, че...

Не. Беше просто израз.

Той продължи:

– Готвенето, последвано от изяждане на сготвеното, е едно от малкото удоволствия, способни да ме отпуснат след тежък ден.

Нагласих салфетката върху скута си и пак насочих вниманието си върху храната.

– Напълно разбирам защо, Лукас – рекох, сдържайки се да попитам защо денят му е бил тежък, понеже сигурно говореше за снощната лудница.

– Е, Роузи – подхвана Лукас след няколко минути. – Лина ми е разказвала как сте се срещнали и, честно казано, умирам от нетърпение да чуя твоята версия.

Направих физиономия и надникнах към него. Голямата разсейваща усмивка пак грееше на лицето му. *По дяволите.* Отново забих поглед в чинията.

– Моята версия? Запознахме се в седмицата за ориентация на InTech.

– О, Лина разправя съвсем различна история. – Той се засмя дълбоко и... многозначително. – Ти си нещо като легенда у дома.

– *Легенда?*

– Да. Все пак си самоотвержената душа, издърпала братовчедка ми от пътя на избягал кон.

– *Какво?*

Случката, за която говореше, мигновено пробяга през съзнанието ми, подтиквайки ме към единствената логична реакция.

Гръмовен смях от сърце.

– Това ли разправя на всички? – учудих се и Лукас кимна. – *Невероятно.* Е, всъщност трябваше да го очаквам от Лина.

– Искаш да кажеш, че хрисимата ми, кротка братовчедка е поукрасила случката? – Той се засмя. – Даже ни описа с ужасяващи подробности как видяла живота си като на филмова лента. – Лукас наклони глава. – А после отворила очи и зърнала зеленоокия си ангел пазител да стои пред нея.

Изпръхтах.

– Това май обяснява защо баба ви се разплака, когато се запознахме.

Без да откъсва поглед от лицето ми, Лукас плъзна чинията със сиренето към мен.

– Тоест казваш, че не е имало кон, драматично изправен на задните си крака? – След като не се обслужих веднага, Лукас се

пресегна и ми сипа още едно парче сирене. – И не си се хвърлила да я спасяваш?

– Е – подхванах, гледайки как връща доволно чинията. – Виждал ли си каретите в Сентръл Парк?

Лукас кимна и се присегна да си вземе една от последните препечени филийки.

– Те са главно за туристи и от време на време ги ползват за някоя помпозна любовна среща, което е малко... банално, ако питаш мен. Жестът е хубаво нещо, разбира се. Но в любовта големите, зрелищни жестове трябва да са свързани с нещо лично. Добре премислено, като например...

Погледите ни се срещнаха отново и, забелязала игривото пламъче в очите му, затворих уста.

– Както и да е. – Свих рамо. – Не питай как, но един от конете се беше освободил и крачеше из Сентръл Парк с най-бавния... конски ход. Лина се появява със слушалки в ушите, очевидно изгубила се, защото се цъкли в Гугъл Мапс на телефона си. – С времето се уверих, че приятелката ми наистина няма никакво чувство за ориентация. – Същата сутрин я бях видяла да разлива кафе върху панталона на един мъж, така че знаех колко забавени рефлексии има.

Лукас се подсмихна.

– Да, определено не са ѝ силната страна.

– Нали? – засмях се. – И така, извиках ѝ да внимава, но тя не помръдна, затова просто отидох до нея и я дръпнах настрана.

Лукас изцъка с език.

– Това определено не е версията, която слушам всяка Коледа, откакто се познавате.

Всяка Коледа?

Лукас слушаше за това – за мен – всяка Коледа?

– Съжалявам, че те разочаровам. – Взех вилницата и си гребнах ориз. – Не съм ангел пазител. Нито пък героиня. Просто най-

обикновена инженерка, преквалифицирана в писателка на любовни романи. – Той наклони глава на една страна. – Уф. За първи път го казвам на глас.

Усмивката му се стопли.

– И какво е чувството?

Обмислих отговора си.

– Хубаво. Приятно ми беше да го кажа. И да го чуя.

Просто ми се искаше да се чувствах по-уверена в новото си амплоа. Но нямах този късмет. Главно защото... нима човек, написал една-единствена книга, можеше да се нарече писател? Нима някой, който едва беше довършил първата глава на втората си книга, можеше да се чувства като писател?

Стомахът ми се сви при тази мисъл.

Не знам дали Лукас забеляза, но попита:

– Може ли да ти задам още един въпрос? Малко е личен.

– Разбира се – приех с въздишка, докато останките от онази неувереност продължаваха да бушуват в стомаха ми.

– Така и не ми сподели за собствените си чувства около раздялата с инженерската позиция. Каза ми как колегите ти биха възприели писателската ти кариера и как очакваш да реагира баща ти, когато разбере, че си напуснала. Но така и не стигна до *своите* чувства.

Това вече беше... неочакван въпрос. Въпрос, който никой от осведомените не ми беше задавал.

Как се чувствах обаче? Знаех защо съм напуснала. Но дали бях постъпила правилно? Дали една част от мен не съжаляваше? Дали фактът, че оттогава не можех да напиша и една проклета дума не беше знак, че съм допуснала жестока грешка?

– Не е моя работа, знам – заяви Лукас, след като мълчах твърде дълго. Усмивката му беше несиметрична, почти засрамена. – Няма нищо.

– Аз... – започнах.

Той ме погледа няколко секунди, а след като не довърших, просто продължи да яде, сякаш не беше станало нищо. И вероятно наистина нищо не бе станало.

- Не е защото бях нещастна - съумях да кажа накрая и той вдигна бавно поглед към мен, все едно се боеше да не ме уплаши с някое рязко движение. - Мисля, че и до ден днешен щях да съм щастлива да работя в InTech, ако не бях намерила нещо, което... което най-сетне да *обикна*. Нещо, което ми показва какво е да обичаш работата си. Което ме допълваше така, както инженерството никога не успяваше, макар и още да не го бях осъзнала и да не се чувствах нещастна в професията си. - Освободих всичкия въздух в дробовете си като спукан балон. - Сигурно затова ми е толкова трудно да говоря за решението си. Защото тази нова мечта ми се струва толкова крехка. Сякаш я държа в ръцете си, но я чувствам толкова... непозната и се страхувам, че може да я изпусна и да я счупя, затова просто... си стоя и я наблюдавам мълчаливо.

А с всеки следващ ден, с който се доближавах до крайния срок - вече само след осем седмици - с всеки ден, в който не написвах и думичка и не успявах да почерпя от вдъхновението, осенило ме неотдавна, имах чувството, че крехката ми мечта полита към земята. Че се провалям.

- Ей. - Гласът на Лукас ми припомни, че мълча и се взирам в нищото. - Куражлийка си, Роузи. - Дясното ъгълче на устата му се вирна нагоре. - Не го забравяй никога. Гордей се с това.

Куражлийка. За първи път ме наричаха така. Бяха ме наричали предпазлива, отговорна, амбициозна, но никога куражлийка.

- Благодаря - казах толкова тихо, че дори не знаех дали ме е чул. - Но стига толкова за мен. - Изправих се на щъркела. - Какво друго, освен храната, те разведрява в лоши дни?

Лукас се замисли само за момент. После се подпря на лакти. Бавно. Понижи глас, сякаш ми споделяше тайна, и аз се приведох

неволно към него.

- Нещо, почти толкова забавно, колкото яденето, но с доста по-малко дрехи.

Дъхът заседна в гърлото ми, без да го е грижа, че тъкмо преглъщах храната си. Едно зрънце ориз попадна в грешната тръба и така се задавих, че изпаднах в пристъп на кашлица.

- *Por Dios!* - чух го да възкликва между шумните ми глътки въздух. - Роузи, добре ли си?

Не. Не бях. Очевидно. Защото, като си представих Лукас с *доста по-малко дрехи* от сега, зает с разни *забавни* неща, всички основни функции на тялото ми блокираха.

Не му отговорих и продължих да кашлям и той пак изруга на испански. Скочи на крака и се хвърли към мен.

Преди да му е хрумнало да ме награби и да ми приложи метода на Хаймлих, поех нещата в свои ръце. Присегнах се през масата и взех една чаша вода.

- Чакай, Роузи - предупреди ме Лукас, но вече изливах чашата в гърлото си. - Не бързай! Това е... О. Добре.

Пресуших я цялата и я върнах на масата.

- Вино - казах задъхано. - Това беше бяло вино.

Което дори не бях забелязала на масата. Защото... ами, защото бях заета да забелязвам Лукас.

- Да - потвърди той осезаемо шеговито. - Е, важното е, че свърши работа.

- Аха. - Прочистих гърлото си и изправих гръб, без да го погледна. *Боже, трябва да престана.* - Може ли... Може ли още една чаша, моля?

Той не отговори дълго време.

- Сигурна ли си? Току-що изгълта цяла на екс.

Усещайки, че гледа профила ми, дръзнах да обърна лице към него. Лукас ме наблюдаваше наистина внимателно.

- Рядко пия. - Въздъгнах. - Но днес май е ден за две чаши вино.

Всъщност май цялата седмица е такава. Пък и почти приключихме с храната, така че ще трябва да се разсейвам с нещо друго. – Стори ми се малко изненадан от признанието ми, затова добавих: – Нещо, което не изисква по-малко дрехи.

Бавно и почти с неохота Лукас ми наля още от златистата течност.

– Брат ти – подхвана внезапно. – Спомена, че не отговарял на обажданията ти. Затова ли е ден за две чаши вино?

– Паметлив си – отбелязах.

– Просто съм добър слушател. – Върна се на мястото си от другата страна на островчето и ме погледна в очите. – Днес не е дошъл при баща ти, нали?

Присвих очи.

– Кой си ти? Доктор Фил?

– Доктор... кой?

– Той е психолог и водещ на токшоу. – Взех чашата си. – Кани гости, надниква в душите им и бум, открива и разрешава най-дълбоките им вътрешни терзания.

Лукас се подсмихна.

– Красавец ли е? Затова ли ти напомням за него?

В гърлото ми прозвънтя смях и изхвърча навън, преди да мога да го спра.

– О, господи, не.

Кривнатата усмивка на Лукас посърна.

– Ех.

– Така де, ти си красавец – почувствах нужда да поясня. И веднага съжалих. – *Обективно* погледнато. В очите на мнозина. Не субективно, тоест в моите. Обективно погледнато, ти си красавец, бих... казала.

– Би... казала? – сбърчи устни Лукас. – Усещам, че някъде в думите ти се крие комплимент, но ми е трудно да го намеря.

О, нищо не знаеш, помислих си. Вместо това обаче казах:

- Просто май те използвам за терапевтична патерица. Познаваме се от... колко? Един ден? А вече знаеш за мен повече, отколкото почти всички хора в живота ми. - Свих рамо. - Затова те сравних с него.

Усмивката му се завърна.

- Нямам нищо против да ме използват красиви жени.

Красиви жени.

Сърцето ми направи абсурден, глупав лупинг.

Отпих още една глътка вино, за да си спечеля малко време, опитвайки да се съсредоточа върху *жени* в множествено число, а не *жена*, тоест аз, Роузи. Но какво значение имаше? Това беше Лукас Мартин, а след тази вечер вече нищо нямаше да ни свързва. Лина не беше в Ню Йорк, за да ни осигури извинение да се срещнем отново, пък и след месец и половина той щеше да скочи в самолета и да напусне страната. Континента. Така че нямаше значение дали говори специално за мен, или не.

- Та, относно брат ми - реших да върна разговора на по-безопасна тема. - Не дойде. Върза ми тенекия. Отново.

Лукас кимна.

- Каза ли защо?

- Не. Вече нищо не ми казва. - Посегнах към салфетката си, за да ангажирам ръцете си с нея. - Там е проблемът. Просто... не знам какво го прихваща. Имам чувството, че вече дори не го познавам, че не ме иска в живота си. - Поклатих глава и стиснах плата. - А това страшно ме натъжава.

Вдигнах поглед към Лукас, който ме наблюдаваше съсредоточено, дъвчейки последната си хапка храна.

- А баща ти?

- Той сигурно обвинява себе си. Сигурно си мисли, че е щял да промени нещо, ако беше останал в града. - Пуснах салфетката до чинията и пак взех чашата вино. - Затова все прикривам Оли. Лъжа татко, че е зает. Че има нова работа. Че си живее живота. Че

е възрастен човек и трябва да му дадем пространство да се развива сам. Но не знам дали аз самата вярвам в това. – Пресуших втората си чаша. – Струва ми се, че крие нещо от мен.

Лукас кимна и извърна поглед за момент.

– Какво може да е според теб?

Затворих очи и поклатих глава.

– Не знам, Лукас. – Съсредоточих поглед върху него и се усмигнах насила. – Виждаш ли? Вечер за две чаши вино.

Лукас се умълча за няколко секунди, потънал в размисли. Накрая заяви:

– Понякога крием разни неща от любимите си хора по неразбираеми дори за нас причини.

Незнайно защо тези думи ми прозвучаха като лична изповед.

Той продължи:

– Дай му малко време. Сам ще проумее колко самотни ни правят тайните.

Погълната от сенките, които пробягваха по лицето му, не успях да отговоря веднага.

– Дано да си прав, доктор Фил.

Наместих се на стола и си припомних, че не съм единственият човек в стаята със странен ден.

– По-добре да си тръгвам. Сигурно си скапан след най-шантавото денонощие в живота си.

Лукас се засмя, възвръщайки си обичайния жизнерадостен образ.

– Не бих го нарекъл шантаво – призна си той.

Нито пък аз, помислих си. Без да кажа нищо повече, станах и двете чаши, погълнати само за броени минути, скочиха право в главата ми и ме накараха да се олюлея леко.

Лукас сбърчи вежди.

– Опа, изправих се твърде рязко – опитах се да омаловажа случката със смях. – Е, вечерята беше прекрасна, Лукас.

Наистина. Най-вкусната, която съм имала от доста време насам. Отново благодаря, че ме покани.

Устата му трепна и ми вдъхна надежда за една последна слънчева усмивка, преди да си тръгна, но така и не дойде. Вместо това Лукас стана и тръгна към всекидневната, а аз останах да зяпам как мускулите по широкия му, атлетичен гръб се местят при всяка негова стъпка. Той се стовари шумно на големия диван, за който най-добрата ми приятелка беше профукала цял куп пари миналата година.

Взе дистанционното и пусна телевизора. Отвори панела с опциите и приложенията, включени в абонамента на Лина.

– Има всички програми, за които мога да се сетя.

– Ъ... – измънках, чудейки се дали изобщо смята да ми каже довиждане. – Да. Доста вечери сме прекарвали тук. – По-скоро всичките ни вечери заедно. – Е, преди Арън и сватбата.

В този момент ме осени прозрението, че май не само Лукас се беше чувствал малко самотен в последно време. Като че ли същото важеше и за мен.

Той ме погледна през рамо.

– Идваш ли?

Мигнах неразбиращо.

Нахаканата му усмивка се завърна.

– Не ме гледай така. Ще ти позволя да избереш канала.

Поколебах се.

– Трябва... трябва да си събирам багажа. Влача много неща и съм наизвадила доста от тях. Освен това не успях да си резервирам нощувка в хотел и е крайно време да го направя.

Чисто доказателство колко разсеяна бях днес. Защото аз бях „Роузи – винаги готова!“ и във всеки друг ден това щеше да е първата ми задача. Щях отдавна да съм я свършила.

– Другият вариант – изтъкна Лукас – е да разпуснеш с малко телевизия, а после ще ти помогна да си събереш багажа. – Той

погледна часовника си. – Едва осем и половина е. И смятай, че рядко давам право за ползване на дистанционното.

– Е, може да... – Направих плаха крачка напред и главата ми се завъртя. *Ето защо обикновено не пия.* – Май имам нужда малко да разпусна. – Още една крачка. – Може да... остана за малко.

– Тогава какво чакаш, Роузи?

Мхм. Не просто можеше. *Исках* да остана толкова много, че отидох до дивана, грабнах дистанционното от ръката му и седнах до него на дивана. Или виното свърши всичко това вместо мен.

След няколко епизода на любимия ми сериал не само бях разпуснала, а направо се бях предала на психическото изтощение от последните часове – и дни, и седмици.

Раздвижих ленивото си тяло, обърнах се на една страна и отпуснах главата си върху меката облегалка на дивана. Сънливите ми очи заобхождаха профила на Лукас.

Добре оформен нос, силна челюст, високи скули, плътни устни... и тази коса. Сравнително дългата му коса, заради която стомахът ми още се преобръщаше от изненада и нещо друго. Нещо... по-топло, за което не исках да се замислям. Защото сега Лукас седеше пред мен.

Да. Новата прическа му отиваше. Много повече от късата подстрижка, с която се подвизаваше в Инстаграм.

Преди да осъзная какво правя, се чух да прошепвам:

– Лукас?

Едното ъгълче на устните му се изви нагоре и той отговори шепнешком:

– Роузи?

Засмях се.

– Чувствам се малко подпийнала. Пък и съм страшно уморена.

Сигурно ще задрема, ако не стана веднага.

Негов ред беше да се засмее.

- Сигурно - отвърна, но после усмивката му изчезна и вратът му се напрегна едва забележимо. Лукас завъртя глава към мен и ме погледна в очите. - Това притеснява ли те?

Изгледах го недоумяващо.

Той сбърчи вежди.

- Нямах причина да се притесняваш. Знаеш, че си в безопасност с мен, нали?

О, за това говореше.

Нещо се сгромоляса в стомаха ми от сериозния му тон.

- Знам - потвърдих.

Наистина вярвах, че съм в безопасност с него.

Изражението и раменете му се отпуснаха, дарявайки ме с дълбоко, необяснимо удовлетворение.

- Знаеш ли откъде знам? - попитах го.

Той изчака отговора ми.

- Забеляза, че се опиянчих малко и затова настоя да остана. Искаше да се увериш, че съм добре, преди да ме пуснеш да си тръгна.

Той кимна и сякаш се замисли за нещо. После, за моя изненада, завъртя глава към екрана и чак когато напълно извърна лице от мен, каза тихо:

- А сега пази тишина. Опитвам се да гледам любимия си сериал.

Думите му извикаха най-глупавата ми усмивка. Защото не беше неговият любим сериал, а *моят*. Моят любим тийнейджърски сериал с вампири, върколаци, магически пръстени, омагьосани медальони, мистериозни целебни еликсири и краен драматизъм.

- Лукас? - повторих след малко.

Ъгълчето на устата му пак се вирна нагоре.

- Да, Роузи?

- Благодаря. - *Че ме изслуша. Че ми направи вечеря. Че ме*

накара... да забравя самотата си. И проблемите си. Поне за малко. – Май наистина имах нужда да поговоря с някого. Просто исках да го знаеш.

Той ме погледна отново и явно усети колко сериозно говоря, защото попита:

– Какво има?

Виното сякаш бе премахнало и последните ми задръжки, а и изражението му беше толкова загрижено и нежно, че беше невъзможно да не отговоря.

– Помниш ли новата ми мечта? – попитах с дълга въздишка, пххвайки ръце между бузата си и възглавницата на дивана. – Имам краен срок за втората книга и времето ми изтича. – Понижих гласа си до шепот. – Това е шансът ми да докажа пред себе си, че не съм допуснала грешка, Лукас. А май няма да успея.

Една част от мен осъзна, че не му казвам кой знае какво. Даже не му споделях почти нищо за истинския проблем: как имах чувството, че някой ми прекъсва кислорода всеки път, когато отворех черновата; как се давех в напрежение, в парализиращ страх; как блокирах. Засядах на едно място.

Лукас просто завъртя цялото си тяло към мен и отпусна глава върху облегалката, имитирайки моята поза.

Стисна решително устни.

– Ще намериш начин, Роузи. – В погледа му гореше увереност, която с нищо не бях спечелила. – Стигнала си дотук. Не е нужно да те познавам отлично, за да знам, че ще продължиш да дерзаш. Така правят куражливите.

Куражливите. Харесваше ми да ме нарича куражливка.

И все пак ми се прииска да му отвърна, че няма как да е сигурен. Че може да не притежавам истински талант. Да съм сбъркала, впускайки се с главата напред в това. Но ми беше трудно да съм песимист, когато Лукас излъчваше такава светлина.

– Дано си прав.

Гласът му стана по-нисък, сериозен.

- Искаш ли да се обзаложим?

Изкисках се.

- Не особено.

- Добре, защото щеше да е най-лесната ми печалба.

Той се усмихна и аз май последвах примера му.

Незнайно колко време се взирахме един в друг, забравили за сериала. Секунди или минути по-късно усетих как клепачите ми натежават и бавно се унасям в сън, а в главата ми мудно се зараждаше неочаквана, смътна мисъл.

Какво ли щеше да се случи, ако Лукас бе дошъл на сватбата на Лина и Арън? Ако се бяхме срещнали още тогава? Щях ли пак толкова лесно и спокойно да говоря с него?

Преди да стигна до отговора, сънят спечели битката и ме отнесе със себе си.

ГЛАВА 6

Лукас

Отворих рязко очи и дъхът заседна в гърлото ми.

Стиснах с една ръка гърдите си и... не можех да дишам. Не можех да... *Joder.*³

Постепенно успях да накарам пръстите си да разтриват в кръгове гърдния ми кош, за да освободят напрежението, сковало дробовете ми.

Не съм във водата – напомних си. – *Дишам.*

И бях заспал.

Плъзнах дезориентиран поглед из стаята, обляна в сутрешна светлина. Пъстра картина висеше на стената над мен. Върху кухненския остров на няколко крачки по-нататък имаше две винени чаши. Орфаната ми раница лежеше до дивана, на който лежах.

Диванът.

Пак ли бях заспал у баба? Не, това не беше нейното изтормозено двуместно канапе. Не беше и нейната всекидневна. Тук всички мебели и украшения бяха модни и ярки. Напомняха ми за...

В този миг се опомних.

Не бях в къщата на баба, нито дори в Испания. Намирах се в Ню Йорк. В апартамента на Лина. И бях спал на дивана.

Прокарах ръце по лицето си и разтрих очи, повтаряйки

мантрата, до която прибях безброй пъти през последните месеци.

Беше просто сън. Добре съм.

Само дето последната част май беше лъжа. Трудно можеше да се каже, че съм добре. Защото това беше новият ми живот. Не Ню Йорк, а *това*. Да се будя, облян в студена пот, и да чувствам мускулите си, някога във върховна форма, болезнени, сковани и неадекватни.

Тихо похъркване някъде отляво привлече вниманието ми. Свалих стреснато крака от дивана и се заоглеждах за източника на звука. Не ми отне дълго да намеря фигурата, просната в средата на голямото легло. Тъмните ѝ къдрици се разливаха по възглавницата.

Роузи. Розалин Греъм.

Не се изненадах, когато заспа снощи. Учуди ме единствено, че се случи чак на четвъртия или петия епизод от вампирския сериал, който знаеше наизуст. И двамата се мъчихме да останем будни – тя защото имаше твърдото намерение да си тръгне, а аз защото... проклетият сериал ми действаше като крек – но в крайна сметка бяхме задремали. След няколко часа се събудих от крампа в десния крак и я намерих да хърка до мен. Без да му мисля много, изключих телевизора, вдигнах я внимателно и я пренесох на леглото.

Спомних си разговора ни от вечерта – оказваше се, че не сме чак толкова различни, и двамата се бояхме от бъдещето. Само дето светът беше в краката на Роузи, а под моите бе рухнал. Откъснах поглед от спящия ѝ силует и отидох в банята. Чувствах кожата си лепкава, а тялото си – сковано, затова затворих вратата и се пъхнах под душа.

След като прекарах неприлично дълго време под горещата вода, се усилих да спра кранчето, загърнах се с кърпа през ханша, грабнах захвърлените си на пода дрехи и излязох от банята.

Вече почти на себе си поклатих глава, оглеждайки хубавия, макар и малък апартамент в Бруклин, Ню Йорк. Как му викаше Лина? Студио? Лофт? Не си спомнях. Но точно този тип жилища без обособени стаи, освен банята, май носеха едно от двете имена, уж за да звучат по-шикозно. Като в любимите на баба американски реалитита за модернизирани на домове, които озвучаваха на испански в нашата страна.

- Лукас? - гласът на Роузи ме върна в настоящето.

Обърнах се и я видях да седи по средата на леглото със струпана около краката ѝ завивка. Изглеждаше току-що събудила се, но очите ѝ бяха широко отворени, а зеленото в тях - удивително светло.

Устните ми се разтегнаха в усмивка.

- *Buenos días.* ⁴

Тя сведе поглед, после пак го вдигна.

- О, боже... Да, здрасти. Здравей - изпелтечи с поруменели бузи. - Д-добро утро.

Направих гримаса.

- Добре ли си?

Очите ѝ пак се плъзнаха надолу по гърдите ми. Първо бавно, после леко трескаво. Сякаш се чудеше накъде да погледне.

- Изкъпал си се - изтъкна. - И сега си по кърпа.

Проследих погледа ѝ, проверявайки дали кърпата се е задържала на мястото си и дали покрива изсветлелите белези по коляното и бедрото ми. Всичко беше наред. Върнах очи към лицето ѝ.

- Нещо не е наред ли?

Тя поклати глава и пак спусна поглед по гърдите ми.

О. Всичко си беше наред. Роузи просто ме зяпаше. Най-безсрамно. Даже май несъзнателно.

Очите ѝ се спряха на татуировката, покриваща почти цялата лява страна на гърдния ми кош. Заоглежда я внимателно.

Не се стърпях и попитах с най-сериозния си тон:

- Любуваш се на гледката ли?

Тя стрелна очи към лицето ми.

- Извинявай, какво?

- Любуваш се на гледката ли? - повторих, едва сдържайки смеха си.

- О... О. Не те зяпах. Просто... обичам татуировки - побърза да ме увери тя. - Направо ги *обожавам*. Това гледах. Вълна ли е? Красива е. Изумителни детайли. Боля ли? Сигурно. - Тя вдиша дълбоко. - Аз... така де, обичам татуировки на мъже. На хора.

Сложих инстинктивно длан върху ребрата си, точно до татуировката, и я докоснах, привличайки погледа на Роузи обратно върху нея.

- Радвам се, че одобряваш. - Този път си позволих да се засмея. - За момент се притесних, че съм прекрачил някаква граница, като се разхождам в този вид. Но явно просто си се захласнала за малко. - След многозначителна пауза добавих: - По татуировката.

- А, да - закима отривисто Роузи. - Абсолютно. И чисто гол да се разхождаше из апартамента, окото ми нямаше да мигне.

- Чудесно - отвърнах, преструвайки се, че съм ѝ повярвал. Само дето не ѝ вярвах. Нямаше да го приеме за нормално. Ако свалях кърпата си в този момент, така щеше да се изчерви, че щеше да припадне. И тази мисъл ми донесе неочаквано голямо удовлетворение. - Ще го запомня. Голотата не те притеснява.

- Супер - програчи тя. - Направо страхотно.

Извърнах лице, за да скрия усмивката си.

- Аз ли те събудих? Малко е рано за дълъг душ.

- Не си ме събудил - увери ме тя, а аз отидох до раницата си и я отворих. - Винаги ставам призори. Не мога да спя до късно.

- Значи сме двама. - Грабнах чисти дрехи и надзърнах към нея. - Искаш ли да използваш банята, преди да вляза да се преоблека? -

предложих ѝ и скръстих ръце пред гърдите си, стягайки съвсем лекичко бицепсите си, защото егото ми доста се любуваше на вниманието ѝ. Очите ѝ отскочиха надолу и се разшириха. – Е, мога да се преоблека и тук. Все пак голотата не те притеснява, така че...

– Не! – изстреля тя. – Върви в банята, *моля те*. Аз ще направя кафе.

Кимнах доволно и пак влязох в банята. Когато се върнах, Роузи слагаше две чаши на островчето. Беше заменила снощния пуловер с черен потник. Косата ѝ беше вързана с цветен ластик на конска опашка. Неволно плъзнах поглед надолу по шията ѝ, следвайки линията на тила и раменете, на ръцете и гърба; изучавах плавните извивки на тялото ѝ, докато не стигнах безсилен до задните ѝ части. Прелестните, обли...

Отърсих се от тези мисли.

Не. Не биваше да я оглеждам така безсрамно. Не и тъкмо когато се канех да ѝ предложа плана, който ми хрумна под душа.

Роузи се обърна към мен с извинителен поглед.

– Кълна се, че снощи имах намерение да си тръгна. Извинявай, че съм задрямала.

– Няма за какво да се извиняваш – махнах най-искрено с ръка. – Беше капнала от умора, също като мен. И двамата сме заспали.

Тя като че ли се замисли за нещо.

– Но си ме пренесъл в леглото. Нямаше нужда. – Тя взе каничката с кафе и я сложи на островчето. – Можеше да ме оставиш на дивана.

– Нищо особено не съм направил – свих рамене.

Роузи си придърпа щъркел и седна пред мен.

– Много мило от твоя страна. – Извърна очи и се зае да налива кафе. – Знаеш ли – подхвана, след като напълни двете чаши. – Лина те описа като абсолютен *скот* и вече се питам защо.

– Охо – засмях се. – Повярвай ми, има сериозно основание да ме

нарича така. Някога бях кошмарен хлапак. И тийнейджър. – Подсмяхнах се. – Е, още съм си такъв от време на време.

– В момента се държиш похвално.

Срещнах погледа ѝ и взех едната чаша кафе.

– Радвам се, че мислиш така.

– Радваш се? – Веждите ѝ се сбърчиха леко. – Защо?

Подготвих се психически и изчаках да отпие глътка, после заявих:

– Защото мисля, че трябва да останеш тук.

Роузи свали бавно-бавно чашата си.

– Сега ли имаш предвид? За закуска?

– Не, имам предвид колкото искаш или колкото се налага. – Дадох ѝ малко време да го осмисли, после добавих: – Остани в апартамента на Лина с мен.

Тя вдигна вежда.

– Моля? Не мога.

– Защо? – отпих от кафето си.

Увереният ми тон явно подейства в моя полза, защото Роузи запелтечи.

– Защото ти си... ти си... Лукас. А аз не... живея тук?

– В момента не можеш да се върнеш у вас – изтъкнах, хванал чашата между дланите си. – И ми се струва, че домът на баща ти също не е вариант. В противен случай вече щеше да си там. Поправи ме, ако греша.

Раменете ѝ увиснаха.

– Не, не грешиш.

Не го каза в прав текст снощи, но сам стигнах до това заключение. И напълно я разбихах. Повече, отколкото ми се искаше да си призна.

– Остани тук тогава. Дай си малко време, докато се наредят нещата.

– Но това е студио с едно легло, а Лина го е обещала на теб,

Лукас.

- Можем да си го споделяме, ако нямаш нищо против.

Ушите ѝ порозовяха.

Наклоних глава на една страна.

- Апартамента, не леглото.

Тя се засмя насила.

- Разбира се. - След малко додаде: - Но питаш дали аз нямам нищо против да си го споделяме?

- Когато пристигнах онази вечер, каза, че не можем и двамата да останем тук, затова реших да проверя.

- Наистина го казах - призна си тихо тя. После гласът ѝ натежа от нещо като разкаяние. - Но не исках да прозвучи така. Нямам нищо против да споделям апартамента с теб. Ти си... учудващо свестен. Всъщност не знам защо се учудвам.

Намръщих се недоумяващо.

Роузи заопипва умислено косата си.

- Възнамерявах да си потърся евтин хотел или пък апартамент под наем. Вчера, докато пътувах насам, прегледах разни места, но просто е много...

- Скъпо - довърших вместо нея. - Изтощително. Знам. И аз се поразрових, преди Лина да ми предложи апартамента си. - Изпънах гръб и я погледнах право в очите. - Остани тук, Роузи - предложих ѝ за последен път. Не исках да я насилвам. - Колкото пожелаеш. Недей да... пилееш пари по безбожно скъпи хотели само защото си мислиш, че ще ме безпокоиш. Все пак аз те поканих.

Нещо ново се избистри в погледа ѝ. Нещо, което ми подсказа, че обмисля предложението ми.

Накрая попита плахо:

- Няма ли да те притеснявам?

- Да ти изглеждам притеснен?

Тя поклати глава.

- И двамата ношувахме тук и не беше страшно, нали? -
напомних ѝ и тя сви рамене. - Пък и забравяш, че аз съм турист.
Апартаментът ще стои празен през по-голямата част от деня.
Тъкмо ще имаш време да се съсредоточиш. Да работиш и да
изпълниш срока.

Роузи се поразведри, но след секунда въздъхна.

- Не мога да ти позволя да спиш на дивана.

Надникнах към луксозната мебел.

- Спал съм на много по-гадни места от мек диван в модерен
бруклински апартамент.

- Какви?

- На трийсетгодишния диван на баба ми, на надуваем дюшек, на
кърпа на плажа и на пода в микробуса ми, когато дъждът
намокреше матрака ми, което се случваше често. - Свих рамо. - И
мога да продължавам. Дълго време съм живял в движение.
Повярвай ми, този скъп, мекичък диван е същинска мечта.

Роузи премисли думите ми.

- Пътувал си заради състезания ли?

Обля ме студена, тежка вълна реалност.

- Лина се хвалеше с теб всеки път, когато се класираше за
някой турнир - обясни Роузи. - Показвала ми е снимки. Твои
снимки.

Това натежа като камък дълбоко в стомаха ми, защото нито
Лина, нито другите членове на семейство Мартин подозираха
колко са се променили нещата.

Роузи вдигна чашата до устните си, после ме смая с нов въпрос:

- Затова ли английският ти е изумително добър?

Засмях се, благодарен за лекото отклонение от темата.

- Да. През последните пет години съм прекарал повече време в
интернационална компания, отколкото у дома, в Испания. Така че
нямах друг избор, освен... да науча езика. Запомнил съм доста
разговорни изрази.

Нещо пробяга в очите на Роузи и се разля по лицето ѝ.

- Ще остана - обяви тя. - Докато разбера след колко време мога да се върна в моя апартамент. Хазяинът би трябвало да ми се обади тази седмица.

Кимнах, игнорирайки дълбокото облекчение, което ме споходи.

- Колкото е нужно.

- О. Предупреждавам те, че аз ще пазарувам, докато съм тук. - Посочи ме с пръст. - Дори след като си получиш кредитната карта. Поне с това мога да съм полезна.

Отворих уста да възразя, но тя ме спря, размахвайки показалец пред лицето ми.

- Не подлежи на преговори.

- Добре - въздъхнах примирено. - Но само при положение че аз готвя и за двама ни.

- Добре. - Тя свали заплашителния пръст. - Но аз ще мия съдовете.

- Имаме сделка.

- А. - Изпъна гръб. - Ти ще спиш на леглото. Аз съм на дивана.

Само през трупа ми. Колко сладко от нейна страна да си въобразява, че бих допуснал такова нещо.

- Роузи...

Мелодията на телефона ми огласи апартамента и ме прекъсна.

- Може да е важно - заяви тя. - По-добре вдигни.

Кимнах и се втурнах към телефона. Името на сестра ми светеше на екрана, известявайки ме за видеообаждање.

Вдигнах апарата пред себе си.

- *Hermanita*.⁵

- Лукас! - изписука тя и подскочи ентусиазирано, разпилявайки огненочервената си коса. - *¿Cómo está mi persona favorita en todo el mundo mundial?*

Как е най-любимият ѝ човек в целия свят? Сестра ми не говореше така, освен когато...

- Какво си направила, Чаро? – попитах я на испански.

Тя ахна с престорено възмущение.

- Моля?! Отлично знаеш, че съм светица.

Изпръхтах. И понеже изобщо не беше светица, попитах:

- Добре ли е Тако?

Сестра ми завъртя очи, а в същия момент някъде иззад нея проехтя лай.

- Приемаш твърде сериозно ролята си на кучешки татко. Осъзнаваш го, нали? Тако се чувства чудесно под моята опека.

Нещо се раздвижи от едната ѝ страна и картината се разми за няколко секунди. После познатата муцуна изникна на екрана.

- *¡Hola, chico!* – поздравих най-доброто си приятелче, неспособен да сдържа емоцията в гласа си. - *¿Estás siendo un buen chico?*⁶

Тако килна глава, когато ме чу, и след секунда изскимтя.

- И ти ми липсваш, кутре. – Това ми спечели развълнувано джафкане. – Добре ли се грижи за теб Чаро?

Тако се обърна към сестра ми и я облиза по лицето, а после облиза и телефона.

- *¡Taco, no!* – Гласът на Чаро беше заглушен, навярно от кучешкия език върху микрофона. След няколко секунди боричкане двамата се върнаха на екрана. – Кучето ти ближе и яде всичко, нормално ли е това?

Засмях се.

- Да. Същият е като татко си. Нали, Тако? – Той излая утвърдително. – Преди няколко месеца се шмугнал в килера на мама и излапал целия *jatón*⁷. Най-добрия. Мама беше бясна. – Затова и отказа да го гледа по време на тримесечното ми странство. – Ама той си е добро момче, нали, Тако? Просто непрекъснато си гладничък.

Чаро поклати глава, а Тако седна гордо до нея.

- Ей, приятелче, искам да те запозная с някого.

Обърнах се към Роузи. И я намерих където я бях оставил – на бар стола – само дето ме гледаше с изцъклени очи.

– С мен ли? – посочи себе си.

– Да, с теб. – Отидох зад нея и протегнах ръката си пред нас. – Кой друг?

Приклекнах и се приближих до гърба на Роузи, така че обективът да ни хване и двамата. Докоснах рамото ѝ отзад с гърдите си и забелязах, че тя се напрегна.

– Тако – подхванах, питайки се дали не бях нахлул неканен в личното ѝ пространство. – Това е Роузи, новата ми приятелка. Роузи. – Погледнах към профила ѝ и забелязах руменината по бузите и шията ѝ. Луничките под нея. – Това е най-добрият ми приятел Тако. И сестра ми Чаро.

Роузи откrehна устни и си пое малка глътка въздух. После обърна глава към мен и когато погледите ни се срещнаха, осъзнах, че не се е изчервила от смущение заради внезапната ми близост. Бях ѝ повлиял както по-рано днес. Когато ме оглеждаше.

Устните ми трепнаха доволно.

Тя разтръска леко глава и пак насочи вниманието си към телефона ми, а рязкото движение остави във въздуха сладък, плодов аромат. На...

Щастливо джафкане привлече погледа ми към екрана.

– Здравсти, Тако – каза след краткото забавяне Роузи. Видях усмивката ѝ в малкото квадратче на екрана. – Приятно ми е най-сетне да се запознаем.

Най-сетне, а?

– Чаро, как си? – продължи Роузи. – Радвам се да те видя. Не знаех, че с Лукас сте брат и сестра. Никой не ми каза. Не че има някакво значение, разбира се. Просто се изненадвам, защото двамата сте толкова...

– Различни – подхвърли Чаро. – Знам, *cariño*⁸. Заради косата е, нали? Всички са си мислили, че и Лукас ще е рижав. Или това,

или че ще оплешивее рано. И двете неща ги има в семейството ни. Всички си мислехме, че се подстригва толкова късо, за да не си личи, че олисява. А знаеш ли какво? Никой нямаше да му се сърди.

Въздъгнах.

- Чаро, много добре знаеш, че беше заради...

- Състезанията, да - довърши тя вместо мен. Мисълта ми предизвика болезнен бодеж. - С къса коса е по-лесно в солената вода и на силното слънце, и така нататък. Но ето че като отиде на почивка - продължи Чаро и аз едва задържах изражението си неутрално, за да не издам факта, че дори престоят ми в САЩ да беше временен, почивката щеше да е завинаги, - доказва на всички ни, че сме грешали, нали така *ricitos de oro*?

Изпуктах.

- *Ricitos de oro*? - попита Роузи.

И въпреки че произношението ѝ далеч не беше вярно, прозвуча толкова... *сладко*, че тежестта в стомаха ми се поразсея за момент.

- Златокоска - преведох ѝ. Тя се изкиска и аз я побутнах с рамо. - Дори не съм рус. И косата ми не е чак толкова дълга и къдрава. Така че...

- Щом казваш, *ricitos* - отвърна Чаро и пак съсредоточи цялото си внимание върху новата ми, временна съквартирантка. - Както и да е, Роузи. Не съм чувала нищо за теб от сватбата на Лина. Как си, *cariño*? - Но преди Роузи да отвори уста, сестра ми я заобстрелва с още въпроси: - Лина там ли е, между другото? Нямаше ли да ходи на меден месец? Преди това ли ви е запознала?

Толкова бях свикнал с шантавото поведение на сестра ми, че само завъртях очи.

- Ти за какво се обаждаш?

Без да отчете въпроса ми, Чаро присви очи за миг.

- Просто ми се вижда странно, че сте заедно по такова време. Не е ли супер рано в Ню Йорк? Колко е часът?

Роузи като че ли не смееше да си поеме дъх.

Аз обаче нямах намерение да играя игричките на сестра ми.

- Време за закуска. А ти знаеш колко държа на най-важното хранене за деня. Така че ако нямаш нищо против...

Чаро вдигна ръка на гърдите си.

- Колко забавно! Парти на закуска!

Пренебрегвайки иронията в думите ѝ, надникнах към Роузи.

- Мислех да си направим пържени филийки. Как ти звучи, Роузи?

Тя завъртя глава към мен и едва не блъсна носа си в моя.

- Ох, по дяволите - изшушука. - Извинявай.

Продължих да я гледам невъзмутимо.

- Защо се извиняваш? - попитах, долавяйки още по-наситен аромат на... *праскови* от толкова близо. Ухаеше на праскови. - Всъщност обичаш ли пържени филийки? Може да си направим и чурос⁹. С моя прочит на оригиналната рецепта ще си обличеш пръстите.

Зелените ѝ очи проблеснаха заинтригувано.

- Значи ще е чурос - смигнах ѝ.

Роузи подхвърли нещо под нос.

Нещо, което щях да чуя, ако сестра ми не беше изпищяла:

- *Ay! Ay, Lucas. ¿Sabe Lina que estás...*¹⁰

- Чаро - прекъснах я. Нямаше смисъл да безпокои Лина, защото нямаше нищо за казване, каквото и да намекваше сестра ми. Просто споделяхме апартамента ѝ за няколко дни. И закусвахме заедно. - Ако няма друго...

Тя ахна театрално.

- Искаш да се отървеш от мен! Изобщо не сме се наприказвали още!

Присвих очи.

- Като стана дума за наприказване... - Сестра ми пак насочи вниманието си към жената до мен. - С Роузи имаме много за

наваксване. Не сме си говорили от сватбата. А тогава добре се набъбрихме. – Роузи издаде странен звук, който Чаро игнорира. – Помниш ли? Споделих ти колко съм изненадана, че си дошла сама. А ти ми призна, че нямаш приятел от доста време и...

– О, боже, Лукас – прекъсна я Роузи, долепила ръка до ухото си. – Чу ли нещо? Май е противопожарната аларма на сградата.

Отне ми секунда да проумея какво прави.

И аз вдигнах длан до ухото си.

– По дяволите, май си права. Почакай. – Направих се на заслушан. – Пожарна ли спря отвън?

Очите на Чаро се превърнаха в тънки процепи и в погледа ѝ проблесна основателно подозрение.

– Май си прав, Лукас. Значи трябва да побързаме – натърти Роузи. – Трябва да се евакуираме веднага. Преди пожарът да се е разпространил.

– Стига де – оплака се Чаро. – Не чувам...

– Извинявай, Чаро – прекъсна я отново Роузи. – Ще си побъбрим някой друг път, става ли?

– Ако оцелеем, разбира се – додадох.

Роузи надникна към мен. Сведох глава, без да откъсвам очи от нейните, съзнавайки, че усмивката, с която се борех през цялата ни драматизация, вече играеше по устните ми.

На нейното лице също имаше усмивка. По-малка. Запитах се дали се усмихва достатъчно често.

Чаро изсумтя, привличайки вниманието ми към телефона. Не ѝ дадох възможност да проговори.

– *Adiós, hermana!* До скоро. Тако, ще ми липсваш, *chico*. Да слушаш.

Той изскимтя и сърцето ми се сви.

– Чао! – побърза да се сбогува Роузи. – Радвам се, че се запознахме, Тако. И че те видях, Чаро.

После *най-сетне* прекъснах разговора и оставих бавно телефона

върху кухненския остров.

- Противопожарната аларма - повторих с бавна въздишка, без да се отдалечавам от Роузи. - Класика.

Задържах главата си на височината на нейната, а тялото си - на няколко сантиметра зад нейното.

Роузи се изкиска тихо. Стойката ѝ вече не беше толкова скована, колкото в първия момент, когато се доближих до нея.

- Съжалявам, че я излъгах. Сега се чувствам гузна.

- Доволен съм, че излъга - уверих я. И изненадан. Приятно. - Обичам сестра си, но имах нужда от спасителна лодка, а ти се оказа по-бърза от мен.

- И себе си трябваше да спася.

Канех се да попитам защо и дали има нещо общо с коментара на сестра ми, че била сама на сватбата, но преди да успея, гърбът на Роузи се отпусна и докосна гърдите ми.

Внезапната топлина на тялото ѝ ме смая и следващата ми глътка въздух беше достатъчно дълбока да изпълни дробовете ми с уханието ѝ. *Праскови.*

Дъхът ѝ секна от неочаквания допир и движението някак я доближи още повече до мен. Ръцете ми инстинктивно я обгърнаха и опрях длани в ръба на кухненския остров. Докато вдъхвах прасковения ѝ аромат и меката ѝ топлина ме обливаше, се замислих от колко време не бях допускал никого толкова близо до себе си. Изобщо близо. Допирът ѝ ми напомни колко естествен беше някога физическият контакт за мен. И как се бях изолирал след случилото се.

Зад очите ми лумна предупредителна светлина. *Отстъпи, стой настрана. Не си в състояние за подобно нещо.*

И също толкова бързо, колкото бях пристъпил напред, се отдръпнах назад.

Роузи беше в безопасност с мен. Обещанието ми не беше празно. Братовчедка ми може и да ме наричаше скот заради

нетактичната ми, недодялана природа, но все пак не бях пещерняк. Имах намерение да подхожда с уважение към Роузи. Особено когато щяхме да живеем заедно. Макар и временно.

- И така. - Завъртях се и плеснах с ръце. Отворих няколко шкафа в търсене на брашното. - Обещах ти чурос. Така че ще закусваш с чурос, *съквартирантке*.

Мамка му (исп.). – Бел. ред.

Добро утро (исп.). – Бел. ред.

Сестричке (исп.). – Бел. ред.

Здравей, момче! Нали си послушен? (исп.) – Бел. ред.

Вид сурово-сушена испанска шунка. – Бел. пр.

Мила, скъпа (исп.). – Бел. ред.

Пържено тестено изделие от испанската кухня. Приготвя се основно с форма на пръчка или бастунче и се сервира със сладки сосове или течен шоколад. – Бел. пр.

Ох! О, Лукас, Луна знае ли, че си... (исп.) – Бел. ред.

ГЛАВА 7

Роузи

*Б*яхме съквартиранти.

Временни съквартиранти, както се постарях да му разясня.

Защото нямах намерение да се възползвам от добрината му.

Когато дойдох преди две нощи, смятах да отседна в празния апартамент на Лина, докато тя беше на медения си месец. Но тя беше обещала дома си на Лукас. И приемах помощта му единствено защото... защото бях малко отчаяна.

Пък и харесвах компанията му.

Е, добре де. Освен това ме изкушаваше идеята да прекарам още малко време с него; изкушение, подкладено от увлечението ми, напълно овладяното ми увлечение. Но главната причина беше, че времето ми изтичаше. Оставах ми само осем седмици до крайния срок и не исках да ги пилея в търсене на друго изгодно жилище. Това беше самата истина. Нуждаех се от всяка своя минута и монета, защото в най-лошия случай – ако не предадох книгата си в срок и похарчех част от аванса за нея – спестовната ми сметка щеше да го отнесе.

Затова щях да остана при Лукас. Само няколко дни. Докато приключеше ремонтът на моя апартамент. Което се надявах да е скоро.

Погледнах пак към лаптопа пред мен и си напомних, че трябва да се съсредоточа върху черновата, а не върху всички други

неразбории в живота ми. И най-малкото върху Лукас.

Проверих колко думи съм написала днес.

Сто от дневната квота от две хиляди, която сама си бях задала.

Някакви си нищожни сто думи за три дълги часа. Половината от които бяха бележки за мен. Описващи несъществуващия контекст.

Фокусирах се върху почти празната страница пред мен. Поставих пръсти върху клавиатурата и... затворих очи, опитах се да измисля нещо, каквото и да било, но нищо не изплува в съзнанието ми. Вместо това поникна познатият страх. И се разпространи. Загнезди се точно в средата на гърдите ми. Тежък и непоклатим като камък. И за пореден път в гърлото ми се надигна онази нужда да закрепя.

Но отново успях да я потисна.

Защото бях Роузи. Кралица на самообладанието. Роузи планираше, рационализираше, вдишваше дълбоко и намираше ново решение, без да си губи ума. Роузи беше отзивчивата приятелка и дъщеря.

Когато написах първата си – и единствена – книга, всичко просто... си дойде от само себе си. Сякаш отворих кранче и се изля нещо, което бе чакало да бъде освободено. Копнежът да ме обичат пламенно. Нуждата да се превърна в нечий свят. Желаната радост да намеря човека – единствения, – който... ми пасва. Не държах да е съвършен, защото никой не е, но исках да е съвършен за мен.

Изтъках сюжета около идеята за пътуване във времето просто ей така, за забавление, защото, откакто се помнех, имах слабост по изгубените герои, попаднали на непозната почва. Затова създадох мъж от миналото, офицер, озовал се в настоящето, където му се налага да се бори срещу вътрешните си демони и да приеме любов, която вярва, че не заслужава. Защото макар и изгубен, винаги можеше да го открие някой. *Неговият* човек. Дори изправен пред непреодолими трудности и запратен век-два напред във времето.

Но защо сега не успях да...

Силно скърцане привлече вниманието ми.

Лукас?

Не ми се вярваше. Той тръгна на разходка из града преди няколко часа и щеше да се върне чак късно следобед.

Отидох до вратата и погледнах през шпионката.

Възрастна жена, облечена в червен гащеризон, стоеше с ръце на хълбоците пред вратата си отвъд коридора. Едната половина на двойно канапе стърчеше от апартамента ѝ.

Излязох и попитах плахо:

– Здравейте! Трябва ли ви помощ?

Жената не ми обърна внимание. Беше твърде заета да дърпа единия подлакътник на коженото канапе с цвят на горчица, заклещено в касата на вратата.

– Ехо? – пробвах малко по-силно, пристъпвайки напред. – Искате ли да ви помогна?

Очевидно без да ме чуе и този път, жената – около седемдесетгодишна, ако съдех по буйната ѝ сива коса и превито тяло – бутна силно канапето. То не помръдна и старицата залитна няколко крачки назад.

Притичах до нея и опрях ръце в подлакътника.

Тя ме видя и веждите ѝ скочиха по сбръчканото ѝ лице.

– Ох, пресвета Богородице! – изписка и затупа с длан гърдите си. – Изплаши ме до смърт, момиче!

Отвърнах ѝ с най-приветливата си усмивка.

– Много съжалявам. Няколко пъти се опитах да привлека вниманието ви, но явно не сте ме чули.

Тя присви очи.

Усмивката ми посърна.

– Аз съм Роузи. – Зачаках да ми се представи, но тя не благоволит. – Май ви е трудничко, а не искам да се нараните.

Жената ме огледа бавно от глава до пети.

- Не знам.

- Не знаете дали мога да ви помогна? - Намръщих се. Погледът ѝ се спря върху ръцете ми. - По-силна съм, отколкото изглеждам.

Не можех да си обясня защо го формулирах като въпрос.

Жената наклони глава на една страна.

- Възможно е. - Продължи да ме оглежда все така подозрително. - Не живееш тук.

- Така е. - Посочих с палец зад гърба си. - Приятелка съм на Каталина, съседката ви. Ще остана в апартамента ѝ няколко дни.

- Не познавам никаква Каталина.

Ведрото ми изражение рухна.

- Каталина Мартин. Нисичка? Брюнетка? На моята възраст? Не я ли познавате? - Жената мигна мълчаливо. - Тя... Тя... - Защо не се сещах как другояче да опиша най-добрата си приятелка? - О, боже, кълна се, че я познавам...

Тя махна с ръка да ме спре.

- Само те изпробвах. - Засмя се тихо. - Винаги поздравява, не прави купони, няма смрадливи животни, води си много висок приятел. Харесвам я. И него го харесвам.

- Да, точно тя.

- Тя ли е отговорна за шумотевицата в коридора по-миналата вечер?

Настръхнах.

- О, всъщност бяхме аз и моят... - Поколебах се как да довърша. Съквартирантът ми? Братовчедът на най-добрата ми приятелка, когото помислих за крадец? - Лукас. Не *моят* Лукас, а просто Лукас. Съжалявам за безпокойството. - Започвах да се смущавам, затова надникнах към канапето. - Та... Дали ще успеем да го преместим заедно?

След един последен изпитателен поглед съседката на Лина отвърна:

- Добре, може и да свършиш работа. Аз съм Адел, между

другото.

- Благодаря, Адел - казах и хванах подлакътника с две ръце. Отметнах рамене назад и се подготвих да инструктирам Адел. - Мисля, че трябва да го бутнем обратно вътре, за да можем да го извъртим по-удобно. Броя до три, става ли?

Тя кимна и измърмори нещо, което прозвуча като *тарикатка*.

- Така - въздъхнах, решила да се престоря на глуха. - Три... Две... Едно... Бутай!

И... гадината не помръдна нито със сантиметър.

Главно защото Адел дърпаше, вместо да бута.

- Няма нищо - уверих я, без да допускам нерви в гласа си. - Ще пробваме пак. Този път обаче *бутай*, нали? Бутаме обратно навътре.

Адел ми хвърли мръсен поглед.

- Не ми говори с такъв тон, госпожичке. Знам какво правя.

О, мили боже. Нямах време за това.

Усмихнах ѝ се зъбато.

- Просто се опитвам да ти помогна, Адел.

- Опитваш се с ръце като спагети - рече под нос старицата.

Изтръпнах и надникнах към ръцете си.

Хрумна ми нещо.

- Адел, вътре ли трябва да го вкараме, или...

- Дай да пробваме пак - игнорира ме тя. - Сега.

Чудейки се дали да не повтора въпроса си, отново вкопчих ръце в ръба на канапето.

Завъртях глава към нея, очаквайки инструкциите ѝ, но изражението на Адел се беше променило. Лицето ѝ бе пребледняло, а очите ѝ се бяха изцъклили.

Сложих ръка на рамото ѝ.

- Адел? Добре ли си? Искаш ли да поседнеш?

Жената се взира в нищото цяла минута, без да откликне на опитите ми да я преместя или свестя.

В тялото ми запулсира тревога.

Не можех да я вкарам в апартамента ѝ, защото входът беше запищен от канапето. Струваше ми се пресилено да извикам помощ, защото не беше пострадала. Просто... я нямаше. Сякаш съзнанието ѝ я беше напуснало.

Ситни капчици пот избиха по тила ми.

Извиках името ѝ за последно, пак без отговор.

Тъкмо вадех телефона си, за да се обадя на Бърза помощ, когато очите на Адел се фокусираха върху мен и тя сбърчи озадачено вежди. Погледът ѝ отскочи към заседналото канапе. После към ръката ми върху рамото ѝ. По лицето ѝ пробяга отявлена тревога.

- Адел? - пробвах отново, сваляйки бавно ръка от рамото ѝ. - Добре ли си?

Но жената пред мен нямаше нищо общо със сопнатата Адел отпреди няколко минути. Тази тук беше дезориентирана, сякаш току-що се събуждаше от дълбок сън.

Проклятие. Вече и аз започвах да се паникьосвам.

- Аз...

- Роузи?

Плътен, мелодичен глас отекна в коридора.

Лукас.

Беше се прибрал.

Облекчението, което изпитах, чувайки гласа му, беше толкова внезапно и неочаквано, че почти ми дойде в повече. Наложих ми се да затворя очи и да си поема дъх.

Чух приближаващите стъпки.

- Какво става тук? - След малко добави: - Защо диванът е в коридора?

Обърнах се към него и го открих само на няколко крачки от нас.

- Опитваме се да го изнесем. - Погледите ни се срещнаха и ярката усмивка, която толкова лесно се явяваше на лицето му, посърна веднага щом ме видя. - Или да го вкараме. Честно казано,

не съм сигурна.

Лукас обмисли свъсено думите ми, изучавайки лицето ми.

– Матео? – обади се Адел.

Думата бликаше едновременно от недоумение и радост.

Мигнах учудено и погледът ми запрескача между жената, стиснала ръце под брадичката си, и Лукас, чието изражение си оставаше все така спокойно.

Матео?

– Адел, това е Лукас – обясних ѝ с възможно най-вежливия си тон. – Лукас, за когото ти разказах преди малко? Моят Лукас, помн... – Спрях се и пребледнях в мига, в който осъзнах какво е излязло от устата ми. Не откъснах поглед от жената. – Той е братовчед на Каталина.

Адел ме изгледа леко намусено.

– Това не може да е твоят Лукас. Това е моят Матео.

Усмихнах се стегнато, питайки се как бяхме стигнали дотук и как да отклоня разговора много, много надалеч.

Имах чувството, че измина почти цяла вечност, преди Лукас да каже:

– Хайде да махнем това нещо от входа и да те вкараме вътре, Адел. Подкрепям феминизма, но този път ми се иска да ви ударя едно рамо.

Най-сетне се осмелих да надникна към него и погледите ни се срещнаха за миг, преди да тръгне към нас.

Той опря длан в гърба на Адел и я побутна внимателно настрана, после се върна при мен. Наведе се бавно и каза тихо, така че само аз да го чуя:

– *Твоят Лукас* идва на помощ.

Твоят Лукас.

От устата ми се изниза странен звук.

За щастие, Лукас се залови за работа и след броени минути канапето беше обратно в апартамента на Адел, а временният ми

съквартирант се върна да придружи крехката старица.

- Гладен ли си? - попита го Адел, когато прекрачваха прага, оставяйки ме в коридора. - Май ми остана малко лазаня, а ти си кожа и кости.

- Мислиш, че съм слаб? - попита Лукас с толкова непринуден тон, че сякаш се познавах от години. - Бих казал, че съм в доста добра форма. - Вдигна свободната си ръка и стисна бицепса си. - Не виждаш ли колко съм напумпан?

Адел се изкиска и го перна по ръката.

- Ах, ти, разбойник.

Аз стоях в коридора, толкова запленена от странната, горчиво-сладка сцена пред мен - и от успокоителната, повелителна енергия, която излъчваше Лукас - че едва не подскочих, когато той ме погледна през рамо.

„Идваш ли?“, оформи беззвучно с устни.

Никога нямаше да разбера какво прочете в изражението ми, когато погледите ни се срещнаха, но след като не помръднах от мястото си, заповяда с по-дрезгав, твърд, но в същото време сърдечен тон:

- Ела, Роузи.

Краката ми тръгнаха сами след тях.

Адел ни направи чай и си поприказва с нас, после ни увери, че дъщеря ѝ ще дойде по-късно вечерта. Накрая се унесе в дрямка и двамата с Лукас се върнахме в апартамента на Лина. *В нашия апартамент за няколко дни*, поправи ме една част от мен.

Когато входната врата се затвори зад нас, опряхме гърбове в дървената повърхност.

- Това беше... шантаво - прошепнах. - И малко сърцераздирателно.

- Да - съгласи се той без обичайната си жизнерадост. Надникнах към него през рамо и видях, че е затворил очи. Той продължи: - Но такъв е животът. Шантав и сърцераздирателен.

Сянката, която бях мярнала да прекосява лицето му няколко пъти, се беше завърнала.

Преди да осъзная какво правя, думите изскочиха сами от устата ми.

- Някой е разбил сърцето ти ли, Лукас? Затова ли напусна Испания?

Той отвори очи и погледът му кацна тежко върху мен.

- И да, и не - призна си тихо. - Но сърцето ми не е разбито от жена, Роузи. Не мисля, че досега някоя е имала възможност да го направи.

Впила очи в неговите, затърсих смисъла зад отговора му. Никога ли не се беше влюбвал? Заради разбито сърце ли бягаше наистина? И ако не го беше разбила жена, то *какво*?

Лукас наруши тишината помежду ни.

- Дядо страдаше от Алцхаймер. Бъркаше ме с по-малкия си брат. С времето спрях да го поправам и се преструвах, че нямам против да ме мисли за него. Затова макар да не знаех дали Адел преживява същото, реших да...

- Да постъпиш така и с нея - довърших. - Съжалявам, Лукас. Сигурно ти е било много тежко. - Незнайно дали заради това му признание, или заради предишното, думите му така натъртиха едно местенце в гърдите ми, че посегнах неволно и сложих длан върху ръката му. - Мисля, че днес донесе щастие на Адел. Макар и за малко.

Лукас сведе поглед към ръката ми върху неговата, а аз усетих топлината ѝ под ръкава на пуловера. Той като че ли се замисли за нещо, а после, без всякакво предупреждение, ме придърпа в прегръдка.

- Силно се надявам, че нямаш против - пророни някъде до слепоочието ми, обвивайки ме с топлината си, докато шокът ми се преливаше с причудливо чувство на утеха. - Имаш ли, Греъм?

- Аз... ъ... не? - промърморих. После затворих очи. - Нямам.

Нямам нищо против.

- Чудесно.

Той ме притисна за миг към себе си, освободи ме и ме остави да гледам как се обръща и тръгва към кухнята, сякаш нищо не се е случило.

Отвори едно чекмедже и извади тиган.

- Хрумна ми да направя фритата¹¹, съквартирантке. А после смятам да изпробвам няколко идеи за чийзкейк с бял шоколад.

Главата и гърдите ми още се бореха да си върнат хладнокръвието след ненадейната му прегръдка, затова ми отне няколко секунди да приведа гласните си струни в работна форма.

- Звучи добре.

- Розалин Грейм - смъмри ме Лукас, отваряйки хладилника, - липсата ти на ентусиазъм е потресаваща. - Извади кутия яйца и няколко зеленчука, после се обърна и ме прикова със суров поглед. - Съмняваш се във фритатата ми, и още по-лошо - в шоколадовия ми чийзкейк. - Посочи ме с бъркалката за яйца. - Но приемам предизвикателството. Само почакай. Всичко ще е божествено.

О, нямаше нужда да чакам и секунда.

Започвах да се уверявам, че Лукас Мартин никога нямаше да ми поднесе нещо, различно от божественото.

А най-лошото беше, че това започваше много да ми харесва.

Тъкмо подхващаме третия пореден епизод на *нашия* сериал - както го нарече Лукас - когато Нетфликс реши да прекъсне импровизираното ни кино парти.

ОЩЕ ЛИ ГЛЕДАТЕ? Временният ми съквартирант изсумтя, прочел съобщението на екрана пред нас.

- Разбира се, че гледаме. Току-що убиха една от главните

героини, а без *проклетия* магически лек, който изгубиха заради някаква си глупава играчка, вероятно няма да се съживи!

Засмях се, развеселена от искреното му възмущение.

- Предупредих те - заявих от моята страна на дивана, все така смаяна, че се вживява толкова в паранормална драма за тийнейджъри. - Казах ти да не се привързваш към персонажите... - Гласът ми заглъхна, защото се наложи да сподавя прозявката си. - Особено към нея.

Надникнах към него и го заварих да ме наблюдава.

- Уморена ли си?

Искаше ми се да отрека, но този път устата ми се отвори в неудържима прозявка.

Лукас се засмя.

- Ясно, *Bella Durmiente*.

Bella Durmiente.

Двете думички прозвучаха като заклинание, изречено само за моите уши, съблазнително и опияняващо, и съзнавах, че ги чувствам така единствено защото идваха от Лукас.

- Какво означава?

- Спяща красавице - преведе той и преди да асимилирам смисъла, Лукас вече се протягаше към мен.

Както си седеше в своя ъгъл, на почтено, консервативно разстояние от един метър, изведнъж гърдите му се озоваха притиснати от страни на тялото ми.

Първо забелязах колко е топъл. После ме връхлетя ароматът му. На солена, сапунена свежест. Типичният мирис на Лукас, който не можех да си обясня как бях пропуснала по-рано, когато ме прегърна, сякаш не бе могъл да се сдържи. Сега обаче само за него можех да мисля. Само него усещах.

- Ъ... Лукас? - заекнах, сдържайки дъх, за да не си издълбая още по-дълбок гроб, защото, дявол да го вземе, как бе възможно да ухае толкова, толкова хубаво. - Какво правиш?

Той се протегна върху мен, сякаш се опитваше да докопа нещо от другата ми страна.

- Лукас? - повторих едва доловимо.

Той вдигна лице към моето и носовете ни се озоваха на сантиметри един от друг.

- Скри ли го някъде?

- Кое? - стори ми се, че попитах, но, честно казано, не можех да разсъждавам разумно - лицето му бе до моето.

О, боже, това ситни лунички ли бяха по носа му?

Усетих, че ръката му опипва възглавницата, на която седях.

- Дистанционното. Всеки момент ще припаднеш, така че те слагам в леглото, *Bella Durmiente*.

Тонът му беше закачлив, приятелски. И виждах колко безкористни и невинни са действията му. Да му се не знае, сигурно наистина търсеше дистанционното, а аз просто се оказвах на пътя му. Само дето не можех да спра да мисля за него, ухаещ невероятно и толкова близо, че ако помръднех със сантиметър наляво, щях да докосна с брадичка неговата и да усетя едnodневната му брада. Можех да мисля само за него и как ме нарича с разни имена на испански. И колко грижовно беше от негова страна, че иска да ме сложи в леглото.

Ох. Най-добре беше да намеря проклетото дистанционно, да се фрасна по лицето с него и да сложа край на тази глупост.

- А, ето го! - Измъкна черното устройство изпод възглавницата до мен и го вдигна във въздуха, сякаш беше намерил Свещения граал. - Взех го.

- Слава богу - изграчих.

Лукас се засмя и, преди да се отдръпне, ме перна с пръст по носа.

- Следващия път да го скриеш по-добре.

- Повярвай ми, повече никога няма да крия нищо от теб.

След като си върнах сносната дистанция помежду ни, вдишах

дълбоко и си наредих да се взема в ръце. Не можех да се държа така всеки път, когато Лукас се доближеше до мен. Все пак ни предстоеше да споделяме един апартамент.

- Устройва ме, съквартирантке - отвърна той, изправи се и протегна ръце над главата си. - Знаеш ли, не вярвам да намерят лека навреме. Сигурно ще...

Тениската му се надигна, разкривайки ивица бронзова кожа и отнемайки вниманието ми от думите му. И просто така десетината сантиметра плосък, твърд корем, който сутринта видях в цялата му прелест, изпратиха по дяволите плановете ми да се съвзема.

Наругах се безмълвно и затворих очи.

- Роузи?

- Аха? - отвърнах, без да вдигна клепачи.

Той почака няколко секунди.

- Да не би да... заспа, докато ти говорех?

- Не - поклатих глава. - Просто давам почивка на очите си за момент. Правя го всяка вечер. Поне за няколко секунди. - Преброих до три и скочих от дивана. - Готово!

Но понеже си бях аз и просто *нямаше* как да се държа нормално пред този мъж, не изчислих правилно разстоянието до масичката за кафе и блъснах коляното си в нея.

- *Por Dios* - каза Лукас и се спусна към мен. Наведе се да провери коляното ми. - Дай да видя...

Отстъпих назад, преди да ме докосне.

- Добре съм - уверих го. - Нищо ми няма.

Лукас се изправи в цял ръст и ме изгледа отвисоко, сякаш се опитваше да навърже нещо. После наклони бавно глава настрани и за моя огромна изненада се засмя.

- Добре де, не си *Bella Durmiente*. Някоя по-корава принцеса си.

Кой знае защо, неочакваното му наблюдение накара сърцето ми да превърти.

Може би защото ми се искаше да съм корава. Или просто исках

някой да ме нарича *принцеса*. Или не някой, а точно Лукас. А това... това не биваше дори да си го помислям точно в този момент. Всъщност когато и да било. Затова отвърнах с възможно най-ведрото си „Благодаря!“, грабнах пижамата си и се затворих в банята.

Когато излязох, заключила дълбоко опасните мисли, намерих Лукас, облегат на един кухненски шкаф. Пишеше нещо на телефона си.

– Твой ред е – уведомих го. – Ще извадя одеяла и възглавница за дивана. Знам къде ги държи Лина.

Лукас вдигна поглед от телефона и го съсредоточи върху лицето ми. Кимна и отвори уста за думи, които така и не изрече. Погледът му се спусна, сякаш привлечен от нещо, и обходи тялото ми, докато стоях пред него по тениска за спане, къси панталонки и рошава коса. Само един път. Само един път очите му се плъзнаха бавно от главата до пръстите на краката ми и обратно.

После отново намериха моите и той отвърна с глас, от който кожата по ръцете ми настръхна:

– Благодаря, Греъм.

Греъм. Не си спомнях дали някога ме беше наричал само с фамилното ми име. Може би по-рано днес? След ненадейната прегръдка.

Разсеяна от тази мисъл, загледах как вади дрехи от раницата си и тръгва към банята. Когато затвори вратата след себе си, пак се замислих как ме огледа. Как задържа вниманието си върху краката ми. Заех се да застилам с чаршаф дивана, решена да забравя случката. Имах хубави крака. А Лукас... явно си падаше по това. По жени. И крака. Какво толкова?

Ако той излезеше от банята с разголени прасци, аз също щях да го зяпам. Та нали точно това направих сутринта, когато се появи само по...

– Нямаше нужда да ми оправяш дивана, Роузи.

Гласът му се разнесе някъде иззад мен. Тъкмо се канех да му заявя, че не е познал, ако си мисли, че пак той ще спи на дивана, и го приготвям за себе си, но думите застинаха на върха на езика ми, когато се обърнах и ме посрещна гледката.

Не голи прасци.

Нещо много, много по-хубаво.

Лукас. По долнище на анцуг – *сиво* долнище – и тънка памучна тениска.

Но това *долнище*...

Висеше ниско на ханша му и платът обгръщаше плътно краката му. Прасците му. Атлетичните му бедра. И онези много, много по-интригуващи части между тях.

И направо... *Божичко*, какви ги вършех?

Нарушавах поне сто правила от официалния „Наръчник за цивилизовано и несмущаващо съжителство на съквартиранти“, взирайки се в чатала му. Макар и през анцуга му. Който не оставяше почти нищо на...

– Роузи?

Бузите ми се подпалиха и провлачих поглед обратно към лицето му.

Лукас се усмихваше. Направо се хилеше. По-широко от всякога.

– Извинявай – измънках, усещайки как червенината по бузите ми плъзва по цялото ми тяло. – Какво... ъ... каза ли нещо?

Той скръсти ръце и памучната тъкан на тениската му се разтегна. Дявол да го вземе!

– Всъщност доста неща казах.

– О, добре. – Преглътнах сухо. – Нещо... важно, което трябва да обсъдим?

Той посочи зад мен.

– Аха. Че няма да спиш там. Но това не подлежи на обсъждане.

– Защо? – намръщих се. – Така се уговорихме.

Лукас закрачи бавно към мен. Сякаш разполагаше с цялото

време на света да кръстосва из малкото студио. Само че спря точно пред мен.

- Роузи - каза с дълбок, предупредителен глас, от който стомахът ми подскочи. - Ти отиваш в леглото. - Този път усмивката му не беше лъчезарна и закачлива. - Не ме карай да се налагам. Защото ще го направя.

Как? - зачуди се онази част от мен, заради която стомахът ми се мяташе като риба на сухо. - *Как точно ще ми се наложиш?*

Вместо това пророних:

- Добре. - Изнесох се на леглото в другия край на студиото, отметнах завивките и се пяхнах под тях със сумтене. - Ще видим кой ще спи тук утре вечер.

- Ще видим - отвърна той и изгаси лампата. - Съквартирантке.

Чух шумоленето на завивките му и принудих очите си да се затворят, за да не издирват силуета му в тъмнината. За да не мисля много-много какво се случва. Че Лукас Мартин щеше да спи на няколко крачки от мен. В съкрушителното си сиво долнище.

- Роузи? - обади се той след по-малко от минута. - Будна ли си още?

Вдигнах клепачи.

- Аха.

- И аз.

Засмях се тихо.

- Изключихме осветлението преди около... шейсет и пет секунди, така че щях да се учудя, ако вече спеше дълбоко.

- Откъде знаеш, че не съм нарколептик, умнице?

- Нарколептик ли си?

- Не - отговори той и не ми остана друг избор, освен да се усмихна към тавана. - Ей, Роузи?

Завъртях се на една страна и вперих поглед в дивана. Почти не го виждах в тъмното, но продължих да се вирам.

- Да, Лукас?

– Колко страници ти остават, за да изпълниш мечтата си?

Замислих се колко думи трябваше да съм написала днес. Че ще трябва отново да преизчисля дневната си квота. Както правех всеки ден.

– Писателите броят думи, не страници.

Той изхъмка дълбоко и се поправи:

– Значи колко думи ти остават да изпълниш мечтата си?

Много.

– Още има.

Не всичко опираше до постигането на някаква си квота. Имаше много други фактори. Творчеството например. Вдъхновението. И липсата на двете.

В стаята се спусна дълго мълчание и вече се питах дали не е заспал, когато Лукас каза:

– *Buenas noches*¹², Роузи.

Италиански омлет. - Бел. пр.
Лека ноц (исп.). - Бел. ред.

ГЛАВА 8

Лукас

*Н*ю Йорк. Голямата ябълка. Градът, който никога не спи.

Накъдето и да погледнех, виждах забързани хора, хвърчащи автомобили и кипящи от живот сгради, а...

Шумотевицата. Шумотевицата беше страшна.

Струваше ми се толкова по-различно от всички други американски градове, които посетих през първата част от пътешествието си, и съвършено друг свят в сравнение с дома ми.

Дома ми. Испания.

Но това беше цялата идея, нали? Да сменя обстановката.

Умишлено замених шепота на сутрешния прибой с небостъргачи и будки за хотдог. Умишлено изоставих свободата да подкарвам буса по крайбрежното шосе когато и накъдето си поискам и се отдадох на един вид график. Замених Тако и близките си за тълпи от безлики хора.

И единствената причина да го сторя беше, че спокойствието, свободата, пейзажите, които познавах като дланта на ръката си, и хората, които ме обичаха – или поне обичаха някогашния Лукас – вече не ме утешаваха. Бяха утешавали само онзи Лукас, когото вече чувствах като непознат човек.

Ню Йорк беше последният ми шанс да избягам. Да отложа неизбежното. И моментът, в който всички щяха да разберат истинската причина да тръгна на това пътешествие. И щяха да

поискат да поправят нещата. Да поправят мен. Такива бяха семейство Мартин.

Както казваше баба: *Ay, Lucas, no vas a arreglar nada tumbado ahí como un monigote.*

Няма да поправиш нищо, ако просто си лежиш като дървено човече.

Само че този път нямаше нищо за поправяне. И определено не исках да поправят мен. Това би означавало, че има възможност да си възстановя загубеното. А такава възможност не съществуваше. Повече никога нямаше да се кача на сърф. Не можех да правя единственото нещо, което умеех. Да сърфирам. Единственото нещо, което обичах и с което имах щастието да си изкарвам хляба. Единственото нещо, благодарение на което *процъфтявах*. Водата, вълните, грапавият восък под стъпалата ми, пясъкът по кожата ми. Това беше животът ми. Адреналинът, постоянното пътуване. Бях в разцвета на кариерата си и дори на трийсет и няколко все още имах няколко добри години пред себе си. Въздъхнах шумно, застанал от манхатънската страна на Бруклинския мост, осъзнавайки, че твърде дълго се вирам в кротките води на Ийст Ривър.

Погледнах колко е часът на телефона си. Имах достатъчно време да зачеркна още една забележителност от списъка си: Сентръл Парк или бронзовия бик на Уолстрийт. И двете бяха безплатни, което беше едно от изискванията в момента, защото още чаках новата си кредитна карта. Роузи ми зае още пари – беше ги пхнала скришом в якето ми и възнамерявах да ѝ ги върна с лихва – но си ги пазех за градския транспорт.

– *Somo un monigote* – повторих под нос думите на баба.

Май имаше право. Точно това бях. Нещо без цел и посока. Като пластмасова кутия в реката. Носех се безцелно. Влачеха ме нанякъде и просто... съществувах.

Чувствах се уморен. Без капка енергия. И дори мисълта да

обикалям забележителностите, носейки се в потока от непознати лица, ми се струваше непосилна.

Лицето на Роузи изскочи в съзнанието ми. Неочаквано. Бях ѝ обещал да не ѝ се пречкам през деня, за да може да работи, и имах намерение да спазвам обещанието си. Днес обаче беше изключение. Днес прекалено много ме болеше кракът. Толкова, че до вечерта вероятно щях да започна пак да куцам, а седмици наред се бях борил срещу това.

И днес се чувствах прекалено самотен.

А Роузи беше приятна компания. Мила, умна и... Най-добрата приятелка на Лина.

Нещо, което не биваше да забравям. Не защото имах намерение да ставам нещо повече от неин съквартирант, или поне много, много близък приятел, а защото... Защото какво, Лукас?

Разтръсках глава, отворих картата на града в телефона си, за да проверя кой е най-добрият маршрут обратно към апартамента на Лина, и тръгнах към най-близката метростанция. Четиридесет минути по-късно, вече накуцвайки, наближих сградата на братовчедка ми.

Спрях на тясното стълбище да извадя ключовете, предвкушвайки облекчението от мига, в който най-после щях да мога да се настаня на дивана, когато буен облак тъмни къдрици се блъсна в мен.

– Мамка му! – изруга женски глас, заглушен от суитшърта ми.

Все още залепени на гърдите ми, къдриците се разшаваха и вълна от сладък прасковен аромат, който мигновено разпознах, заля носа ми.

Засмях се тихо.

– И ти ми липсваше, съквартирантке.

Роузи, чието лице си оставаше заровено някъде между дясната ми гръд и ключицата ми, отново изруга.

Без да се замисля дори, праметнах ръце през раменете ѝ и

отместих и двама ни на тротоара.

- О - пророни леко задъхано тя. - О, добре, благодаря.

Пуснах я, колкото и приятна да беше на допир.

- Ако знаех, че ще ме посрещнеш така, щях да се прибера порано.

Тя се засмя смутено. Бузите ѝ пак се бяха оцветили в наситено розово.

- Ех, колко забавно. Просто не те видях. Иначе нямаше да се забия в теб.

- Нямам против да се забиваш в мен, Роузи - уверих я с усмивка, забелязвайки колко бързо се разлива руменината по ушите и шията ѝ. - Накъде тръгна? Май бързаш.

- Ох, да! - ококори очи тя, сякаш чак сега си спомняше, че е препускала надолу по стълбището. - Хазяинът ми се обади. Имаме среща с ръководителя на една ремонтна група след по-малко от час. Заради пукнатината в тавана ми. Нали се сещаш?

Кимнах.

- Малкият немалък инцидент. Помня. Това е хубаво. Има развитие, нали така?

- Аха. - Тя извърна очи и се вторачи в краката ми. - Е, извинявай, че те блъснах. Но трябва да вървя. Хазяинът ми е малко... сприхав.

Намръщих се.

- Сприхав?

- Е, не е много приятен човек. - Тя се усмихна. Но усмивката ѝ беше стегната и с твърде много зъби, а вече я познавах достатъчно, за да знам, че е принудена. - Но ще се справя с него.

- Аз приключих с туризма за днес - подхвърлих. - Може ли да дойда?

- Искаш да дойдеш? - повтори тя, мигайки учудено.

- Любопитен съм по природа. Не познаваш ли сестра ми, Чаро? В гените ни е.

- Няма да е много забавно - предупреди ме тя, но не ми убягна мигновеното облекчение, което пробяга по лицето ѝ. - Само ще стърчим, докато ръководителят оценява щетите.

Дясното ми коляно запулсира.

- Идеално. Тъкмо ще хвърля едно око на апартамента ти - заявих, отстъпвайки няколко крачки назад, докато се мъчех да потисна напирещата болезнена гримаса. - Все пак съм новоназначеният градски клюкар.

Както и очаквах, хазяинът на Роузи - мъж, който се представи като господин Алън - не беше просто сприхав. Оказа се абсолютен кретен. Кретен, който притежаваше цялата сграда, както веднага ми сподели.

След броени секунди пристигна и тъмнокос мъж на моята възраст, облечен с тъмен работен панталон и суитшърт с щампа „Кастило и синове“ на гърдите.

- Извинявайте, че закъснях - каза, когато ни срещна в коридора. - Предходното ми посещение се проточи малко и бързах колкото можах.

- *Малко* - изсумтя с отявлен сарказъм господин Алън. - Закъсняваш с десет минути. Изрично те помолих да дойдеш точно в седем без петнайсет.

Поведение на кретен, при положение че и той самият току-що пристигаше.

Мъжът не му обърна внимание и тръгна право към Роузи.

- Здравсти - поздрави я. - Аз съм Ейдън Кастило.

- Розалин Греъм - представи се с лека усмивка Роузи и отключи вратата. - Благодаря ви, че дойдохте, господин Кастило.

- О, няма нужда да ми благодарите.

Ейдън задържа поглед върху лицето ѝ и дори не понечи да

влезе, когато Роузи му отвори вратата.

Преди да осъзная какво правя, пристъпих по-близо до Роузи и протегнах ръка към него.

- Лукас Мартин. - Направих кратка пауза и нарочно впих очи в неговите. - Добър приятел.

Ейдън стисна незабавно ръката ми, отвърщайки с разбиращ поглед, който веднага ме накара да се почувствам като пълен кретен заради необяснимото ми поведение.

*¿Pero qué coño haces, Lucas?*¹³, смъмрих се наум и стиснах ръката му. След малко вече бяхме в апартамента и Ейдън вадеше бележник и химикалка.

Господин Алън, който сновеше нервно зад нас, въздъхна протяжно.

- Имаме среща и с наемателя от горния етаж, така че побързайте.

Мъжът от ремонтната фирма пак го пренебрегна.

Роузи прехапа долната си устна и надникна угрижено към хазяина си.

- Ей - казах и се изпречих пред погледа ѝ. - Хубаво местенце си имаш, Роузи.

Не я лъжех, апартаментът си го биваше. И той се намираше в Бруклин, но в друг район. Беше по-просторен от този на Лина, което не означаваше кой знае какво, но и по-уютен. Домът на Роузи излъчваше удобство и спокойствие и всичко в него - от шезлонга с мека тапицерия до лампата с топла светлина, малките украшения и книгите, разпръснати навсякъде - сякаш съществуваше да вдъхва утеха. Истински дом.

И... идеално ѝ прилягаше.

Оставих тази мисъл настрана и посочих с глава наляво.

- Най-много ми харесва онази снимка.

Въпросната снимка - шокиращо голяма - висше в рамка на стената и на нея бяха двете с Лина, облечени като миньони. Дори

си бяха оцветили лицата в жълто и бяха залепили по две ролки тоалетна хартия на очите си. Фактът, че две възрастни жени позираха гордо в толкова нелепи костюми беше... зашеметяващ. Смахнат.

- Сладки сте - подхвърлих тихо и пак се обърнах към нея. - Дали да не я занесем у Лина? Сигурно ти липсва. На мен определено би ми липсвала.

- Много смешно - нацупи се тя. - Подарък ми е от Лина, ясно? - Естествено. - И мисля, че ще оцелея без нея.

Изхихиках, неочаквано удовлетворен от ведрия ѝ тон и това, че като че ли забрави за другите двама мъже в стаята.

- Госпожице Греъм - извика я Ейдън от другия край на всекидневната, прекъсвайки задушевия момент. Двамата с Роузи надникнахме натам и го намерихме с вдигната към тавана глава. - Само тук ли е щетата? Има ли други срутени участъци?

Срутени?

Не говореше ли Роузи за *пукнатина*? Толкова се бях вторачил в нея, че бях забравил да проверя тавана. Погледнах нагоре и...

- *Pero qué cojones*¹⁴ - изругах неволно.

Господин Алън ме изгледа укорително, а Роузи отиде до Ейдън.

- Не, само това е.

- Само това? - избърборих недоумяващо. - Роузи, можело е да пострадаш. Каза, че било просто *пукнатина*.

- Да - потвърди Ейдън. - Някой е можел здравата да си изпати, ако е стоял точно под срутената част.

- *Божичко* - процедих, загледан втрещено в профила на Роузи.

- Не бях отдолу - увери ни тихо тя. - Парчетата паднаха пред краката ми.

Сподавен звук се надигна в гърлото ми.

- Госпожице Греъм - подхвана Ейдън, преди да кажа друго. - Има ли щети в останалата част от апартамента? Спалня, баня, кухня?

Роузи поклати глава.

- Само тук. Доколкото успях да видя.

Мъжът пхна бележника си под мишница.

- Добре. Искам да огледам всички стаи, ако нямате нищо против.

- Не, разбира се - въздъхна Роузи. - Заповядайте. И ме извинете за бъркотията. Изхвърчах оттук, когато всичко... ми се стовари на главата. Не буквално, за щастие.

Ейдън кимна, обърна се и напусна стаята.

Роузи стисна устни.

Овладях шока си и, честно казано, възмущението си, задето ми бе представила нещата в толкова маловажна светлина, при положение че е била изложена на реален риск, скъсих отново разстоянието помежду ни и я побутнах с рамо.

- Ей.

Тя ме погледна с неутрално изражение, наглед необезпокоена, макар че очите ѝ говореха съвсем друго.

- Извинявай, че се поядосах - казах ѝ.

Тя сви рамо.

- Не се извинявай. - Устните ѝ се извиха надолу. - И не се ядосвай за дреболии.

Пренебрегнах коментара ѝ, споходен от дълбока нужда да я разсмея.

- Не мога да повярвам, че не го видях, още когато влязохме - заявих и тя пак ме погледна. - Кой би предположил, че си падам по жени, боядисани в жълто? - После добавих небрежно: - И като казвам *жени*, нямам предвид братовчедка си.

Роузи мигна и изсумтя през смях.

- Май днес се мислиш за много забавен, а?

- Винаги се мисля за забавен - смигнах ѝ и жестът като че ли я разсея достатъчно, за да се позасмее пак. - Наистина, сериозно, добре ли си?

Роузи сви рамене.

- Да.

- Нормално е да се разстроиш. Това не е дребна работа, Роузи.

Тя задържа погледа ми, сякаш се канеше да ми каже нещо, но явно размисли.

- Това - отметна глава назад и погледна дупката, която определено не беше просто пукнатина - това не е нищо особено. Не е толкова страшно. Просто леко неудобство. Ще го поправят за нула време.

Не беше просто неудобство, още по-малко пък леко.

Господин Алън, който за моя изненада се беше умълчал, изпуфтя, напомняйки ни за присъствието си.

- Щетата съвсем не е малка, госпожице Греъм.

Той се появи пред нас със сбърчена горна устна, затягайки с пръсти възела на видимо скъпа вратовръзка. Приличаше ми на лудия тип от онази черна комедия от началото на хилядолетието. Психопата.

И макар да бяхме на едно мнение по този въпрос, тонът му ме накара да направя малка крачка напред.

Погледът на господин Алън отскочи от Роузи към мен и обратно към нея.

- Предполагам, не сте собственик на жилище, госпожице Греъм.

- Не, не съм. Просто се опитвах да не придавам излишна важност на ситуацията...

- *Излишна?* - прекъсна я хазяинът психопат и гръбнакът ми се изпъна от промяната в гласа му. - Говорите така само защото не сте наясно колко ще ми струва поправката на това *леко неудобство*. Е - той направи многозначителна пауза, сбърчвайки още повече горната си устна, - нали това е моето време, госпожице Греъм. И моите пари. Съзнавате ли колко пари губя само докато стоя тук и се разправям с вас?

- Напълно ви разбирам - побърза да го увери Роузи. - Но и аз не

съм тук по свое желание. Не съм виновна, че...

- О, не мисля, че ме разбирате - прекъсна я втори път и аз се приближих до Роузи. Раменете ни се докоснаха. Хазяинът психопат продължи с всезнаеща усмивка: - Съвсем не ме разбирате, ако си въобразявате, че ще поправят тавана - пак красноречива пауза - *за нула време*. Всъщност ми се струва, че ще е точно обратното.

Усетих как тялото на Роузи застива от последните думи на господин Алън. Погледнах към нея и я видях да го гледа със стисната челюст и сериозна гримаса на лице. На пръв поглед човек би си помислил, че показва стоманени нерви и приема новината като истински професионалист, но след малко въздъхна треперливо и мигна няколко пъти. Осъзнах, че си придава смел вид. Не знаех заради кого, но изобщо не ме интересуваше. Протегнах лявата си ръка и опрях леко длан по средата на гърба ѝ. Между плешките.

Тя не помръдна, не показа по никакъв начин, че допирът ми ѝ е повлиял някак, а погледът ѝ продължи да пронизва като лазер пространството пред нея. Обаче аз задържах дланта си там, чертаейки бавни кръгове по гърба ѝ, за да ѝ дам да разбере, че съм насреща, ако ѝ потрябвам, че може да разчита на мен.

- Не намерих нищо обезпокоително в другите стаи - обяви Ейдън, когато се върна във всекидневната. - С изключение на няколко места в едната стена на банята, които ми се иска да проверим с момчетата. - Той погледна предпазливо към Роузи. - Но ще трябва да проверя какво е положението на горния етаж.

Той посочи нагоре с химикалката си.

- Благодаря, господин Кастило - отвърна дрезгаво Роузи.

Ейдън пхна химикалката в един от страничните джобове на панталона си и се обърна към хазяина психопат:

- После ще доведе екипа си.

Господин Алън изцъка с език.

- А цената? Първо ми трябва цена, Ейдън.

- Цена - повтори бавно Ейдън. - Не си ми искал предварително от го...

- Този път искам - прекъсна го хазяинът психопат. Нещо се избистри в погледа му. Нещо, което изобщо не ми се понрави. - Първо изготви оферта и чак тогава ще пусна хората ти.

- Господин Алън - намеси се с писклив глас Роузи, - имам една молба към вас...

- Нека позная. Искате да оправя вашия апартамент преди този на господин Браун? Да ускоря нещата, нали така, госпожице Греъм? - изплю с такова презрение, че усетих как тялото ми бавно заема позиция пред това на Роузи. Хазяинът психопат обаче не се трогна, дори повиши тон: - Ако не ви харесва как организирам ремонтите в *моята* жилищна сграда, можете спокойно да я напуснете. Ще си намеря нов наемател за... - Гласът му заглъхна за момент. - Коя фраза използвахте вие? *За нула време*. Както знаете, такива апартаменти се разграбват като топъл хляб.

Роузи вдиша рязко, но се окопоти достатъчно бързо да отвърне:

- Няма нужда от крайности...

- *Крайности?* - наежи се той и нещо във фасона му ми подсказа, че извлича удоволствие от това. Харесваше му да се големее пред Роузи. Усетих как всичката ми кръв се качва в главата ми и гневът, на който рядко давах израз, започва да кипва. - Госпожице Греъм - подхвана с тон, от който се надигнах в цял ръст, - не бъдете...

- Недей - отрязах го и се наврях в лицето му, принуждавайки го да ме погледне. - Съветвам те да не довършваш това изречение.

Погледът му не трепна, но определено видях как преглъща тежко.

- Всъщност - продължих, забелязвайки, че гласът ми е спаднал заплашително - те съветвам направо да си замълчиш.

Той се ококори насреща ми и не отвърна. После бавно, съвсем

бавно ми се усмихна. Психарят му с психар ми се усмихна.

Усетих как тялото ми се хвърля напред, поглъщайки последните сантиметри помежду ни, но с каква цел – нямаше да разбере, защото нещо ме спря преди това.

Фини пръсти се обвиха около предмишницата ми и ме дръпнаха назад. Като не откликнах, ме дръпнаха повторно и този път нямаше как да пренебрегна посланието им. *Спри. Прекрчваш граница. Успокой се.* Само че не исках. Открай време ненавиждах насилниците.

Роузи обаче ме дръпна отново, толкова леко, че едва я усетих, и нямах друг избор, освен да се върна до нея.

– Колко нецивилизовано. Чудесни приятели имате, госпожице Грейм – измърмори видимо облекченият мъж пред нас.

Очаквах Роузи да заеме неговата страна – съвсем обяснимо, след постъпката ми – но тя спусна пръсти към китката ми и я хвана. Палецът ѝ се пъхна под ръкава ми и погали нежно кожата ми. Сякаш се опитваше да ми каже, че всичко е наред и не ми е ядосана.

И понеже очевидно не зачитах граници, завъртях ръка и стиснах нейната.

– Няма нищо нецивилизовано в него – стори ми се, че я чух да прошепва.

Една част от мен искаше да обърне внимание на думите ѝ, да я погледне, но хазяинът психопат каза:

– Ейдън, да вървим. Господин Браун ни чака.

После се завъртя на пета и тръгна към вратата.

Ейдън го изчака да напусне и заяви:

– Какъв кретен. – Въздъхна и добави: – Ще се постарая да му дам оферта възможно най-скоро.

Кимна и изчезна след хазяина психопат.

Роузи отстъпи встрани, откъсвайки ръка от моята. Когато я погледнах, вече се взираше в тавана.

- Е, това беше гадно - коментира тихо тя и сложи ръце на кръста си. - Чудя се... Колко ли място ще е нужно на екипа му с всичките им инструменти?

Намръщих се.

- Реално погледнато - продължи тя, - кухнята, банята и спалнята са... свободни.

Свободни? Не ми харесваше накъде бие.

И още по-малко ми харесваше как оглежда тавана с вдигнати вежди, сякаш сериозно обмисляше нещо. И...

Явно от устата ми беше излязъл някакъв звук, защото погледът ѝ се върна към мен.

- Добре ли си?

Добре ли бях?

- Моля те, кажи ми, че не обмисляш да се върнеш тук.

Тя прехапа долната си устна, без да отговори.

- Не може да живееш тук, Роузи.

Помъчих се да извия устни в усмивка, но неуспешно, ако съдех по реакцията ѝ. Даже вероятно изглеждах намръщен.

Тя скръсти ръце със смаяно изражение.

- Не се безпокой за мен. Нямам нужда от бавачка.

- Роузи - засмях се горчиво, - не се опитвам да съм ти бавачка.

- Аз съм просто най-добрата приятелка на братовчедка ти. - Замисли се за нещо. - Вече ми помогна достатъчно. Позволи ми да остана при теб. Изслуша търпеливо... глупостите ми. И дори се застъпи за мен пред господин Алън, а наистина не беше длъжен.

Този път аз я изгледах учудено.

- Но нали сме приятели?

- Такива ли сме?

Преди да отговоря, нечий глас се обади... над нас.

- Какви са тези крясъци?

Отметнах глава назад, вдигнах очи към тавана и намерих мъж по кариран халат да наднича от горе. Веждите ми скочиха толкова

високо на челото ми, че почти се сляха с косата ми.

- Опитваме се да проведем разговор - продължи той.

Не можех да повярвам на очите си, затова пристъпих напред и ги присвих, оглеждайки по-внимателно мъжа и...

- *Por el amor de Dios!*¹⁵ - възкликнах, втрещен от гледката. - Под халата му няма нищо. - Върнах поглед към Роузи. - Роузи. Топките му висят свободно като...

- Здравейте, господин Браун! - намеси се Роузи, после надзърна към мен и сви рамо. - Дано всичко протече гладко!

- Роузи - простенах. - Защо... - подхванах, но явно бях твърде слисан да продължа. - Божичко.

- Няма нищо. - Тя завъртя очи. - Свикнала съм с гледката.

Ченето ми увисна и побързах да затворя уста. Дори не знаех какво да кажа. Знаех само, че сигналната лампичка в главата ми вече ме тласка да грабна Роузи през кръста, да я метна през рамо и да я изнеса оттук възможно най-бързо.

- Роузи - започнах бавно. Внимателно. - Да се прибираме у дома.

Тя потрепери и отвърна:

- Но всичките ми вещи са тук.

- Ще сготвя вечеря и ще се насним - предложих, наблюдавайки я зорко. - А утре ще си свежа като репичка и ще изпишеш куп думи.

- Да бе. - Тя изпуфтя безсилно и придоби унило, уморено изражение. - Понеже много ме бива в това.

Коментарът ѝ прикова вниманието ми.

- Какво искаш да кажеш?

Роузи поклати глава.

- Защо говориш така? - попитах с по-мек глас, доловил, че крие нещо от мен. - Можеш да ми споделиш, Роузи.

Тя пак поклати глава, този път по-рязко, и обви корема си с ръце.

- Роузи? - пристъпих загрижено към нея. - Какво има?

Тя не отговори; дори не ме поглеждаше.

Наклоних глава на една страна.

- Ей, Ро...

- Нищо! - извика толкова силно, че подскочих. - Нищо ми няма! - Гласът ѝ беше писклив и долната ѝ устна така затрепери, че ченето ѝ затрака. - Всичко си е направо върхът!

- Роузи - прошепнах, скъсявайки бързо разстоянието помежду ни. - Ей, *cariño*, какво става?

Тя въздъхна треперливо и увеси рамене, а очите ѝ започваха да се наливат със сълзи.

- Нищо ми няма - повтори, но в следващия миг дигата се пръсна. - В тавана на апартамента ми зее шибана дупка. Глупавите ремонти ще отнемат много повече време, отколкото очаквах. Отнемам ти личното пространство, защото от месеци лъжа баща си и не мога да се нанеса при него. Почти сигурна съм, че брат ми се е забъркал в някаква съмнителна работа. И ми остават по-малко от осем седмици да предам новата си книга, която е далеч от завършване, защото мозъкът ми е блокирал. Не мога да пиша, Лукас! И ето че ти ставаш свидетел на пълната каша, в която се е превърнал животът ми. А, и за да е още по-хубаво, откакто ми дойде цикълът тази сутрин, си мечтая за кронички¹⁶, а докато си тръгнем оттук, вече ще е твърде късно да си купя, защото „Хоули Кронът“ ще са затворили!

Гледах вцепенено как спира да си поеме въздух.

- Така че, да! Ето! - продължи внезапно и пак ме стресна. - Доста неща не са ми наред. Обаче нали съм Роузи. Трябва да стискам зъби. - Тя изхълца. - Специалист съм в това. Да се държа мъжки. А сега просто... просто...

Самотната сълза, която се търкулна от ъгълчето на окото ѝ, накара краката ми да превземат малкото разстояние помежду ни.

След две секунди ръцете ми вече бяха около раменете ѝ и я

притегляха към гърдите ми.

- Всичко е наред - успокоих я, долепвайки длан до гърба ѝ, за да я притисна към себе си.

- Няма да хленча - обяви приглушено до суитшърта ми. - Аз съм Роузи и не мога да хленча.

Стиснах я малко по-силно, докато тялото ѝ се тресеше под ръцете ми, и отпуснах брадичка на главата ѝ.

- *Можеш* да хленчиш, Греъм - уверих я, полюшвайки я наляво-надясно. - Позволено ти е от време на време.

- Мразя да го правя. Не искам никой да ме вижда така. Особено ти. - Тя хлъцна отново. - Много съм грозна, когато плача.

- Грозна? Невъзможно.

От гърдите ѝ се изниза сподавен звук, който стопли кожата под суитшърта ми.

- Престани да си толкова мил с мен.

- Просто съм откровен - поправих я най-искрено. Не ми беше убягнала частта с *особено ти*, но моментът не беше подходящ да разследвам случая. - Полезно е да освобождаваш напрежението. - Плъзгах ръка нагоре и надолу по гърба ѝ, разтривайки го утешително. - Особено когато живееш в такъв стрес.

- Вероятно си прав - отвърна тя, заровила глава в гърдите ми, - но все пак не ми харесва.

Хрумна ми начин да спра сълзите ѝ.

- Запознала си се с баба ми, нали? На сватбата?

Роузи кимна.

- Последния път, когато се престорих пред нея, че съм добре, че всичко е... *направо върхът* - използвах нейната реплика, - баба ме замери с дървена лъжица. Уцели ме право в лицето.

Очаквах Роузи да ахне или да се разсмее, но тя прошепна умислено:

- Обичам баба ти.

- Трудно е да не я обичаш. Пък и няма какво да се лъжем:

заслужавах си го.

Тя издаде звук, наподобяващ смях. Донякъде.

И това ми стигаше. Ако така можех да пресуша сълзите ѝ, щях да се поизлагам още малко.

– Лъжицата беше изцапана със соса болонезе, който готвеше, и изглеждах все едно съм си наврял главата в консерва с доматино пюре. – Не че я обвинявах. – А след като ме фрасна, изкрещя: *Tontos son los que hacen tonterías. Само глупавите хора правят глупави неща.* – Пръстите ми достигнаха косата на Роузи и се заиграха отнесено с копринените ѝ къдрици. Тя не се отдръпна, затова отпуснах ръката си там. – Но баба имаше право. Не е добре да се преструваш, че всичко е наред, когато не е. Когато толкова плътно си натъпкал грижите в себе си, че главата ти всеки момент ще се пръсне.

Роузи не каза нищо и последното ми твърдение остави горчив вкус в устата ми. Постояхме мълчаливо, полюшвайки се заедно, без да се отлепяме един от друг.

Когато Роузи най-сетне заговори отново, гласът ѝ вече не трепереше.

– Лукас?

Съзнавайки, че вече нямам основание да я държа в обятията си, но съвсем неготов да я пусна, отвърнах с лениво „Хмм?“.

– Какви грижи си потискал, когато те е замерила с лъжица?

Незнайно защо, дори след признанието ми преди малко, въпросът ѝ ме хвана неподготвен.

– Ами... – прекъснах се, незначително собствения си съвет, и набутах всичко още по-дълбоко в себе си. – Ще ти разкажа, ако спреш да отблъскваш опитите ми да ти помогна. И ако се върнеш в апартамента с мен. Не може да останеш тук.

– Защо не ми разкажеш още сега?

– Покажи ми, че ми вярваш.

Роузи се измъкна от прегръдката ми и вдигна очи към мен.

Посрещнах погледа ѝ.

- Така се прави, Греъм. Това е двупосочна улица.

Тя се замисли, после отвърна почти неохотно:

- Добре. - Въздъхна шумно. - Ако така ме питаш дали можем да бъдем приятели, хубаво. Можем.

Нещо пробяга през гърдите ми и изчезна, преди да успея да го разтълкувам.

- Приятели - повторих и отпуснах ръце до тялото си, защото приятелите се утешаваха един друг, но знаеха къде е границата. - Да вървим тогава. Не ми се щѐ господин Браун пак да ни покаже топките си.

- Добре - съгласи се тя, този път по-убедително. - Да си прибираме, съквартиранте.

Ама какво, по дяволите, правиш, Лукас? (исп.) – Бел. ред.

Какво е това, по дяволите? (исп.) – Бел. ред.

За бога! (исп.) – Бел. ред.

Неологизъм, състоящ се от думите „кроасан“ и „поничка“. Представява десерт под формата на поничка, но направен от тесто за кроасани. – Бел. пр.

ГЛАВА 9

Роузи

Затворих лаптопа, защото нямах сили да гледам празната страница нито секунда повече.

Нула от две хиляди и петстотин думи.

– Боже, каква гадост – измрънках в тихото, празно студио.

Не бях написала нито една дума, така че за пореден път ми се наложи да преизчисля дневната си квота.

Пак си спомних за вчерашния епичен срыв. Как изсипах цял тон емоционален боклук върху Лукас. А после циврих върху суитшърта му неприлично дълго време. Но най-вече си мислех за кратката утеха, която ми предложи той. Как се отзова, без да го моля. Без да очаквам такова нещо от него.

Мислех си и за прегръдката. Прегръдка с цяло тяло. Успокоителна, изцеряваща, *умишлена* – защото Лукас ме прегръщаше с искрено желание, сякаш цялото му внимание бе съсредоточено единствено и само върху прегръдката. Животопроменяща прегръдка, ако нещо простичко като една прегръдка бе способно на такова нещо.

Цял живот аз бях човекът, на когото всички останали разчитаха. Споделях бремето на татко, когато мама го напусна, зарязвайки десетмесечния Оли и десетгодишната Роузи, на която ѝ се наложи да порасне бързо. Дори сама носех бремето, когато татко го нямаше. Бях опора на приятелите ми, които винаги

тичаха при мен да си поплачат хубаво или да получат съвет. Поемах всяка роля, която се изискваше от мен, и винаги бях на линия, държах под контрол всяка ситуация, всяка криза. Вечно хладнокръвна, вечно решителна. Вероятно затова позицията ми на инженерен консултант беше толкова... подходяща за мен, удаваше ми се по природа. Плащаха ми да планирам проекти, да давам експертно мнение и да разрешавам кризисни ситуации. И сигурно затова решението да напусна работа, за да се отдам на нещо, което обичах истински – нещо, ръководено от емоции – ми подейства толкова... освобождаващо.

Въпреки че ме доведе до това състояние. До психически срыв. До инстинктивната реакция на Лукас – да ми даде опора. Да поеме контрола.

Въздъгнах.

Ослепителна усмивка, широки рамене, изумителни готварски умения, суперсилата да дарява най-добрите прегръдки с цяло тяло в света и голямо сърце.

Животът понякога не беше справедлив.

– А какво правя аз? – порицах се тихо. – Мисля си за мъж, вместо да пиша.

Не че ако спрях да мисля за него, щях да постигна нещо. Пак нямаше да мога да пиша.

Отместих бар стола назад, отидох до прозореца и го отворих широко, приветствайки хладния октомврийски ветреца. Опрях се на перваза и ми хрумна пак да опитам да се свържа с Лина. Може пък този път...

Телефонът ми извибрира в другия край на апартамента.

– Смахнато – измърморих.

Върнах се при кухненското островче, взех телефона и се усмихнах на името, осветило екрана.

– СЕСТРИЧКЕЕЕ! – изписука добре познат глас. – Защо имам един милион пропуснати обаждания от теб? Толкова ли ти

липсвам, или най-накрая си срещнала Себастиан Стан и аз съм го изтървала? Да не се забихте, а? И на живо ли е толкова сладък? Ако е кретен, не ми казвай. Не съсипвай Себ в очите ми.

- Лина - въздъхнах през смях. - Тъкмо си мислех за теб. И не съм ти звъняла милион пъти, а само два.

- Хмм, значи не. Горкият Себ. Той губи.

- Ух, наистина ми липсваше. - Строполих се на дивана, усилих високоговорителя докрай и оставих телефона на масичката за кафе. - Как вървят нещата, госпожо Мартин-Блекфорд? Как е в Перу? По план ли тече меденият месец?

- Ох, Роузи, направо не ми се прибира. Дали ще ни се разсърдят в работата, ако останем още малко? - Тя понижи глас: - Или завинаги?

- Ами, като се има предвид, че съпругът ти е директор на инженерна фирма в бляскавия Ню Йорк, а ти си ръководител на цял отдел във въпросната фирма, бих казала... вероятно?

- Уф. Трябваше да си остана консултант - заяви тя, но знаех, че не говори сериозно. Лина обожаваше работата си. - Или пък трябваше да се омъжа за човек без такива отговорности.

Отворих уста да ѝ кажа, че плямпа пълни глупости, понеже двамата не можеха да се откъснат и за минута един от друг, когато дълбокият глас на Арън проехтя някъде иззад нея.

- Не се коркай, *amor!* - успокои го Лина. - Шегувам се. Бих се омъжила за теб още сто пъти.

Мъжкият глас ѝ отвърна малко по-тихо и най-добрата ми приятелка се изкиска. От опит знаех, че между Лина и Арън такова кискане обикновено предхождаше целувка, нежен допир или зноен поглед.

Прониза ме внезапна завист. От благородната. Онази, която ме караше да се питам дали на мен ми е писано да открива такава любов. Ироничното беше, че точно този копнеж ме накара да се захвана с писане. Да създам поне на хартия онази любов, която

подозирах, че никога няма да ме споходи.

А ето ме сега! Само след една книга и нещастен опит за втора изворът на вдъхновението ми май беше пресъхнал, а отгоре на всичко и в живия живот не бях срещнала мечтаната любов.

- Роузи? - върна ме в настоящето гласът на Лина. - Аз ти изнасям лекция за креватните подвизи на младоженците, защото съпругът ми излезе да купи перуански емпанади, а ти съвсем изчезна.

- Извинявай, миличка.

От другата страна на линията се разнесе кратко мълчание.

- Всичко наред ли е? - попита накрая Лина, изоставила шеговития си, жизнерадостен тон. - Шегувах се за обажданията, нали знаеш? Можеш да ми звъниш по всяко време. Колкото пъти искаш.

- Знам - отвърнах и наистина го знаех. - Но...

- Няма да ми развалиш почивката - довърши тя вместо мен, напомняйки ми защо беше толкова важен човек в живота ми. Познаваше ме до мозъка на костите ми. И затова знаеше как да ме успокои. - Никога не съм била по-щастлива и разговорите с теб няма да променят това.

Помислих върху думите ѝ и този път не изпитах завист, била тя благородна, а само искрена, неподправена радост за нея. За двама им. Арън и Лина заслужаваха истинско щастие.

- Всъщност - продължи тя - тъкмо убеждението ти, че не можеш да разчиташ на мен, разбива клетото ми, крехко сърце. Направо...

- Добре де, добре - въздъхнах. - Престани с емоционалния шантаж. Не че не искам да говоря с теб. Просто...

- Не искаш да ме безпокоиш, докато съм на меден месец със зашеметяващия си съпруг, знам. Но вече се разбрахме, че това е невъзможно. Така че изплюй камъчето, сестричке.

Изплюй камъчето.

Толкова много неща имах да ѝ казвам. Да ѝ признавам. Като

започнех с факта, че апартаментът ми не става за живеене в момента. И споделям нейното студио с братовчед ѝ. И че от дълго време въздишам тайно по него, а съжителството ни далеч не помага.

Но от устата ми излезе нещо съвсем различно.

– Май допуснах жестока грешка.

– Добре – подхвана предпазливо тя. – За каква грешка говорим: от типа *сложих сол вместо захар в тестото* или: *Скъпа, помниш ли цинковия фосфид, който купихме за нашествието на плъхове, е, съветвам те да спреш да дъвчеш?*

Затворих очи.

– От втория тип? – Замислих се. – Е, май не чак втория, но близо. Да кажем, че не съм отровила никого. Освен себе си. Но сама си го направих. Да кажем...

– Роузи? – спря ме Лина.

– Мхм?

– Май стигнахме твърде далеч с метафората и вече не знам за какво говорим.

Въздъгнах дълбоко.

– Че напуснах работата си в InTech. Това беше грешката, Лина.

– *Какво?* – ахна тя от искрено недоумение. – Как ти хрумна? Всеки писател би си мечтал за твоя живот: нищо не те разсейва и вече подписа договор за втора книга.

– Да, само дето не съм писател, защото не пиша. – Вдигнах глава към тавана и долепих пръсти до слепоочията си. – Остават ми по-малко от осем седмици до крайния срок, а съм... доникъде. От твърде дълго съм в застой и вече не вярвам, че ще се справя. Не мога да измисля нищо, Лина. Нищичко.

Посрещна ме кратко мълчание, после приятелката ми каза:

– О, Роузи.

Долната ми устна затрепери и портата, която зейна разбита преди по-малко от денонощие, задрънча отново на пантите си.

- И така - заключих със странен глас. - Провалих се. Още не съм изпълнила мечтата си напълно, а вече се провалих. Дали... дали Арън би ме взел обратно, ако поискам да се върна в офиса?

- Не.

- Е, добре. Разбирам. Сигурно вече е наел...

- Не - натърти тя. - Няма да се връщаш.

- Лина...

- Млъкни и ме чуй. Чуй ме много внимателно. - Затворих уста и очите ми започнаха да плуват в сълзи, колкото и строг да беше тонът ѝ. - Ти, Розалин Греъм, си *шефка*.

Издадох звук, който отказах да приема за хълцане.

- Имаш диплома за инженер. Назначиха те за ръководител на екип във водеща компания в проклетия Ню Йорк. - Тя замълча за момент, за да осмисля думите ѝ. - Написа книга - и то в свободното си време. Страхотна книга, Роузи. Красива, епична любовна история за ветеран от войната, пътувал през трудни времена, за да намери мястото си до жената, в която е безнадеждно влюбен в настоящето. Знаеш ли, че Чаро още го нарича *моят офицер*? Присвоила си е измислен мъж и най-искрено се вбесява, ако някой дори спомене името му. - Знаех. Лина ми беше изпращала снимки на доста агресивни съобщения от братовчедка ѝ. - Разбере ли, че ти си Розалин Сейдж, ще откачи и ще те тормози до края на дните ти. - След малко добави: - И това е така, защото книгата ти стана касов удар. Същинска сензация.

- Не е чак сензация, Лина. Просто...

- Онова издателство не ти предложи договор за нова книга заради хубавичкото ти лице.

- Добре де - склоних. - Първата ми книга *ставаше*.

Лина изпуфтя.

- Не просто ставаше, Роузи. В нея имаше наркотик, казах ти. Малкото, но пък ентусиазирани членове на семейството ми, които говорят английски, се *влюбиха* в нея. - Чух шумолене от нейната

страна на линията, сякаш си беше отворила шоколад или чипс. И двете неща бяха възможни. – А за капак на всичко ти прояви кураж да напуснеш работа, която вече не те удовлетворяваше, за да преследваш мечтаната си кариера. Защото си родена за нея, Роузи.

Кураж.

Това ми напомни, че Лукас ме беше нарекъл куражлийка. Куражлийка. Аз.

Сърцето ми отново се замята като риба на сухо, както винаги когато се замислех за него.

– Би ли ме нарекла куражлийка? – чух се да питам на глас.

– Да! – потвърди веднага Лина. – Всичките тези приказки, че не се справяш, идват от страха ти. Изпитваш ужас, че може да се провалиш, Роузи. Познавам те. Но трябва да си избистриш ума, да спреш да мрънкаш, че не можеш да се справиш и да започнеш да вярваш в себе си.

– Ох, това заболя – подхвърлих.

– Казвам го, защото те обичам. – Представих си как ми размахва показалец. – Не позволявай на натиска, който сама си налагаш, да те парализира. Единствено ти ограничаваш себе си, Роузи.

Думите ѝ ме порязаха малко по-дълбоко, отколкото би трябвало. Не това с мрънкането, а твърдението ѝ, че аз сама се спъвам. Защото започвах да вярвам, че е точно така.

– Писателският блокаж е често срещано явление – добави Лина. – Просто ще те отблокираме.

– Ще ме отблокирате?

– Направо ще те отворим.

Отпуснах длани върху меката тапицерия на дивана.

– Не знам, Лина. Дори не мога... да си обясня какво ми става. Просто съм...

След като се забавих, тя ме подкани:

– Какво си?

- Ами... - поколебах се. - Имам чувството, че сто милиона неща ми пречат да пиша, и като опитам, просто губя съзнание. - Поклатих глава. - Пробвах какво ли не, дори акупунктура, защото прочетох в един блог, че способствала за освобождаването на ендорфини, които пък подсилвали творческото вдъхновение. Не се получи.

Лина помълча няколко секунди, после каза плахо:

- Може да опиташ нещо друго.

- Какво?

Не ми отговори веднага, което ми подсказа достатъчно за предстоящото.

- Действието във втората ти книга ще се развива в същата вселена, нали? Каза, че искаш да дадеш и на най-добрия му приятел щастлив завършек.

- Да.

- Спомена, че този път сюжетът ще е малко по-...лек. Че героят ти ще се опитва да се приспособи към съвременния начин на живот и същинската джунгла, в която са се превърнали срещите с жени.

- Да, така казах.

- Е - провлачи Лина няколко секунди. - Може и ти да направиш същото. Да се върнеш на пазара.

Намръщих се.

- На *пазара*?

- Да се срещаш с мъже - поясни тя по-уверено. - Криеш се в бърлогата си от... колко време? - попита, но не ми даде възможност да отговоря. - Твърде много. Може би точно там е проблемът. Ти пишеш любовни романи. И героят ти е мъж от началото на миналия век, търсещ любов в наши дни. Защо не... направиш същото? Като се замислиш, двамата не сте толкова различни. Ти не си излизала с никого от поне две години. - Лина се засмя. - С героя ти сте две красиви, старомодни риби,

изхвърлени на брега на любовното езеро на дваисет и първи век.

Странен звук излезе от гърлото ми. Отворих уста да ѝ изброя множеството различни начини, по които идеята ѝ можеше да се провали, но се спрях. Защото може би, хипотетично...

- Може да се получи - настоя Лина, сякаш прочела мислите ми. - Слушай, първата ми идея беше секс. Оргазми. Като спомена ендорфините, щях да ти предложа да си купиш нов вибратор, но ми се струва, че този път ти трябва истинското нещо.

Мигнах, мъчейки се да побера всичко в главата си.

- Знаеш, че не ме бива в свалките и безразборния секс - напомних ѝ.

- Именно - побърза да потвърди тя. - Трябва да те ухажват преди клатенето.

- *Клатенето?*

Тя не обърна внимание на почудата ми.

- Затова смятам, че трябва пак да си свалиш „Тиндър“. Или „Бъмбъл“. Или което там приложение е измислил тази седмица зукърбъргът на софтуера за срещи.

- Приложение за срещи. - Долових плътния скептицизъм в гласа си. - Ами старомодният начин? Той ми допаднаше повече. Да го обсъдим ли? Нищо хубаво не съм видяла от приложенията за срещи.

- Слушай какво. - Лина се прокашля. - Знам, че официално се отрече от приложенията - и мъжете - и то с напълно основателна причина. Последното ти гадже, Задник Номер пет, беше... е, да кажем, че имаше късмета да не го прегазя случайно с колата на Арън.

- Лина! - ахнах. - Говорили сме си за подобни изказвания.

- Щях само да му закача леко задника. Нищо повече.

Поклатих глава.

- Ти искаш да прегaziш всички мъже, с които някога съм излизала.

Смехът на Лина беше мрачен... кръвожаден.

- Сигурно защото всичките до един са били кретени. - Затворих очи с чувство на безнадеждност. Главно защото беше права. - Идеята ми е - продължи Лина, - че дългият списък от идиоти, с които си излизала, е бил причината да напишеш феноменалния си дебют. А не може да разчиташ, че ако идеш в Сентръл Парк и си изпуснеш шалчето, мъжът на мечтите ти ще го намери и ще тръгне да те издирва из целия град...

- Да - прекъснах я. - Нямам толкова време, схванах.

- Нямах - съгласи се кротко тя. - Но пък не е изключено, ако си свалиш приложение за срещи, да изскочи нещо. Или поне да намериш вдъхновение. Да дадеш начален тласък на писането. Или пък просто да си проветриш главата и да се позабавляваш. Не звучи толкова зле.

Обвих ръце около корема си, отказвайки да приема, че може да има право.

- Ако пък искаш, го приемай като... - Тя се замисли, после продължи по-ентузиазирано: - Като проучване. Разследване. Все едно провеждаш експеримент. Избери си мъж и направи каквото е нужно, за да текнат соковете на вдъхновението. Дори не е нужно да му казваш.

Експеримент.

Но последната част не ми харесваше. Не мислех, че имам смелостта да подлъжа някого към... каквото загатваше Лина. Нямах опит в измамите.

Макар че от месеци лъжех татко. А сега лъжех и Лина, като не ѝ казвах, че живея в апартамента ѝ, докато нея я няма. *С братовчед ѝ.*

- Струва си да опиташ - насърчи ме тя.

- Може би - признах тихо. - На този етап вече съм готова на всичко да изляза от това глупаво блато. - Пак усетих онзи натиск в очните си дъна и следващите ми думи изненадаха дори мен. - Кой

знае, може пък този път дори да намеря любов? – Лъчът надежда, който изгря в гърдите ми, бързо угасна. – Но дори да не ми е писано, ще се примиря да бленувам за нея до края на дните си, ако мога поне да я пресъздавам на хартия.

– Не говори така, Роузи – прошепна Лина толкова нежно, че гърлото ми се стегна от... *емоции*. Цял куп оплетени, силни емоции. *Господи, каква лигла съм напоследък*. – Разбира се, че ти е писано. Нищо чудно историята ти да се превърне в някой от онези филми по „Холмарк“, които толкова обичаш. – Тя обяви с погърлен глас: – *Писателка на любовни романи тръгва на срещи с мъже в търсене на вдъхновение и най-ненадейно се влюбва. Внимание, спойлери: написва бестселъра на живота си*. – Тя се засмя. – А ако не се получи и попаднеш на някой кретен, ще взема колата на Арън и ще направим така, че повече никога да не пресича на червено.

Боже, колко обичах най-добрата си приятелка. Обичах я, въпреки че добронамерената ѝ, но свирепа природа скоро щеше да ни вкара в затвора.

Стомахът ми пак се сви на топка при мисълта колко неща криех от нея. Но тъкмо отворих уста да ѝ изпея всичко, когато нещо изскърца във фоайето.

Завъртях се стреснато и погледът ми се натъкна на едра фигура, която трябваше да съм сляпа да не разпозная веднага.

Лукас. Съквартирантът ми. Братовчедът на Лина.

Беше се прибрал и стоеше до прага с изопнати рамене и ококорени очи. Всъщност имаше облика на човек, заловен в престъпление. Сипан да прави нещо, което не биваше. Нещо...

О, боже. О, не.

Веднага се досетих какво. С необяснима *сигурност* разбрах какво точно е правил.

Спотайвал се е. Подслушвал е.

– Роузи? – извика ме най-добрата ми приятелка от

високоговорителя на телефона, който бях увеличила до дупка. – Там ли си?

– Извинявай – програчих, впила лазерен поглед в профила му. – Тук съм, но... трябва да вървя.

Защото не можех да отлепя очи от Лукас; наблюдавах всяко негово движение, докато в ума ми отекваха мантри като „*Защо, боже, защо?*“. Защо точно този разговор трябваше да чуе?

Лукас тръгна към мен и погледът ми – който пак правеше каквото си поиска – реши, че моментът е подходящ да го обходи едно хубаво. Да се задържи благоговейно върху смарагдовозеления му суитшърт, прилепнал по гърди, чиято твърдост бях усетила с бузата си. Да се омагьоса от кичура шоколадовокафява коса, провиснал над челото му.

Сексапилен, небрежен подслушвач. Поне да не изглеждаше толкова... пленително.

– Добре – каза Лина, тъкмо когато Лукас стигна до мен.

Той седна на масичката за кафе, точно пред мен, и остави синьо-розова кутия, която не бях забелязала, до телефона ми. Преглътнах сухо, защото коленете му се озоваха на сантиметър от моите. Лина продължи:

– Ще заръчам на баба да запали свещ и да се помоли за свестен тип, който да ти осигури поне един-два оргазма, защото...

– Благодаря, Лина – побързах да я прекъсна, пресегнах се и грабнах телефона си. Изключих високоговорителя и го долепих до ухото си. – Ще ти звънна пак, става ли? Трябва да затварям.

– Добре – склони най-добрата ми приятелка. – Този път ще те пусна, но само защото те обичам и само ако ми обещаеш да не забравяш, че си способна на всичко.

Очите на Лукас прогаряха дупки в едната страна на лицето ми, но не отвърнах на погледа му.

– И аз те обичам, Лина. Прегърни Арън от мен и продължавайте да се радвате на медения си месец.

Прекъснах разговора със сърце, заклещено в гърлото ми, мъчейки се да прикрия факта, че умувам как да се измъкна от ситуацията, докато мозъкът ми ме обстрелваше с въпроси. *Лукас чу за оргазмите. Ами другото? Божичко, от колко ли време стои на вратата?*

- Здравсти - чух го да казва толкова тихо, че едничката дума задейства стотина аларми в главата ми. Вчера му се наложи да ме прегърне, след като си загубих шибания ум, а днес това. - Няма ли да ме поздравиш, Роузи?

- Здравсти - отвърнах, без да вдигна поглед. Защото, ако го погледнех и откриех дори следа от съжаление по лицето му, щях толкова... да се натъжа. Щях да съм съкрушена. - Е, говорих с Лина.

- Разбрах.

Стиснах устни.

- Така и не успях да ѝ кажа, че и двамата живеем в апартамента ѝ. Заедно. Докато... ами, докато дойде време да се върна в моя. - Преглътнах, приковала поглед в ъгъла на масичката за кафе, върху която седеше. Ако исках всичко да изглежда нормално, трябваше да се държа нормално. - Е, как беше днес? Посети ли безплатната изложба в Нюйоркската обществена библиотека? Хареса ли ти? Наистина ли беше толкова интересна, колкото на уебсайта им?

- Да - потвърди той, отвръщайки едностранно на всичките ми въпроси. После добави: - Нося ти нещо.

Побутна синьо-розовата кутия към мен и щом видях логото на капака, изцъквих очи. Нещо в гърдите ми се изду като балон и колкото повече се взирах в познатата картонена кутия, толкова по-голям ставаше.

- Запомнил си - пророних треперливо. - Кронички. От „Хоули Кронът“. Точно за тези ти споменах вчера.

Не просто му бях споменала. Изкрещях му за тях, след като го

информирах, че съм в цикъл и точно преди да измърлям суитшърта му със сополи.

- Да, запомних - потвърди той, а балонът вече изпълваше целия ми гръден кош. - Сутринта получих по пощата новата си кредитна карта и реших, че трябва да отбележим повода. - Пак побутна кутията към мен. - Ако си съгласна да ги споделиш, защото ти казах, че са за теб.

- Ако съм съгласна? - учудих се. Истински ли беше този мъж? Реално, действително истински? Плъзнах поглед от синьото лого към коленете му. - Разбира се, че ще ги споделя с теб. - След малко добавих: - Взел си голяма кутия.

- Най-голямата, която продават.

Той отпусна ръка върху лявото си бедро и забелязах бронзовата кожа под една от дупките на скъсаните му дънки. Обзе ме внезапна нужда да я докосна с пръсти.

- Какво ще кажеш? - Той потупа със силни пръсти по крака си. Сякаш знаеше къде точно гледам и искаше да привлече вниманието ми. - Сега ли да си похапнем, или да ги оставим за десерт?

Нещо като жално скимтене излезе от гърлото ми.

- Ясно, сега - засмя се Лукас и смехът му се оказа достатъчна причина най-сетне да вдигна поглед към лицето му.

- Психическият ми срив явно е бил с епични пропорции - подхвърлих плахо и згълчетата на очите му се сбърчиха от усмивка. - Или пък така съм те ужасила, че гледаш да укротиш грозното ревящо чудовище.

- Няма нищо грозно у теб.

Разтворих леко устни, докато думите му още отекваха в ушите ми.

Сякаш не беше казал нещо, което щях да помня винаги, Лукас отвори капака, разкривайки шестте кронички вътре.

- Пък и ми харесва от време на време да леят сълзи по гърдите

ми. – За пореден път бутна кутията към мен. – Полезно е за кожата.

Поклатих леко глава и извадих едно от поръсените със захар и канела хрупкави парченца рай.

– Благодаря, Лукас. Наистина нямаше нужда да го правиш.

Той също си взе една кроничка и я чукна в моята, сякаш вдигаше тост.

– Приятелите не очакват *благодаря*, когато си правят жестове един на друг, Роузи.

Приятели.

– Вярно. – Накарах устните си да се вдигнат в крайчетата и го удостоих с най-малката усмивка в историята на усмивките. Той свъси вежди, затова почувствах нужда да го разсея. – Тогава ще трябва да си измислим нещо друго вместо *благодаря*.

Очите му затанцуваха с нещо, което се радвах, че аз съм породила. Дори след като ми напомни, че сме *приятели*.

– Като кодова дума? – попита. – Само за нас?

– Да – съгласих се, със сигурност одобрявайки идеята повече от него. Много повече, отколкото беше редно. – Нещо такова.

Лукас се замисли за няколко секунди, после вдигна сладкиша.

– *Кроничка*. Как ти звучи?

Усмивката му беше широка и ярка, с пълни мегавати мощност.

Загледах го как си седи, сякаш не е направил нищо важно, сякаш не беше прекрасен и не ме караше да го харесвам все повече и повече – толкова много, че едва се сдържах да не му кажа, че е най-милият мъж на земята. По-сладък от всеки сладкиш, който можеше да ми донесе.

– *Кроничка*, Лукас.

Без нито дума повече, нападناхме вкусотиите, стенийки с еднакво блаженство. Съдържанието на кутията изчезна за рекордно време. Когато накрая облизахме пръсти, вече бях забравила почти всичките си грижи.

- Е, Роузи - заговори Лукас, впил в мен поглед, който трябваше да ми подсказже какво следва. - Ще ми споделиш ли най-накрая за писателския блокаж и дългия списък с кретени, с които си излизала?

ГЛАВА 10

Роузи

– Значи си чул всичко, а?

Знаех, че е чул, и надзърнах засрамено към тясното разстояние между коленете ни.

– Май целият квартал чу. Все пак говорехте доста силно и прозорецът беше отворен.

Покрих лицето си с длани.

– Чудно.

Усетих, че обгръща нежно с пръсти дясната ми китка. Дъхът заседна в гърлото ми от неочаквания допир. Той подръпна леко, предизвиквайки вълна от тръпки надолу по ръката ми, и... ами, не можах да направя нищо, когато свали едната ръка от лицето ми.

Изгледах го с едно око.

– Ще бъда откровен с теб, Роузи. – Хвана и другата ми китка и след като оказах известна съпротива, малката усмивка, танцуваща по лицето му, се разшири и така ме омагьоса, че му се подчиних. *Ох, глупава, глупава прелестна усмивка.* – Случайно подочух малко от улицата. Но после съвсем нарочно изтърчах нагоре по стълбището и залепих ухо до вратата.

– Добре – отвърнах бавно, отпускаяки ръце в скута си. – Благодаря за честността.

Какво друго можех да кажа? Незнайно защо, дори не бях ядосана. Бях... много неща. Но не и ядосана.

- Харесвам те, Роузи - заяви Лукас и сърцето ми прескочи. - Мисля, че е очевидно. - Сви рамене без капка съжаление и тътенът в гърдите ми ускори темпо. - Но да разправяш, че си се провалила? Само защото те е споходил писателски блокаж? Това не ми хареса. Ни най-малко. А като твой приятел имам право да ти го споделя, също както направи братовчедка ми.

Като твой приятел.

Защото ме харесваше като *приятел*. Това го знаех, разбира се. Не беше новост.

- И като твой приятел - продължи той - искам да ти помогна. Братовчедка ми не е тук в момента, затова мога да поема нейната роля. Да ти бъда най-добрият приятел.

Най-добрият ми приятел. Звучеше едновременно чудесно и смущаващо. Въздъгнах.

- Добре?

Лукас се приближи още малко до мен.

- Лина каза, че си се отказала от мъжете. И приложенията за срещи. - Изражението му стана сериозно. - Защо?

Поклатих глава, усещайки как върховете на ушите ми пламват.

- Не искам да се разхождам точно с теб по Булеварда на спомените: Депресивно злополучно издание - измърморих.

- Просто се опитвам да разбера. В доста неизгодно положение съм. Липсват ми много парчета от Роузи, с които разполага Лина. - Премести се на ръба на масичката за кафе и вътрешната страна на коленете му докосна външната на моите. Преглътнах сухо. - А аз съм излизал с доста жени. Прекалено много. Не се плаша лесно.

Това *прекалено много*, което подметна съвсем небрежно, възбуди любопитството ми. Добре де, възбуди и нещо друго. Мъничко ревност.

- И какво... да не си експерт по романтичните срещи?

Той наклони умислено глава.

- Не бих се нарекъл експерт, но досега никоя жена не се е оплакала.

Излизаше, че е женкар ли? Думите му отпреди няколко дни се върнаха в паметта ми. Заедно с новородената ревност.

- Нали уж каза, че вече не ходиш по срещи?

Освен това ми беше казал, че никоя жена не е разбивала сърцето му, но не споменах тази подробност.

- Добра памет имаш, Розалин Грeъм - похвали ме той. - Не, не ходя по срещи. Вече не съм на тази вълна.

Прииска ми се да се разровя по-надълбоко. Да попитам защо.

- Значи си експерт по срещи, който не излиза на срещи.

- Ако това искаш да чуеш, да.

Не, не това исках да чуя. Но какво значение имаше?

Въздъгнах, вдигнах краката си на дивана и ги подвих под себе си, прекъсвайки лекия контакт с коленете на Лукас.

- Дори не знам откъде да започна с моята история.

Лукас също вдигна единия си крак и го отпусна на дивана, точно до бедрото ми, някак подсилвайки близостта ни.

- Задник Номер пет - рече със сериозно лице. - Започни с него. Цялото му име. Адрес. Рождена дата. Просто за справка.

- Ха - стрелнах го с бунтарски поглед. - Тед, без фамилия, неизвестни място и дата на раждане. - Пренебрегнах гримасата му и попитах: - Какво друго те интересува? Какво се обърка ли?

Той кимна.

- Щом обичаш да слушаш скучни истории... - пошегувах се, но Лукас дори не се усмихна. - Добре. Ами, с Тед излизахме... няколко седмици. - Шест, ако трябваше да сме точни. - От самото начало го предупредих, че държа да сме си верни един на друг, да не се срещаме със странични хора, защото... - поклатих глава. - Просто съм си такава. Той се съгласи и заяви, че и той не искал да ме споделя с никого. Един ден обаче, съвсем случайно, го видях залепен за чужди устни. Когато го попитах какво става, той се

направи, че не ме познава. – И това ме ужили като стършел. – Гаднярът направи такава сцена, че за секунда дори се зачудих дали наистина не съм объркала мъжа. Само че си беше Тед. И въпросното момиче му беше гадже още отпреди ние да се запознаем.

Лукас се взираше учудващо мълчаливо в мен.

Реших да запълня тишината.

– И така, представих ти Тед. Задник Номер пет. – Облегнах се удобно на дивана и зачаках да каже нещо, каквото и да е. Лукас продължаваше да мълчи. – Не го мисли. Преживях го за броени дни. Дори не беше най-тежкият случай.

Лукас вдигна вежди и каза много бавно:

– Имало е и по-лоши от него.

Съзнавах, че не беше въпрос, но все пак отговорих:

– Нейтън. Братовчедка ти го нарича Краля на кретените. – Вдигнах колене и ги притиснах към гърдите си. И понеже явно няхах филтър на устата си, му разказах и за него. – Той беше сценарист. Забавен, остроумен, очарователен. Първата ни среща беше най-добрата първа среща, която някога съм имала, но трябваше да се усъмня, когато се яви пиан.

Лукас трепна и стисна силно устни.

Аз продължих:

– Оправда се, че имал тежък ден в работата и обърнал няколко бири преди срещата ни. Не искам да я отменя, защото *страшно* много ме харесвал. – Нямах как да отрека, че беше много убедителен. – Всичките ни срещи след това бяха... все едно се срещах с различни мъже. Както си беше идеалният чаровник, внезапно превключваше и се превръщаше в съвсем друг човек. Никога не знаех дали ще ми се падне странен Нейтън, раздражителен или... направо луд.

Един мускул в челюстта на Лукас подскочи.

– Някога...

- Не - спрях го. - Не беше такъв. Никога не ми е посягал. По-скоро говореше и се държеше странно на срещите ни. - Сякаш беше герой от комедиен скеч. От най-смахнатите. - Но след това винаги се извиняваше и ми обясняваше, че се държал така от притеснение, понеже бил луд по мен. - И наивната глупачка Роузи му вярваше всеки път. - Както и да е. - Засмях се, за да забравя гнусното изживяване. - С две думи, впоследствие разбрах, че е изпробвал разни неща върху мен. Сцени. От сценария, по който работеше.

Лукас седеше толкова неподвижно, че почти не виждах гърдите му да се издуват. Май дори не беше мигал от минута-две.

Извърнах очи и се вторах в пръстите на краката си.

- Предупредих те, че е депресиращо, Лукас.

- А този Нейтън... - подхвана той, игнорирайки коментара ми. - След колко време го напусна?

Размърдах пръсти в чорапите си, за да задържа погледа си върху тях.

- О. По-скоро... не го напуснах аз. - Преглътнах срама си с колкото достойнство можах да извикам. Защото трябваше да прекъсна отношенията си с него още на първата среща. - Той скъса с мен. Разкритието беше *неочакваният обрат* в сюжета му.

Лукас не каза нищо. Нито дума. А аз... Боже, какви ги вършех? Защо му разказвах всичко това? Можехме да сме приятели и без да му споделям неща, които не се отразяваха особено добре на имиджа ми.

- Получи достатъчно информация за днес, *приятел*. - Най-накрая се престраших да го погледна в очите и реших да не обръщам внимание на изражението му. - Вече знаеш защо се отказах от мъжете и приложенията за срещи. - Самата истина. След поредицата от провалени псевдовръзки реших да си почина от... любовта в реалния живот и да се съсредоточа върху художествената измислица. - Но Лина май е права. Може би

наистина трябва да започна да излизам и да експериментирам с мъже. Е, не да излизам, а пак да си сваля „Тиндър“.

Челото му се сбърчи по причудлив начин.

Пак почувствах нужда да запълня тишината помежду ни.

– Не е идеално, но не ми хрумва нищо друго. – Зачоплих нервно пръстите си, затова реших да седна върху тях. – Може да си съставя списък с всички неща, които трябва да науча от това... проучване, както го нарече Лина. Експеримент. Избирам си мъж и действам по протокол. Изпълнявам всички точки по процедурата подред. Следвам естествената дъга на запознанството, от забавните, типични неща като получаване на букети и тръпката от първата среща, до по-... дълбоките неща. Първото докосване на ръцете ни. Или когато се привежда към мен и знае, че... – Спрях се, осъзнавайки, че бърборя несвързано. – Разбра ме.

Пак погледнах мъжа пред себе си и изчаках още няколко секунди.

– Ъ... – провлачих, защото вече се чудех дали да не го побутна с пръст, за да проверя дали е добре. – Май сме преяли с кронички. Изтръпват ли върховете на пръстите ти? Избива ли те студена пот? Да ти донеса ли чаша вода?

Тъкмо се канех да стана, когато Лукас стрелна ръка към мен. Дланта му се озова върху коляното ми и аз сведох поглед към нея.

– Не – отсече той.

Вдигнах вежди.

– Не искаш ли вода? – Взирах се в топлата му, тежка ръка, сгряваща кожата ми през дънките, и май леко се задъхвах. – Ами чаша мляко?

– Не, Роузи – повтори той с решимост, която ме накара да вдигна поглед, докато пръстите му стискаха леко бедрото ми. – Аз ще го направя.

Замигах учудено и запрехвърлях наум нещата, за които би могъл да ми предлага помощ.

– Ще... ми подаряваш букети? – попитах, а той вдигна ръка от крака ми. Отпуснах се на дивана, леко облекчена, че поне така ще мога да разсъждавам по-ясно. – Май никога не са ми подарявали цветя, но...

Той разтръска глава и от гърлото му излезе звук, който не беше точно смях.

– Не, аз ще бъда експерименталният ти партньор.

Дъхът ми спря. Глупавото ми увлечение – същото, което така усърдно се преструвах, че не съществува – започна да се блъска в решетките на клетката, в която го бях натикала.

Млъкни – заповядах на гръмките му крясъци в главата ми. – *Той каза, че сме само приятели. Неведнъж.*

Опитах да се усмихна, но не успях.

– Ще ми бъдеш експериментален партньор?

Той кимна, възвърнал си обичайния безгрижен облик.

– Идеално е, ако се замислиш. – *Идеално?* Почти не чувах собствените си мисли от бурното туптене в слепоочията ми. – Няма да ти се налага да сваляш „Тиндър“, или което там приложение си използвала, за да намериш онези – устните му се извиха в лека гримаса – *мъже*.

Отворих уста, но от нея не излезе нито звук.

Лукас продължи:

– Това ще опрости нещата.

Една дума излезе от устните ми като въздишка.

– Кое?

– Аз, ти, експериментът ти – отвърна Лукас с увереност, която пак ме накара да се замисля дали не е прекалил със захарта. Или пък аз бях прекалила. Наистина ли Лукас Мартин ми предлагаше да излизаме заедно – експериментално – за да ми помогне да намеря музата си? – Каза, че ще намериш някой мъж и ще действаш по протокол – изтъкна той. – Смяташ ли да съобщиш на клетия човечец, че просто провеждаш експеримент? Да му

разясниш процедурата? Да му разкажеш за естествената дъга на запознанството?

- Ти... - Преглътнах. - Слушал си ме.

Той се усмихна с видимо самодоволство.

- Не само твоята памет си я бива, Розалин Греъм. - Хрумна му нещо. - Така и не ми каза творческия си псевдоним.

- Розалин Сейдж - отговорих, без да се замисля.

Лукас присви очи, а аз се ококорих, усетила грешката си твърде късно.

- Чакай малко - процеди той.

По дяволите.

- *Ти* си била Розалин Сейдж? - Устата му образува широко „О“, и макар че моментът далеч не беше подходящ, внезапно ми хрумна колко харесвам устните му. Бяха плътни. Мъжествени. - Ти си Розалин Сейдж, по чиято книга се превъзнася сестра ми от месеци наред? Книгата, която не слиза от масичката ѝ за кафе? Ти...

Той се спря.

- Аха - въздъгнах. - Аз съм.

Устните му бавно се разтвориха в онази великолепна, превъзходна усмивка, сякаш гледах как Мойсей разделя Червено море.

Извиках цялата си воля, за да изтръгна погледа си от лицето му.

- Та, по другия въпрос. Още не съм обмислила подробностите, така че не знам дали бих подходила честно, или, знам ли, бих се пуснала по течението с надеждата да се получи. - Не ми харесваше колко непрактично звучи. Несправедливо. - Но не бих искала да нараня някого, като разбере, че съм го използвала.

- И тук се появява Лукас - обяви театрално той.

Вдигнах поглед и ме посрещна мойсеевата му усмивка. Толкова... самоуверена. Окуражителна. Утешителна. Като спасителна мрежа, готова да ме поеме, в случай че паднех.

- Лукас... - Спрях се, подлагайки собствената си трезвост под въпрос. - Ти не ходиш по срещи. Вече не си на тази вълна. Сам го каза.

- Няма да е ходене по срещи, а експеримент.

- Това е...

Абсолютна лудост.

Нищо подобно - оспори алчен, безразсъден глас в главата ми. - *Това е шанс да се сближиш с него, без да търсиш оправдание. Преди да е напуснал завинаги живота ти.*

Не.

Трябваше да разсъждавам трезво.

- В Ню Йорк си само за няколко седмици - напомних му. Шест по-точно. - Не искам да си губиш времето с това, вместо да се отдадеш на плановете си.

Лукас погледа ръцете си няколко секунди, после пак вдигна поглед към мен.

- Не е проблем, Роузи.

Наклоних глава настрани, загледана внимателно в него, и пак улових онези сенки да пробягват по лицето му.

- Не искаш ли да продължиш с обиколките из града?

- Не. - Той поклати глава. - Ще съм откровен с теб, Роузи - заяви със сериозен глас, който ме накара да притая дъх, за да не пропусна нито дума. - Скитам сам от шест седмици. По собствено желание, защото си мислех, че от това се нуждая. Но... се получи обратен ефект. Не те излъгах, когато ти казах, че съм самотен. - Той сви рамо, сякаш не беше нищо особено, а на мен ми се прииска да се присегна и да стисна ръката му. - Та, излиза, че имам твърде много свободно време, което да прекарам сам, и много бих се радвал на компанията ти. Пък и със сигурност си забелязала, че - той потупа дясното си бедро - не съм в особено добра форма за дълги разходки.

Стрелнах поглед към ръката върху крака му. Не че беше

толкова очевидно, но бях забелязала, че разчита повече на лявата си страна. А и помнех как едва не се сгромоляса на пода първата нощ.

Какво ти се е случило, Лукас?, искаше ми се да го попитам.

Но се въздържах, защото нещо ми подсказваше, че дори това признание беше... достатъчно голямо. Нетипично за него. И исках да му покажа, че го оценявам, но най-вече исках да разбере, че може да споделя с мен колкото реши, каквото реши, че няма да го притискам заради някакво си любопитство.

- Значи и аз ще ти направя услуга, ако станем... експериментални партньори?

- Да, Роузи. - Той ме погледна в очите. - Представа си нямаш колко голяма.

Това ми харесваше. Толкова, че гърдите ми се изпълниха с приятно гъделичкане.

- Но експерименталните срещи трябва да са като истински. Не говоря за... цуни-гуни и държане на ръце. Но всичко останало. Трябва да имаме... романтични отношения. Да установим близка връзка. Да споделяме неща, които бихме споделяли на истинска среща.

Той се засмя дълбоко.

- Какво е *цуни-гуни*?

- Сещаш се, да... се сближим физически. - Част от смеха се изпари от очите му, но аз се направих, че не видях. - А това може да пообърка отношенията ни. *Приятелството* ни.

Лукас отвърна непоколебимо:

- Ще се разберем да бъдем откровени един с друг, ако това се случи.

Откровени един с друг.

Откровени, в смисъл единият от партньорите да си признае, ако е бил тайно влюбен в другия?

Точка за Роузи.

Лукас се приведе напред и полъх от свежия му, чист аромат ме блъсна право в стомаха.

- Слушай - подхвана и аз преглътнах. Главно защото вече беше много, много близо до мен. Седеше на ръба на масичката и дългите му крака ме ограждаха от двете страни. - Обещавам, че няма да допусна всичко това да повлияе на приятелството ни. - Приблужи се с още сантиметър. - Ще ми разясниш какви са фазите, които трябва да изживееш, ще излизаме на срещи, ще бъдем възможно най-старателните експериментатори, а когато се приберем у дома, пак ще си бъдем просто Роузи и Лукас. Съквартиранти. Приятели. И съвсем скоро най-добри приятели.

- *Най-добри приятели?* - програчих.

- Ами, да. - Той кимна, после повтори думите с дълбокия си, мелодичен глас: - Най-добри приятели.

Хипнотизирана от уханието му, думите му, блясъка в кафявите му очи, не казах нищо.

Навярно затова Лукас почувства нужда да добави:

- А ако още се колебаеш, ще ти обещаю нещо. - След многозначителна пауза заяви тържествено: - Обещавам, че няма да се влюбя в теб и да разваля приятелството ни, *Розалин Сейдж*.

Преглътнах и си дадох малко време, защото нямах никакво основание да се чувствам толкова... съкрушена от клетвата му.

Всъщност нямах основание да чувствам каквото и да било друго, освен вълнение. Лукас ми предлагаше помощта си. И независимо дали я приех, или не, след пет седмици щеше да си тръгне. Да замине за друг континент. А две седмици след това аз трябваше да предам книгата си.

Така че какво имах да губя?

- Добре - съгласих се. - Да го направим.

Той ми отвърна с една от онези усмивки, които винаги ме пращаха в смут.

- Четири срещи... *експериментални* срещи - поправих се и

протегнах ръка пред себе си, за да играя на сигурно. – Пет ще са... твърде много, защото ти остават само още пет седмици тук. А три няма да са достатъчно. Така че четири.

– Четири срещи – съгласи се той и високото му тяло се изправи пред мен. – Е, значи вече сме партньори изследователи. Колеги анализатори. Специалисти? Ти ще си главният организатор.

Засмях се, но смехът ми прозвуча насечено, безпомощно. Точно както се чувствах.

– Напоследък само сключвам откачени сделки с теб.

– *Откачени?* – Той изпуфтя драматично и продължи да ми предлага ръка, която все още не приемах. – Обиждаш ме, Роузи. Всичките ми идеи са прекрасни.

– Ще трябва да начертаем граници. Да си поставим условия – казах повече на себе си, отколкото на него. – Едното вече го споменах. Каквото и да става, нищо не бива да се променя. Без неловки положения. – *Чуваш ли, хлътнал мозък? Не прави нещата неловки.* – И няма да харчиш излишни пари по мен. Нямам скъп вкус и съм лесна за поддръжка. Винаги ще си поделяме сметката.

– С някои от правилата съм съгласен. – Ръката му продължаваше да виси във въздуха и топлите му, силни пръсти мърдаха приканващо пред мен. – Но за останалото ще трябва да ми се довериш.

О, на него му се доверявах напълно.

Но на себе си? Не съвсем.

– Добре, но...

Лукас сграбчи китката ми и ме вдигна от дивана. Придърпвайки ме към гърдите си, несъмнено за една от запазената си марка прегръдки с цяло тяло.

– Вместо да си стиснем ръцете, ще се прегърнем, Греъм – обяви той, праметна ръце през раменете ми и ме притисна към себе си. Божичко, как ми се искаше някой да може да бутилира

прегръдките му. Щях да ги изкупя всичките. Да си заредя шкафовете с тях и да си вадя по една в лоши дни. Или пък всеки ден. – Обичаш ли каперси?

Засмях се изненадано до суитшърта му и попитах:

– Каперси?

Той ме освободи от обятията си и отстъпи назад, за пореден път оставяйки ме да се боря с ефекта от внезапните му прегръдки.

– От всичкото това планиране зверски огладнях.

Преди да му съобща колко нелепо звучи това, при положение че току-що беше излапал половин кутия кронички, Лукас хукна към кухнята. Започна да вади разни неща от хладилника. Зарови в килера. После и в шкафа с тиганите.

Надникна през рамо към мен.

– Ще ми помогнеш ли с вечерята?

Отидох до островчето и се строполих на единия щъркел.

– Ако може да ти помагам, като гледам.

Той изхъмка одобрително.

– О, харесва ми да имам публика.

– Е, какво ще *готвим*?

Приковах поглед в мускулите на гърба му, докато вадеше дъската за рязане.

– Лазаня с патладжани. – Обърна глава и ми се ухили през рамо. – И ще приготвя тестото за селска чабата. За утре.

Ох, майчице. Представих си го как меси тесто.

Той повтори въпроса си, изтръгвайки ме от унеса.

– Та какво казваш за каперсите?

– Обожавам ги.

Очите му се озариха.

– Браво на моето момиче.

Моето момиче.

Ох, мамка му.

ГЛАВА 11

Роузи

*Е*дна седмица.

Минаха седем дни, откакто се разбрахме да бъдем експериментални партньори за срещи, и освен че стомахът ми се преобръщаше всеки път, когато се замислех за това, нищо друго не се случваше. Не излизахме на експериментални срещи, не преоткривах музата си, не пълнех празните страници с думи. Е, да, бях си поискала няколко дни да обособя фазите, списък, който бях обещала да предоставя на Лукас. Заедно с няколко страници бележки, съдържащи всичко останало, за което се сещах.

Когато му дадох завършения материал, Лукас ме удостои с мегаватовата си усмивка, тикна листовите в чантата си и ми обеща да ги прочете *обстойно*.

Господи, всичко звучеше толкова научно, че понякога се чудех дали да се смея истерично, или да се нахокам едно хубаво. Какви ги вършех, по дяволите? Мъжът, за когото тайно си мечтаех цяла година, щеше да ме води на *експериментални* срещи, проектирани от мен. А после щеше да си стегне багажа и да напусне континента.

Сърцето ми и бездруго едва оцеляваше, откакто живеехме заедно. На косъм беше да изскочи през устата ми всеки път, когато Лукас излезеше от банята само по хавлия и с цяла армия капчици, спускащи се по кожата му. Направо да излети от гърдите

ми всеки път, когато съквартирантът ми – още по онази проклета кърпа – се обърнеше да вдигне раницата си и мускулите по врата, раменете и гърба му се обтегнаха. Слабото ми, глупаво сърце едва успяваше да не се свлече в краката ми всяка вечер, когато Лукас се прибереше с торба покупки и ме попита с ослепителната си усмивка: „Колко думи написа днес, Роузи?“, докато се залавяше с вечерята.

А това последното не знам как го преживях.

Да гледам Лукас как готви... Да го гледам *пред печката*... Все едно имах златен билет за първия ред на представление, изпълняващо сексуални фантазии, които дори не бях подозирала, че имам. Магическия Майк на тестото и тиганите. Лукас просто месеше хляб, а окаяните ми, дълго пренебрегвани интимни части полудяваха, докато зяпах как натиска с пръсти тестото и гали гладката му повърхност, обработвайки го с усърдност и желязна ръка, от които се потях и кръстосвах смутено крака върху бар стола. Лукас мятеше омлет в тигана, а аз въздишах сладострастно, заглеждана в танца на бицепсите му.

Ух. А за капак на всичко – за допълнително затруднение на слабото ми, глупаво сърце и интимните ми части – резултатът винаги беше отличен, неустоим, превъзходен, сензационен и изобщо достоен за песен на Лейди Гага.

С две думи, със сърцето ми бяхме на предела на търпението си.

Телефонът ми издрънча за текстово съобщение, изтръгвайки ме от упойващото въздействие на мислите за Лукас. Пресегнах се през островчето, което използвах за работна площадка, и го отключих.

Непознат номер: Среща довечера в 18 ч.?

Игнорирайки пърхането, което предизвика думата *среща* в корема ми, прочетох съобщението още няколко пъти.

Трябваше да е от Лукас, защото нямаше кой друг да ме кани на среща. Но все пак се случваше някой да обърка номера.

Роузи: Кой е?

Непознат номер: Лукас.

Непознат номер: Чакаш някой друг да те изведе на среща ли?

Непознат номер: Мислех, че съм единственият 😊

– Какво ли знаеш ти? – подхвърлих под носа си и записах номера му в телефона си, докато се мъчех да измисля отговор, с който да не се издам.

Роузи: Добре, ще бъдем експериментално ексклузивни 😊

Лукас: Не сме ли поначало?

Поклатих глава и реших направо да отговоря на първия му въпрос.

Роузи: 18 ч. звучи добре. Благодаря!

Щях да го попитам откъде е взел номера ми – всъщност беше малко странно, че още не му го бях дала, като се имаше предвид, че живеехме заедно повече от седмица – но отговорът се появи във входящата ми кутия под формата на поредица от есемеси от най-добрата ми приятелка още преди да натисна бутона за изпращане на последното ми съобщение до Лукас.

Лина: Здравсти, сестричке! Току-що пристигаме в Трухильо. Как е в Ню Йорк?

Лина: Извинявай за радиомълчанието, ходихме на планински преход и нямахме обхват.

Лина: Между другото, забравих да ти спомена, че братовчед ми ще е в града следващите няколко седмици. Ще отседне у

нас.

Лина: Добре де, не съм забравила. Обърках датите и си мислех, че пристига днес. Много съм смотана. Още ме тресе треска от сватбата.

Лина: Както и да е, дадох му твоя номер. САМО за спешни случаи, ясно? Не се чувствай длъжна да се занимаваш с него. Голям човек е.

Лина: Ако ти прати някой тъп въпрос, кажи му да се разрови в Гугъл.

Чувство на вина се загнезди дълбоко в стомаха ми. Лина не подозираше за съжителството ни с Лукас. В *нейния* апартамент. Нито пък за новия ни експеримент.

Боже, наистина трябваше да спра да крия важни неща от близките си.

Получих известие за още едно съобщение.

Лукас: Я виж.

Отворих чата с него и на екрана се появи снимка.

Лукас си беше направил селфи със синя бейзболна шапка с надпис „♥ Нью Йорк“. Беше извил устни в едностранна, самодоволна усмивка и на заден план се виждаше Емпайър Стейт Билдинг.

Гръдният ми кош се сви и внезапно го усетих прекалено стегнат.

Роузи: Мечтата на всеки турист.

Роузи: Шапката ми харесва!

Не просто ми харесваше. Толкова много ми харесваше, че преди да осъзная какво правя, снимката вече беше запаметена във фотогалерията ми.

Роузи: Лина ми писа току-що. Каза, че объркала датите и си

мислела, че пристигааш днес.

Роузи: Освен това спомена, че ти е дала номера ми.

Роузи: За спешни случаи.

Тъкмо обмислях как да му кажа, че е крайно време да информираме братовчедка му за настоящата ни ситуация, но следващото му съобщение напълно изкара разсъдъка ми от релсите и дерайлира намерението ми да ѝ призная всичко. Съдържаше ново селфи, но този път от ъгъл, предлагащ гледка към горната част на едрото му, мощно тяло, по което неведнъж бях точила лиги, а той гледаше надолу към обектива. Самодоволната му усмивчица се беше преобразила в широка, пълнокръвна усмивка и пърхането в стомаха ми просто нямаше друг избор, освен да се развихри в същинска стихия.

Лукас: Изглеждам толкова добре, а нямаше с кого да го споделя, така че си беше спешен случай, Греъм.

Не се самозалъгваше. Наистина изглеждаше добре. *Спешно* добре.

И е безсрамен флиртаджия – напомних си. – Не забравяй думите му: Досега никоя жена не се е оплакала.

Завъртях очи, защото нямах никакво право да злобея и ревнувам.

Роузи: Здравсти, егото на Лукас. Приятно ми е да се запознаем.

Лукас: Праца ти много поздравя.

Трите точки за писане в процес подскачаха няколко секунда в долния край на екрана, принуждавайки ме да прехапя нетърпеливо устна. Накрая получих едно последно съобщение.

Лукас: Оставям те да работиш. Да си готова в шест. Доскоро,

съквартирантке.

Съквартирантке.

Щях да кажа на Лина за това. Наистина щях. Веднага щом с Арън кацнеха на американска земя, щях да ѝ разкажа всичко.

По-късно същия следобед, точно в 17:45, тъкмо обувах любимите си дънки, когато на вратата се почука.

- Секунда! - провикнах се, закопчавайки ципа, и хукнах боса през апартамента. - Идвам!

Отворих вратата със замах, но не очаквах да намеря Лукас небрежно облегнат на касата.

- Лукас - казах леко задъхано и отстъпих назад. - Да не си си забравил ключовете сутринта?

Той се изправи. И, майко мила, не знам какво се случи в този момент, но ми се стори по-снажен от обикновено. По-едър и по-висок. Преди да успея да си отговоря обаче, той направи малка крачка напред и плъзна поглед надолу по тялото ми, толкова бавно, че...

Леле, какво... какво се случваше?

Устните му се разтегнаха в усмивка.

- Не - заяви. - Не. - Какво *не*? Какво го бях попитала? - Изглеждаш прекрасно, Роузи. Красива си.

Прекрасно. Красива.

Устните ми май се повредиха - започнаха да се отварят и затварят като на риба.

- Благодаря - съумях да измрънкам накрая. А после изпитах нужда да изтъкна: - Това са любимите ми дънки.

Двамата ги погледнахме едновременно.

А когато Лукас погледна пак към лицето ми, усмивката се беше

разтегнала още повече.

- Май и на мен са ми любими.

Пак усетих рибешката уста, но този път се окопитих по-бързо.

- Радвам се.

По-бързо, но очевидно не съвсем.

- Е... - подхвана Лукас със сериозно изражение. - Ще ме поканиш ли да вляза, Роузи?

Вдигнах учудено вежда.

- Ти живееш тук.

В очите му се прокрадна смях, но той повтори с онзи повелителен, в същото време гальовен глас, с който се беше обърнал към мен само веднъж досега.

- Покани ме, Роузи.

Нещо подръпна корема ми.

- Искаш ли... да влезеш, Лукас?

- С удоволствие - отвърна бързо и категорично той.

Чак тогава пристъпи в апартамента.

Отидох до леглото, седнах на ръба и се заех да нахлузвам обувките, които си бях приготвила за тази вечер. С високи токчета. Синьо кадифе. Още един скъпоценен артикул от гардероба ми - е, от куфара ми.

Закопчах ги ловко и се изправих, но щом видях, че Лукас се взира в краката ми, застинах на място.

- Подходящи ли са според теб? - попитах, защото ги изучавах твърде втренчено. - Не каза къде ще ходим, а аз не те попитах, така че...

- Съвършени са - отговори непоколебимо той.

- О, добре. Добре - изпелтечих.

Но дали беше добре? Лукас ме наблюдаваше толкова неотклонно, че не можех да преценя дали е добре, или не. Насърчително или разсейващо. Вълнуващо или стресиращо. Истинско или... експериментално.

В главата ми се лутаха безброй мисли, въпроси и предположения, докато онова странно нещо в гърдите ми продължаваше да подскача нагоре-надолу, нагоре-надолу. И...

- Лукас?

Той явно долови нещо в гласа ми, защото настоящият му поглед поомекна.

- Да?

- Май прецаках всичко - признах си. - Получи се неловко. Казах ти, че не искам да е неловко, а точно това...

Той сложи длан на рамото ми и допирът прекъсна думите ми. Силните му пръсти стоплиха кожата ми през фината блуза. Утешително, вълнуващо.

- Имаш ли ми доверие? - Кимнах и той се усмихна. - Тогава се отпусни. Не е неловко. Просто Роузи и Лукас излизат на среща. Първа фаза от експеримента. Както се разбрахме.

Преглътнах тежко.

- Дали може да направим кратка пауза? Да сме си... ние? После пак ще сме Роузи и Лукас, но да спрем само за няколко минути, преди да тръгнем?

- Можем да сме каквото поискаш - отвърна той, без да сваля ръка от рамото ми. Палецът му започна да се движи напред-назад. И мислите ми се разпиляха. Заради думите му. Заради допира му. *Проклятие*. Той наклони глава. - Реших, че ще е добра идея от самото начало да вляза в роля - признах си, а палецът му вече се плъзгаше по ключицата ми, оставяйки следа от тръпки след себе си. - Да почукам на вратата, да ме поканиш вътре, но май съм поотвикнал от тези неща. Дано не ме уволниш веднага, Ро.

Ро.

Това беше ново.

Хареса ми. Много ми хареса.

Което беше лошо. Много лошо. Поклатих глава и опитах да се съсредоточа, готова да го уверя, че изобщо не е отвикнал, ако

съдех по въздействието му върху мен, но той отдръпна ръка от рамото ми и това ме разсея.

Лукас я пхна в джоба на късото си яке.

- Май моментът е подходящ за едно подаръче. Не е нищо особено, но... - Той извади *нищо особено* и го сложи на главата ми. - Каза, че ти харесва.

Лукас пак сложи длан на рамото ми и ме завъртя, така че и двамата да погледнем в голямото огледало на стената.

Щом зърнах бейзболните шапки с надпис „♥ Нью Йорк“ на главите ни - синя и розова - чудейки се как може да нарече такъв жест *нищо особено* - осъзнах колко голяма, голяма грешка съм допуснала.

- Гледай само - подхвана той, застанал зад мен. - Някой да се обади на 911, защото имаме двоен спешен случай.

Сърцето ми подскочи. Даже май изхвъркна в пирует от гърдите ми. Разтворих устни, но вместо думи, от тях се изля смях. По-скоро неудържимо кискане. Щастливо, хаотично кискане, което мигновено освободи неловкото напрежение отпреди няколко минути и го замени с чиста, шеметна радост.

И точно тук се криеше грешката ми: защото грешно бях изчислила какво съм способна да понеса; надценила бях контрола над чувствата си, над експерименталното и реалното. За да отговоря на собствения си въпрос: какво можех да загубя? Е, повече, отколкото си мислех. А още не бяхме излезли на първата си среща.

- Кроничка - реших да използвам кодовата дума за *благодаря*, която си бяхме избрали.

Защото „приятелите не очакват *благодаря*, когато си правят жестове един на друг“, както той беше казал по-рано. А точно това трябваше да си напомня. *Ние сме приятели. Лукас не ходи по срещи. Това е проучване.*

Усмивката му трепна за момент, твърде кратко, за да си обясня

защо. После грабна и своята, и моята шапка и ги метна на леглото.

- Ей! - възроптах.

- Паузата свърши - обяви Лукас, завъртя се на пета и отвори външната врата. - Готови ли сме, Роузи?

Роузи, не Ро.

Преглътнах. Напрежението отпреди малко се завърна, но някак различно. По-тежко, по-плашещо, но и по-... контролируемо, ако изобщо беше възможно. Взех коженото си яке, облякох го набързо и отвърнах:

- Абсолютно.

Изминахме няколко пресечки и Лукас наруши почти ненапрегнатото мълчание помежду ни.

- Фаза едно - обяви. - Сладурското запознанство, искрата на интерес, приятната тръпка преди първата среща. Първите срещи са като първите впечатления: имаш само един шанс да ги направиш качествени.

Бузите ми пламнаха, като чух собствените си думи от неговата уста.

Не се гордеех особено, че гледам на романтиката през очите на инженер и ръководител на проекти, каквато бях в InTech. Все едно оптимизирах процес. Поставях четири основни точки, които трябваше да отметна, за да дам начален тласък на вдъхновението си. Явно навиците умираха трудно, пък и това си беше експеримент. Трябваше ни система. Ефективност. План.

А Лукас определено беше заучил материала, както ми обеща.

- Мисля, че спокойно можем да зачеркнем сладурското запознанство - продължи той. - Нали помниш как ме помисли за крадец и се обади на ченгетата? - Как да забравя? - Затова реших да се съсредоточа върху останалите елементи на първата фаза.

- Първата среща.

- Личният ми опит сочи - той обърна поглед напред, прочете

близката улична табела и ме поведе по една пряка, – че най-успешните първи срещи са забавни. Ведри. Леко глуповати дори. На тях проверяваме дали си пасваме, дали се смеем на едни и същи шеги, дали през това време лумва онази искра, която ни кара отново и отново да търсим усмивката на отсрещния. Която може да... доведе до нещо повече.

– Никога не ми се е случвало на първа среща – чух се да казвам.

Лукас понижи глас.

– Това ще го поправим.

Забих поглед в краката си.

– Май ти трябва да пишеш любовни романи – опитах да се пошегувам. – Може да ти измислим някой готин творчески псевдоним.

Смехът му отекна в ушите ми и на устните ми се появи усмивка.

– Никога не ме е бивало с думите, Роузи. – Той спря и докосна лакътя ми. Чак когато се обърнах с лице към него, довърши: – Но компенсирам с ръце.

Челюстта ми май увисна и всевъзможни картини – всичките с ръцете на Лукас – нахлуха в съзнанието ми. Никоя от тях не включваше месене на тесто. Нито пък направа на оригами.

Преди да кажа нещо, Лукас разпери ръце и посочи магазина зад себе си.

– Пристигнахме.

Очите ми отскочиха към табелата над вратата и гласът ми определено прозвуча леко дрезгаво, когато отбелязах:

– Магазин за плочи.

Лукас ми отвори вратата с театрален жест.

– Красотата преди възрастта.

Коментарът му съвсем не ме улесни, но влязох и характерният мирис на винил и картон завихри шеметен низ от спомени.

Преди Оли да се роди и майка ни да ни напусне, татко ме водеше в магазини като този. Различен всяка съботна сутрин.

Часове наред се ровехме из грамофонните плочи и всеки си избираше любима обложка – обикновено най-странната или пък най-грозната. Никога нищо не си купувахме, но винаги очаквах с нетърпение разходките ни до музикалния магазин.

С всяка крачка потъвах все повече и повече в миналото, и дори не бях усетила колко близо зад мен върви Лукас, докато не сложи ръце на раменете ми. *За втори път днес*, отбелязах наум.

Побутна ме леко, кротко напред, подканвайки ме да продължа. Усетих дъха му на слепоочието си, преди да чуя думите му.

– Добре ли си?

– Просто ме изненада – отвърнах искрено.

– В добър или лош смисъл?

Погледнах го през рамо.

– Добър. Определено в добър.

Това ми спечели една от чудните му усмивки.

– Чудесно – каза и ме заобиколи. – Защото идваме с мисия.

Прокарах ръка по една купчина плочи, долавяйки въодушевлението в гласа му.

– Мисия?

Лукас ме погледна делово.

– Ти – посочи ме с пръст – ще избереш една плоча. Която си поискаш. И аз ще ти я купя.

Намръщих се, но той размаха заканително показалец.

– Аз те поканих на среща, аз определям правилата – заяви и аз завъртях очи. – Избери си плоча, но добре си помисли коя ще вземеш, защото тя ще стане нашият личен саундтрак.

Гърлото ми пресъхна внезапно.

– Личен саундтрак?

Той кимна.

– Саундтракът на Лукас и Роузи.

Ох, майчице. Леле-мале.

Ликуващ възглас, оглушително силен, изригна между

слепоочията ми.

Саундтракът на Лукас и Роузи.

– Това е... – гласът ми заглъхна, защото вече вадех случайна плоча от една кутия, само и само да си поема дъх и да прикрия възторга си от идеята му. – Това е... малко лигаво.

И ми харесваше. Много, ама много ми харесваше.

– *Лигаво?* – засегна се той.

Преминах на следващия сандък, докосвайки с пръсти ръба на една обложка, и незнайно защо изпитах остра нужда да продължа да го дразня.

– Да, малко е лигаво. Но сладко. Не знам защо се учудвам след онази реплика с падането от рая. – Погледнах го през рамо. – Явно просто си малко *лигав*.

Лукас присви очи и изражението му се промени.

– Запомнила си репликата. Естествено – измърмори.

– Трудно се забравя такова нещо – обясних.

Той пак направи фасон и преди да разбере какво е намислил, ловък като нинджа, праметна ръка през раменете ми и ме придърпа към себе си. Първо усетих ментовия му дъх върху бузата си, после допирните точки на телата ни. Неговото беше масивно и топло. Моето – като размекнато масло, излято по него. Докато не започна да ме гъделичка.

Лукас Мартин ме гъделичкаше.

Ощипа ме по кръста.

И аз изпищях.

– Подиграваш ли ми се, Роузи? – почти изръмжа в ухото ми, толкова близо, че изтръпнах.

Погъделичка ме отново и аз изпаднах в неудържим пристъп на кискане, а кожата под пуловера ми изтръпваше поради няколко причини.

Гъдел атаката продължи само още няколко секунди, но когато приключи, Лукас не ме пусна. Задържа ме до гърдите си,

притиснал тялото ми отпред към неговото. Когато смехът ми утихна, той опря брадичка в рамото ми и лицата ни се озоваха толкова близо едно до друго, че по-скоро усетих смеха му до бузата си, отколкото го чух.

- Съжалявам - стори ми се, че казах, но прозвуча толкова задъхано, че не знаех дали го е чул.

- Не, не съжаляваш - настоя Лукас със същия нисък, сипкав глас. Брадичката му се приближи с милиметър до бузата ми и сърцето ми запрепуска. - Обичаш да ме дразниш - добави, и с право. - И аз обичам.

- О - въздъхнах от дълбините на дробовете си. - Радвам се, че сме на едно мнение.

Хватката му се поотпусна леко и аз инстинктивно се възползвах да изскоча от ръцете му.

Усмивката му изчезна за няколко секунди, после едното ъгълче на устата му се изви нагоре.

- Залавяй се за работа, Роузи. Намери ни саундтрак - разпореди се така настойчиво, че нямах друг избор, освен да се подчиня.

Порових се няколко минути и след като извадих поне стотната плоча, обръщайки я в ръцете си, надникнах към Лукас.

- По-трудно е, отколкото си мислех.

- Не му мисли чак толкова - посъветва ме той и се приведе напред да види коя плоча съм извадила. - Какво ѝ е лошото на тази? Разсъждавай на глас.

- На „Колдплей“ е, така че ѝ няма нищо.

Той изхъмка.

- Предусещам *но*.

- *Но* по време на първата ми целувка свиреше песен на „Колдплей“ - споделих му и не успях да потисна гримасата си.

- Какво е направил, по дяволите?

Престорих се, че догадката му не ме учудва.

- Защо реши, че той е оплескал нещата?

- Просто знам - отговори Лукас с такава увереност, че пак погледнах към лицето му. Той се подсмихна. - Е? Какво е станало?

- В защита на Джейк Ягелски ще кажа, че никой не го беше предупредил за алкохола в пунша.

- О, не.

Въздъхнах, защото „о, не“ беше много точен коментар за случката.

- Джейк ме преследваше за целувка цялата нощ на бала, а аз си умирах най-накрая да успее. - Засмях се, когато си спомних как танцувахме с почти метър разстояние помежду ни. - От притеснение чак ми беше забравил букетчето, вратовръзката му беше вързана накриво и ръцете му се потяха върху раменете ми.

- Съчувствам му. Горкичкият.

- И твоите ръце ли се потят?

Лукас ме погледна в очите и отговори:

- Щяха да се потят, ако съберях смелост да целуна момиче като теб.

Зяпнах го и в главата ми се завъртя цял рояк мисли. Представих си устните му върху моите. Страстно впити в целувка. Наистина ли би се притеснявал? Или... си измисляше?

Това е експериментално флиртуване, напомних си.

Прокашлях се.

- Та... Танцуваме си ние, въртим се в бавни кръгове песен след песен, след песен. И точно в края на „Скоростта на звука“ Джейк се привежда бавно към мен, а аз започвам да си мисля: „О, боже наистина ще го направи. Ето я първата ми целувка“. Затварям очи в очакване устните ни да се докоснат и най-сетне - бум - докоснаха се. В съвсем плаха целувка. Но така се смаях, че отворих очи тъкмо навреме да видя как... - Изтръпнах от спомена. - Джейк отстъпи назад и повърна върху роклята ми.

Лукас се ококори, а устата му оформи голямо „О“.

- *Не* - прошепна той.

- О, да.

Той взе албума на „Колдплей“ от ръцете ми и го пхна обратно в сандъка.

- Така, да стоим настрана от „Колдплей“. Не искам да мислиш за тази случка.

Извади друга плоча и ми я показва.

- Какво ще кажеш за „Дъ Смитс“?

- Натъжават ме. Напомнят ми за „(500) мига от любовта“.

Лукас се намръщи.

- Не би ли трябвало да те радват? Това е романтична комедия, нали?

Ахнах с леко възмущение.

- Първата реплика във филма е буквално предупреждение, че *не* е любовна история.

Лукас се засмя и избра друга плоча.

- Елтън Джон?

Въздъгнах и потупах гърдите си.

- Ух, не мога.

- Пак ли тъжен саундтрак?

Вдигнах вежди.

- Можеш ли да се сетиш за Елтън Джон, без да си спомниш за „Твоята песен“? За „Мулен Руж“?

Лукас свъси вежди.

- Това не беше ли...

Завъртях бавно глава към него. Пронизах го с поглед.

- Най-красивият и най-сърцераздирателен филм на света? Да, точно той.

Лукас върна и плочата на Елтън Джон в кутията ѝ с тъничък кикот и нещо на испански, което не разбрах.

Реших да не разпитвам и докато ровехме из кашоните, ми хрумна нещо.

- Разказах ти за моята първа целувка. Смятам, че е справедливо

и ти да ми разкажеш за своята.

Едното ъгълче на устата му се изви нагоре.

– Моята първа целувка не беше паметна по никакъв начин. Нито добър, нито лош.

– Ами други първи? Дължиш ми унизителен момент.

Той наклони глава на една страна.

– Май се сещам за един. Но бледнее пред твоя.

– Все пак искам да чуя за него.

Лукас мисли толкова време, че вече не очаквах да ми разкаже каквото и да било, но накрая подхвана:

– Това е историята за нощта, в която не загубих девствеността си.

Ръката ми застина във въздуха, докато vadex една плоча от сандъка.

И май долната ми челюст увисна до пода.

Думите ми се оплетоха. Дори не успяха да излязат от устата ми.

Означаваше ли това, че... Не.

Невъзможно.

Изключено. Нямаше начин.

Лукас отметна глава назад и прихна в смях.

– О, трябва да си видиш физиономията. Даже се изкушавам да те снимам.

С ъгълчето на окото си видях, че вади телефона си и това ме изтръгна от шока. Пернах го по ръката.

– Каква физиономия? Никаква физиономия нямам.

– О, напротив. – Той поклати глава и върна телефона в джоба си. – Физиономията, която направи, когато се зачуди дали още не съм девствен.

Озърнах се за други клиенти наблизко, загрижена за реномето на Лукас. Него обаче не го беше грижа.

И когато се приведе към мен да прошепне:

– Не съм, Роузи. Отдавна загубих девствеността си. Много,

много далеч съм от нея – ...нещо ми подсказа, че не го прави, за да не го чуят околните.

Ох, топло ли беше в магазина? Или пак той беше нажежил обстановката?

Направих първото, което ми хрумна, и го тупнах с юмрук по рамото.

– Браво на теб!

В погледа му блесна смях, но Лукас нито се усмихна, нито се засмя.

Пак насочих вниманието си върху задачата и продължих напред по редицата сандъци.

– Е, да чуем историята. Заинтригува ме.

– Лорена Наваро – започна Лукас, следвайки ме плътно. – С нея се събирахме и късахме през всичките години в гимназията. Единствената връзка в живота ми. – Наострих слух и скътах това късче информация в паметта си. Той продължи: – Родителите ми гостуваха на роднини в Португалия за уикенда, а Чаро, която е с пет години по-голяма от мен, беше драснала нанякъде. Така че бях сам вкъщи.

Опитах да убедя себе си, че не ревнувам малко от тази Лорена, въпреки че беше просто част от миналото му.

– Купил си ѝ цветя? Осветил си цялата къща със свещи? Намазал си се с ароматни масла?

Лукас ме изглежда втрещено.

– Ароматни масла ли?

– Някои мъже си падат по това. – Свих рамене. – Задник Номер три например. Той...

– Недей – изсумтя Лукас. – Не искам да слушам повече за тези кретени. – Е, да. И на мен не ми беше приятно да си спомням за тях. Той се почеса по брадичката. – Като тийнейджър не бях особено изискан. Моят подход към романтична вечер беше да накарам баба да опече нещо и да купя любимите желирани

бонбони на Лорена.

- Щастливка - подхвърлих под нос, и то съвсем искрено.

Лукас продължи:

- Взех филм под наем, сервирах кейка и желираните бонбони на масичката за кафе и седнах много, много близо до нея. До финалните надписи повечето ни дрехи вече се лежаха на пода и аз вършех каквото си знаех. - Той се засмя. - Е, колкото съм знаел на седемнайсет.

Зачаках с притаен дъх картината да се запечата в паметта ми завинаги, както бях сигурна, че ще се случи.

Усмивката на Лукас беше широка, невъзмутима.

- Бях коленичил на пода, между краката на Лорена, и влагах всичко от себе си да... знаеш. Да ѝ доставя удоволствие. - Той кимна надолу с глава и веднага се досетих какво сочи. - Докато, не щеш ли, някой не ме вдигна за ухото и не ме завлачи из къщата. Нямам представа как, но мама и баба ме бяха сгасили. И ми бяха бесни.

Покрих устата си с ръце и наистина опитах да сдържа смеха си, но той се изниза през пръстите ми.

- Смееш се, но баба повече никога не ми опече кейк. - Лукас поклати глава. - На следващия ден хвърли престилката си в лицето ми, седна на един стол в кухнята и започна да ме командва, докато не опекох първия си кейк.

Когато се опомних, отбелязах:

- Е, поне кулинарната си девственост си загубил онази седмица.

Лукас се поумисли за момент, после избухна в дълбок, гръмък смях.

Въодушевена, че съм предизвикала такъв буен, щастлив звук, не долових горчилка в гласа си, когато добавих:

- И Лорена със сигурност е била доволна да опита кейка на Лукас.

Той махна с ръка.

- А, не помня да съм ѝ правил нещо.

- Защо? Не те ли взе обратно след тази случка?

- Взе ме. След известно време - отговори той, после пристъпи към мен отстрани, наведе се напред и лицето му се изравни с моето. - Само че не си слагам престилка за всяка жена.

Завъртях глава към него и се взрях в шоколадовокафявите му очи. В гърдите ми се разля топлина и изпълни всяко кътче на гръдния ми кош.

- Така ли? - попитах с насечен, плитък дъх.

За мен го направи, искаше ми се да добавя.

Лукас не отговори. Вместо това ме подкани:

- А сега спри да отвличаш вниманието ми и действай, Роузи. Напред сме с две унизителни истории, но още нямаме саундтрак.

ГЛАВА 12

Лукас

– Това не е ли поредният филмов саундтрак? – попитах, когато се прибирахме от магазина.

Роузи изпуфтя и погледна плочата в ръцете си.

– Да, но този е различен.

– Различен. – Грабнах плочата и я огледах отблизо. – Сингълът „Танцуваща кралица“ от „АББА“. – Обърнах я от другата страна. – Не е ли по-скоро за... момичешка вечеринка, отколкото за среща?

– Експериментална среща – поправих го. – И трябваше да избирам между нея и „Айс айс бейби“ на Ванила Айс, която си е хип-хоп класика.

Наложи се собственикът да ни изгони от магазина, защото дойде време да затваря. Пък и, честно казано, се радвах, че не избра Ванила Айс. Нищо против него – нито „АББА“ – но не си представях хип-хоп песен, когато ѝ заръчах да избере нашия саундтрак.

Тя ме изгледа скептично.

– Не си ли гледал „Мама миа“? Тази песен е съблимният момент за Мерил Стрийп. На нея се гради целият филм. Веднъж прочетох една статия, в която се твърдеше, че песента всъщност била тъжна, и донякъде се съгласих, но... знам ли... мен винаги успява да ме развесели. Не е просто песен, на която да танцуваш.

Обяснението ѝ беше напълно удовлетворително. Даже мисълта,

че е избрала песен, която значеше толкова много за нея, ми подейства повече от удовлетворително.

– Значи си от тези хора, а?

Тя присви очи и аз едвам сдържах усмивката си.

– Какви хора?

– Вманиачени по „Мама миа“.

Въпросът ми като че ли я възмути.

– Филмът е мюзикъл и романтичен шедевър. – Грабна плочата от ръцете ми. – Как да не се възхищавам на най-съвършения мюзикъл на света, съчетаващ няколко любовни истории? Няма как. Защото е напълно невъзможно да не му се възхищава човек.

– Добре, добре. – Вдигнах ръце пред себе си. – Не подхожда особено на предстоящото, но ще го впишем някак.

Тя ме стрелна с учуден поглед и видях как въпросите се зараждат в очите ѝ.

– Питай ме, Роузи. – Усмихнах се и се обърнах към тротоара, доволен, че започвам да опознавам издайническите знаци на тялото ѝ. – Никога не премълчавай нищо пред мен.

Тя вдигна плочата във въздуха с две ръце.

– Какво предстои и защо това – задържа плочата пред лицето си – удивително, очарователно, революционно музикално съвършенство не е подходящо за него?

Смехът се изля от гърдите ми като грохотна вълна за втори или трети път днес.

Роузи свали албума с обиден фасон.

– Кое ти се видя толкова смешно?

Нямаше нищо смешно в радостта ми от факта, че умееше да ме разсмива така, без дори да подозира колко е ценно за мен.

– Ще ти кажа някой ден – уверих я протичко. Сградата на Лина вече се виждаше в далечината. – И съвсем скоро ще разбереш какво ни очаква.

Ускорих крачка, но когато усетих, че не ме последва, надникнах

през рамо.

Роузи стоеше на тротоара и ме гледаше с вдигната вежда. Краката ѝ изглеждаха изумително дълги в тези обувки, на които ми беше трудно да не обръщам внимание, а зеленото на очите ѝ изпъкваше повече от всякога благодарение на черното ѝ кожено яке.

- Не съм сигурна, че обичам изненадите - отбеляза тя, но изражението ѝ говореше точно обратното. Любопитна беше. Вълнуваше се. - Защо не ми кажеш още сега?

- Не - ухилих ѝ се и се завъртях на пета. - Моята среща, моите правила.

- Лигав и властен едновременно - измърмори тя. - Не мислех, че е възможно.

От гърлото ми пак изригна смях, но този път беше последван от нещо друго. Нещо, което изискваше вниманието ми. Отърсих се от мисълта и подвикнах:

- Това го чух!

Когато се върнахме в сградата на Лина, спрях и тръгнах към апартамента на Адел. Почуках на вратата ѝ и преди да срещна въпросителния поглед на Роузи, старицата подаде глава в коридора.

- А, дойде. - Адел ми се подсмихна съзаклятнически и отстъпи настрани, за да вляза в дома ѝ. - Чудех се кога ще си я вземеш. Чака те където я остави.

- Благодаря ти, *hermosa*¹⁷ - казах на Адел, влязох в апартамента и взех кутията, която ѝ бях оставил преди няколко часа. Откакто разбрах, че Матео, с когото понякога ме бъркаше, бил испанец, се стараех да ѝ казвам по нещо на испански, когато идвах да я навестя или я срещнех в коридора. - *Eres la mejor*. - Наистина беше най-добрата. - Да си прекараш весело с дъщеря ти после.

Лицето на Адел грейна.

- Добре. - Надникна към Роузи и додаде: - И на теб да ти е

весело, разбойник такъв.

Подсмихнах се и се върнах при Роузи, която ме гледаше слисано.

- Ще отвориш ли вратата, ако обичаш?

Тя ме позяпа още един дълъг миг, докато държах тежката картонена кутия в ръце, и накрая скочи към апартамента ни.

- Да! Разбира се. Вратата.

Влязох след нея и затръшнах вратата с левия си крак. Грешка, която осъзнах чак когато дясното ми коляно се подкоси.

- Лукас! - извика Роузи и дотича до мен. - О, боже!

Изтръпнах от болка, но успях да запазя равновесие и опитах да се престоря, че нищо не е станало. Само дето Роузи вече държеше кутията от другата страна.

Нямаше смисъл да отричам, затова повторих репликата си от онази първа вечер.

- Добри реакции, Роузи. - Посочих наляво с глава и добавих: - Да я пренесем до поставката на телевизора. Май има свободен контакт.

Тръгнахме заедно и я оставихме на пода.

Роузи отстъпи назад, но не се отдалечи.

Отворих кутията пред запленения ѝ поглед и извадих предмета, който бях оставила у Адел, за да не го види Роузи.

- О - чух я да възкликва тихо. - О!

Вдигнах поглед към нея и видях, че устните ѝ са останали във формата на „О“.

- Изглежда малко поочукан - признах си. - Но жената, която ми го продаде, се закле, че работел.

- Купил си го? - попита тя. - За м... За експеримента?

- Разбира се. - Включих щепсела на стария грамофон в контакта, изправих се и отстъпих назад да огледам новата ни придобивка. - Беше съдба. Докато се разхождах из града, видях една жена да продава стари вещи пред дома си. Купих го за

няколко долара и една услуга.

- Каква услуга?

Взех плочата на „АББА“ от масичката за кафе, където явно я беше метнала Роузи, за да ми помогне с кутията.

- Трябваше ѝ помощ да премести един скрин.

За който забрави да ми спомене, че тежи цял тон.

Роузи издаде странен звук.

- Влязъл си в дома на непознатата? Защото те е помолила да ѝ направиш услуга?

Свих рамо и коленичих пред грамофона.

- Влязох в мазето ѝ.

Този път Роузи ахна.

- Лукас! Не бива да... Не бива да правиш така.

Сложих плочата върху грамофона.

- Защо? Жената ми поиска помощ. В замяна на грамофона.

- Ами ако... Ами ако е искала да те подмами в дома си? И да те убие с брадва. Или да продаде органите ти. Това е Ню Йорк, Лукас, знаеш ли колко луди има тук на квадратен метър? Особено такива с мазета.

- Много сладко - отвърнах и тя мигна насреща ми.

Но наистина беше сладко, че така се вживява при мисълта да ме убият.

- Добре, Розалин Греъм. - Пристъпих към нея и тя отметна глава назад. - Сваляй обувките.

- Какво? - изпелтечи. - *Защо?*

- Защото, ако танцуваш с тези сексапилни токчета, ще обезпокоиш съседите на долния етаж.

Тя ококори очи, сякаш бях казал нещо налудничаво.

- Да танцувам... Ще танцуваме?

Изхлузих обувките си.

- Разбира се. - Коленичих пак да проверя малкото настройки на грамофона. - Казах ти, че избираш саундтрака ни. А за какво е

саундтракът, ако не за танци?

Роузи ме изглежда, все едно я карах да си присади криле и да отлети.

Наклоних глава настрани.

- Да ти помогна ли с обувките? - предложих. - Нямам нищо против, ако се нуждаеш от помощ.

Даже щях да го направя с удоволствие. Обувките ѝ ме подлудяваха още откакто ги обу.

Тя отвори и затвори уста няколко пъти, без да издаде нито звук.

Чак когато пристъпих към нея, излезе от вцепенението. Доброени секунди сините кадифени обувки лежаха зад нея и пръстите на краката ѝ надничаха изпод ръба на дънките ѝ. И какви дънки само! Не я излъгах, като ѝ казах, че са ми любими. Така плътно прилепваха по...

Лукас - нахоках се. - Съсредоточи се.

Натиснах голямото копче на грамофона. Уводните акорди на „Танцуваща кралица“ изпълниха апартамента.

Изпуках врата си на двете страни. После я погледнах в очите и започнах да се движа наляво и надясно.

Песента не беше точно в мой стил - определено не си представях да танцуваме на такава - но поне умеех да се водя по ритъма. Баба ме научи още като малък, за да съм подготвен. Постепенно включих и ръцете си в движението, после и ханша, а накрая, само и само да изкопча поне някаква реакция от Роузи, се завъртях в съвършен кръг.

Очите ѝ станаха големи като чинии.

- Изглеждаш направо шокирана, Роузи - подкачих я, без да прекъсвам словото си изпълнение. - Толкова ли е странно, че мога да танцувам?

Добре де, не умеех *само* да се водя по ритъма. Умеех да танцувам доста добре.

Бузите ѝ поруменияха още повече, но едното крайче на устата ѝ

подскочи леко.

Потиснах собствената си усмивка и направих единственото, което ми хрумна. Тръгнах бавно към нея, следвайки ритъма на песента, без да откъсвам поглед от очите ѝ.

- Хайде, Роузи - подканих я, после добавих малко по-силно, повтаряйки текста на песента: - Можеш да танцуваш. - Закърших ханш наляво-надясно. - Можеш и да лудуваш.

Доближих се на по-малко от метър до нея, пеейки с пълен глас песента на „АББА“, и преметнах ръце около кръста ѝ.

Тя изсумтя тихичко.

Почти е готова, помислих си. А хубавото беше, че кракът не ме болеше толкова.

Доближих се още малко.

- Не ставам ли за танцуваща кралица? - попитах, пристъпвайки още по-близо. - Не съм на седемнайсет, но поне съм млад и сладък, не мислиш ли?

Този път устните ѝ се разтегнаха в лека усмивка. И това, естествено, подкладе нуждата ми да си поískам още.

- Така, край. Ела тук - заповядах, хванах я за ръката и я завъртях в кръг.

Роузи изписука силно и след секунда избухна в смях.

Ето това чаках.

Това беше смехът, за който копнеех.

Завъртях я още веднъж и тялото ѝ постепенно започна да се движи в ритъм с песента. А като се обърна отново към мен, на лицето ѝ сияеше широка усмивка, на която не можех да не отвърна.

Припевът започна като по сценарий и двамата закрещяхме думите с пълни гърла.

Крайниците на Роузи мигновено се отпуснаха, очите ѝ се затвориха и тялото ѝ се потопи в хита от 70-те. Държах едната ѝ ръка и я гледах как пее в захлас, толкова силно, че чувах гласа ѝ

дори над музиката. Леле, изобщо не ставаше за певица.

Това обаче не ме спря да хвана и другата ѝ ръка и да я завъртя в още едно кръгче. Продължих да я въртя, докато пеехме и се смеехме заедно, и май попрекалих, защото на последното завъртане Роузи загуби равновесие и се блъсна в гърдите ми.

Телата ни се срещнаха и аз обгърнах кръста ѝ. Погледите ни се срещнаха, докато гърдите ни се надигаха и спускаха в задъхан синхрон. Обля ме сладка вълна на прасковено ухание, ноздрите ми се разшириха да я поемат.

Преглътнах, забелязвайки, че гърдите ѝ са долепени плътно до моите, докато дишахме тежко в унисон. Единият ми крак беше попаднал между нейните и някакъв първичен рефлекс, който не успях да овладее, ме накара да я придърпам още по-близо до себе си. Тазовете ни се допряха един до друг и краката ни се оплетоха още повече.

Дъхът ѝ пресекна, а когато устата ѝ освободи треперливо съдържания въздух, усетих топлината му върху брадичката си. Нещо у мен се скова, втвърди се.

Разперих пръсти върху кръста ѝ. И...

Плочата изскърца и резкият звук секна всичко.

- Лукас - пророни Роузи.

Ръката ми я придържаше на място, до мен, давайки ми още няколко секунди да... помисля. Трябваше да помисля.

- Да?

- Музиката - прошепна задъхано тя. - Спря.

- Да.

- Това...

Странен звук пресече думите ѝ.

Роузи подаде глава над рамото ми и надникна към посоката, от която беше дошъл.

- Лукас? - изшушука малко по-силно.

Отворих уста, но звукът внезапно стана по-силен и възпря

думите ми.

- Какво е това? - попита тя над шумното скрибуцане. - Какво е това, по дяволите?

Много хубав въпрос.

Завъртях се, без да я пускам, защото вече имах нова причина да я държа до себе си.

Скърцането продължаваше, усиляваше се и аз пристъпих плахо напред.

- *Pero qué cojones...* - изругах несъзнателно на испански, проточил врат.

- О, не - изшушука още по-напрегнато Роузи. - И Лина все това повтаря, когато нещо е на път да се обърка.

Придвижихме сенапред.

- Лукас, това не ми харесва. Какво ще...

- Шшт - изшътках ѝ тихо. - Май има нещо зад грамофона.

Остро писукане се разнесе иззад кутията и надникнах надолу тъкмо когато... *Ah, mierda.*¹⁸

- Така - подхванах с по-мек глас. - Запази спокойствие, Ро.

Защото, ако това беше каквото си мислех, че е, а Роузи се страхуваше от...

Оглушителен писък прониза ушите ми.

Ясно. Страхуваше се.

- Лукас! - изрева Роузи, подскочи и се изкачи по тялото ми като по стълб. - Плъх! Това плъх ли е!? - Едната ѝ ръка се залепи на лицето ми, другата се вкопчи в рамото ми. Едното ѝ коляно се озова под мишницата ми. - Не, не, не, не. Моля те, кажи ми, че не е плъх!

Преметнах ръце през кръста ѝ и я свалих малко надолу, така че да се захване с крака над хълбоците ми.

- Нищо подобно няма да ти кажа.

- Защо?!

Засмях се, подпрях я с длани от долната страна на бедрата ѝ и

се завъртях, така че да гледа в обратната посока.

- Защото в апартамента има огромен плъх и няма да те лъжа, Ро. Никога.

Още един писък.

Обърнах се и опитах да я пренеса до другата страна на студиото, но тя така се мятеше в ръцете ми, че се принудих да подпра с едната си длан облото ѝ, стегнато дупе, обещавайки си да не мисля за него.

- Ей, Ро? - подхванах и едва сдържах стона си, когато се загърчи точно до чатала ми. - Ще те оставя на безопасно място, става ли? Но ще ми е по-лесно, ако спреш да беснееш. *Моля те.*

Това я накара да се укроти и тялото ѝ замръзна в ръцете ми.

- О, боже, много съжалявам, Лукас. - Опита се да скочи от прегръдката ми, но не ѝ позволих. - Тежа ли много? Такава съм шматка. Пусни ме да...

- Никъде няма да ходиш. - Пренесох я до кухненското островче със съвсем леко накуцване и я оставих внимателно върху плота. - Всичко е наред.

- Не, не е. - На лицето ѝ се изписа гузно, разкаяно изражение. - Не биваше да скачам така върху теб.

Но аз не съжалявах. Не ме интересуваше, че мускулите ми се бяха обтегнали под теглото ѝ, а сега ги чувствах слаби. Нито че след няколко часа щях да имам мускулна треска заради танците. Честно казано, беше ми омръзнало да обръщам внимание на всичко това. Да се ограничавам заради проклетата травма.

Преглътнах и ѝ отговорих единствено възможното.

- Не се безпокой. Не ми пречи.

Тя кимна и за пореден път ме смая, като не настоя да ѝ кажа истината. Вместо това просто подхвана с по-тих глас:

- Имам фобия от гризачи. - Вдигна крака и сложи босите си ходила върху плота. - И сега постоянно си представям как... - тя потрепери - ...как онази твар ми изгризва пръстите на краката.

Искреното отвращение, изписало се по лицето ѝ, ме накара да се усмихна.

- Няма да ти изгризе пръстите.

- Но може - изсъска тя.

- Е, да, може. Но ти си нависоко. Няма как да те стигне тук.

Роузи простена.

- Не ми помагаш. Със сигурност ще сънувам кошмари, Лукас. Ще трябва да спим на светната лампа и вероятно ще те будя да ми носиш вода до нощното шкафче, защото няма да посмея да стъпя на пода от страх, че нещо ще ме захване по краката. Сам си копая гроба, честно казано.

Въздъгнах, но по-скоро показно.

- Щом трябва, ще ти нося. Такъв съм си по природа. Добър съквартирант и още по-добър приятел.

Роузи се нацупи и измърмори нещо.

- Стой тук, ясно? - наредих ѝ, преди пак да е изпаднала в истерия.

Върнах се при грамофона, намерих гризача и с доста усилия успях да го приклея в ъгъла и да го набутам в празната кутия с помощта на едно списание.

После вдигнах кутията - с плъха вътре - и тръгнах към Роузи.

Тя вдигна ръка насреща ми.

- Да не си направил нито крачка повече с тая гадина вътре, приятелю.

- *Приятелю?* Сериозно? - престорих се на възмутен. - Предпочитам: „О, Лукас, сексапилният ми, ловък рицар в бляскави доспехи“. Ето това обращение повече би ми подходило.

Тя ме стрелна със заплашителен поглед.

Преди да кажа още нещо, на вратата се почука.

- О, боже - прошепна Роузи. - Ами ако и това е плъх?

- Е - отвърнах, тръгвайки вратата, - дано носи нещо за хрупане.

Оставих Роузи да хвърля огън и жупел на островчето зад мен и

отворих вратата с кутията под ръка. Посрещна ме лице, чиито черти бях виждал на много по-възрастна жена.

- Здравей - поздрави ме тъмнокоса жена с една от онези шикозни прически, които носеха тук. - Аз съм дъщерята на Адел, Алексия. Дано не... - Гласът ѝ заглъхна, когато надникна зад мен. - Дано не прекъсвам нещо.

- О, не. Не се безпокой - уверих я с лежерна усмивка. - Просто ѝ харесва да си стои там. Нали, Ро?

Роузи не отговори няколко секунди.

- Да - провикна се накрая. - Вярно. Обичам да се катеря по мебелите. Направо ми е хоби.

Засмях се и пак погледнах към Алексия.

- Приятно ми е да се запознаем. - Протегнах ръка. - Аз съм Лукас. А красавицата на плота е Роузи.

- Радвам се да ви срещна лично... и двамата - отвърна Алексия и стисна ръката ми. - Искях да ти благодаря, че се грижиш за мама. Двете със съпругата ми се редуваме да я посещаваме всяка вечер, а и усилено ѝ търсим постоянна гледачка, но се оказва... - Като че ли се натъжи за момент и остави изречението недовършено. - Както и да е, много си мил с нея и не си длъжен да я наглеждаш, така че съм ти много благодарна. Наистина.

Поклатих глава.

- Няма нужда - уверих я откровено, защото не го правех по задължение.

- Напротив, има. - Алексия се пресегна и ме потупа по ръката. - Последно съм я чувала да говори така за татко точно след като почина.

Татко.

Значи Матео е бил съпругът на Адел, както и подозирах.

Алексия се взира дълго в мен с натежали от чувства очи. Съвсем ясно усетих скръбта ѝ.

- Боже, толкова много приличаш на него от старите му снимки.

Mi papá беше аржентинец.

Не можех да я утеша, затова си замълчах.

- Е - прокашля се накрая Алексия. - Няма да ви преча да... - многозначителна усмивка замени тъгата по лицето ѝ - ...правите каквото и да сте правили, защото определено изглежда забавно.

Кимнах, облекчен, че не ме попита за кутията под мишницата ми.

- До нови срещи, Алексия.

- Да. До нови срещи, Лукас. - Тя надзърна зад мен. - Чао, Роузи!

- Чао! - извика тя. - Приятно ми беше да се запознаем.

Затворих вратата и надникнах през рамо. Роузи седеше точно където я бях оставил, макар че изражението ѝ се беше променило.

- Ходиш при Адел? Всеки ден?

- Да.

- Ти... - подхвана, обхождайки с поглед лицето ми, докато очите ѝ се изпълваха с нещо. - Ох, мамка му.

Сбърчих чело, но приятелчето в кутията се разшава и привлече вниманието ни към належащата задача.

- Да разбирам ли, че купуването на разни неща от улицата не е препоръчително в Ню Йорк?

Лявото ъгълче на устните ѝ се вирна леко.

- Както и влизането в чужди мазета.

- Ясно - въздъхнах. - Така, ще водя този сладур на улицата... или в някой парк? - Намръщих се. - Всъщност ще прочета в Гугъл какво се прави в такива случаи. А ти просто слез оттам, щом затворя вратата, става ли? Вече си в безопасност.

Защото ѝ бях обещал, че ще е в безопасност с мен, независимо дали ставаше дума за нападение от гризачи, или нещо друго.

И нямаше да забравя обещанието си.

Красавице (исп.). – Бел. ред.
По дяволите. (исп.) – Бел. ред.

ГЛАВА 13

Роузи

Оли ни беше вързал тенекия. Отново.

А ми обеща, че ще дойде да почистим стените в студиото на татко, след като той ни помоли за помощ.

Но по-лошото беше, че татко всъщност не се нуждаеше от помощ. Фактът, че стоях зад него с шишето препарат, докато той сам си вършеше всичко, беше достатъчно доказателство. Беше ни извикал само за да ни събере в дома си. Като оправдание да види децата си. Да види Оли.

Боже, идеше ми да сграбча брат си за раменете и да го раздрусам. Какъв му беше проблемът?

- Сигурен ли си, че е разумно да се товариш? - попитах го, като се доближих малко, за да виждам лицето му. - Как е ставата, татко? Може да си починем за малко и да хапнем.

- Добре съм, Бобче - побърза да ме увери той.

Уф, пак програмата с *добре съм*.

Изтръгнах гъбата от ръката му и изчаках да ме погледне. Когато се обърна към мен, макар и неохотно, изражението му потвърди, че не е добре.

- На лъжата краката са къси.

Татко се засмя и аз го целунах по челото, за да не реша да раздрусам и него.

- Просто съм малко притеснен - призна си накрая с въздишка. -

Чувала ли си се с брат ти? Ще дойде, нали?

- Ами... Да. - Заех се да търкам стената с гъбата, за да не види лицето ми. - Ще проверя дали имам пропуснати обаждания от него. Явно ще закъснее.

Татко си взе гъбата.

- Аз ще действам тук, докато ти провериш. Пропуснали сме няколко местенца.

- *Ние* ли? - измърморих и се обърнах да извадя телефона от чантата си.

Нито съобщение, нищо обаждане.

Писах му отново.

Къде си, Оли? У татко съм и вече е 18 ч.
Обеща да дойдеш.

И за пореден път му измислих оправдание пред баща ни - човека, който се беше борил със зъби и нокти да ни осигурява прехраната, докато всеки божи ден ни показваше любовта си, колкото и малко време да се задържаше у дома.

- Сигурно е във влака и няма обхват - обясних с надеждата татко да се хване на лъжата ми. - След малко ще пробвам пак.

Татко въздъхна. Тихичък звук, който повечето хора биха пропуснали, но аз го познавах добре. Въздишка заради Оли. Породена от факта, че татко упрекуваше себе си за неволите на брат ми.

Почти колкото аз се упреквах.

Тъкмо се канех да го успокоя, когато женски глас озвучи стаята.

- Как е любимият ми съсед?

Обърнах се към жена с посивяла коса, вдигната във висок кок, и блестящи очи, пълни с топлина и бодрост.

- А, Нора, ти ли си? - отвърна баща ми и цялото му лице се

озари. – Дано не сме те обезпокоили с тътренето на мебели. Свърши ли срещата на литературния клуб? Носиш ли ми от твоята вкусна торта „Червено кадифе“?

Среща на литературния клуб? Вкусна торта?

Татко понижи глас:

– Цял ден си мисля за нея.

Мигнах учудено. О, боже, какво се случва тук?

Нора вдигна хартиена торбичка, която досега бе крила зад гърба си.

– Радвам се да го чуя – усмихна се и обърна лице към мен. – Не знаех, че имаш компания, Джоузеф. Това дъщеря ти ли е?

– Казах ти да ми викаш Джо – смигна ѝ той. Смигна ѝ. И направо ме втрещи. – Да, дъщеря ми е. Роузи е инженер. Работи в една известна компания в Манхатън. Вчера ти разказвах за нея.

Гузна съвест проряза като нож гърдите ми.

– Да, аз съм – преглътнах. – Здравей, Нора, приятно ми е да се запознаем.

Тя ми се усмихна над торбичката.

– Баща ти много се гордее с теб, миличка. Разказа ми за заслуженото ти повишение.

Усетих как кръвта се изцежда от лицето ми, но ѝ кимнах.

Нора плъзна поглед към татко.

– Наследила е красивите ти зелени очи, Джоузеф. – Тя се изкиска. – Не и ината ти, надявам се. Не е добре да предаваш тези гени на поколението си.

– Джо – поправи я пак баща ми. И без да се обърне към мен, добави: – Чу ли, Роузи? Красиви очи.

Огледах лицето му, после и това на Нора. И двамата се усмихваха широко. Татко гледаше нея, а тя – торбата с *вкусната торта „Червено кадифе“*, за която си мислел цял ден.

Телефонът извибрира в ръцете ми, изтръгвайки вниманието ми от безсрамното флиртуване, което се случваше пред мен.

Лукас: Как върви семейният проект?
Добре ли е баща ти?

Прехапах долната си устна, за да не се усмихна на екрана. На името му. На загрижените му думи.

Най-ненадейно спомените за първата ни и единствена експериментална среща се изсипаха върху ми и ме оставиха без дъх.

Беше глуповата, забавна, сладка и лигава във възможно най-добрия смисъл на думата. Колкото и да се подигравах на Лукас, всъщност обичах лиготийките, а той бе надминал очакванията ми за експеримента. Всяко нещо в този експеримент – и в самия Лукас – беше сбъднатата мечта на всеки писател на любовни романи. *На всяка жена*. Дори вече не настръхвах при мисълта за плъха, търчащ из апартамента ни. Вместо това си спомнях как обвих крака около кръста на Лукас, докато ме носи на безопасно място. Спомнях си допира на твърдото му, топло тяло до моето. Пламъка в кафявите му очи, докато танцувахме.

Всичко беше в името на проучването. Експериментално флиртуване. Експериментални танци. Експериментално... прехласване.

Но това сега не беше. Грижовният жест да провери как сме с баща ми – като Лукас, моя съквартирант и приятел, а не Лукас от снощната среща – не беше експериментален. Истински беше. И това... нямаше как да го отрека.

Роузи: Добре е. Зает е да флиртува със съседката. Пред мен.

Лукас: ☺ Браво на господин Греъм!

Роузи: Не поощрявай подобно поведение.

Лукас: Защо? Флиртуването е здравословно за душата.

Роузи: Той ми е баща. ☹️ А си правят мили очички пред мен.

Лукас: И той заслужава да се храни.

Роузи: ГНУСНО, ЛУКАС.

Лукас: Добре. 😊 Но ти си писателка на любовни романи. Трябва да го насърчаваш в това. Да му даваш съвети дори.

Лукас: Според теб докъде е стигнал флиртът? Дали са се отъркаляли в сламата?

Отъркаляли в *какво*? Божичко.

Роузи: Добре, клюкарката, ще те спра тук.

Роузи: Трябваше да си на моя страна.

Лукас: Винаги ще съм на твоя страна.

Тези думи поседяха сами няколко секунди и се взирах в тях, без да знам какво точно ги караше да изпъкнат.

Трите точки за писане заподскачаха отново.

Лукас: Оставям те. Просто исках да проверя как е той. И как си ти.

Лукас: #ОтборРоузи

Лукас: Хохо, знаеш, че ме обичаш.

Лукас: И преди да си попитала... имам по-голяма сестра, Ро. Знам какво е „Клюкарката“.

Ох, по дяволите. По дяволите, и пак по дяволите.

Как можеше да е толкова... свестен и забавен, и... и... толкова Лукас?

Роузи: Много мило от твоя страна, Лукас.

Нямаше нужда да ни проверяваш.

Изминаха няколко секунди и вече си мислех, че няма да получа повече съобщения от него, когато на екрана се появи ново балонче.

Лукас: И още нещо. С баща ти ли ще хапнеш, или да ти оставя вечеря в печката?

Раздуващото се чувство в гърдите ми, което често ме спохождаше покрай Лукас, се завърна с пълна мощ. По-силно, по-неудържимо от всякога. Сякаш този път нямаше намерение да се разсее. Беше толкова невероятно грижовен, а сигурно дори не го съзнаваше.

Беше едновременно проклетие и благословия. Защото...

– Роузи?

Вдигнах поглед от телефона и засякох любопитния поглед на баща ми.

– Извинявай, на мен ли говореше?

– С кого си пишеш?

Въпросът му ме върна към времената, когато бях на шестнайсет и той ме разпитваше дали не харесвам някое момче. *От мен запомни, че трябва да си избереш момче, което ще ти засади цяла градина, вместо просто да ти подари цветя, Бобче.*

– О – отвърнах с възможно най-небрежния си тон. – Просто приятел.

– Усмиваш се прекалено много, за да е *просто приятел*.

– Смеех се заради нещо, което написа. – Заклучих телефона и го прибрах в чантата си. – Забавен е.

– Така ли? – усмихна ми се многозначително татко. – И каква беше шегата?

С периферното си зрение видях как Нора се измъква от стаята, кимвайки към нас. Възползвах се от отсъствието ѝ.

– Не беше толкова *забавна*, колкото да гледам двама ви с Нора. –

Посочих го с пръст. – Някой май не е скучал.

Той се засмя с цяло гърло и звукът толкова ми хареса. Само че не ми хареса, когато татко го прекъсна бързо и надникна към часовника си.

– Брат ти явно няма да дойде – въздъхна.

Хрумна ми да измисля ново оправдание, но вече не беше останало нищо за казване.

– Явно няма, татко.

– Е – кимна той. – Да приключваме тук, за да си хванеш по-ранен влак, Бобче.

Няколко часа по-късно слязох от влака и тръгнах през Пен Стейшън. Тъй като се чувствах учудващо грохнала, а и вече се беше стъмнило, реших да похарча няколко долара повече за кола на „Юбер“, вместо да се прибера с метрото.

Чаках шофьора да пристигне, когато силует на мъж, сновящ покрай близкото кръстовище, привлече вниманието ми.

Крачеше напред-назад с провесена глава, чоплейки нервно ръцете си по начин, който веднага разпознах.

Погледах го още няколко секунди и краката ми сами ме поведоха към него.

Оли?

Наложи се да извървя няколко метра, за да се уверя, че наистина е малкото ми братче. Боже, толкова много ли се беше променил от последната ни среща? Раменете му изглеждаха по-широки и дори ми се струваше пораснал на височина, но наистина беше той. Мъж или момче, пред мен стоеше брат ми. И... Какво правеше тук? Добре ли беше?

Взех на бегот последните метри помежду ни.

– Оли? – извиках и той веднага вдигна глава към мен. – Какво...

Последната крачка, която ме доведе лице в лице с него, заглуши думите ми.

Не, не беше добре. Изобщо не беше добре. Защото брат ми стоеше пред мен с насинено око и разбита устна.

- За бога, Оли! - Посегнах инстинктивно към лицето му. Докоснах с пръсти бузите му. И той изтръпна. - Какво ти се е случило? Кой те подреди така?

Брат ми затвори очи и разбрах - просто разбрах, че деветнайсетгодишният мъж пред мен се нуждае от утеха. Макар вече да беше с две педи по-висок от момчето, което ме гледаше, все едно съм му дала луната, когато му носех шоколад - пак исках да го прегърна и да го браня от света. От онзи, който му беше причинил това.

- Добре съм - програчи той.

Нещо внезапно се събуди у мен. Нещо тъмно и агресивно.

- Кълна се - изръмжах с разтреперан от ярост гняв, - ако мъжете Греъм не спрете да повтаряте, че сте *добре*, накрая ще ми кипне, мамка му.

Въздишката на Оли прозвуча като възкликание и знаех, че е заради ругатнята ми, но все пак успя да укроти гнева ми. Съвсем мъничко.

- Май вече ти е кипнало, Бобче.

Въздъгнах, оглеждайки насиненото му око.

- Как, Оли? Как се случи това?

- Просто насинено око. Случва се.

Изпълних бавно дробовете си с въздух и принудих гласа си да остане спокоен.

- Затова ли си тук, пред гарата? Затова ли не дойде във Филаделфия?

Той кимна.

- Писа ми, че вече пътуваш наобратно. Исках да ти се извиня, че не дойдох.

Докоснах с палец раната на долната му устна.

- Боли ли?

Той сви рамене и усетих как думите се надигат в устата ми. Думи, които нямаше да му харесат.

- Оли, какво става с теб, по дяволите?

- Млад съм, ще ми мине като на кученце - отвърна в нагъл опит да отклони въпроса ми.

- Точно защото си млад, не бива да изпадаш в ситуации, от които си тръгваш с разцепена устна. Никой не бива, независимо млад или стар.

Пръстите ми започваха да треперят. Чувствах се объркана. Съкрушена. И безпомощна. Защото не знаех как да го накарам да ме послуша. Да ми повярва.

- Трябва да се радваш на живота. Да се забавляваш. Както там се забавляват деветнайсетгодишните в наши дни. - Поклатих глава и ми хрумна нещо. - Това свързано ли е с мистериозната ти работа в нощния клуб?

Оли се скова и избяга от ръката ми.

- Поне веднъж ми се довери, чу ли? Изкарвам добри пари. Нищо ми няма. Пострадах заради едно недоразумение.

Посегнах отново към него, но той отстъпи назад. Чак тогава забелязах как е облечен. С хубави дрехи, скъпи. На марки, които аз не можех да си позволя.

Той също се погледна и поклати глава.

Идеше ми да закрещя, но се сдържах. Започнех ли да викам, нямаше да спра.

- С наркотици ли се занимаваш? - попитах го.

Оли вдигна рязко глава. Ококори очи.

- Какво? - възмути се, сякаш го питах дали ака златни кубчета.

- Наркотици ли пласираш, Оли? Така ли си изкарваш парите?

- Божичко, Роузи. - Шокът му се превърна в погнуса и гняв. - Нищо не пласирам. Не е това, ясно? Просто не разбираш. Аз

просто...

Той поклати глава и гарвановочерната му коса падна върху челото му.

- Ти просто *какво*?

- Ами... танцувам? - отговори накрая, но прозвуча като въпрос.

А това ме озадачи още повече.

Накара ме да го изгледам още по-скептично, по-подозрително.

- В нощния клуб - казах бавно. - И изкарваш достатъчно пари да си позволиш дрехи, струващи колкото наема ми за един месец.

Оли сви рамене.

Божичко, брат ми... танцуваше за пари? Оли беше *стриптийзър*?

Сърцето ми заблъска в гърдите, но тялото ми остана съвършено неподвижно.

Неотдавна тайничко бях нарочила Лукас за Магическия Майк на тестото и тиганите, а сега се оказваше, че малкото ми братче играе роля от същия филм. Но в реалния живот.

Не ми ли вярваше достатъчно, за да ми признае?

Обзе ме толкова остра тъга, че ми се зави свят. Отворих уста да кажа нещо, каквото и да е, но ослепителните фарове на кола ме спряха.

Оли покри очите си с ръка и изпсува тихо. Колата спря до нас и прозорецът се свали.

- Хайде, красавецо. Скачай вътре - заповяда мъжът на шофьорското място, който не изглеждаше много по-възрастен от Оли.

- Оли - подхванах. - Не тръгвай с него.

Но брат ми тръгна към колата.

- Толкова много имаме да си говорим...

- Роузи - прекъсна ме брат ми, - не се безпокой, аз го извиках. Добре съм, кълна се.

Мъжът в колата се подсмихна и изражението му задейства поне

десет аларми в главата ми.

- Да вървим - нареди на Оли. - Смяната ти почва след половин час. Ще ни трябва цял тон грим да прикрием тая грозотия, но Лекси ще се справи. - *Лекси?* - Дано поне си е струвала неприятностите.

Завъртях глава към Оли. Той беше стиснал зъби.

Насинили му бяха окото... заради момиче. Но...

- Чао, Роузи - каза брат ми.

После ме целуна бързо по бузата и отвори задната врата.

След няколко секунди вече стоях сама на тротоара и гледах втрещено стоповете на отдалечаващата се кола, докато не се превърнаха в две червени точки.

По ирония на съдбата моят шофьор пристигна веднага след това.

Малко по-късно най-накрая се прибрах в апартамента; срещата с Оли още ми тежеше толкова, че дори виждайки Лукас да спи с отворена уста пред телевизора, по който вървеше вампирският ни сериал, не можах да се усмихна. Завих го с одеяло и отидох на пръсти в кухнята да си наля чаша вода. На плота ме чакаше бележка „Ако си гладна, вечерята е в печката“. Дори това не ме накара да се усмихна. Не бях отговорила на съобщението му, а той все пак си беше направил труда да сготви за двама. Защото на листчето не пишеше *остатъци*, а *вечеря*. И го беше оставил на видно място. Така че да не го пропусна. Защото можеше да съм гладна.

Трябваше да се усмихна на такъв жест. Да се ухилия като главозамаяна идиотка, както по-рано. Но всичко имаше точно обратния ефект.

Трудностите с писането, Лукас, брат ми, дори баща ми. Същинската каша, в която се беше превърнал животът ми. Колко лицемерно да настоявам за истината, при положение че аз самата пазех толкова тайни. Всичко ми идваше... в повече.

Стоях като истукана с бележката в ръка, когато чух името си.

Лукас ме гледаше от средата на студиото, на няколко метра от мен. Държеше одеялото в една ръка и косата му стърчеше във всички посоки.

Призовавайки най-достоверната си усмивка, казах:

– Извинявай, че те събудих.

– Просто бях оставил очите ми да си починат. – Примига няколко пъти, сякаш опитваше да се върне към живота. Обходи с поглед лицето ми. – Какво има? Баща ти...

– Не. Татко е добре. – Свих рамене, защото така постъпвахме семейство Грем. Криехме проблемите си. Потуляхме ги. – Всичко е наред, Лукас.

Той помълча малко, загледан в мен. Знаех какво прави. Тревожеше се за мен и мислеше как да ме разведри. И сигурно се питаше дали няма отново да избухна в сълзи.

А това, че правеше всички тези неща заради мен, ме вбесяваше. Лукас ми даваше толкова много. И не получаваеше нищо от мен. Само компанията на цивреща депресантка.

В този момент се заклех да направя нещо за Лукас Мартин. Нещо, което да го зарадва.

– Ей, Роузи?

Въздъгнах.

– Да.

Той ме погледна с онзи плам от експерименталната ни среща, но някак различен. По-жарък. По-нежен.

– Искаш ли да те прегърна? – предложи.

Толкова добър човек. Но не исках за пореден път да рухна пред него, след като толкова ми беше помагал.

– Не. Няма нужда. Добре съм – прошепнах.

Той помълча още няколко секунди. После попита:

– А може ли ти да ме прегърнеш? Май аз се нуждая от това.

Преглътнах, превзета от внезапна нужда да се хвърля в

обятията му. Но се сдържах, защото знаех какво е намислил. Искаше го заради мен, не заради себе си.

Лукас усети, че съм го спипала и изпробва тактика, на която знаеше, че не мога да устоя.

– Тако много ми липсва днес. Така че една прегръдка ще ми е от голяма помощ. – Гласът му беше толкова дълбок и нежен, толкова мек. – Може ли да ме прегърнеш, Роузи?

И макар да знаех, че прегръдката е заради мен – защото явно изглеждах напът да се пръсна от мъка – някак успя да го представи, сякаш аз щях да му направя безценна услуга, ако се съгласях. И да му разбия сърцето, ако откажех.

– Добре – чух се да казвам. И в този момент осъзнах със стряскаща сигурност, че никога няма да съм способна да откажа на Лукас каквото и да било. – Щом ти е толкова нужно.

Лукас мигновено преодоля разстоянието помежду ни и ме взе в обятията си.

Пак зарових лице в гърдите му. Този път обаче се отпуснах до него. Напълно. Дадох си зелена светлина да се предам. Вдишах аромата му и си позволих да се насладя на топлината и силата му. И почерпих от тази сила. Представих си, че тази прегръдка, тялото му, *той*, са моето убежище. Нормалният ми живот. Лошите ми дни, добрите ми дни. *Всичките* ми дни.

– Благодаря, Роузи. – Не чух думите, а усетих тътена им. – Вече се чувствам много, много по-добре.

Стиснах ръце около торса му, усещайки всеки мускул, всяка кост под тях, всеки сантиметър топла кожа под тениската му. Дори туптенето на сърцето му.

ГЛАВА 14

Роузи

– „При Алесандро“? – учудих се, когато Лукас спря пред пицарията на съседната пресечка от сградата на Лина.

Изненада ме също като на първата ни експериментална среща. По-рано днес ми писа да съм готова в 21:00 часа. *Испанското време за вечеря*, както го нарече той. Тъй като очаквах да ме заведе на ресторант, този път се премених с вталена пола до под коленете, тънък пуловер, запасан отпред, и черни кожени ботуши.

А пристигахме тук. „При Алесандро“.

Лукас само ме преведе отвъд улицата и вече стояхме пред единственото заведение в Ню Йорк, чието меню знаех наизуст.

И беше... затворено. Дори металните щори бяха свалени.

Намръщих се.

– Сигурен ли си, че идваме тук?

Лукас ме погледна през рамо.

– Аха.

Добре.

– Но преди да влезем – подхвана той, изваждайки ключ от джоба на бомбера си, – искам да се уверя, че всичко е по конец.

Знаех, че няма нужда да го прави, защото с Лукас всичко винаги беше по конец.

– Фаза две – пак започна да рецитира плана, който бях съставила. – Втора среща. Макар че често е подценявана, именно

на втората среща любопитството преминава в интерес. Партньорите проучват искрата, пламнала на първата среща.

Искрата.

Извърнах поглед и усетих как нагоре по врата ми плъзва топлина. Колко егоистично от моя страна да говоря за любопитство, интерес и искри, при положение че започвах да изпитвам много повече от това. Ако отношенията ни с Лукас – експериментът ни – бяха темата на любовен роман, вече щях да съм на цял куп страници от тази фаза. И това лека-полека започваше да си проличава в писането ми. Вече не чувствах главата си толкова празна, а гърдите си – стегнати; не се задушавях от натиска, затварящ всичко надълбоко у мен, и вместо да се тревожа, че времето ми изтича и съвсем скоро ще отчета провал, все по-често бленувах за Лукас и превръщах бляновете си в думи върху страниците. Но времето продължаваше да тече неумолимо – Лукас си заминаваше след три седмици, на мен ми оставаха пет до крайния срок, а още няхах нищо, което да изпратя на редактора си.

Лукас докосна с пръсти брадичката ми и насочи лицето ми настрани и нагоре, за да го погледна в очите.

– След това няма връщане назад, Роузи – заяви ми сериозно. – Сигурна ли си, че го искаш?

Нямаше нужда да се замислям, когато ме гледаше така. С тази пронизителна решимост.

– Да.

Познатата усмивка се разля бавно по лицето му и коленете ми омекнаха леко. Неизбежно беше да му отвърна по същия начин.

– Ето я – каза той с пръсти на брадичката ми и спусна очи към устните ми. – *Deslumbrante. Como el mismo sol.*¹⁹

Сърцето ми затупа, сякаш беше тимпан.

Нищо че не разбихах испански.

Нищо че преди да срещна Лукас, не се бях превъзнасяла по

екзотични акценти.

Казал ми го беше той, и това ми стигаше.

– Какво означава?

– Че се надявам да си гладна.

Изгледах го подозрително, понеже се съмнявах преводът да е верен. Преди да възразя обаче, той отстъпи встрани, приклепна и се наведе да отключи вратата, и бум – само видях гърба и дупето му, и всички други мисли се изпариха от главата ми.

Животът беше крайно несправедлив. Не стига, че имаше най-пленителната усмивка, ами и дупето му беше невероятно. Готова бях да заложа цялата си колекция от специални издания на Джейн Остин, че е твърд като...

– Роузи?

Вдигнах стреснато очи към лицето му и го заварих да ме гледа през рамо. Най-голямата самодоволна усмивка, позната на човечеството, извиваше едното ъгълче на устата му.

– Дай знак, когато спреш да ме зяпаш.

– *Какво?* – изскърцах с писклив, издайнически глас. Абсолютно издайнически. Прокашлях се. – Не съм те зяпала.

Лукас се подсмихна и стана. Отвори широка стъклената врата и махна с ръка да вляза първа.

– Нямам нищо против. Обичам да съм център на вниманието. – След кратка пауза добави: – Пък и е полезно да знам, че си ценителка на мъжки дупета.

Наистина бях ценителка на мъжки дупета. Ревностна.

Въздъхнах примирено и прекрачих прага, мъчейки се да погася пламъка на бузите си, докато не виждаше лицето ми.

– Не зяпах дупето ти, Лукас. Просто проверявах дали...

Думите замряха в устата ми в мига, в който влязох в пицарията и зърнах какво ме чакаше вътре.

Десетки чаени свещи образуваха пътечка през средата на помещението, водеща към кухнята.

- Не знам... - Гласът ми пресекна, защото ченето ми затрака по необясними причини. Цялото ми тяло затрепери. Незнайно защо. - Лукас - успях да промърморя някак. - Не знам какво да кажа.

Усетих, че се приближава до мен.

- Не се сещам за по-добър начин да проучиш искрата и да докажеш на отсрещния човек, че заслужава това усилие. - Чух още няколко стъпки зад гърба си. - Че заслужава да му запалиш десетки свещи.

Май се позасмя тихо, но не бях сигурна. Защото бях засмукана във вакуум. Запазената марка вакуум на Лукас.

- Как? - прошепнах почти несъзнателно.

- Сандро ми каза, че ще затваря по-рано днес. Заради някакъв семеен празник. Хрумна ми да му поискам местенцето само за нас.

Не го питах това, но все пак завъртях глава към него.

- Хрумнало ти е да... - Спрях се, осмисляйки информацията. - Как си убедил Сандро да ти даде ключовете? Пицарията му е като...

- Трета дъщеря, знам. - Лукас се засмя с типичната си ведрост. - Разказа ми за цялото си родословно дърво. Освен това ми сподели от сърце, че това място е неговият завет. Вторият му дом. Изграден с пот и...

- Мазоли.

С Лина неведнъж бяхме слушали тази изповед.

- Да. - Лукас сви рамо. - Явно съм му направил добро първо впечатление.

- И той просто се съгласи?

Сандро беше прекрасен човек, но трудно можеше да спечелиш симпатиите му.

- Обещах му няколко неща, които не съм сигурен, че ще успя да изпълня, но всичко е под контрол. - Той ми намигна, все едно във всичко това нямаше нищо необичайно. Все едно не беше

положил никакви усилия. – Само че ще си мълчим за пожароопасността. Това ще е първата ни тайна.

Пожароопасността.

Красивите свещи, които бе запалил.

Нашата тайна.

Като моето тайно увлечение по него. И множеството ми други тайни.

Преглътнах и кимнах, съзерцавайки пицарията. Любувайки се на чувството. На факта, че Лукас така се беше постарал заради мен.

Заради експеримента.

– Е, готова ли си да последваш свещите? – прошепна в ухото ми и сладкият трепет, който се плъзна надолу по гръбнака ми, ме върна в реалността. – Искам да ти покажа основното ни занимание за вечерта.

– О – пророних и тръгнах напред. – Не е ли това? Вечеря сред цял куп свещи?

– Още не. – Лукас тръгна плътно след мен, опрял ръка между плешките ми, и ме спря в кухнята. – Ще вечеряме. Но за целта първо трябва да си сготвим.

Останах закована на място и ми се прииска полата ми да имаше джобове, за да пхна ръцете си вътре. Боже, защо не слагаха джобове на всички поли?

Надникнах към Лукас, който въртеше копчетата на голямата печка.

– Харесваш пицата на Алесандро, нали?

– Аз съм нюйоркчанка. В гените ми е да харесвам пица. Но пицата на Сандро я обожавам.

– Е – подхвана Лукас и извади на плота голям, квадратен пластмасов съд. – Аз не съм Сандро. Дори не съм италианец, но ми се струва, че ти харесва да гледаш как готвя.

– Възможно е – подразних го.

Обичах да го гледам как готви повече, отколкото обичах първата глътка кафе сутрин. Или първата хапка суфле. Или чувството, че четеш новата си любима книга. Или събуждането в коледната сутрин. Обичах да го гледам как готви повече, отколкото обичах много, много други неща в живота си.

Лукас отиде до хладилника и извади няколко неща: доматиен сос, зеленчуци и голямо парче пармезан.

- Сандро ми даде няколко насоки, обясни ми кое къде стои и ме накара да му обеща, че ще се представя подобаващо.

Лукас *наистина* беше спечелил симпатиите на Сандро.

- Значи ще готвиш? - попитах го, след като остави пакет брашно на плота. Най-ненадейно си представих как ми се усмихва, целият посипан с брашно, и едва не оплетох следващите си думи. - Ще готвиш за нас? А аз ще гледам?

- Не. - Тръгна към мен и чак когато спря, забелязах какво държи. Престилка. - Ние ще готвим. Заедно. Защото и аз заслужавам да погледам. Не мислиш ли?

Преди да успея да отговоря, той ме заобиколи и застана зад гърба ми.

- Искрата - пророни, подсещайки ме за втората фаза от експеримента. - Тя може да се изследва по какви ли не начини. - Топлината на тялото му облъчваше моето и дъхът в гърлото ми пресекна. - Не само със свещи. - Приближи се още повече и гърдите му почти докоснаха гърба ми. - Може да споделиш с отсрещния човек нещо важно от живота му.

Брадичката му се озова невероятно близо до рамото ми. Толкова близо, че сигурно щяхме да споделим следващата си глътка въздух, ако обърнех леко глава.

- С нейна помощ може и трябва да провериш дали малките късчета от теб, които разкриваш на партньора си, му допадат. Дали той ще отвърне на жеста ти, разкривайки нещо от себе си. - Думите му се сипеха тихо, съвсем близо до ухото ми. - Хайде да те

екипираме.

Кимнах, а сърцето ми барабанеше с все по-лудешки ритъм.

Лукас ми сложи престилката и праметна връзките около кръста ми. Бяха прекалено дълги, затова се наложи да ги омотае два пъти през корема ми, което удължи процедурата.

Подаде глава над рамото ми, за да вижда какво правят ръцете му, и брадичката му докосна бузата ми.

Само едно леко, бързо боцване с наболата му брада. Толкова простичък допир, а пулсът ми направо побесня.

Преди да успея да се възпра, да потисна нуждата си от ново съприкосновение, тялото ми само се отпусна назад. Плешките ми се опряха в гърдите на Лукас, а тилът ми – във врата му. Топлината му ме обгърна от всички страни и цялата омекнах, а едновременно с това се оживих.

Той не помръдна от мястото си, приветствайки тежестта ми, и близостта му ми напомни за вчерашната ни прегръдка, само че този път беше различно. Този път не търсех утеха и подкрепа. Този път всяко нервно окончание в тялото ми запраща от електричество.

– Гледам да те вържа здраво – обяви той с дрезгав глас.

Кимнах и продължих да гледам неподвижно как работят пръстите му. Като приключи, Лукас долепи длани до корема ми, сякаш не можеше да се откъсне от мен.

Клепачите ми се спуснаха бавно, докато ръцете му ме придърпаха съвсем лекичко към него.

После чух сипкавия му глас в ухото си:

– Готова си.

Отворих очи и прогоних импулса да сплета пръсти с неговите, за да го притегля още по-близо до себе си. Около мен.

– Благодаря – пророних. Погледнах се и добавих: – Доста старателно си я вързал.

Челюстта му пак докосна бузата ми и всичкият въздух от

дробовете ми заседна някъде в гърлото ми.

- Аз съм старателен човек - потвърди той. - Нищо не правя половинчато.

После, без нито дума повече, отстъпи назад и тялото ми мигновено изстина от загубата на топлината му.

Лукас се прокашля и се върна пред работния плот.

- Ти няма ли да си сложиш престилка?

- Не мисля, че ще ми е нужна. - Обърна се към мен ухилен, сякаш нищо не се беше случило. *А какво точно се беше случило?* - Хайде, ела тук, Роузи. Не можеш да готвиш оттам.

- Добре - съгласих се и тръгнах към него. - Но не ми убягна намека ти, че съм немарлива.

Той се засмя гръмко и измърмори нещо на испански.

Опрях се на плота и го изгледах смръщено.

- Какво каза? Не е честно да не знам какво си мърмориш под носа.

- Казах „*Dios, dame paciencia*“ - призна си той. - Което означава „Боже, дай ми търпение“.

Присвих очи.

- Защо ти е притрябвало търпение? Не съм чак толкова зле в кухнята.

Лукас не обърна внимание на малката ми лъжа и придърпа пластмасовата кутия към мен.

- Първа стъпка: разточваме тестото.

Махна капака, разкривайки две гладки топки. Натисна леко с показалец едната.

- Тестото вече е втасало. Виждаш ли как се връща формата, когато го натисна?

Последвах примера му и пипнах едната топка.

- Да. Виждам. И за протокола, моето никога не изглежда така, когато се опитвам да меся вкъщи.

Дълбок смях се разнесе от лявата ми страна.

- Някой ден ще те науча. А сега да поръсим плота с брашно, за да не залепва тестото по него.

Лукас се пресегна към пакета и го тикна към мен.

- Значи експериментална среща и готварски урок ведно. Голяма съм късметлийка. - Щипнах малко брашно с пръсти и поръсих плота. - Сандро ли ти остави тестото? Трябва много, ама много да те харесва.

- О, не преувеличавах, когато ти казах, че съм го очаровал - отбеляза Лукас, поръсвайки още малко брашно. - Дори иска да ме запознае с една от дъщерите си.

Сковах се.

Лукас продължи:

- Но аз омесих тестото. Дойдох по-рано днес и приготвих всичко. Без свещите. Тях ги донесох чак когато шефът си тръгна.

Ревността ми бързо се изпари. *Прекарал е целия ден в пицарията? Докато аз си седях вкъщи и мислех, че скита из града?*

- Преди да си се оплакала - Лукас взе едното тестено топче и го остави пред мен, - бях много любопитен какъв процент хидратация използва. И единственият начин да му развържа езика беше да проникна в кухнята му. - Той взе и другото парче тесто от кутията и го тупна пред себе си. - В началото се дърпаше, но когато му казах... - Лукас замълча и поклати глава. - Но накрая сподели с мен.

- Какво си му казал? - настоях толкова заинтригувано, че почувствах нужда да се прикрия. - Че ще се ожениш за дъщеря му ли?

Той ми стрелна бърз поглед и в изражението му се прокрадна усмивка.

- Знаеш ли какво? Даде ми благословията си.

- Върхът - коментирах и пак насочих вниманието си към тестото.

Лукас ме побутна с хълбок.

- Казах му, че не съм готов за женене.

Това някак не ме облекчи.

Лукас пак ме бутна с хълбок.

- Колкото и да си сладка, когато ревнуваш, не исках да те виждам нацупена, Роузи.

- Не се цупя - измърморих. - И не ревнувам.

Той се засмя.

- Добре, натисни внимателно средата с показалеца и средния пръст. Като мен.

Изпълних командата с усърдие, а после пак по негово нареждане започнах да мачкам тестото с кокалчетата на пръстите си, мъчейки се да не се вглъбявам в ловките, уверени движения на ръцете му. Но това бързо стана непосилно, защото гледката ме правеше... несръчна.

- Е, Роузи - подхвана Лукас, вдигайки тестото с леко завъртане. - Колко думи си написала от първата ни среща насам? Споходи ли те вече вдъхновението?

В опит да го имитирам вдигнах и моето тесто във въздуха, но то просто... увисна вяло по ръцете ми.

- Май не ми се получава.

Ръцете му се озоваха върху моите и сякаш запратиха остър електрически заряд чак до раменете ми.

- Благодаря - казах тихо и му позволих да управлява движенията ми. - Вече има известно количество думи - отговорих, само и само да не мисля за топлите му длани върху opakoto на много по-малките ми ръце. - Не кой знае колко покрай случката с Оли и всичко друго. Но поне пиша. Да, пиша. И...

Силните му пръсти се преплетоха с моите, отвличайки вниманието ми за момент.

- И какво? - подкани ме той.

Пръстите ни мачкаха тестото с кръгови движения и ми се

наложи да прочистя гърлото си.

- И започва да ми идва вдъхновение.

Лукас премести ръцете ни към плота и ги опря от двете страни на разтегнатото тесто.

- За твоє сведение нямам търпение да чуя историята на най-добрия приятел на офицер Бърнс.

Офицер Бърнс ли? Чакай малко. Да не би Лукас...

- Чел си първата ми книга? - избръщолех.

- Казах ти, че съм старателен - повтори той, без да отговори пряко на въпроса ми. - И няма да те разпитвам за втората, докато не я завършиш. Не искам да урочасвам нещата.

Сбърчих нос и се опитах да не мисля за това, че Лукас е чел горещите сцени в книгата ми, а да се порадвам на факта, че е толкова отдаден на каузата ни. На мен. На писането ми. На книгите ми. Толкова се бях стремяла да опазя репутацията си от хорското мнение, пишейки тайно, под творчески псевдоним, че не бях говорила за книгата си с никой друг, освен с Лина. И... боже, колко ми ставаше хубаво, че този мъж го беше грижа.

- Да урочасаме нещата? Ти да не би да си суеверен?

- Щѐ ми се да отрека, но бих предпочел да прегриза собствената си ръка, вместо да мина под стълба.

Прихнах да се смея.

Той застина, сякаш не го беше очаквал. После усетих как въздъхна и се откъсна от мен, оставяйки ме крайно несигурна без вещите му ръце върху моите.

- И така... - подхванах в опит да си върна самообладанието. - Какво ще сложим на пицата?

- Имаме всякакви неща. Но искам да проявиш творчество.

- Творчеството не ми се удава в последно време.

- Роузи - натърти Лукас с тон, който ме накара да повдигна очи към него. - Вярвам в теб. От отбор „Роузи“ съм, забрави ли?

Усмихнах се, любувайки се на приятната увереност, която ми

вдъхваха тези думи. После взех няколко парчета пушен колбас и започнах да ги редя мълчаливо.

- Знам, че тази тема не е подходяща за среща - *експериментална* среща - но исках да ти кажа, че господин Алън ми се обади тази сутрин.

- Хазяинът психопат? - изсумтя Лукас.

Реакцията му накара нещо в стомаха ми да се преобърне.

- Каза ми, че ремонтният екип щял да се забави.

Лукас се умълча, после въздъхна.

- Права си, темата не е подходяща за среща.

Кимнах и взех още няколко парчета колбас.

- Знам, но просто исках отново да ти благодаря, че ми позволи да остана в апартамента на Лина с теб и да ти напомня, че ако ставам нахална, мога да си потърся друго място. Само кажи.

Той като че ли се замисли.

- Чувстваш се удобно с мен.

Ръката ми застина във въздуха.

- Разбира се.

- И ако нещо те притеснява, ще ми кажеш. - Вдигна парче сочна моцарела. - Това добре ще допълва салама финокиона, който избра. - Той я надrobi на едро с пръсти. - Дори да става дума за хъркане.

- Ти не хъркаш.

- Или че разхвърлям в кухнята. Или че слушам музика, докато готвя. Ще ми кажеш, нали?

Говореше пълни глупости.

- Лукас, ти спиш на дивана, въпреки че са ти дали целия апартамент. Заедно с леглото. - Поклатих глава, продължавайки да редя върху тестото. - В същото време на мен един хубавец ми готви вкусни, петзвездни вечери всеки божи ден. Какво може да ме смущава?

- Хмм, добре - отвърна Лукас, видимо удовлетворен от отговора

ми. – Освен това се радвам да чуя, че ме смяташ за хубав и неустоим.

Ох, по дяволите. Беше ми се изплъзнало от устата.

Завъртях очи.

– Не съм казвала, че си неустоим.

– Аха.

– Пък и ти си знаеш, че си хубав.

И неустоим.

Надникнах наляво и го заварих подпрян на хълбок, с небрежно скръстени на гърдите ръце и вперени в мен очи. Всъщност май отдавна беше направил своята пица.

Без да се замислям особено, отбелязах:

– Излизал си с много жени – напомних му. – Със сигурност са ти казвали, че си хубавец.

Той сви рамене.

– Не съм бил на среща с жена от много време насам, така че явно съм имал нужда да ми се напомни.

Експериментална среща, за малко да го поправя. Най-вече заради мен самата.

Огледах лицето му.

– Така и не ми каза защо си спрял да излизаш с жени.

– Не искам да мисля за това точно сега.

– Заради кариерата ти на професионален сърфист ли?

Лукас се поколеба и видях онази сянка да прекосява лицето му.

– Нещо такова.

Не исках да му разкривам чувствата си, но трябваше да попитам.

– Сигурно нямаш търпение да се върнеш във водата? След като се възстановиш от... каквото ти се е случило? – Той присви леко очи и усетих, че е нужно да поясня: – Лина каза, че си побеждавал състезание след състезание. Имал си спонсори и си придобил голяма известност... Бил си на върха. Преди почивката. – Лина не

ми беше разказвала толкова за Лукас. Повечето информация знаех от социалните мрежи, където той често споделяше постове за всекидневието си, преди да изчезне напълно няколко седмици преди сватбата. – Просто ми стана любопитно.

Лукас преглътна. И мълча толкова дълго, че вече не очаквах да ми отговори. Понечих да се обърна към плота, само и само да прикрия разочарованието, задето не искаше да сподели с мен, но той ме хвана за лакътя.

– Всичко това е в миналото, Роузи. – Думите му тежаха като камъни, които едва вдигаше. – Повече... повече никога няма да сърфирам. Не и на същото ниво. Далеч не. – Посочи с очи крака, който знаех, че го боли повече, отколкото показваше. – Така че професионалната ми кариера... Вече не ме спира. Нищо не ми пречи да излизам на срещи. Но какво имам да предложа, а?

О.

О, боже. Не беше просто на ваканция. Не се възстановяваше от травма.

И... Господи, толкова исках да го прегърна. Да се фрасна в лицето, задето му бях задала тези въпроси, защото сигурно му беше ужасно трудно да им отговори.

Но в същото време исках да ми разкаже всичко. Как се чувства и как се е случило. Мисията ми беше да разбере всичко за Лукас Мартин, и не от любопитство, а от загриженост.

Само дето Лукас ме гледаше така, сякаш току-що го бяха разпорили, изложили вътрешността му на показ и вече нямаше сили за разговори като този. Затова не продължих с въпросите. И бездруго ми беше споделил достатъчно. Беше ми разкрил значима, ключова част от човека, който беше днес. Сега. Не симпатягата от социалните мрежи, когото бях шпионирала виртуално.

– Кариерата не те определя като човек, Лукас. – Сложих ръка върху неговата само за миг, за да не преплета пръсти с неговите,

както отчаяно копнеех. – Ти си много повече от сърфист. Можеш да предложиш толкова много.

Той мигна и едно мускулче в брадичката му трепна. Погледът му се премрежи от нещо, което много приличаше на почуда. Благоговение. И изненада.

В следващия момент обаче просто се отскубна от ръката ми и тръгна нанякъде. След малко се върна с плоска дървена лопатка.

Наведе се над плота да огледа работата ми, сякаш изобщо не бяхме провели сериозен разговор.

– Браво на теб, Роузи. Май имаш вроден талант.

Загреба пицата ми с лопатката и отиде да я сложи в печката. През това време разгледах неговата.

– Олеле. Това мед ли е?

– Да – потвърди, когато се върна, и загреба своята пица. – Круша, орехи, малко прошуто, защото не намерих качествена шунка, и малко синьо сирене.

Пак закрачи към печката и този път го проследих с поглед, запленена от движенията на гърба му, докато плъзгаше лопатката навътре във фурната и обратно. Като гледах как се гърчат атлетичните му мускули, си го представих във водата. С дъска за сърф. Дъска, на каквато повече никога нямаше да се качи.

– ...С други думи – продължи Лукас – кошмарът на всеки италианец.

Той се върна при мен и аз кимнах, съзнавайки, че съм се унесла.

– Да, пълен кошмар.

– Изобщо не ме слушаше, нали?

– Какво? Разбира се, че те слушах.

Той се подсмихна многозначително.

– Розалин Грeъм, как смееш да отричаш, че съм неустоим?

Тъкмо се канех да отрека отново, а той вече стоеше на две педи от мен и от това разстояние видях, че се е пипнал с набрашнена ръка по носа.

– Егото ти е толкова голямо, че май трябва да те оставя да си караш така цяла вечер, но... имаш нещо на лицето. – Докоснах с показалец носа си, за да го насоча. – Ето тук.

Лукас избърса носа и бузата си с опакото на ръката си, но само разнесе брашното.

– Сега? – попита.

– Да – излъгах с усмивка. – По-добре е.

Той присви очи и ме изгледа изпитателно.

– Още имам брашно, нали?

Поклатих глава и накрая се разсмях.

Лукас пак изтри лицето си с длан, но явно беше събрал доста брашно от плота, докато вземаше пиците, защото успя да направи и брадичката си бяла.

– А сега?

Разсмях се още по-силно. С още по-широка усмивка.

– Ела тук и се смили над мен, жено. – Вдигна ръце пред себе си и погледна дланите си. – Оправи ме, преди целият да съм се покрил с брашно.

– Ама *тооо*лкова си сладък така.

Той ми отвърна с мрачен поглед, който мигом ме тласна да скъся разстоянието помежду ни и да спра пред него. Протегнах ръка към лицето му, но не го докоснах. И никога – ама никога – няма да разбера какво ме прихвана в този момент, за да му кажа:

– Може пък да ми харесваш покрит с брашно.

Очите му проблеснаха от изненада. И нещо топло, знойно.

Усмивката ми угасна бавно. Протегнах лявата си ръка към брашното, останало по плота, и зарових пръсти в него.

– Роузи – програчи Лукас. – Недей.

Но това само ме окуражи.

Погледнах го в очите и оставих брашнена следа по лявата му буза.

Изражението му се промени от онази интензивност, която

надничаше от очите му на първата ни среща. Тъкмо отдръпвах ръката си, когато пръстите му се обвиха около китката ми. Попита с глас, грапав като чакъл:

– Мърляв ли ме искаш, или сладък, Роузи?

От този глас, от погледа му, от думите му усетих пърхане в корема. Преглътнах.

– И двете.

Без да откъсне очи от моите, Лукас се наведе напред, извисявайки над мен побелялото си от брашно лице, и ме принуди да наклоня глава назад.

– Не може да имаш и двете. Избирай. Какво ще те вдъхнови тази вечер, Роузи?

– Мърляв – пророних.

С периферното си зрение видях как потапя палец в консервата с доматиен сос. И както ме държеше за китката, извърна тялото ми, така че да опра гръб в плота.

Преди да си обясня какво прави, палецът му се плъзна по носа ми, оставяйки лепкава следа.

– Тогава и ти ще трябва да си мърлява. – Почувствах дъха му върху устните си. Тялото му се доближи до моето. – Откакто ти вързах престилката, едва се сдържа да направя точно това.

Признанието му събуди нов грохот дълбоко в стомаха ми, и тъкмо щях да го помоля да разкъса престилката на парчета, когато палецът му стигна до ъгълчето на устата ми. И започна да се плъзга наляво-надясно.

– Чувствала ли си се така на среща, Роузи?

Гласът му беше нисък като тътен, проникваше дълбоко в мен.

Поклатих глава. Кръвта бушуваше в тялото ми, достигайки места, пренебрегвани дълго време, но напълно разбудени сега.

– Достатъчно силна ли е искрата? – Спусна поглед към устните ми, изцапани с доматиено пюре. Преглътна бавно. – Защото мога да се постарая и още повече. Заради теб.

Ръката му се плъзна зад тила ми и по гръбнака ми пробяга тръпка. Лукас се наведе напред, притискайки ме леко към плота, докато телесната му топлина ме обвиваше цялата. Разтворих леко устни и погледът му пак се плъзна към тях.

Кафявите му ириси искряха като шоколадови пламъци.

Той сбърчи чело.

Сбърчи чело?

И тогава усетихме миризмата.

- *iJoder!*

Той ме пусна и се хвърли назад с върволица от испански ругатни.

Наложи ми се да се подпра на плота.

Какво ми се случи току-що?

Опитах да се освестя - да си обясня защо сърцето ми блъска така, защо по лицето ми се стича доматиен сос, защо пицарията мирише на пушек.

Пушек...

- Мамка му!

Скочих към Лукас и двамата загледахме безпомощно овъглените останки от пиците ни във фурната.

Ослепителна. Като самото слънце. (исп.) – Бел. ред.

ГЛАВА 15

Лукас

Сандро щеше да ми отреже главата. Щеше да ме нокаутира с някоя от дървените си лопатки и да ме хвърли в Ийст Ривър, както заплаши.

И сигурно Роузи щеше да му помогне. Защото бях съсипал и втората ни среща. Явно ми се удаваше.

Удаваше ми се и още нещо: да се разсейвам. Да паркирам здравия си разум на съседната пряка и да губя представа за ясно начертаните граници. Които май се размиха тази вечер. Или пък не? Все пак това беше цялата идея на експеримента. Да даде начален тласък на вдъхновението ѝ. Да ѝ помогне да забрави всичко, което ѝ тежеше, и да почувства нещо друго. Само това исках.

Е, не само това. За миг си спомних как Роузи се притиска в обятията ми, съгласна да оближа проклетия доматен сос от устните ѝ.

До този момент някак съумявах да овладеея притегателната ѝ сила, да я потуля под факта, че искрено се наслаждавах на приятелската ѝ компания. Че искрено исках да ѝ стана още по-близък приятел. Сега обаче? След тази вечер? След като границите се бяха размили толкова, че да се предам на онази всепоглъщаща *искра*?

Толкова, че да изгоря нещо? Не просто нещо, а храна.

Por Dios. Е, вече нямаше как да се преструвам, че не ми влияе.

– Смятам, че добре почистихме – обяви Роузи, докато вървахме обратно към апартамента. – Сандро може и изобщо да не разбере.

Огледах се на кръстовището, опрях длан на кръста ѝ и пресякохме.

– Надявам се – отвърнах, още потънал в мисли.

Цял час търкахме фурната – след като изчакахме да се охлади, за да не се изгорим. *Надявах се*, че сме изжулили всички следи от овъгленото тесто.

– При всички случаи усърдното чистене не е най-важното. Просто сме страхотен екип, Ро.

Роузи отвърна на усмивката ми.

– Може да се каже.

– И така. – Погледнах часовника си и отворих входната врата на сградата. – Минава полунощ, а още не съм те нахранил. Гладна ли си?

– Не много. – Тя се заизкачва по стълбите пред мен. – Но може да си поръчаме нещо, ако не си прекалено уморен да чакаш доставка.

Очите ми, отпърво залепени за тила ѝ, се спуснаха надолу по гръбнака ѝ, чак до дупето. Ханшът ѝ се полюшваше съблазнително, докато се изкачваше по стъпалата, и движенията ѝ ми действаха опияняващо. Заедно с красивите ѝ извивки.

Неволно ускорих крачка, сякаш бързах да се доближа до нея. Поклатих глава и се смърхих. Казах си, че не бива да точа лиги по нея като загорял тийнейджър. Бях ѝ приятел. Съквартирант.

Просто гледай другаде, Лукас.

Роузи спря пред вратата на апартамента и ме изгледа странно.

– Е, какво ще кажеш?

Какво ще кажа?

– За... кое?

Тя се намръщи.

- Да си поръчаме ли храна? Май не ми се яде пица, след като стъргахме изгоряло тесто. - Замисли се. - Как ти звучи японско?

- Ами... не знам.

Извадих ключовете и ги пъхнах в ключалката.

- Позволи ми да те изненадам - настоя тя, когато я пуснах да влезе първа. - Все ти готвиш за мен. А аз не мога да ти върна услугата, така че нека поне поръчам. Мой ред е да те нахраня.

Това ми хареса. Хареса ми да го чувам от нея.

Роузи отиде до масичката за кафе, събу ботушите си, грабна лаптопа и се плъосна на дивана.

- Ще одобриш, сигурна съм.

Седнах с въздишка до нея.

- Не знам дали...

Тя ме изгледа над лаптопа.

- Нямаш ли ми доверие?

- Какво? - изсумтях учудено и скръстих ръце пред гърдите си. - Не е това.

- Какво е, тогава?

Въздъхнах, сигурен, че и аз съм се нацупил.

Кракът ѝ, обут с чорап, ме побутна по бедрото.

- Какво има? Кажи.

- Гладен съм, ясно? - измърморих. - Умирам от глад и много се вълнувах заради пиците. Сега вече не съм в настроение за пица. Не мога да махна миризмата от ноздрите си.

- И?

Пак ме сръчка с крак, но този път не се сдържах - сграбчих го и го задържах, погалвайки с палец свода му.

- На теб ти се яде японска кухня, но след сушито винаги се чувствам... неудовлетворен.

Гладен. И не след дълго - изнервен от глад.

Роузи не каза нищо, затова я погледнах. Взираше се в ръката, с която масажирах крака ѝ.

Границите, Лукас. Границите. Пръстите ми застинаха, но не пуснах крака ѝ.

– Няма да поръчваме суши. Ще ти хареса, ще видиш. – Тя върна поглед към лаптопа. – Но малко ме засегна, че не се доверяваш на вкуса ми. Затова, ако искаш да ми се реваншираш, продължи с масажа.

Подчиних се, без да разкривам сладката си, ободряваща изненада. Щастие то си, че пак получавам зелена светлина за нещо ново тази вечер.

Докато Роузи не подхвърли под нос:

– Лигав, властен и нацупен. Кой би предположил?

Тогава спрях да я масажирам и започнах да я гъделичкам.

Тази вечер издържахме само два епизода от сериала ни, преди да решим, че е време за спане.

– Лукас? – изшушука силно от леглото Роузи.

Усмихнах се, легнал по гръб на дивана.

– Роузи?

– Хареса ли ти пилешкото карааге?

– Ставаше.

Не просто *ставаше*.

Вече умувах как да копирам панировката му и да я поукрася малко. Можех да прибавя счукани крекери или дори ситно накълцани ядки, мариновани в соев сос. Или пък да...

– Лъжец – обвини ме Роузи. – Видях те да облизваш капаците на кутиите, когато ги занесе в кухнята.

Заловен бях.

Пъхнах ръка под тила си.

– Хубаво де. Беше направо фантастично. Права беше. И пак бих облизал кутиите, ако беше останало нещо по тях.

Тя се засмя и звукът накара устните ми да се извият в още по-голяма усмивка. Толкова красив звук, а така рядко го чувах.

– Защо се правиш на тарикат и твърдиш, че просто *ставало*?

Реших да ѝ призная истината.

– Защото планът беше да вечеряме пици. И като ги изгорих, егото ми пострада.

Помълчахме няколко минути, в които умът ми пак тръгна по познатите коловози. Вгълби се в мисли за нея, за тази вечер. За леко отворената ѝ уста и как ми се искаше да сведа глава и да оближа долната ѝ устна...

Долнището ми отесня в областта на чатала и се нахоках наум.

– Лукас? – обади се пак Роузи.

Този път ѝ отговорих с по-плътен глас:

– Да?

– Вечерта мина чудесно. Въпреки изгорелите пици.

– Радвам се, че е помогнало, Роузи.

– Не беше просто това – отвърна тя. – Е, да, помогна. Повече, отколкото предполагаш, но... хареса ми. Беше най-хубавата втора среща, която някога съм имала. Не заслужавам да влагаш такива усилия заради мен... заради това – поправи се тя. – Заради експеримента.

Нещо в гръдния ми кош се премести.

– Летвата ти е толкова ниско, Роузи. Направо ме хваща яд.

Настана кратко мълчание.

– Защо говориш така? – попита ме накрая. – Смятам, че стандартите ми са нормални.

Фактът, че вярваше в това, само подсилваше възмущението ми.

– Не бива да се задоволяваш със среща, която завърша с жулене на печки – уверих я, долавяйки гнева в собствения си глас. – Или с клечене върху кухненски плот в същински ужас. – Затворих очи за няколко секунди и се постарях да потисна нуждата да ѝ кажа повече, отколкото трябва. – Заслужаваш много повече.

Независимо дали е за експеримент, или не, заслужаваш много повече.

Тя не отвърна. Ядосах се на себе си, че избухнах така, а дори не виждах лицето ѝ в тъмното.

Вече мислех, че е заспала, когато прошепна:

- Щѐ ми се да беше дошъл на сватбата на Лина и Арън, Лукас. Аз... - Треперлива въздишка заглуши думите ѝ. - Много ми се иска да те бях срещнала онзи ден.

Гърдите ми се свиха.

И за първи път се замислих за това. За алтернативната реалност, в която Роузи, шаферката, и Лукас, по-големият братовчед на булката, щяха да се срещнат и може би да изпият заедно чашка-две. И да потанцуват. И дори нещо повече. Бог ми е свидетел, че щях да опитам.

Но вече не бях онзи мъж. Не можех да... се надявам на нещо повече с когото и да било, докато бях такава развалина. А с Роузи бяхме приятели, съквартиранти. И това ми харесваше. С искрата, или без, харесваше ми Роузи да присъства в живота ми.

Поне в момента, напомних си. Защото след три седмици си заминавах.

И не биваше да го забравям.

Това помежду ни не променяше нищо.

Съвсем искрено ѝ бях казал, че заслужава повече.

Цяла нощ се будих от болки в крака.

Затова сутринта си взех по-дълъг душ.

След седмици пътуване и стърчене на крака по цял ден, дълъг ден като вчерашния съвсем очаквано ми се отразяваше така.

Такава цена плащах, задето се бях отказал от физиотерапията, пропускайки повече от една трета от предписаните часове. Но

какъв беше смисълът? Още като се събудих в онова болнично легло във Франция, ми казаха, че никога няма да се възстановя напълно. Затова просто... реших да не си правя труда. Оставих ги да направят каквото беше нужно и в мига, в който си възвърнах способността поне да ходя без очевидно куцане, се прибрах у дома. *У дома.*

Образът на Тако просветна в съзнанието ми.

Но освен най-добрия ми приятел и семейството ми, какво друго имах в Испания, за да я наричам свой дом? Чувството за принадлежност се притъпи след злополуката. Сякаш нещо ми липсваше. Вече не чувствах нужда да се завърна в родината си. Пък и си нямах свое семейство. Любима жена, при която да копнея да се прибера. Кариерата ми изискваше толкова пътуване и отдаденост, че... така и не я намерих.

Поклатих глава, спрях душа и се загърнах с кърпа през кръста. Обзет от странна умора, реших да попитам Роузи дали има нещо против да си остана у дома днес. Щях да ѝ пазя тишина, за да може да пише.

Отворих вратата на банята и погледът ми веднага се спря върху съквартирантката ми, която стоеше в студиото по шорти и тениска. *Dios*, тези къси панталонки щяха да ме довършат.

– Добро утро, Ро...

– *Te voy a matar.*²⁰

Заплахата за живота ми мигновено пресече думите ми. Дойде от едната ми страна, поднесена от познат глас, който нямаше работа тук. Освен ако...

– *Lucas, ¿qué está pasando aquí?*²¹

Въпросът прозвуча разпалено и чак тогава забелязах лицето на Роузи. Предупреждението по него. Болезненото изражение.

Завъртях се бавно.

– *Hola, prima*²² – казах, посрещнат от разкривеното лице на Лина. Очите ми отскочиха към мъжа до нея. Неговите бяха впити

в мен и макар че погледът в тях не беше чак толкова убийствен, пак изглеждаха достатъчно заплашително. – Приятно ми е да се запознаем, Арън – продължих. – Поздравления за брака с това малко съкровищенце.

Арън дори не ми кимна в знак на мъжка признателност, просто вирна вежда и отвърна отсечено:

– Да.

На какво казваше „да“, представа си нямах. Но нещо ми подсказваше, че ме очаква двойно хулене.

Братовчедка ми издаде странен звук, привличайки вниманието ми.

– Защо се шляеш *полугол*? – Последната дума излезе като писък. Сведох поглед към голите си гърди и кърпата около хълбоците ми. Отворих уста, но Лина ме възпря с още един сподавен звук. – Защо най-добрата ми приятелка е тук толкова рано сутринта, и то по пижама, а ти си – тя направи драматична пауза – *полугол*?

– Лина – намеси се Роузи и побърза да застане до мен. – Не е каквото си мислиш.

Вената на челото на Лина, която помнех още от детството ни, запулсира.

– Не е каквото си мисля ли? – попита и ме посочи. – Да не би да носи някакъв невидим пуловер?

Изпръхтах и Роузи ме сръчка в ребрата. По рефлекс, без дори да се замислям, защото още дори не бях закусил, пък и напоследък мисленето май не ми се удаваше, хванах ръката ѝ и процедих:

– Това не беше много мило, Роузи.

Което очевидно беше грешка, защото братовчедка ми се вцепени и лицето ѝ почервения още повече.

– Преди да си започнала да си правиш шантави прибързани заключения...

Но Лина скочи напред, тласната от всички шантави прибързани заключения, които вече си беше направила.

За щастие, съпругът ѝ я възпря, премятайки ловко ръка през корема ѝ.

- Миличка - каза, като я притисна до себе си, - недей.

В същото време Роузи извика:

- Какво те прихваща, Лина?

Лина обаче не я чу, защото ръмжеше и размахваше малко юмруче насреща ми.

- Това е най-добрата ми приятелка, *дръвник* такъв. - Размаха още по-яростно ръка във въздуха. - Най-добрата ми приятелка в целия свят. Не можа ли поне на нея да спестиш лукаските *прелести*? Не можа ли да си задържиш оная работа в глупавия дръвнишки панталон?

Сигурно трябваше да се засегна от инсинуацията, че „лукаските прелести“ са опорочили най-добрата ѝ приятелка, но не стана. В този момент можех да мисля единствено колко стресната изглежда Роузи и как долната ѝ устна започва да трепери. Знаех причината. Познавах я достатъчно добре, за да се досетя, че обвинява себе си за тази ситуация. Защото не беше казала на Лина, че споделяме апартамента ѝ.

Затова сведох леко глава към нея и ѝ прошепнах:

- Какво пък е *дръвник*?

Тя завъртя бавно лице към мен и ме погледна с почуда. И малко шеговито. Точно каквото целях.

- *Лукас*, по-сериозно - смъмри ме.

Но поне долната ѝ устна спря да трепери.

- *Арън, атор тío²³* - подхвана Лина, връщайки ме към развилата се ситуация. - Ще бъдеш ли така добър да ме пуснеш, за да сритам дръвнишките топки на братовчед ми? Той явно мисли, че се шегувам.

Арън завъртя леко очи, но после прикова сериозен поглед в мен. Заплашителен тип. Висок и намръщен. Не че ме плашеше. Единственият човек в стаята, от когото се страхувах малко, беше

висок сто и шейсет сантиметра и вената на челото му всеки момент щеше да изскочи.

- Добре - въздъхнах. - Успокой се - посъветвах братовчедка си. - Пренощувахме заедно в апартамента ти, но не е каквото си мислиш, ясно?

Лина присви очи, а Арън наклони глава.

Скептицизмът беше ярко изписан по лицето на братовчедка ми.

- Тук има само едно легло, Лукас. И нужно ли е да повтарям, че си почти гол?

Познавах Лина, знаех, че няма да се откаже... до последно. Поинатлив човек не съществуваше. Затова ѝ обясних в прав текст:

- С Роузи не сме се чукали.

Съквартирантката ми вдиша рязко, но не ѝ обърнах внимание. Просто нямах друг избор. Все пак бях по кърпа и се опитвах да бъда кристално ясен, за бога.

Лина издаде странен звук.

След няколко секунди Роузи направи малка крачка напред.

- Помниш ли всички пропуснати повиквания? Малко след като заминахте?

Лина кимна и убийственият ѝ поглед поомекна, когато се прехвърли към Роузи.

- Е, въпросната вечер имаше... дребна неприятност в моя апартамент.

Изпухтах.

- Таванът във всекидневната ѝ рухнал. Няма нищо *дребно* в това.

- Добре де - склони Роузи. - Дребно или не, имаше как да остана там. Апартаментът ми е неизползваем, докато не приключат с ремонта. Затова съм тук. Затова ти се обаждах онази вечер: да проверя дали може да прекарам няколко нощи в студиото ти. Вие обаче сте били някъде извън обхват, така че просто си опаковах багажа и взех резервния ти ключ. Същата нощ

Лукас пристигна в Ню Йорк.

Последва дълго мълчание, в което Арън пак започна да се мръщи, а вената на Лина се поотпусна и накрая почти се скри, *gracias a Dios*.²⁴

Накрая братовчедка ми попита:

– И оттогава вие двамата – махна с ръка към нас – живеете тук? Заедно?

Кимнах и забелязах, че Роузи направи същото.

– Тоест – продължи Лина – не сте се награбили и не ви сгащваме да правите следсексуални щуротии?

Роузи се изчерви и програчи:

– Следсексуални щуротии ли?

Аз скръстих ръце пред голите си гърди и отговорих просто:

– Не.

Лина се замисли и изражението ѝ посърна.

– Защо не ми казахте?

Роузи заговори преди мен:

– Чувствам се ужасно и...

– Аз съм виновен – отнех ѝ думата. – Убедих Роузи да не те безпокои. Защото няма смисъл да ти казва.

Роузи обърна глава към мен за момент, после пак я завъртя към приятелката си.

– Много съжалявам, Лина. Трябваше да ти кажем. Наистина трябваше. Но не искахме да се тревожиш излишно. И... ами, покрай всичко, което ми се случва, забравих, че се прибирате днес, така че дори не можах да те предупредя.

Лина кимна бавно, осмисляйки информацията. Изглеждаше по-скоро натъжена, отколкото ядосана.

Усетих погледа на Арън върху себе си. Той присви очи, но не неодобрително.

– Лукас е много мил – пророни Роузи и направи още няколко крачки напред. Щом заговори пак, гласът ѝ като че ли си възвърна

силата. – Не. Лукас е най-милият човек на земята. Изобщо не разбирам защо си толкова груба с него. Той е свестен. И грижовен. Накара ме да се почувствам в безопасност. Така че не бива да сритваш ничии топки. Особено неговите.

След тези ѝ думи за мен ми се прииска да не стоях по кърпа пред мнителната си братовчедка и съпруга ѝ. Защото исках да прегърна Роузи и да я притисна към гърдите си. И да я задържа там за неблагоприятно дълго време.

Беше се застъпила за мен.

Аз самият нямаше да го направя. Щях да си понеса наказанието.

Преглътнах, усмирявайки бушуващите чувства.

Лина отвори уста, отпуснала тяло в обятията на Арън. А Арън... се усмихваше? Ако едва-едва извитите му устни можеха да се считат за усмивка.

Братовчедка ми първа наруши тишината, този път с нормалния си глас и омекнал тон.

– Значи не сте се награбили?

Роузи изсумтя.

– *Лина*. Ще престанеш ли с този въпрос? Не сме правили секс.

– И не сте флиртували дори? – продължи братовчедка ми. – Не е имало зяпане? И чувствени докосвания? По-сериозно опипване? Целувчици? Без значение френски, или не.

– *Déjalo ya*²⁵, Лина – казах ѝ, макар че сигурно подозираше нещо. Аз самият нямах нищо против да ѝ споделя, че с Роузи излизаме на експериментални срещи заради книгата ѝ, но не бих си позволил, преди да го обсъдя с нея. Все пак бяхме научни *партньори*. Един отбор. – С Роузи сме приятели.

И наистина бяхме най-вече това.

Братовчедка ми дълго се взира в очите на най-добрата си приятелка, а когато най-сетне върна погледа си към мен, каза:

– *Ella es mi mejor amiga. Como una hermana para mí.* – Тя е най-

добрата ми приятелката. Като сестра ми е. – *Es demasiado buena.*

Прекалено добра е.

За мен.

Не го каза на глас, но знаех, че го мисли.

И аз бях на същото мнение.

Роузи беше класи над мен. Жени като нея не се обвързваха с мъже, загубили толкова много, че вече нямаха какво да им предложат. Мъже, които щяха да напуснат страната след броени седмици.

Лина впи очи в моите за един дълъг миг, после посочи Роузи.

– Искам да си поговорим. – Махна към коридора. – Насаме.

Арън я освободи, целуна я по слепоочието и прошепна:

– Дръж се възпитано.

Роузи ми стрелна бърз поглед и аз ѝ намигнах, преди да последва най-добрата си приятелка, оставяйки двама ни с Арън във всекидневната.

– Е... – въздъхнах. – Според теб топките ми в безопасност ли са вече?

Очите му отскочиха към входната врата, сякаш виждаха през нея, после се върнаха към мен.

– Ако си изиграеш картите правилно.

Вирнах вежда.

– А *правилно* означава...

Той скръсти ръце и се замисли за момент.

– Лина само се ежи. – Пак хвърли поглед към вратата, а после погледна към мен. – Но те обича, Лукас. Толкова искаше да те види, че дойдохме направо от летището. Без да те предупреди. – Това затопли едно местенце в гърдите ми. И аз обичах Лина. Разбира се, че я обичах. – Но не знам дали ще успея да я удържа, ако нараниш Роузи. И дали изобщо бих опитал.

Усещах, че не преувеличава. Сигурно щеше да ѝ помогне, ако разбиех сърцето на приятелката ѝ. А това ми допадаше. Радвах се,

че хора като Арън и Лина пазеха гърба на Роузи.

Затова го погледнах право в очите и казах:

– Никога не бих я наранил. За нищо на света.

Арън изви устни в учудващо ярка усмивка.

– Знам.

Ще те убия. (исп.) – Бел. ред.

Лукас, какво става тук? (исп.) – Бел. ред.

Здравей, братовчедке. (исп.) – Бел. ред.

Любов моя (исп.). – Бел. ред.

Слава богу (исп.). – Бел. ред.

Стига (исп.). – Бел. ред.

ГЛАВА 16

Роузи

Лина поклати глава.

- Какво? – прошепнах. – Защо изглеждаш толкова ядосана?

Седяхме в любимото ни кафене в Манхатън няколко часа, след като се появи в апартамента си и разбра за уговорката ни с Лукас, защото беше настояла да поговорим.

Не просто да поговорим. А да *поговорим*. Без мъже.

- Не ми се прави на ударена – предупреди ме Лина, въздъхвайки шумно за стотен път. – Много добре знаеш какво. Отивам на меден месец за няколко седмици, а после те намирам... сдушена с братовчед ми.

- Права си – признах ѝ искрено. – Трябваше да ти кажем в самото начало. Чувствам се ужасно, Лина. Не биваше да се нанасям в апартамента ти без твое знание.

Лина простена.

- Не за това се ядосвам, Роузи.

Импулсът да защитя Лукас пак ме превзе, но си наложих да го потисна. Познавах го от някакви си три седмици, така че нямах право да говоря за него. Пък и сутринта казах достатъчно.

- За какво тогава? Защо толкова те притеснява приятелството ни с Лукас?

- Обичам го, ясно? – Тя вдигна ръцете си. – От всичките ми братовчеди, с Лукас съм най-близка. Затова като казвам, че го

обичам, не казвам: „Търпя го, защото ми е кръв“. Като по-голям брат ми е. И това... знам ли? Май това е част от проблема. При мисълта, че може да застане между нас и да те нарани, ми иде да...

- Добре. - Спрях я, преди пак да е започнала със заплахите. - Първо, никой няма да застане между нас, разбра ли? Сериозно говоря.

Тя кимна.

- И така - продължих. - Защо смяташ, че ще ме нарани? Заради *лукаските прелести*, които спомена сутринта ли?

Лина сви рамене.

- Може да се каже.

- Ще ми обясниш ли? Защо?

Лина обгърна с ръце чашата си кафе и я вдигна до устните си.

- Добре. - Отпи глътка, преди да продължи. - Суперсилата на Лукас е да кара хората да се влюбват в него и колкото и да ме дразнеше като малък, наистина е способен на това. Понякога. Повярвай ми, знам, че усмивката му сваля женски гащички и че е надарен с онзи... небрежен чар. Освен това знам, че умее да е забавен, ясно?

- Ясно - отвърнах.

Защото наистина беше всички тези неща. За капак на много, много други неща, които ме караха да го харесвам толкова.

Лина потупа с нокти по чашата си.

- И при всичкото това очарование нито веднъж не е довел момиче на семейно събиране. Никога не е имал сериозна връзка. Не и от... знам ли, гимназията?

- Лорена Наваро - изтърсих, преди да се усетя.

- Ти пък откъде...

- Говорим си доста - уверих я бързо. - Спомена ми за нея.

Надникнах зад Лина, преструвайки се, че разглеждам красивите цветя край прозореца, защото, бог да ми е на помощ,

все повече се усъвършенствах в лъгането чрез спестяване на информация. И това умение не ми носеше особено приятно чувство. Ненавиждах се заради него. Но как да кажа на Лина, че страхът ѝ бе напълно оправдан, защото бях на косъм от катастрофа? Че прелестите на Лукас наистина са ми подействали, и то толкова добре, че магията му ми помагаше с книгата? Че днес, след като Лина и Арън си тръгнаха, *най-сетне* успях да пиша? Сякаш Лукас беше завъртял някакво кранче, от което вече се лееше плътна струя емоции, идеи и вдъхновение.

Лина свъси вежди, но май ми повярва.

- Не че се задържа достатъчно дълго на едно място, за да започне връзка. Пък и с всички тези турнири из целия свят - шест месеца е някъде си и шест месеца си е у дома. Или само три. Или по-малко дори. Кое то май обяснява защо още е необвързан.

Беше ми казал, че никоя жена не е разбивала сърцето му.

Но колкото и да пътуваше, ми се виждаше цяло чудо, че още никое момиче не го беше грабнало.

- Тук е на почивка, така че не очаквам нещо по-различно от него - продължи Лина.

Замислих се за травмата, за която Лукас ми сподели снощи. Само аз знаех, че почивката му няма да бъде временна.

Трябваше внимателно да подбера следващите си думи.

- Защо да не е по-различно?

- Откъде да знам, че няма да използва прелестите си върху теб? Ще се кискаш. Той ще се подсмивва. Ще свършите оная работа. Той ще си тръгне. И *бам*.

Преглътнах. Главата ми се замайваше при мисълта, че ще си тръгне.

- И *бам*, аз ще пострадам?

- Да, точно. И тогава няма да имам друг избор, освен да го умъртва. - Тя въздъхна силно. - А вече ти казах, че ми е любимият братовчед. И... Уф, хич не ми се щѐ. Защото се тревожа за него.

Замълчах в очакване да продължи.

Устата ѝ се изви в угрижена гримаса.

- Подозирам, че нещо не е наред. Баба каза, че е изпаднал в панически пристъп. Точно преди пътешествието.

Гърдите ме заболяха при мисълта толкова стабилен, силен мъж да преживее такова нещо. Питам се какво точно го е сполетяло.

Най-добрата ми приятелка продължи с обзето от тъга лице:

- Тако отишъл да доведе баба при него. За щастие, е преминал обучение за емоционална подкрепа.

- Така ли? Не знаех. Лукас не е публи... - Спрях се, уловила грешката си навреме. - Лукас не ми е казвал такова нещо. Нито пък ти.

Лина кимна.

- Като кутре го настаниха в дома на един съсед на баба, пенсиониран полицай с посттравматичен стрес. Човекът почина скоро след това. - Тя въздъхна. - Инфаркт. Роднините му бяха толкова покрусени, че не можеха да се справят и с кученце отгоре на всичко друго, затова баба предложи да го вземе за няколко седмици. През това време Лукас ѝ дойде на гости и двамата се влюбиха от пръв поглед. Седмиците се превърнаха в месеци, а семейството на полицаия така и не потърси Тако, затова... Лукас го осинови.

- Значи не Лукас го е кръстил така? - попитах, въпреки че историята събуждаше у мен съвсем нови чувства към Лукас.

- О, не - засмя се Лина. - Кръстила го е внучката на полицаия. - Тя поклати глава. - Та след паническия пристъп баба го посъветвала да тръгне на пътешествие. Да смени обстановката, за да си прочисти главата.

- И той дошъл в Щатите - завърших вместо нея и Лина кимна. Преглътнах сухо, мъчейки се да не допускам чувствата в гласа си. - Сигурна съм, че каквото и да го мъчи, ще го сподели с теб, щом дойде моментът. Много те обича и може би просто му трябва

време да събере сили. – След малко добавих: – Понякога, когато страдаме, трябва сами да осъзнаем, че ни е нужна помощ, за да я приемем.

Лина се пресегна през масата и хвана ръката ми.

– Ох, много си мъдра, приятелко.

Нищо подобно. Въпреки това ѝ се усмихнах с надеждата, че ще продължи да ме обича така, след като ѝ разкажех всичко, което още криех за Лукас.

– Както и да е. – Лина махна с ръка. – Сигурна ли си, че не искаш да отседнеш при нас с Арън? В апартамента му има стая за гости и предостатъчно място. Нашият апартамент.

– Сигурна съм – отвърнах уверено.

В никакъв случай не исках да безпокоя младоженци.

– Добре. Щом си сигурна. – Тя сви рамене и провери часа на телефона си. – Става късно, а обещах на Арън да му помогна с вечерята.

– Аха, да вървим. – Опрях ръце на масата и избутах стола си назад. – И аз трябва да се прибирам. Лукас сигурно вече е започнал да приготвя вечерята.

Лина изцъка с език.

– Ето защо не искаш да го напуснеш.

Отлично знаех за какво говори, но се направих на глупава.

– Ъ?

Тя се изкикоти.

– Не те виня. Лукас е страхотен готвач. Някак е успял да извиси готварската книга на баба до ново измерение. Леля Кармен постоянно го навива да се запише на прослушване за някое готварско реалити.

Усмихнах се, като си представих как гледам Лукас по телевизията. Боже, щеше да спечели и състезанието, и всички сърца, без дори да се старее.

– О. – Тя привлече вниманието ми с ръка. – Преди да съм

забравила. Имаш ли планове за Хелоуин?

Взех якето си от облегалката на стола.

– Знаеш, че нямам.

Лина дойде от моята страна на масата и устните ѝ се разтегнаха в дяволита усмивка.

– Е, вече имаш. – Взе своето яке и го облече. – Арън е канен на – пригответи се – маскен бал. Следващата събота.

Вдигнах вежди.

– Колко изтънчено!

– Всъщност е просто парти с костюми, но вие, нюйоркчаните, си имате секси име за всичко. Та, това е едно от благотворителните събития, на които го канят всяка година, но никога не посещава. Знаеш го Арън.

– Да, предполагам, че не обича да се конти. – И изобщо да ходи на социални мероприятия. – Но сигурно тази година ще приеме? Заради теб?

– И почти не съм го убеждавала – похвали се Лина с блясък в очите. – Съпругът ми е върхът.

Лицето ѝ се озари. Както винаги, когато говореше за него.

Онзи режещ копнеж се завърна. Ужили ме само за секунда, но успя да ми завърти главата.

Без да усети мигновената ми реакция, Лина продължи:

– От организационния комитет бяха толкова щастливи, че му изпратиха още две покани.

О!

– Не знам, миличка. Имам...

– Имаш краен срок, знам. – Лина като че ли се замисли за нещо. – Свали ли си отново „Тиндър“? Както те посъветвах?

Врхчетата на ушите ми се затоплиха.

– Не. Намерих си друг... метод. Дълга история. Ще ти разкажа утре, защото сега... ъ... бърза ме.

Тя ме изглежда скептично.

- Действа ли?

- Да - потвърдих, без дори да се замисля.

Защото наистина действаше. И още как.

- В такъв случай - изтъкна ухилено Лина - не можеш ли да си позволиш една почивна вечер? За кратка хелоуинска веселба? Веселбата е полезна за ума.

Тръгнахме към изхода на кафенето и се чух да питам:

- Имаш два билета, нали?

Лина въздъхна.

- Искаш да взема и братовчед ми, нали?

Приковах я с твърд поглед.

- Сигурна ли си, че двамата не си... *гукате*? Знаеш, че можеш да ми кажеш, ако е така, нали? Дори след всичко, което ти разказах, и въпреки че ми е братовчед и ще ми стане гнусно.

- Не си гукаме - побързах да отрека. - И откъде научаваш всички тези изрази и евфемизми? Или са старовремски, или... странни.

- Имам си моите начини. - Тя сви рамене. И ме изгледа за последно, преди да стигнем до вратата. - Значи с Лукас сте само приятели? Така ли?

- Да - потвърдих възможно най-небрежно. - Не ни е писано друго, Лина.

Първото нещо, което забелязах на влизане в апартамента, бяха двете жени, кръжащи покрай Лукас и печката.

- Здравсти... на всички? - Три глави се завъртяха към мен: на Лукас, на съседката ни Адел и на дъщеря ѝ Алексия. - Каква изненада! Приятна.

- Прибра се - каза Лукас. - Най-сетне.

Ух. Това *най-сетне* винаги ме изпълваше с такава... надежда, че

почти отне вниманието ми от уверената походка, с която тръгна към мен.

Като ме достигна, се приведе леко и ми изшушука:

- Имаме си компания, както виждаш. Дано не възразяваш.

- Разбира се, че не - отвърнах, забелязвайки колко близо стоеше. Как се извисяваше над мен. Преглътнах. - Знаеш, че Адел винаги е добре дошла.

Той сбърчи вежди за момент.

- Измъчи ли те братовчедка ми?

Поклатих глава.

- Не, просто е... разтревожена. За мен, за теб. Мисли ни доброто, но цялата тази история я хвана неподготвена. Обясних ѝ как стоят нещата, но без... без да ѝ кажа за експеримента.

Не се престраших да използвам думата *срещи*. Лукас като че ли усети колебанието ми, защото ведрият му поглед премина в умислено изражение.

Очите му се плъзнаха надолу по тялото ми почти отнесено, сякаш не съзнаваше, че го прави.

- Добре - каза накрая и грабна торбата с покупки, която бях забравила, че държа. - Идваш тъкмо навреме. Трябва веднага да метна тези неща в тигана.

О.

Затова гледаше надолу. Затова беше казал *най-сетне*.

Беше ми писал съобщение да купя магданоз и червени люти чушлета. Беше чакал продуктите. Не мен.

И това не ме притесняваше. Нямах основание да се разочаровам. Все пак...

Лукас ме целуна бързо по бузата и допирът секна мислите ми.

- Благодаря за покупките - каза. - Хайде, влизай, вечерята ще е готова всеки момент.

Както устните му докосваха кожата на сантиметър от устата ми, в следващия миг вече крачеше към кухнята, оставяйки ме... като

ударена от гръм.

Защото ме беше целунал. По бузата.

Приятелски, напомних си. Защото в Испания приятелите постоянно се целуваха по бузите. Съквартирантите също.

Усърдно стараех се да не обръщам внимание на остатъчното гъделичкане от целувката му, го последвах до островчето, за да си поприказвам с жените.

– Здравейте, как сте?

– Здравсти, Роузи – посрещна ме Алексия, очите ѝ бяха като на майка ѝ. – Добре сме. *Вече*.

Адел игнорира косия поглед на дъщеря си.

– Този младеж тук ни приготвя вечеря. – Надникна към Лукас, който се беше върнал пред печката. – Каза, че знаел какво прави и ме накара да му обещая, че ще седна и ще спра да му дудна за всичко.

– Само че ти не изпълни обещанието си – измърмори дъщеря ѝ, опря ръце в раменете ѝ и я забута към единия от високите столове. – Така че хайде да спреш да бръмчиш около нас като опърничава муха и да си вдигнеш краката за малко, а?

Адел седна неохотно и Алексия се върна при Лукас, видимо вгълбена в готвенето му.

На първата ни среща не успях да я огледам добре. Главно защото стоях върху кухненския плот, ужасена от онзи плъх. Пък и все още бях главозамаяна от танца с Лукас – стоях в прегръдката му броени минути, преди Алексия да почука на вратата. Сега обаче забелязах, че е на около петдесет, което правеше Адел малко по-възрастна от първоначалната ми преценка.

Лукас ме погледна през рамо и каза:

– Поседни, Ро.

Ро.

Пак това галено име. И тялото ми пак му откликна по онзи толкова глупав начин.

- Няма нужда - отвърнах, стараейки се да запазя самообладание.

- Сигурен съм, че няма. Но ще се отрази добре на гърба ти. Забелязал съм колко са напрегнати раменете ти от всичкото писане.

Забелязал съм колко са напрегнати раменете ти.

Седнах на втория висок стол до Адел.

- Браво - похвали ме Лукас, преди да се върне при котлона. - Така, дами, още няколко минути, и сме готови.

И трите въздъхнахме блажено.

Засмях се и като погледнах към Лукас, заварих Алексия да ме гледа, сдържайки усмивката си.

- Голяма късметлийка си, Роузи.

Явно я изгледах достатъчно озадачено, за да поясни:

- Мъже като Лукас са рядко явление.

Понечих да кимна, но бързо се спрях.

- О, не. Ние сме просто приятели. Не сме заедно. Само съквартиранти. *Приятели.*

Алексия вдигна вежди и надникна към Лукас, който ме поправи уверено:

- Най-добри приятели. Съвсем отскоро.

- Така говориш - подхвърлих към нея, - но живеем тук временно. Аз ще се върна в моя апартамент, а той... - Гласът ми заглъхна. Беше ми малко трудно да довърша тази мисъл. - Той ще си иде у дома. В Испания.

Лукас застина за момент, после продължи да кълца магданоз.

Алексия кимна.

- Жалко. Трябва ни такъв мъж наблизо. - Тя въздъхна. - Как се хвърли да спасява мама... Истински герой е.

- Да я спасява? - учудих се. - Какво е...

- Просто се поуплаших, скъпа - сбърчи устни старицата. - Нищо особено.

- Майка ми - натърти Алексия - оставила тенджерата под налягане на котлона и отишла да си вземе трийсетминутна вана.

Адел въздъхна шумно.

- Онова чудо се оказа повредено. А дългите вани се отразяват добре на костите ми.

- Лукас чул експлозията - обясни Алексия, игнорирайки майка си. - И когато дойдох да донеса лекарствата на мама, го заварих да чисти яхния от стените заедно с нея.

- Беше слаба експлозия - обади се накрая Лукас. - Нищо не съм направил.

- Виждаш ли? - засмя се Алексия. - Дори отказва да приеме похвала. А, повярвай ми, голямо чистене е било. Навсякъде имаше пръски яхния. - Тя поклати глава. - Мъже като него...

- ... са рядко явление - довърших вместо нея.

Лукас пак застина и ми се прииска да не стоеше с гръб към мен, за да видя лицето му.

Внезапно си обясних нещо.

- Значи затова ни гостувате за вечеря?

Лукас не само се беше притекъл на помощ на Адел и ѝ беше съдействал с почистването, но и ги беше поканил на вечеря.

- Да - потвърди усмихнато Алексия. - И двете бяхме малко разстроени. Съпругата ми ще ни вземе след час - добави Алексия. - Мама ще поостане при нас няколко дни, нали, мамо?

Адел въздъхна.

- Не че имам избор.

- Както и да е - продължи Алексия, обръщайки тяло към Лукас. - Да си призная, все се чудех от кой апартамент се носят тези наситени, екзотични аромати всяка вечер, когато идвам при мама. Повечето тукашни си поръчват храна за къщи.

Лукас отстъпи назад, изключи печката, покри с кърпа дръжката на големия чугунен тиган и го вдигна.

- Да, Лукас е отговорен - потвърдих, за да не остане с погрешно

впечатление за моите готварски умения.

Той отиде до островчето, където седяхме двете с Адел, и остави тигана между нас. Пържоли, мариновани в червено чимичури, лъснаха под кухненската светлина и коремът ми изкъркори.

Алексия дойде при нас и понеже имаше само два бар стола, скочих от моя и ѝ го предложих.

– Заповядай, седни. Ти си ни гостенка.

– О, не бих...

– Роузи ще седне до мен – обяви Лукас.

Обърнах се учудено и го намерих да държи сгъваем стол.

– Откъде...

– Беше скътан зад един шкаф – обясни той, разпъвайки краката му. – Само един е, така че ще си го споделим.

– Не знам... – изгледах го, когато се настани.

Как да седна в скута му? Нямах представа колко тежка е била травмата му.

Сякаш надникнал в главата ми, Лукас потупа два пъти лявото си бедро.

– Този си е наред – увери ме. – Идвай, Ро. Да ядем, че умирам от глад.

Решимостта в очите му ме тласна към него. Гледаше ме, сякаш щях да му направя услуга. Затова заобиколих островчето и седнах в скута му. За част от секундата Лукас праметна силна ръка през корема ми и ме стисна лекичко.

– Кроничка – каза толкова тихо, че едва го чух.

Нашата кодова дума за *благодаря* ми подейства мощно и съвсем неочаквано. Прииска ми се да означава нещо друго.

Опитах да се съсредоточа върху удивителната храна пред нас, вместо върху мъжа, в чийто скут седях.

– Всичко изглежда страхотно, Лукас.

Усетих облекчената му въздишка до ухото си. Тялото ми веднага откликна на съприкосновението с топлия му дъх. И той явно усети,

защото ми нареди:

- Яж.

- О, боже, тези сладки картофи... - простена Алексия. - От какво е сосът? Йогурт с...

- Запечен чесън, лимон и тахан - отговори Лукас, поръсвайки от соса, по който се превъзнасяше Алексия, върху картофите в чинията ми.

Алексия пхна втора хапка в устата си.

- Запекъл си цялата глава заедно с картофите. И после си я използвал за соса? - Лукас кимна и тя добави: - Добър ход.

Алексия продължи разпита за всяка стъпка от приготвянето на месото, червеното чимичури и десерта ни: *милохи* с ревен и круша. Които се оказаха безумно вкусен вариант на традиционния испански десерт.

- Добре - заяви Алексия, след като унищожихме всичката храна и облизахме десертните си чинийки. - Подозирах, че знаеш какво правиш, но нямах представа, че си чак толкова добър.

Лукас изсумтя и се намести под мен, придърпвайки ме понавътре в скута си. Опитах да се поотдръпна, но той ме прикова с ръка към гърдите си и всяка точка на контакт с тялото му сякаш завибрира.

- Любопитно ми е, Лукас - настоя Алексия, докато аз се мъчех да си поема дъх. - Да не си готвач в някой испански ресторант? Или пък посещаващ готварско училище?

Лукас се засмя иронично.

- Нито едното, нито другото. Никога не ми е хрумвало да се запиша в готварско училище. Сигурно защото... нямах време за това.

- Но сега имаш възможност. Стига да искаш - не се сдържах аз. - Фантастичен готвач си, Лукас.

Той затегна леко хватката си и този път вече нямаше как да отклоня вниманието си от топлината на тялото му.

- Благодаря, Ро - отвърна ми с омекнал тон. - Но... не знам. Малко съм старичък за училище.

- Никога не е късно за това. - Алексия присви очи. - Къде си се научил да готвиш така? Хрупкавото маслено тесто на *милохите* беше божествено и определено не си го купил готово. И не за първи път готвиш говеждо филе. Виждала съм професионални готвачи да *унищожават* горките пържоли.

Лукас отпусна длан върху бедрото ми и дъхът ми секна.

- Учил съм се от баба ми, от майка ми... откъде ли не. Май съм си самоук. Обичам да експериментирам, да изпробвам нови неща. В интернет има куп информация. Така че просто... се уча в движение. Не мога да се меря с професионалистите. Или истинските таланти. Призванието ми е... *беше* друго.

Не бях съгласна, защото не биваше да се самоопределя с едно-единствено нещо, но си замълчах и просто сложих ръка върху неговата. Той преплете пръстите ни и можех да се закълна, че всичките ми нервни окончания пламнаха от простичкия допир.

Затова и за малко да не чуя следващите думи на Алексия.

- Аз съм главният готвач в „Сарато“, така че знам за какво говоря. *Имаш* талант. Вярно, в готварското училище няма да е лесно - никога не е лесно. Но си абсолютно подходящ за него.

- Олеле - възкликнах и надникнах към Лукас. - „Сарато“ е пътят на Уест Вилидж. Чака се с месеци за резервация. Доколкото знам, е в топ 3 на нюйоркските ресторанти.

Алексия се засмя.

- Топ 5, но конкуренцията в Манхатън е жестока, така че никога не се знае докъде ще паднеш в класацията следващата година.

Скромничеше. Щом дори аз - човек, който не разбираше от гурме кухня и рядко се хранеше в ресторанти - бях чувала за *изживяването* „Сарато“, значи мястото беше абсолютна сензация.

- Това е изумително - отбеляза искрено Лукас, после се обърна

към Адел. – Сигурно много се гордееш с дъщеря си.

– Безкрайно – потвърди Адел и очите ѝ се насълзиха. – Но ти го знаеш, нали, Матео?

Думите на Адел, която се бе умълчала по време на вечерята, ни обгърнаха в тежка тишина при мисълта за надвисналата ѝ болест.

– Да – отвърна накрая Лукас. – Да, безкрайно се гордеем с нея.

Алексия праметна ръка през раменете на майка си и я стисна леко, пращайки беззвучно *благодаря* на Лукас. После му каза на глас:

– Лукас, говоря сериозно. Бива ме да надушвам вродени таланти. Така срещнах съпругата си. Тя започна като обикновен помощник в кухнята, благодарение на суровия си потенциал, а вече е заместник-главен готвач в „Сарато“, така че никога нищо не се знае. – Тя наклони глава. – Защо не ни посетите? Искам да ви почерпя с вечеря в знак на благодарност.

О, майчице.

– Не е нужно, Алексия – отвърна Лукас, изричайки на глас мислите ми, макар че долових искрица любопитство в думите му. – Всичко е наред.

– Настоявам – заяви категорично тя. После извади визитна картичка от чантата си и я остави на масата. – На Роузи много ще ѝ хареса.

Сякаш този факт променяше нещо.

Лукас отлепи ръка от моята и взе картичката.

Много, много по-късно, посред нощ, някакъв звук ме събуди. Като скимтене, но по-дълбоко. Гърлено.

Първоначално реших, че сънувам, но звукът се повтори. Този път по-силно. По-напрегнато.

Надигнах се в леглото и плъзнах поглед из смътно осветеното пространство, спирайки го на дивана, където знаех, че спи Лукас. Само дето не спеше. Нямаше как да спи, докато се мятеше като

риба на сухо.

Пак изскимтя, този път през насечено дишане, и аз замръзнах на място. Защото звучеше сякаш... сякаш се мъчеше да си поеме въздух. Сякаш не можеше да диша.

Леден страх ме накара да скоча от леглото и да коленича пред дивана.

- Лукас? - прошепнах. Но той продължаваше да се мята наляво-надясно. Протегнах ръце към раменете му и повиших глас до внимателен, но строг тон. - Лукас, събуди се.

Той избълнува нещо, но явно беше на испански, защото не го разбрах.

С възможно най-плавни движения плъзнах ръце до бузите му.

- Лукас, моля те. Трябва да се събудиш. Сънуваш кошмар.

Конвулсиите му секнаха внезапно и очите му се отвориха, разкривайки два кафяви кладенеца от ужас.

Гърдите ми се свиха болезнено. Трудно ми беше да запазя самообладание заради него и още по-трудно - да не се замислям колко ме е грижа за него и колко ми е тежко да гледам как се мъчи.

- Сънуваше кошмар - повторих му с разтревожен глас. - Но вече всичко е наред. Буден си.

Погледът му започна да се избистря бавно, бавно. Но страхът и отчаянието в очите му си оставаха. Изсечени по лицето му.

Стиснах угрижено бузите му.

- Добре си. Беше просто лош сън, но си добре - повторих.

Лукас сложи длан върху ръката ми. Кожата му беше хладна, влажна.

- Роузи - пророни той. - Тук си.

Без обяснение, без усмивка, без опит да се пошегува.

- Премести се малко - казах му, за да легна на дивана до него.

Лукас се премести безмълвно, оставайки по гръб. Легнах с лице към него и се наместих. Преметнах ръка през корема му.

Тениската беше залепнала за гърдите му.

- Целият съм потен, Роузи. Аз...

- Няма нищо - уверих го, доближих се още повече и започнах да рисувам с пръсти успокоителни кръгове по гърдите му. - Харесвам потни, сънени мъже. Хайде, заспивай. Тук съм.

Лукас не каза нито дума, не помръдна нито мускулче. Дори не опита да ме прегърне, както бе правил много пъти преди. Не ми пречеше. Защото този път той се нуждаеше от мен. Затова останах до него. Гърбът ми провисна от ръба на дивана, докато топлех тялото му със своето. Допирът и гласът ми го успокоиха достатъчно, че да заспи отново.

Отпуснах се чак когато дъхът му забави ритъма си. Но дълго бидувах. Потънала в мисли, докато бдях над него, си спомних разговора с Лина. Беше ми казала, че Лукас винаги се справял сам, винаги се изолирал, не споделял с никого. А раздаваше така великодушно усмивките си. Замислих се колко много ми беше помогнал за краткото ни познанство. И докато го прегръщах, се питах дали някой някога бе отвърщал на добрината му.

ГЛАВА 17

Роузи

Тъкмо се пудрех, когато на вратата се позвъни.

Оставих четката върху тоалетната масичка и хвърлих едно око на отражението си в огледалото.

Беше ми отнело цял час да усмиря къдриците си – с помощта на пет различни видеа в „Ютюб“. Носех бледорозово червило и сенки за очи с неутрални тонове, за да изглеждам все едно съм без грим. Резултатът ми харесваше. В никакъв случай не бях модна инфлуенсърка, но винаги се грижех за външния си вид. С изключение на косата. Нея винаги я пренебрегвах. Оставях я на хаотични вълнички.

Не и днес. Не и тази вечер. Защото отивахме на парти. Маскен бал. И ако съдех по пеперудите в стомаха си, колкото се вълнувах, толкова и се притеснявах.

Имах и от добрите нерви, и от лошите – незнайно в какви пропорции.

Нямах представа какво да очаквам. Защото това много ми приличаше на двойна среща, само дето не беше такава. Като казах на Лукас за маскения бал, той веднага се съгласи и започнахме да мислим за костюми. Костюми за двойки, въпреки че отивахме като приятели. Просто приятели, не дори експериментални партньори, защото Арън и Лина щяха да са с нас.

Което ми напомни, че скоро щяха да ни вземат, а Лукас още не

се беше прибрал. Преди два часа, когато извадих костюма си от гардероба, той заяви, че трябвало да вземе нещо и изчезна.

Звънецът издрънча отново и ме стресна.

Хукнах през апартамента и шумолящите поли на викторианската ми бална рокля се разпиляха около краката ми.

Отворих вратата със замах и... Леле.

Изцъклих очи, връхлетяна от всевъзможни чувства: изненада, благоговение и... похот.

Да, най-вече похот.

- *Лукас*. - Погледът ми заподскача нагоре-надолу, докато главата ми търсеше подходящи думи, а тялото ми се обливаше в пламтяща горещина. Някак успях да прогряча: - *Леле*. Изглеждаш много, много, много, много добре.

Той стоеше на прага във викториански кадифен фрак и виненочервено елече, несмутен от втрещения ми поглед и твърде въодушевен коментар. Косата му беше пригладена назад и загорялото му от слънцето лице се виждаше цялото и привличаше по-голямо внимание върху красивите му черти.

И *мое*то внимание с радост се подчини.

Той се подсмихна.

- Харесвам ли ти?

- Да. - *Много, много, много, много*, добавих наум. Защото едно *много* не беше достатъчно. - Изглеждаш сто процента фантастично. Не, сто и двацет процента, защото... счупи скълата.

Той се засмя отново и аз стиснах устни, за да не изтърся поредната глупост.

Навярно защото бях уморена от цял ден работа по книгата. Кое то си беше добре, дори прекрасно. Днес вдъхновението ме блъсна както не се беше случвало от... по дяволите, не знаех от кога. Сигурно никога. Не си спомнях някога писането да ми е носило такова чувство, все едно сърфирам по вълна. Диво, освобождаващо, непредсказуемо. Точно както се чувствах с Лукас.

- А твоята рокля - подхвана той, прогонил шеговитостта от гласа си - е разкошна. Има същия цвят като очите ти.

Изследва с поглед тялото ми, както аз направих преди малко. Съвсем умишлено и неприкрито. И... това ми харесваше. Много ми харесваше. Дълбокото одобрение, изписано на лицето му, ме караше да изпитвам много неща наведнъж. Пърхащи неща. Топли, шипящи неща. Неща, които трябваше да овладея.

Окопитих се набързо и развъртях полите си наляво и надясно, повтаряйки неговия въпрос:

- Харесвам ли ти?

Устните му се отвориха в широка, палава усмивка, разкриваща заострените върхове на изкуствени вампирски зъби, и тогава вече се ухилих.

- Дали ми харесваш? - Той поклати глава. - Изглеждаш невероятно, Роузи. - Усмивката му поугасна и онзи плам, с който не знаех какво да правя, пак обзе лицето му. - *Estás preciosa.*

Preciosa.

Нямаше нужда да го питам какво означава това - не и когато ме гледаше така, подсилвайки пърхането в стомаха ми. До краен предел. Изобщо не знаех как успях да запазя нормалното си изражение, без да ми причернее и да припадна драматично в обятията му.

- Ставаш за викториански вампир - успях да изрека след няколко секунди. - Направо главният герой в сериала ни бледнее пред теб.

И винаги бих избрала теб пред него, прииска ми се да добавя.

Лукас обаче не ми се усмихна както преди, а само изхъмка, без да свали онова напрегнато изражение от лицето си.

В опит да прикрия въздействието му над мен, въздействието на шоколадовите му очи, впити в моите, забих поглед в гърдите му. Забелязах, че едно от копчетата във видимата част на елека му се беше разкопчало и посегнах към него. Докато го закопчавах

бавно, топлината на тялото му, просмукваща се през пластовете дрехи, сякаш ме накара да забравя как се прави, да се задъхам.

- Откъде взе тези дрехи? - попитах го по-тихо, отколкото бях възнамерявала. - Точно като костюмите от сериала са.

Защото бяхме решили да отидем на бала като любимата ни вампирска двойка, но от ретроспективните епизоди за живота им във викторианската епоха.

Лукас сведе глава и погледна ръцете ми, все още хванали копчето. Пристъпи напред, скъсявайки разстоянието помежду ни.

- Помогнаха ми малко - отговори той и усетих дъха му върху кожата си. - Като казвам *малко*, разбирай вироглавата ми братовчедка джобен формат.

Пръстите ми продължаваха да чоплят копчето, което вече беше закопчано, само и само да се задържат още малко на гърдите му.

- Не е чак толкова вироглава. Нито пък джобен формат - защитих я предано. - Просто е сладка.

- Ти си сладка - отвърна Лукас и пръстите ми застинаха. Той въздъхна бавно. - Не. Не си сладка. Красива си.

Преглътнах и ми се прииска едновременно да си върне думите и да ги повтори, за да ги запомня завинаги.

Но в крайна сметка казах:

- Готов си.

Докоснах плата на елека му уж за последен път.

Но преди да ги откъсна от него, Лукас направи още една крачка напред, доближавайки се още повече до мен. Плътено до мен. Ръцете ми се нагласиха спрямо новата ни позиция, новата близост, и дланите ми се залепиха за гърдите му.

- Не съм сигурен - пророни с дрезгав, дълбок, опияняващ глас. - Може и да има други копчета, които се нуждаят от вниманието ти. Така умело се справи с това, че искам да се възползвам пак.

Вдигнах очи и най-сетне срещнах погледа му, откривайки онзи вариант на Лукас, който бе размазал доматино пюре по долната

ми устна. Сърцето ми подскочи; цялото ми тяло забеляза плавните движения на гърдите му и жаркия му поглед. Забеляза колко сериозни, решителни ставаха чертите му, докато ме гледаше така. Сякаш типичната му бодрост напълно се изпари.

Той остана търпеливо на мястото си, но какво очакваше от мен? Да го помоля да разкопчае всичките си дрехи, за да имам основание да ги закопчаю отново около красивото му атлетично тяло?

Да - насърчи ме един глас. - Това ще е добро начало.

- Май... май беше само това - казах накрая, защото всичко останало би било смахнато, глупаво, безразсъдно.

Той показва върха на езика си и обходи с него долната си устна, после отвърна:

- Добре.

- Добре - повторих.

Лукас веднага отстъпи назад, разширявайки пространството между телата ни.

- Преди да тръгнем... - Закрачи назад по коридора и се скри за момент, а после се показва с нещо зад гърба си. - Това е за теб.

Когато ми показва какво криеше, ченето ми увисна до пода, а след милисекунда и сърцето ми се озова при него.

- За... за мен - заекнах, вперила смаян поглед в прелестното букетче от розови магнолии. Букетчето, което така и не получих от Джейк в балната си вечер. Беше запомнил какво му разказах. - Лукас, нямаше нужда. Това не е една от... - Спрях се, преди да кажа *една от срещите ни*. - Тази вечер не провеждаме експеримент.

- Няма значение - отвърна делово той и ми идеше да го попитам „Как?“. Как така няма значение? Но той продължи: - Знам, че тази среща не съм я планирал аз, така че реално не е точно среща. Но като се има предвид как завърши последната и че дори не можах да ти направя вечеря, реших да се реванширам сега. Считай го за

втората фаза. Проучване на искрата.

Значи всичко беше в името на експеримента.

- Затова ли изчезна? - попитах, като взех букетчето и го притиснах към гърдите си. - Ходил си да ми купиш букетче?

- Да. - Той ми се усмихна свенливо и въпреки всичко, ми беше крайно трудно да не се влюбя още мъничко в този мъж. Божичко, точно това се случваше, нали? Влюбвах се в него. - Искях да те изненадам. Пък и знаех, че ще се преобличаш и не исках да те спипам по *долни дрехи*, лейди Розалин. Някои граници не бива да се прекрачват.

Кимнах с натежал от разочарование стомах.

- Да, не си искал.

Лукас наклони глава.

- Какво искаш да кажеш?

Поклатих глава с вяла усмивка.

- Нищо.

Преди да разбере, че е напуснал мястото си, Лукас ме притисна до касата на вратата и вдигна брадичката ми. Нямах друг избор, освен да срещна погледа му, и тогава ми се прииска да не бях. Защото в очите му имаше нещо, което не разбирах.

Той погали нежно с палец брадичката ми.

- Какво искаше да кажеш, Роузи?

Поклатих леко глава.

- Просто че като мой приятел и съквартирант е нормално да не искаш да ме видиш така.

Защото бяхме само това. Експерименталните ни срещи бяха изследователска дейност, а Лукас просто се опитваше да ми помогне. Докато дойдеше време да се върне в Испания.

Той продължаваше да се взира в очите ми, но като че ли в главата му се въртеше нещо. И когато накрая разтвори устни, каза само:

- Тази вечер... - защото тогава го прекъснах.

- Защо се туткате толкова? - прокълнтя гласът на Лина в празния коридор още преди да се е показала от стълбището. - Чувам ви, а сме паркирали неправилно.

- По-късно - каза Лукас само за моите уши.

Откъсна се неохотно от мен, сякаш не умираше от желание да се изправи срещу хълата на няколко крачки от него.

Лина изкачи стълбището.

- *Hola, prima* - поздрави братовчедка си през въздишка. - Тъкмо слизахме.

Тя ни погледа един дълъг миг.

- Изглеждаш прекрасно, Роузи. Това магнолии ли са? Колко са красиви - отбеляза. - Откъде ги взе?

Лукас ѝ каза нещо на испански, твърде бързо и оплетено, за да го разбере.

Лина му отговори с присвити очи.

Преди да отворя уста да попитам какво се случва, Лукас подръпна една от безупречните ми къдрици. Погледна ме с широка усмивка, която не стигаше до очите му.

- Да ти вземем зъбите и да вървим, Ро.

- Да - съгласих се и сведох поглед към букетчето.

Лукас влезе в банята да вземе вампирските ми зъби, а аз закачих на китката си розовите магнолии, които ми бе донесъл единствено и само в името на експеримента.

Защото искаше да ми помогне.

И аз трябваше да съм му признателна за това.

Не да се натъждавам.

- Майко мила - каза Лукас от едната ми страна.

- Да, майко мила - потвърдих, след като си събрах ченето от пода.

Лина стоеше пред нас, закривайки малка част от впечатляващата зала, където щеше да се проведе маскеният бал. Най-добрата ми приятелка не беше особено висока, дори на токчета, но синкавата ѝ коса и боядисани в синьо лице, шия и ръце постоянно отвличаха вниманието ми.

Лина и Арън се бяха преобразили в главните герои от „Булката труп“, и то изключително сполучливо. Не бях виждала други костюми, които да се доближават толкова до персонажите от филма на Тим Бъртън. Дори Арън носеше грим с опушени черни сенки около очите, които караха сините му ириса да изпъкват още повече. Този детайл, в комбинация с внушителния му ръст, костюма от две части и булката зомби на ръката му, образуваха зрелищна картина.

Двамата изглеждаха като най-могъщата двойка на подземния свят. За разлика от нас с Лукас, защото ние определено не бяхме двойка, въпреки еднаквите костюми. Не че това имаше някакво значение. Само като ни видях в огледалото на асансьора, щях да припадна. Особено с красивите маски, изненада от Лина. „Да се правите на загадъчни“, смигна ни, като ни ги подари, без да подозира, че този детайл направи Лукас още по-... неустоим.

- Не е ли страхотно? - възкликна Лина и се завъртя да огледа цялата зала. - Сега ще прозвуча много задръстеняшки, но дали ще срещнем разни знаменитости?

- Възможно е - отговори Арън. - Това е Ню Йорк и по такива събития канят какви ли не звезди.

Лина плесна с ръце под брадичката си.

- Още си мечтая да срещна Себастиан Стан.

Арън измърмори нещо неразбираемо.

Засмях се.

- О, и аз не бих възразила. Никак даже.

Лукас запристъпва от крак на крак и когато погледнах надясно, го заварих намръщен.

– Какъв е този... *Себастиан Спун*?

Лина махна с ръка пред себе си.

– *Себастиан С-тан*. И е просто най-забавният, най-сладкият, най-очарователен актьор в Холивуд. Тотално подценен.

Кимнах и добавих:

– Често го засичат в Ню Йорк и Лина се надява някой ден пътищата им да се пресекат.

Лукас сви рамене.

– Е, дано *Себастиан Стонг* не мрази фанатизирани фенки.

Арън изсумтя и това му спечели остър поглед от съпругата му.

– Престани да оскверняваш името му, Лукас – нахока го тя и го потупа по гърдите. – А ти нямаш причина да ревнуваш, *амог*. Искам да срещна Себ само за да го предам на Роузи.

Арън праметна ръка през раменете ѝ и я притегли към себе си.

Надникнах към Лукас и го хванах да ме гледа. Очаквах да каже още нещо по темата, да се погаври отново с името на Себастиан, но той просто ми смигна. Самодоволно. Сякаш знаеше колко добре изглежда с костюма и маската. И дявол да го вземе, всички мисли за Себ и други знаменитости мигновено изхвърчаха от главата ми.

Пристъпих напред към Лина и Арън и Лина се отлепи от съпруга си с целувка по бузата, хвана ме под ръка и ме поведе към партито, оставяйки мъжете зад нас.

Прекосихме дансинга с по-приглушена светлина и си намерихме място на бара, а момчетата се присъединиха.

– Май сме подранили – рече Лина, оглеждайки малкото разпилени групички хора. – За колко часа пишеше в поканата, Арън?

Той плъзна ръка през кръста ѝ и отпусна длан върху корема ѝ.

– Осем. Ще дойдат още гости. Не се безпокой. Това е едно от най-популярните събития за годината. Само търгът на ергени е по-посещаван.

– О, него го помня.

– И аз.

Арън сведе глава и притисна устни към рамото ѝ, превръщайки най-добрата ми приятелка в локвичка синьо желе.

Явно по лицето ми ясно се отразяваше всяко едно от чувствата, които изпитвах – щастие, копнеж, онзи бодеж на благородна, но остра завист – защото мъжът, който се беше научил да ме чете като отворена книга, пак подръпна една от къдриците ми.

Обърнах се и видях Лукас малко по-близо до мен, отколкото беше преди минута.

– Готов съм за пиtie – отбеляза, загледан в мен. – А вие, лейди Розалин? Желаете ли напитка? – Показа вампирските си зъби. – Малко нулева отрицателна?

Не успях да прикрия смеха си.

– С удоволствие, драги мосю. Но нека е без кръв. – Сбърчих нос. – Само при мисълта ми се завива свят.

Той се усмихна закачливо и побутна рамото ми със своето, без да откъсва озарени очи от мен.

Поръчахме си питиета и си поприказвахме оживено в тясното ни кръгче, докато залата постепенно се изпълваше с гости.

С всяка изминала минута и всеки новопристигнал гост се приближавах все повече и повече към Лукас. Докато неусетно не опрях рамо в неговото. И ми стана хубаво. Приятелските разговори, топлият му допир, размяната ни на шеги, погледите ни, как постоянно ме питаше дали се забавлявам... От всичко това ми ставаше толкова хубаво.

Чувството беше точно като на двойна среща с най-добрата ми приятелка и съпруга ѝ.

Приятно. Вълнуващо. *Истинско.*

ГЛАВА 18

Лукас

Арън се оказа прав – събитието наистина беше популярно.

Не можех да направя и стъпка, без да се блъсна в някого. Залата се пръскаше по шевовите от хора. Хора, струваше ми се, за чиито социални кръгове не знаех нищо. Хора, посещаващи маскени балове във внушителни хотели, в които никога не би ми хрумнало да си резервирам стая. Не защото няхах възможност, а защото не исках.

Не бях свикнал с такива тълпи. Всъщност с каквито и да било тълпи, ако не брояхме публиките по турнири и състезания. Но трябваше да си призная, че не се чувствах чак толкова не на място, колкото очаквах. Вероятно защото беше Хелюин. Но най-вече заради момичето, притиснало рамо до ръката ми. Бях дошъл заради нея.

И ако зависеше от мен, щях да я прегърна, както Арън прегръщаше Лина. Не защото исках – не ме разбирайте погрешно, много исках – а защото свободното пространство наоколо започваше да се изчерпва. Пък и гостите все повече се опиянчаха и ставаха несъобразителни.

Не ми се понрави, когато едно зомби ни бутна отзад, нито пък когато към нас залитна някакъв супергерой. Рано или късно някой щеше да разлее питиетата ни, а ако Роузи пострадаше, щеше да ми се наложи да разбия маскирания фасон на някой пиян идиот.

Надникнах към чашата ѝ, за да проверя докъде е стигнала с пиетието си, и се оказа физически невъзможно да спра очите си, които запълзяха нагоре към лицето ѝ. И обратно по шията ѝ. Безпомощно стигайки до деколтето ѝ.

Не го правеха за първи път тази вечер и сигурно нямаше да е за последен. Чувствах се неспособен да ги удържа.

Извивките на гърдите ѝ изпъкваха над деколтето на роклята ѝ по начин, който караше кръвта ми да бушува, нахлувайки в определени зони от тялото ми, където дрехите започваха да ме стягат. Все пак бях просто мъж. И въздържанието ми си имаше граници, когато толкова много от копринената ѝ кожа беше на показ, вкарвайки в главата ми мисли, неподходящи за такова място. И тази компания.

– Добре ли си? – попита ме Лина и аз откъснах поглед от Роузи. Лина наклони глава. – Изглеждаш... странно. Да не би да си гладен?

Залепих на лицето си възможно най-небрежната усмивка.

– Винаги съм гладен. – С ъгълчето на окото си видях Роузи да се смее. – Иначе съм добре. *Gracias, prima.*

По ирония на съдбата, някой блъсна двама ни с Роузи в гръб. Отново. Вероятно някой, който се опитваше да си поръча пиетие покрай същинската лудница на бара.

Изругах, отстъпих встрани и заставах зад Роузи. Плъзнах ръка през корема ѝ и опрях лакът в бара, създавайки стена зад гърба ѝ.

Роузи завъртя глава и косата ѝ се люшна, напоена с онзи аромат.

Дявол да го вземе, тези праскови започваха да ме влудяват.

Идеше ми да сведа глава и да заровя нос във врата ѝ. Да вдишам дълбоко като същинско животно. Като неизтънчения мъж, какъвто си бях.

Арън срещна погледа ми и кимна одобрително. Запитах се какво точно одобрява, но му кимнах в отговор.

- Благодаря, Лукас - каза Роузи и гласът ѝ върна вниманието ми към нея. Зелените ѝ очи танцуваха от топлина и чувство за интимна близост, което изпитвах и аз. - Не е нужно да ме... пазиш. Но го оценявам.

Не е нужно?

Dios.

Вече я бях упрекнал за ниските ѝ стандарти, и то съвсем искрено. Вбесявах се, че създателката на жадувани романтични герои и любовни истории не очаква нещата от книгите си в реалния живот. Защото наистина ми се струваше примирена с факта, че никой мъж не може да стигне персонажите ѝ. Примирила се беше с това.

- Няма за какво да ми благодариш - уверих я и пристъпих малко по-близо до нея, защото вече не можех да се сдържам.

Плъзнах поглед надолу по шията ѝ тъкмо когато преглъщаше и бавното движение на гърлото ѝ, последвано от издигането на гърдите ѝ, беше достатъчно панталонът ми пак да отеснее. Божичко. Страхотен приятел бях.

- За мен е чест да ви браня, лейди Розалин.

Роузи не отговори и когато погледите ни се срещнаха отново, очите ѝ бяха... различни. Учудени, премрежени. Навярно като моите.

- Какво ще кажете да потанцуваме? - предложи ентусиазирано Лина, секвайки магията. - Май достатъчно висяхме тук.

Арън си замълча. Роузи се поколеба. А аз... свих рамене. Кракът ме болеше от дългото стърчене, но щях да изляза с тях на дансинга, щом искаха.

- Хайде де - настоя Лина.

Но преди да отговорим, някой ме блъсна за пореден път и аз се притиснах плътно към гърба на Роузи. Без да се замисля, плъзнах ръка през корема ѝ точно в момента, в който дупето ѝ се долепи до чатала ми. Нов електрически импулс пробяга през тялото ми и

накара онази ми работа да щръкне издайнически.

- Да! - извика Роузи. - Да потанцуваме!

Момичетата се хванаха под ръка и тръгнаха през гъмжилото, без да ни оставят друг избор.

Арън надникна към мен и нещо в изражението ми го накара да се разсмее.

- Какво смешно има? - попитах го небрежно.

Очите му пребродиха морето от хора пред нас и се спряха на съпругата му.

- Няма нужда да казваш каквото и да било - заяви, без да отлепя поглед от нея. - Знаеш ли, не става по-лесно. Но пък става по-хубаво.

Засмях се насила, преструвайки се, че знам за какво говори.

Много добре знаеш за какво говори - обади се глас в главата ми. - Само дете никога няма да стане по-хубаво. Защото тя не е твоя. А ти си заминаваш скоро.

Поклатих глава, Арън кимна и заедно си запроправяхме път към дансинга.

Момичетата танцуваха, погълнати от песента, въртяха се в кръг с вдигнати ръце. Спомних си как се въртеше Роузи на „Танцуваща кралица“. Усмивнах се на спомена, на гледката пред себе си. Даже май попивах всяко нейно движение с ослепителен възторг, сякаш гледах изгрева за първи път.

Странна мисъл проникна в съзнанието ми: Роузи, яхнала сърфа ми в океана. Мократа ѝ коса полепва по кожата ѝ, а на лицето ѝ грее усмивка. Искаше ми се да я заведа там, да я науча да гребе с ръце, да улавя вълните; да чувам смеха ѝ над грохота на вълните. Все неща, които не можех да направя.

Тя ме намери с поглед и явно прочете нещо по лицето ми, защото усмивката ѝ изчезна и изражението ѝ стана сериозно. Загрижено. Веднага тръгна към мен и макар че не исках да ѝ развалям забавата, се радвах, че скъсява разстоянието помежду

ни. Че идва.

Спря толкова близо, че отново улових уханието на праскови. На Роузи.

Надигна се на пръсти, за да прошепне в ухото ми:

- Не танцуваш. Да не би да те боли кракът?

Лина и Арън бяха на няколко метра от нас и пъстроцветната тълпа вече поглъщаше слепените им тела.

Може би затова изпитах нужда да ѝ споделя истината.

- Просто се разсеях. Защото те наблюдавах.

Зеленото в очите ѝ стана по-наситено.

- Наблюдавал си ме?

Кимнах бавно, докато всичко у мен сякаш крещеше да се наведе към нея. Да сведа глава и да доближа устни до ухото ѝ. Да докосна с тях нежната кожа там и да усетя тръпката ѝ.

- Трудно е да не те зяпам, Роузи. Много трудно.

Тя откrehна устни, но преди да каже нещо, някой я блъсна към мен. Силно.

Роузи ахна, а аз я обвих с ръце, притискайки я към гърдите си. Усетих, че нещо се стича по гърба ѝ.

- Това наистина трябва да спре - процедих през зъби. - *¿Qué cojones le pasa a esta gente?*

Наистина - какво ги прихващаше всички на това проклето парти?

Вдигнах поглед и видях човек, облечен като... Чубака? Той се завъртя, свали косматата си глава и я пхна под мишница.

- Много съжалявам. Не те видях, сладурче.

Пренебрегвайки начина, по който зяпаше Роузи, и как я нарече *сладурче*, все едно не я прегръщаше мъж - аз - я погледнах в очите.

- Добре ли си, Ро?

- Да - кимна бързо тя, без да се откъсне от прегръдката ми. - Но цялото му пиение е по мен.

Така беше. Усещах подгизналия плат на роклята ѝ с пръстите си.

Чубака се приближи.

- Моля ви, нека поема сметката за химическото чистене. - Тикна една визитка в лицето на Роузи и добави: - Номерът ми е тук. Можеш да ми се обадиш. Или пък да те почерпя питие, за да ти се...

- Няма нужда - прекъсна го Роузи и не взе картичката. - Не е необходимо.

Браво. А сега си обирай крушите, обади се в главата ми една неразумна, първична част от мен.

- Сигурна ли си? - настоя Чубака. - Поне питие?

- Сигурна съм. - Усмихна му се вежливо и се притисна поплътно към мен. - Благодаря.

Чубака се взря в нея малко повече от допустимото, сякаш чакаше да размисли.

Направих физиономия, едва сдържайки се да не изрева нещо насреща му, защото първо, нямах право. И второ, Роузи се справи и без мен.

Затова преметнах ръка през раменете ѝ, както си умирах да направя цяла вечер. Жалко, че се престрашавах точно сега, когато тя беше мокра до кости, а аз - малко ядосан.

- Да те подсушим. Тоалетната трябва да е наблизо. Ще ти помогна.

Пробихме си път през блъсканицата от танцуващи същества, супергерои и немалко образи от попкултурата, които не познавах, и накрая стигнахме до тоалетната.

Роузи ме пусна и избърза напред.

Реших да забравя етикета и изобщо социалните норми и я последвах в дамската тоалетна. Щом ме видя в огледалото, Роузи наби пети.

- Лукас, какво правиш?

- Помагам ти. - Усмихнах ѝ се лъчезарно. - Нали ти казах. И преди да си се оплакала, да, нужно е, и, да, искам.

- Това е дамската тоалетна. Нямах работа тук.

Озърнах се наоколо, за да се уверя, че няма други хора.

- Винаги ми е било любопитно да вляза - излъгах. Влизах единствено заради нея. Точно в момента изпитвах остра нужда да я пазя. - Чудех се защо жените се бавят толкова време тук.

Без да ми отвърне, Роузи грабна няколко парчета луксозна хартия.

Забелязах тапицирания шезлонг в ъгъла и се подсмихнах.

- Виждаш ли? Това може да е едното обяснение. Идвате да се поизлежавате. Да разпуснете. Сервират ли ви напитки?

Роузи спря да попива раменете си с хартията и надникна към мен:

- Ама че глупости. - Въпреки това се засмя, което винаги ми носеше удовлетворение. - Нали уж дойде да ми помогнеш?

Изопнах рамене.

- Да.

- Тогава ела да ми помогнеш.

- О. - Потупах гърдите си. - Обичам да ме командваш, Греъм - отбелязах, прекосявайки излишно просторното помещение. Беше извила ръка над рамото си, за да достигне гърба си. - Почакай, дай на мен.

- Благодаря - каза ми тихо.

Взех няколко парчета хартия и започнах внимателно да попивам влагата от голата кожа на гърба ѝ.

- Какво е носил Чубака, за бога? Кофа?

Роузи се засмя, събра косата си и я преметна през рамо, разкривайки тила си. Дългата ѝ, изящна шия ме накара да оближа устни.

Животно такова, смъмрих се наум.

Но продължих да се питам какво ли ще е чувството да докосна

тила ѝ с голи пръсти, ако хартията изчезнеше. Дали ще потрепери от допира ми? Питам се какво ще се случи, ако наведе глава и...

Божичко. *Спри се, Лукас.*

Простенах беззвучно и ръката ми автоматично заобиколи рамото ѝ, пресягайки се отпред. За миг пръстите ми застинаха над местенцето, което привличаше очите ми цяла вечер.

Сърцето ми подскочи и копнежът се завърна с пълна сила. Сигурно затова, когато видях една капка да се търкулва към гърдите ѝ по извивката на ключицата и да се спуска опасно близо до деколтето ѝ, дори не се замислих дали да я попия.

Проследих пътя ѝ с хартията, съвсем бавно, леко и усетих как пулсът на Роузи се ускорява под допира ми. Как дъхът ѝ секва.

Обзе ме внезапна нужда да видя лицето ѝ. Вдигнах очи и срещнах нейните в огледалото.

В тях гореше въпрос. Почуда. Копнеж. И любопитство.

- Просто се опитвам да попия всичко - обясних тихо, без да откъсвам поглед от очите ѝ. - Не искам да се простудиш.

- О, ясно - пророни тя. Чувствах туптенето на сърцето ѝ дори през парчето хартия. - Това е чудесно. Прекрасно.

- Обичам да помагам - отвърнах, макар че ръката ми вече стоеше неподвижно.

Тя преглътна.

- Знаеш ли, това не е всичко - продължи тя с глас, дълбок като моя. - Питието някак е проникнало под роклята ми. И мисля, че бельото ми е... сецаш се, мокро.

Преглътнах толкова тежко, че дори чух звука.

- Мислиш ли? Не знаеш със сигурност?

Тя поклати глава.

Собственото ми въображение се обърна срещу мен и пусна в главата ми какви ли не картини. Как роклята се свлича надолу по тялото ѝ. Как стои пред мен по бельо, докато капките се стичат по гърба ѝ. Чак до ръба на бикините ѝ. И по-надолу, по бедрата ѝ и...

- Май трябва да я съблека - каза тя и ме върна в реалността.

Донякъде. Не съвсем, защото...

- Да я съблечеш? Роклята ли? - попитах дрезгаво. По-скоро изръмжах. - *Сега?*

Роузи се отдалечи, прекъсвайки контакта ни, и ръката ми увисна до тялото ми.

- Да, сега - потвърди тя.

Стиснах хартията в юмрук.

Роузи изви ръка към гърба си, но не успя да достигне ципа.

- Просто... - Протегна се още повече. - Ще я сваля и ще я изсуша под сешоара. - Ръката ѝ се усукваше под все по-неестествен ъгъл. - Ти си свободен, Лукас.

Да. Не. Не биваше да оставам, ако... щеше да се съблича. Защото тогава щях да захвърля задръжките. Щях да ѝ налетя, защото и бездруго едва се сдържах цяла вечер. Щях да ѝ направя разни неща. Например...

Самообладание, Лукас.

Преглътнах.

- Роузи?

- Аха?

- Какво ще кажеш да влезем в някоя от кабинките? Ще те разкопчая и ще се съблечеш вътре. Как ти звучи?

Тя спря да се пресяга. Изправи гръб и отпусна ръце до тялото си.

- Добре. Звучи разумно.

- Виждаш ли? - въздъгнах и облекчен, и не съвсем. - Казах ти, че идвам да помогна.

Тя ми направи физиономия.

Избрахме кабинка, отворих вратата, задържайки я с хълбок, и наместих Роузи с лице навътре.

И... крехкото ми самообладание изхвърча през прозореца.

- Готова ли си? - попитах за всеки случай.

За да не я уплаша с допира си. За да си дам няколко секунди да се подготвя.

– Родена съм готова – прошепна тя.

– Ще започна с малкото копче най-отгоре. После ще сваля ципа. Тя издиша бавно.

– Не е нужно да ми описваш всяка стъпка, Лукас. Просто действай.

Нетърпението ѝ ме накара да се усмихна леко, но щом пръстите ми разкопчаха първото копче, усмивката ми изчезна.

Стиснах здраво челюст и се заех да свалям ципа, плъзгайки го твърде бавно по гръбнака ѝ, донякъде защото материята беше плътна, но най-вече защото пръстите ми се бяха вкочанили. Вдишах дълбоко през нос и продължих да дърпам ципа, разкривайки още и още от гладката ѝ розова кожа, докато пулсът ми ехтеше буйно в цялото ми тяло.

Мечтаех си да отметна плата и да я докосна. Да усетя дали плътта ѝ е студена, или топла. Да проследя линията на гръбнака ѝ с кокалчетата на пръстите си и да видя дали ще потрепери.

Помежду ни се спусна наелектризирано мълчание и единственият останал звук в тясното пространство бе бавното съскане на металните зъбци, докато дясната ми ръка дърпаше бавно ципа, достигайки нещо, за което не бях подготвен.

Горния ръб на бельото ѝ.

Дантела. Черна.

Сърцето ми запрепуска. Кръвта ми забушува и започна да се стича надолу и все по-надолу. Към места, които щяха да направят ситуацията трудна за обяснение, ако някой ни спипаше.

– Лукас?

– Да? – чух се да казвам.

– Май... – Гласът ѝ пресекна, по-плътен от всякога. – Оттук мога да се справя сама.

Преди да успея да ѝ отговоря, тя изчезна в кабинката.

Опрях чело в затворената врата. Мамка му.

Скоро нямаше да забравя черните ѝ дантелени бикини.

Роузи простена отвътре.

- О, боже. О, не. - След малко добави: - Толкова съм... мокра.

Мокра. Беше мокра.

От гърлото ми се изтръгна измъчен звук.

- Ще ми подадеш ли няколко парчета хартия? - попита след секунда. - Под вратата?

- Разбира се. Съквартирантке. - *Съквартирантка, спомни ли си, Лукас?* Грабнах няколко парчета хартия и последвах инструкциите ѝ. - Заповядай.

- Благодаря - отвърна тя и ги измъкна от ръката ми.

Две секунди по-късно роклята ѝ вече висеше от горния край на вратата.

Затворих очи, свиквайки цялата си воля, за да не мисля какво означава това. Че е почти гола. Само по черни дантелени бикини. *Мокри.*

- Лукас?

Прокашлях се.

- Да?

- Ще изсушиш ли роклята под сешоара за ръце? Само за няколко минути. - Кратка пауза. - Докато се почистя.

Взех роклята, отидох при сешоара и я разперих под горещия въздух. Поне задачата отнемаше донякъде вниманието ми от крайно неблагоприятните ми помисли.

- Става ли? - попита след няколко минути Роузи.

Не ставаше. Не и достатъчно бързо. Материята беше прекалено плътна и не усещах да е изсъхнала особено.

- Още е малко влажна.

- Май ще я облека така. Омръзна ми да вися тук, а и не мисля, че ще изсъхне повече.

Върнах се при кабинката и разгърнах роклята. И, разбира се,

някой реши да влезе в тоалетната точно в този момент. Поредната супергероиня, която не разпознах. И... рога ли имаше на челото?

- Здравсти - кимнах ѝ. - Моля те, не ми обръщай внимание. Аз просто...

Преди да разбере какво се случва, нещо ме издърпа назад в кабинката на Роузи и вратата се затръшна. Затворих очи.

- Защо се опитваше да я заговориш? - изшушука ми Роузи.

- Просто се държах любезно, Ро - отвърнах с лице към вратата и гръб към нея за по-сигурно. - Баба ме е учила, че с добри обноски и усмивка можеш да стигнеш далеч. Няма смисъл да ревнуваш.

- Не ревнувам - изпръхтя тя. - Роклята?

Без да се обръщам към нея - защото не бях забравил, че стои по бельо зад мен, - ѝ подадох роклята през рамо.

- Ето. Но няма да те лъжа. Не знам дали е добра идея да я обличаш.

Роузи взе роклята и простена.

- По дяволите.

Прииска ми се да се обърна към нея и да я успокоя, но не можех - не биваше - защото беше почти гола, а аз се опитвах да се контролирам.

- Може да облечеш моята риза, Роузи. И фрака ми. Май са достатъчно дълги.

- Само... тях?

Не си го представяй, не си го представяй, заповтарях си наум.

Но провокативната картина - Роузи с моите дрехи, голи крака, мокра - се оформи в главата ми толкова бързо и ясно, че едва успях да отвърна:

- Да. - Прокашлях се. - Защо не? Знаеш, че аз нямам нищо против да се разхождам гол до кръста. Пък и ми остава елекът.

Мълчание.

- Облечи ги - настоях. - Ще те изведе оттук. Ще те заведе у дома.

Тя въздъхна. И явно стоеше много близо до мен, защото дъхът ѝ стопли гърба ми. После усетих челото ѝ между плещите си.

- У дома. - Още една въздишка излезе от устните ѝ. - Вечерта приключи. Съсипана е, нали?

Неприкритото разочарование в гласа ѝ накара нещо в гърдите ми да се усуче.

Без да се замисля - без да ми хрумне нито една от причините да не го правя - се завъртях, обвих с ръце полуголото ѝ тяло и я притиснах към гърдите си.

Кожата ѝ беше топла и лепкава от засъхналото питие и не се съдържах да не вдъхна аромата ѝ, стиснал силно клепачи.

- Съжалявам, Ро. - Отпуснах брадичка на главата ѝ. - Ще ти направя пуканки. От онези с карамел и сол, които обичаш. И ще изгледаме някой страшен филм. Вечерта не е приключила.

Ръцете ѝ бяха заклещени между телата ни, но усетих как обръща длани, за да ги опре на гърдите ми. Прииска ми се да я хвана за китките и да вдигна ръцете ѝ около врата си.

От гърлото ѝ излезе сподавен звук, заглушен от дрехите ми, затова понечих да я освободя. Тя обаче стисна плата на елека ми, за да ме задържи.

- Ти си... - Въздъхна треперливо и за малко да отворя очи, за да видя лицето ѝ. - Невероятен си, Лукас. А изобщо не го осъзнаваш.

Без да отварям очи, спуснах дясната си ръка на няколко невинни сантиметра по-надолу, до средата на гърба ѝ. Замилвах с палец топлата ѝ, лепкава кожа.

- Защо го казваш?

- Защото си тук, помагаш ми, вместо да се забавляваш с другите и... и... знам ли, да си живееш живота, без да се тревожиш за мен.

Сбърчих още повече вежди.

Без да се тревожа за нея?

Да не смяташе, че съм загрижен по принуда? Не виждаше ли, че ми идва отвътре? Че не мога да го контролирам, колкото и да

искам?

Преди да ѝ задам на глас въпросите си, Роузи измъкна глава изпод брадичката ми.

- Толкова си невероятен, че дори си затворил очи, за да не ме видиш по бельо. - Звучеше някак странно и ме прободеше нова вълна на тревога. - Даже не съм те молила да го правиш.

- Не е нужно да ме молиш, Роузи.

Усетих, че изтръпна в обятията ми. После тялото ѝ се затресе под ръцете ми, до гърдите ми. Мозъкът ми превключи на автопилот и опитах пак да я придърпам до себе си, да я стопля.

Но тя не ми позволи.

- Трепериш, Роузи. - В първия момент не разпознах собствения си глас. От доста време не бях звучал толкова... отчаяно. Умолително. Но не се срамувах от тези емоции. Просто потупах с юмрук гърдите си. - Ела тук. Ще те стопля.

Но тя не помръдна. Дори не каза нищо няколко секунди.

Накрая заповяда:

- Отвори очи, Лукас.

Поклатих отривисто глава.

- Не.

Вкопчила пръсти в предницата на елека ми, тя ме дръпна към себе си. Пулсът ми затупка по-бързо. По-необуздано.

- Това исках да кажа по-рано днес - продължи Роузи. - Когато ми призна, че си излязъл от апартамента, за да мога да се преоблека. За да не ме видиш по бельо.

Помнех, разбира се.

- Толкова ли е би било страшно? Да ме видиш?

Тонът ѝ не ми харесваше, звучеше накурнено. Ужасявах се от него, но не знаех какво да направя.

Тя ме дръпна отново, още по-близо. И въздържанието ми едва устиска.

Защото вече усещах очертанията на тялото ѝ - извивките на

гърдите, равнината на корема – и това тласкаше волята ми към предела ѝ.

Накрая Роузи каза:

– Искам да отвориш очи, Лукас. Нуждая се.

Нуждая се.

И това вече ме погуби – знанието, че има нужда да направя нещо за нея. Самоконтролът ми просто се прекърши. Повече не можех да играя ролята на благородния приятел.

Въздържанието ми рухна.

И отворих шибаните си очи.

Погледът ми се окъпа в гледката пред мен. Роузи стоеше по бельо, къдриците ѝ обрамчваха красивото ѝ лице, а пищните ѝ извивки сякаш ме зовяха. Приканваха ме да я докосна – не както я бях докосвал досега, а така че да я опозная напълно. Да позволя на ръцете си да скитат бавно по кожата ѝ, докато не запечатам в паметта си всеки сантиметър от нея.

Беше прелестна. Божествена. Всичко, за което би могъл да си мечтае един мъж. И ме гледаше, сякаш очакваше всеки момент да избягам, а аз бях готов на всичко, за да остана.

– Роузи – пророних, като успях да си поема дъх, – ако си мислиш, че това е нещо, което не искам да видя, то изобщо не ме познаваш.

Тя откряхна устни от изненада.

Изненада.

Поклатих глава и понеже задръжките ми вече бяха паднали, най-сетне си позволих да я огледам неприкрито. Спуснах очи по гладката ѝ шия, възхищавайки се на нежната линия на рамото ѝ и неустоимата извивка на гърдите ѝ, едва удържани от черния ѝ дантелен сутиен.

И понеже задръжките ми вече ги нямаше, си позволих и да я докосна – най-сетне, *най-сетне*, мамка му – да обвия кръста ѝ с ръце, да обгърна с длани топлатата, копринена плът на тялото ѝ, за да я придвижвам както ми харесва.

Роузи въздъхна рязко и ме хвана за раменете.

Плъзнах ръце нагоре, докато палците ми не докоснаха гърдите ѝ отдолу.

- Мислиш си, че не искам да видя тези тук? - Върховете на пръстите ми я докоснаха отново и допирът, дори през дантелата, ме влуди. - Да те докосвам така?

Роузи изви гръб, поднасяйки ми се по-близо, и членът ми щръкна от тази гледка, от близостта на тялото ѝ.

- Няма нищо у теб, което да не искам да видя. - Ръцете ми отскочиха към китките ѝ и ги обгърнах с пръсти. Вдигнах едната до устните си и прошепнах покрай нея: - Приказна си, Роузи. Приказна. Като мираж. Като илюзия. Кой мъж с всичкия си не би искал да те види?

От устата ѝ излезе стон и той събуди онази първична част от мен, старателно потискана цяла вечер.

Напълно загърбил разума, пристъпих към нея и с едно ловко движение я извъртях, за да я притисна с гръб към затворената врата.

Наведох глава и прошепнах в ухото ѝ:

- Истинска ли си изобщо?

- Истинска съм - отвърна Роузи така задъхано, че думите ѝ почти не се разбираха. - Докосни ме, ако не ми вярваш.

- Да те докосна. - Простенах при мисълта да го направя, както копнеех, не само с върховете на пръстите, а цялостно, навсякъде. *Това исках.* Вдигнах ръцете ѝ и ги приковах над главата ѝ. - Не говори необмислено, Роузи. Не казвай неща, за които ще съжаляваш после.

Тя изви отново гръб, притискайки гърдите си към моите.

- Няма да съжалявам.

Стиснах по-здраво китките ѝ, наведох се и долепих устни до кожата ѝ.

- Старая се да постъпя благородно, Роузи. - Зарових нос в

косата ѝ, вдишвайки дълбоко мириса ѝ като животното, което си бях. – Но ми е много трудно, при положение че искам да ти причиня толкова греховни неща.

Гърдите ѝ се надигнаха до моите.

– Можеш да направиш и двете.

Не.

– Помниш ли как ти казах, че не мога да съм едновременно сладък и мърляв? – попитах дрезгаво, пристъпвайки към нея, притисвайки я още повече към вратата. Роузи кимна и аз изръмжах дълбоко. – Сега е същото. За да постъпя благородно, трябва да се отдръпна. Да те загърна с фрака си и да те заведа у дома.

Тя задърпа китки в хватката ми и когато не поддадох, срещна погледа ми.

– Не – рече умолително.

И нуждата в очите ѝ, трепетът при мисълта да се отдръпна от нея, прерязаха и последната нишка, скъсаха нещо у мен, нещо голямо, диво. Нещо, което разбуди звяра.

– Дръж ги тук – изръмжах и натиснах китките ѝ към вратата. Преглътнах, усещайки, че съм загубил напълно контрол. – Искаш греховни неща? – Плъзнах отворени, готови длани по ръцете ѝ. – Би било толкова лесно, Роузи. – Палците ми обгърнаха извивките на гърдите ѝ и се заиграха с настръхналите ѝ зърна през дантеления сутиен, после се спуснаха чак до ръба на бикините ѝ. Подръпнах ефирната материя и пулсът ми забесува, подкладен от връхлитащите ме мисли. – Бих могъл да сваля бикините ти и да ти покажа какво е удоволствие. Да те чукам с пръсти до припадък.

Тя ахна от изненада, от *нужда*, и звукът, и устните ѝ, отворени от наслада, която още не ѝ бях доставил, така ме втвърдиха, че няхах друг избор, освен да се притисна към нея. Да долепя таза си до нейния в мигновен, силен тласък, изтръгвайки още един разгулен стон от нея.

- О, Роузи - изръмжах отново, вече стиснал дантелените ѝ бикини и последното парченце от здравия си разум. - Какво прави ангел като теб с човек като мен?

Сподавен, сипкав звук се отрони от устните ѝ, после прошепна името ми.

- Лукас...

- Роузи? - познат глас проряза нажежения момент. - Ехо, Роузи? Тук ли си?

Изругах и тялото ми замръзна до нейното.

Роузи спусна клепачи и прочетох разочарованието по лицето ѝ. Същото разочарование, с което и аз се борех, докато се мъчех да охладя страстите в главата, гърдите и панталона.

- Ехо? - повтори Лина с осезаема тревога. - Божичко, къде да я търся вече?

Роузи отвори очи и лицето ѝ се сбърчи в гримаса.

- Тук съм! Тук! Хей!

Погледна ме и се насилих да ѝ отвърна с възможно най-небрежната си усмивка. После я целунах по главата.

- Най-накрая! - възкликна Лина, доближавайки се до кабинката. - Какво стана? Потъна вдън земя.

Роузи отвори уста, но от нея не излезе нито дума.

- Да си виждала Лукас? - продължи Лина. - И него не можем да намерим.

Виждах, че Роузи се мъчи да измисли подобаващ отговор. Явно искаше да обясни как се е озовала в кабинката с мен. Защо е почти гола, а аз имам физиономия на копнеещ мъж с издути панталони.

- Арън го търси в мъжката тоалетна - добави Лина.

Устните на Роузи продължиха да подскачат и ми стана ясно какво я затруднява. Какво трябва да направя.

Поклатих глава и оформих с устни: „Не съм тук“.

Тя свъси вежди.

- Роузи? - извика я Лина. - Добре ли си?

Пак поклатих глава.

- Да - увери я Роузи, извърщайки очи от мен. - Някакъв тип си изля питието върху мен. Влязох тук да се подсуша.

- О, не, гадна работа. Справяш ли се, или да дойда да ти помогна...

- Не! - извика Роузи, вперила поглед някъде вляво от мен. - Всичко е под контрол.

Бузите ѝ бяха поруменели. Вероятно още докато я опипвах като отчаяно копеле, каквото си бях.

- Значи Лукас те чака отвън? - засмя се Лина. - Не се крие при теб, нали?

Въпросът ѝ май шокира Роузи, и напълно разбираемо. Лина съвсем красноречиво ни беше дала да разберем какво смята за евентуалната ни близост.

Отново поклатих глава. Колкото и да не ми харесваше.

- Не - засмя се фалшиво Роузи. - Това щеше да е откачено! И глупаво.

Коремът ми се сви от думите ѝ, но вдигнах роклята от пода, където се беше озовала, когато ѝ налетях, и мълчаливо ѝ помогнах да я облече.

Чак когато закопчах ципа, Роузи се осмели да срещне погледа ми.

Личеше си колко се старае да прикрие емоциите си около случката, което не беше добре, но и аз нямах друг избор, освен да кажа беззвучно: „Ти върви първа. Аз ще изчакам“.

Тя кимна и излезе при братовчедка ми. Чух отдалечаващите се стъпки и останах сам с мислите си, докато чаках достатъчно дълго да си тръгна, без да ме заловят.

Без да ме заловят.

Никога в живота си не бях позволявал на когото и да било да направлява действията ми. Никога не бях допускал околните и

техните възгледи да диктуват начина ми на живот. С кого да се сприятелявам, с кого да излизам и кого да чукам. Никога не ми бе пукало. И не ми пукаше какво мисли Лина за двама ни с Роузи.

Пукаше ми само за Роузи.

За доверието ѝ и приятелството ни. Исках да постъпя справедливо с нея. Исках тя да получи всичко, което заслужаваше. Защото заслужаваше *всичко*, а това не бях аз.

Защото скоро заминаваш, напомних си.

Да. Как да забравя?

ГЛАВА 19

Роузи

Седмица след маскения бал вече две неща ставаха ясни.

Първото беше, че случката в онази кабинка не бе променила нищо помежду ни с Лукас, въпреки че го очаквах.

Той все така се усмихваше широко и често. Рутината ни си оставаше същата: той готвеше всяка вечер, а аз го гледах от поста си на кухненското островче. След вечеря гледахме излишно много епизоди на любимия ни сериал, а когато си легнехме – аз в леглото, той на дивана – Лукас ме питаше колко думи съм написала през деня, а аз го карах да ми разкаже за своя.

Разказите му обикновено включваха нещо забавно или странно, което бе видял или изживял същия ден, а моите – сносен брой думи.

Най-накрая.

Най-накрая пишех. Експериментът и проучването ни, макар и незавършени, вече даваха резултат. За добро или лошо, започвах да осъзнавам, че Лукас ще ми е най-близкото нещо до муза. И това беше едновременно... вълнуващо и ужасяващо.

Двамата бяхме приятели. Живеехме заедно. Излизахме на нереални срещи, чиято цел не беше да задълбочим отношенията си. Споделяхме горещи, интимни, тайни моменти в кабинка на хотелска тоалетна и продължавахме с живота си, сякаш просто сънувахме.

Което ме водеше до второто ми прозрение: играех опасна игра. Защото колкото и да ми помагаше всичкото това, фактът, че престоят на Лукас в Ню Йорк – и в живота ми – си имаше краен срок, започваше да заема все повече място в съзнанието ми. Все по-отчаяно грабех от него, преди да си е тръгнал. Не заради Роузи от експерименталните срещи. А заради Роузи от реалния живот.

И май бях готова да пренебрегна всички последици. Цената. Както пренебрегвах факта, че още усещах отпечатъка на ръцете му по кожата си и се преструвах, че не помня думите, които бе прошепнал в ухото ми. Но двамата бяхме сключили пакт. Бяхме се споразумели експериментът да не променя отношенията ни, да не влияе на приятелството ни. Та той беше обещал да не се влюбва в мен, за бога! И навярно затова нищо не се промени за него след маскения бал.

– Готова ли си, Роузи? – попита Сали, сервитьорката в любимото ми кафене в Манхатън, връщайки ме в реалността. Беше подпряла поднос на хълбока си. – Мога да отсервирам чашата ти, ако си приключила.

– Да, благодаря – подадох ѝ и празната си чиния. – Новите канелени кифлички са страхотни. Май ще си взема и за къщи.

Защото на Лукас много ще му харесат.

– Искаш ли още една за тук? Като гледам, работиш. – Тя посочи лаптопа на масата. – Сигурно ти трябва гориво.

– Не, благодаря. По-скоро ще се прибирам.

Сали кимна и тръгна с подноса към бара.

Докато правех копие на документа си, един мъж край бара привлече вниманието ми. Носеше елегантен черен смокинг и потупваше с крак по пода. Определено се набиваше на очи в небрежната атмосфера на кафенето.

Както винаги се случваше, в главата ми се завъртяха вероятните сценарии какво го е довело тук. Може би отиваше на някоя от галавечерите, типични за Манхатън. Или пък се връщаше

от някое официално събитие и беше изпитал остра нужда от кофеин. Или дори се беше измъкнал незабелязано от някое мероприятие и това, което ми приличаше на нетърпеливо нервничене, всъщност беше едва сдържаният импулс да избяга, преди да са го заловили. Можеше да е... младоженец беглец.

Младоженец беглец напуска булката си пред олтара и се влюбва от пръв поглед в сервитьорка. Или в сладкарката. Или в клиентката, върху която излива кафето си в бързината.

Усмихвах се замечтано и вече си мислех колко бих се радвала да прочета такъв любовен роман, когато мъжът се обърна и срещна погледа ми.

Веднага ме позна и очите му се разшириха.

Младоженецът беглец беше Ейдън Кастило, ръководителят на ремонтния екип.

Махна ми колебливо и аз му кимнах в отговор. Той взе поръчката си и тръгна към мен. Докато вървеше към масата ми, си помислих, че при първата ни среща съм пропуснала да забележа, че всъщност е голям красавец.

- Изглеждате добре, господин Кастило - изстрелях разсеяно, когато стигна до масата ми. Той вдигна вежди и аз поклатих глава. - Но май трябваше да кажа: „Здравейте, как сте?“.

Господин Кастило се засмя.

- Добре съм и благодаря за комплимента. - Той понижи глас, сякаш ми поверяваше тайна. - Но ако трябва да съм честен... ненавиждам този смокинг и нямам търпение да го съблека.

Колкото и да ми стана любопитно, нямах право да го разпитвам. Затова просто отвърнах:

- Е, жалко. - От масата до прозореца се разнесе силно кискане. Надникнах и видях групичка тийнейджърки. - Не поглеждайте - казах на господин Кастило, - но май си имате фен клуб. И членките му много биха се разочаровали, ако чуят това.

На лицето му се появи усмивка.

- Е, не бих искал да ги разочаровам, така че нека си остане между нас.

Свестен човек, помислих си.

И незнайно защо в съзнанието ми нахлу споменът как ридая до гърдите на Лукас.

- Май е редно да се извиня за онзиден, когато дойдохте на посещение в апартамента ми, защото сигурно... съм ви поставила в доста неловка ситуация. - Свих рамо. - И просто исках да се извиня.

- Няма нужда - махна с ръка той. - Не може да се отрече, че зет ми е кретен.

- О, значи с господин Алън сте роднини?

Той кимна с въздишка.

- За добро или лошо. - Като че ли му хрумна нещо. - Което ми напомня: обади ли ви се да ви съобщи новината?

Сбърчих чело. *Новина?*

- Ясно - каза господин Кастило. - Значи не е. - Той поклати глава. - Имам си правило да не говоря за работа в неделя, но този път май ще направя изключение. - Кратка пауза. - Апартаментът ви ще е готов съвсем скоро. Вероятно в петък.

Петък.

Това беше... след пет дни. По-малко от седмица.

Той се усмихна и ме накара да се замисля за усмивката на Лукас. И как тази на господин Кастило не ме кара да чувствам... нищо.

- О - пророних и дълбоко в корема ми се загнезди разочарование.

Разочарование.

Защото това означаваше край на съжителството ми с Лукас. А и скоро четирите ни експериментални срещи щяха да свършат. Защото вече бяхме на номер три, ако брояхме и Хелюин за една от тях. А май трябваше - къде иначе да впишем онази нощ?

И след като проучването ни завършеше и вече не живеехме заедно, повече нямаше да се виждам с Лукас.

Край.

Защото той напускате Ню Йорк.

Поех си дълбока, треперлива глътка въздух и забелязах, че господин Кастело ме гледа учудено.

- Чудесно - прогрячих, щом се окопитих. - Прекрасно. Много хубаво. Благодаря.

Той наклони глава.

Аз поклатих своята, ядосана на собствената си глупост. Трябваше да се радвам. Това беше хубава новина.

- Извинете, просто... - Защо гърлото ми беше толкова сухо? - Уморена съм и затова не си личи, но наистина се радвам. Благодаря, че ме уведомихте, господин Кастило.

Това като че ли го удовлетвори, защото махна пред себе си, пак се усмихна и каза:

- Моля, наричайте ме Ейдън.

- О, разбира се. - Помъчих се да отвърна на усмивката му. - А ти ме наричай Роузи.

- Идеално. - Той кимна бавно, сякаш стигнал до някакво решение. - Знаеш ли, всъщност много се радвам, че те срещнах. Питам се дали...

Вратата зад господин Кастило се отвори и гласът му заглъхна, когато видях мъжа, който влезе в кафенето.

Сърцето ми се превъртя и най-сладката изненада изпълни стомаха ми, макар и да бях казала на Лукас, че ще работя оттук.

Лукас веднага ме намери с поглед. Носеше синята си бейзболна шапка с надпис „♥ Ню Йорк“ и на лицето му грееше онази слънчева усмивка, която ми се искаше да е само за мен. За мен, Роузи. Не за Роузи, съквартирантката и приятелката.

Лукас закрачи към мен, приковал очи в моите с неотклонно внимание, скъсявайки разстоянието почти с бързината на

препускащото ми сърце.

Спря до Ейдън, съсредоточен в мен, и каза:

– Здравсти, *preciosa*.

– Здравсти – отвърнах с леко омекнал заради обръщението му глас.

Бях проверила думата. Вече знаех какво означава и май се превръщаше в една от любимите ми думи, защото напоследък я използваше всеки път, когато ме видеше.

Preciosa. Красива. Безценна. Прелестна.

Ейдън се прокашля, напомняйки ми за присъствието си. И ако съдех по изражението му, чакаше... нещо?

– Е, какво ще кажеш, Роузи? – попита ме той с лека гримаса. – Знам едно прекрасно място. Всъщност не е далеч оттук.

Мигнах учудено. Мамка му. Нямах представа какво ме е попитал. Бях се разсеяла. Погълната от появата на Лукас. От любимото ми *preciosa*. От него.

Усмивката на Ейдън посърна.

– Предложих ти, ако си приключила тук, да хапнем някъде. – Той се умълча за момент и видях как очите му подскочиха нагоре, вероятно проследявайки движението на веждите ми. *Той да не би... да ме канеше на среща?* Ейдън се почеса по тила. – Стига да не ти пречат смокингът и фен клубът ми. Надявах се да... – Той се засмя смутено и май се изчерви. – Но май е станало недоразумение.

Ясно, значи наистина ме канеше на среща.

Бузите ми пламнаха.

Лукас стоеше до нас, напълно безмълвен. Просто... наблюдаваше. Мълчаливо. Сигурно се чувстваше неловко и вече измисляше шега, с която да ме разсмее по-късно.

– Аз... – Думите продължаваха да ми убягват. – Не, не е станало недоразумение, господин Кастило. Смокингът ви е страхотен. Много добре ви стои.

В този миг реших да надникна към Лукас. И забелязах как се напрегна. Дори улових бързия му поглед надолу. Сякаш проверяваше нещо.

Проследих погледа му и чак тогава видях хартиената торбичка в ръката му. Веднага разпознах логото.

Погледнах пак към господин Кастило, а той явно изчакваше това, защото каза:

– Ейдън, нали се разбрахме?

С ъгълчето на окото си видях как Лукас стисва по-силно дръжката на торбичката.

Пак надникнах към лицето му с неутрално изражение и скована усмивка.

– Лукас – подхванах, защото не харесвах извивката на устата му, която изобщо не наподобяваше *неговата* усмивка. – Помниш ли Ейдън от ремонтната фирма?

Лукас му кимна.

– Да, помня го.

Ейдън също му кимна.

– Радвам се да те видя отново, Лукас. Ти беше неин... – провлачи Ейдън.

Сърцето ми май спря зачакано, макар че няхах причина да очаквам отговора му.

След най-дългите пет секунди в живота ми Лукас довърши:

– Неин приятел.

И, честно казано, от това заболя малко. Защото беше истина.

– Така, чудесно. – Плеснах леко с ръце, потискайки чувства, които няхах право да изпитвам. – Всички помнят всички и това е чудесно. Супер.

Очите ми запрескачаха между двамата мъже и накрая се спряха върху Ейдън, на когото все още дължах отговор.

Неин приятел.

Двамата с Лукас бяхме приятели.

Така че можех да приема поканата на Ейдън. Да изляза на среща с него. Нямах да е нищо повече, просто вечеря, но можех да отида. И май трябваше. Но всяка клетка в тялото ми ме уверяваше, че в торбичката на Лукас има храна за двама. Че Лукас вече е планирал вечерята ни, както правеше всеки ден. И макар че това сигурно не означаваше нищо за него, просто споделена вечеря със съквартирантката, с приятелката, за мен означаваше много. Толкова много, че осъзнах колко ми се иска Лукас да ме беше поканил на среща. Да води мен, Роузи, на среща. Истинска.

Но Лукас не ходеше по истински срещи. Вече не. Не и сега. Беше достатъчно категоричен по въпроса.

- Благодаря, Ейдън. - Усмихнах му се вежливо. - Но май ще се прибирам.

Тъкмо преценявах реакцията на Ейдън, защото винаги когато разочаровах някого, изпитвах стрес, а него го харесвах и се боях, че го поставям в неловко положение, когато Лукас заяви:

- С мен. - Сърцето ми се замята лудешки в гърдите ми. - Прибира се с мен.

Тонът му не беше нито рязък, нито груб. Дори не вложи чувства в думите си, а това беше рядкост за него. Но *с мен* прозвуча толкова силно, толкова значимо в ушите ми, че несъмнено щях да го помня дълго, дълго време.

Защото го каза, сякаш му принадлежах.

- Да - почувствах нужда да обясня. На Ейдън? На себе си? Нямах представа. - Живеем заедно, докато ремонтирате апартамента ми.

В изражението на Ейдън се прокрадна разбиране.

- О, ясно. Схванах. - Той кимна. - Добре, значи Ед... господин Алън ще ти звънне тази седмица, за да ти каже кога ще можеш да се нанесеш обратно. - Усмихна ми се за последно. - Приятна вечер, Роузи. - Обърна се наляво. - Лукас.

После изчезна през изхода на кафенето.

Когато най-сетне погледнах към Лукас, го заварих да се взира в мен. Изражението му си оставаше същото като преди. Странно.

- Да се нанесеш обратно?

- О. - Нарочно се заех да прибирам нещата си в чантата на лаптопа. - Ейдън ми каза, че сигурно ще мога да се върна в моя апартамент в петък. - Като чух унилия тон на собствения си глас, добавих фалшиво: - Ура!

Лукас се поколеба за момент, но после искрена, истинска усмивка - не онова, което правеше досега с устата си - озари лицето му.

- А, това е страхотно, Ро. - Сложи ръце на раменете ми, обърна ме към себе си и ме придърпа към гърдите си. И аз... сякаш се разтопих до него, защото покрай Лукас винаги бях наивна, безпомощна глупачка. - Чудесна новина.

Поне на някого му харесваше.

Той ме пусна, загледан в мен, а аз отстъпих замаяно назад. Нахлузих несръчно якето си, мъчейки се да прикрия стъписаното си изражение.

- Трябва да го отпразнуваме - предложи Лукас. Аз кимнах с още фалшив ентусиазъм. - За щастие, съм купил пилешко карааге. За двама. Всъщност май за четирима. - Той вдигна торбичката и гърдите ми се свиха, защото се оказвах права. Беше предвидил вечеря и за мен. Разбира се. - Може да си отворим и бутилка вино.

- Звучи прекрасно - отвърнах с неубедителна усмивка.

Лукас взе чантата с лаптопа ми и праметна презрамката през гърдите си.

- Да се прибираме у дома. - Отстъпи малко назад, за да ми направи път. - След теб, *preciosa*.

Коленете ми поомекнаха, когато чух тази дума отново, но тръгнах напред.

Да се прибираме у дома.

У дома. С Лукас.

Но скоро нещата щяха да се променят.

ГЛАВА 20

Лукас

*Р*евност. Това беше ново.

Нямаше нищо общо с мимолетните, несъзнателни реакции, които бях изпитвал в миналото. О, не, беше интензивно, а не мимолетно, и определено не можех да го нарека несъзнателно. Беше си истинска ревност. Крайна ревност, която накара кръвта ми да закипи, стисна вътрешностите ми като в менгеме и едва не изтръгна животинско ръмжене от мен.

Искаше ми се да кажа нещо по-рано в кафенето. Да маркирам територията си и да обявя Роузи за *моя* като същински неандерталец. Като див звяр.

Също както се държах и на хелоуинското парти.

Не биваше да мисля за това.

Стараех се да го забравя през последните няколко дни, но без успех. Преструвах се, че онези моменти в кабинката не изникват в съзнанието ми, когато Роузи прехапе умислено устна или се доближи достатъчно, за да вдъхна аромата ѝ, или когато ръцете ни се докоснат случайно, докато си вземахме от пуканките със сол и карамел, които ѝ правех.

Понякога си намирах оправдания да я докосвам. Лъжех я, че има нещо в косата. Или че нещо е полепнало по дрехите ѝ. Понякога посягах към нея, но не успях да си измисля оправдание навреме, затова просто ѝ се усмихвах като кръгъл

идиот и се молах да няма нищо против.

А сега я ревнувах. Все едно имах право да я мисля за своя след няколко експериментални срещи и няколко мръсни думички в ухото ѝ.

Как смеех да я наричам своя само заради това?

Тя заслужаваше мъже в смокинги, които да я водят в луксозни ресторанти в Манхатън. А аз дори... нямах смокинг. Нямах даже официална риза или сако, за бога.

Жалка история.

Нищо чудно, че Лина откачи, когато си помисли, че сме... нещо, всичко, каквото и да е.

– Лукас?

Гласът на Роузи върна вниманието ми към нея, когато излизахме от метростанцията до апартамента ни. *Нашия апартамент*, който дори не беше наш и скоро дори нямаше да живеем в него.

Въздъгнах.

– Да, Ро?

– Мислех си нещо – подхвана тя толкова бавно, че я погледнах. – Всъщност не си го мисля от много време, но се чудех... понеже... сещаш се, вече пиша и експериментът ни се оказва плодотворен, ако изобщо все още е от някакво значение.

Стиснах дръжката на торбичката.

– Какво искаш да кажеш?

– Ами, толкова много ми помогна. И май вече всичко е под контрол. Вдъхновението се завърна лека-полека и не се чувствам като в гъста мъгла. И се разбрахме тази уговорка да не всява неловкост в отношенията ни, но... – Тя въздъхна. – Знам ли, Лукас... стана ми малко неловко в кафенето, затова исках просто...

Тя се спря. Погледът ѝ блуждаеше навсякъде, но не и към мен, а това не ми харесваше. Никак даже. Защото исках да ме гледа в очите, особено ако ставаше дума за нещо важно.

Спрях на тротоара и изчаках да срещне погледа ми.

- Искаш ли да излизаш с Ейдън? - попитах с възможно най-небрежния си глас. Защото, ако това беше причината за смущението ѝ, исках да я чуя от нейната уста. - Искаш да излизаш на истински срещи?

Прииска ми се да върна назад думата „истински“, защото случилото се помежду ни, на първите две експериментални срещи и дори на маскения бал, не беше фалшиво, престорено и нереално. Но я използвах, защото, ако Роузи се нуждаеше от истински срещи с други мъже, кой бях аз да я спирам?

Тя изобщо не реагира на думата и, честно казано, от това ме заболя.

- Може и да искам истински срещи. Не с Ейдън, но може би искам истински срещи.

Естествено.

И това ми подейства като удар в корема.

Можех ли да изпълня желанието ѝ? Не, защото скоро заминавах. Искях да изпълня желание, което ми беше непосилно.

Явно нещо се промени в изражението ми, защото тя сбърчи объркано вежди.

- Трите експериментални срещи, на които излязохме, надхвърлиха дори най-смелите ми очаквания.

- Две. - Сложих внимателно ръка на кръста ѝ и я подканих да продължим напред. - Изведох те на две експериментални срещи, Ро.

- Мислех, че броим и маскарада.

Отдръпнах ръката си от кръста ѝ и наместих презрамката на чантата с лаптопа ѝ върху рамото си, само и само да не направя нещо глупаво. И безразсъдно.

- Защо? Не бях планирал нищо. Всъщност нищо не съм направил.

Трета фаза. Привързаност. Интимност. Съблазняване.

Отлично помнех тези три точки. Напоследък доста мислех за тях.

- Напротив, Лукас - оспори Роузи, връщайки поглед към тротоара пред нас. - В третата фаза физическата връзка поема контрола. Привързаността вече е осезаема, като живо същество между двамата... участници. Тук е моментът да счупят бариерата помежду си и да се пуснат по течението. Тук се разбира дали човекът отсреща те привлича достатъчно, за да продължиш напред с него. Да преминеш към физическа интимност.

- Разбирам.

Не просто *разбирах*; усещах го в пулса си. В тялото си.

Роузи се засмя тихо, свенливо.

- Не мисля, че някога са ме съблазнявали истински - призна, без дори да съзнава, че от това ми идеше да заявя като върколак към луната. Какво ме прихващаше, по дяволите? Тя продължи: - Така де, всички мъже, с които съм излизала, са казвали или правили разни неща, за да ме в карат в леглото. Успешно, бих добавила. - Последното никак не усмири звяра, ако съдех по побелелите кокалчета на пръстите си около презрамката. - Но никога като... сецаш се. Онази нощ.

Онази нощ.

Преди да осъзная какво правя, пак спрях.

- Роузи...

- Не искам да те карам да се чувстваш неудобно - продължи тя и спря на крачка пред мен. - Защото съм сигурна, че е било просто момент на слабост или нещо такова. - Бузите ѝ порозовяха. - Все пак буквално те принудих да ме погледнеш. Но все пак се брой. Проучването си е проучване.

Това ли си мислеше?

- Принудила си ме? - отвърнах бързо и пристъпих към нея. - Мислиш, че си ме *принудила* да те погледна? В името на проучването?

- Не е нужно да ми обясняваш каквото и да било. А аз не биваше

да го представям така.

Стиснах зъби. Недоумението ми прерастваше в искрено изумление, защото как бе възможно да си въобразява, че...

- Роузи - подхванах, заставайки възможно най-близо до нея, без да я докосна. Защото докоснех ли я, играта щеше да приключи. - Ако не бяхме приятели - казах дрезгаво, - добри приятели, най-добри приятели - тя затвори очи, - щях да те заведа на някое тъмно място и да разкъсам дрехите ти със зъби, без дори да си търся причина. Просто, за да те видя, да те направя своя.

Роузи разтвори устни и когато езикът ѝ се показва да ги навлажни, стана почти невъзможно да се удържа. Боже, колкото исках да я докосна, да я оближа, да я целуна навсякъде.

Отскочих рязко назад. После нещо сякаш ме придърпа напред и сграбчих ръката ѝ.

- Щом искаш, брой Хелоуин за експериментална среща - казах и я поведох напред. - Но се споразумяхме за четири срещи. Четири.

Пръстите ѝ стиснаха моите.

- Затова вече съм планирал следващата - продължих. - Щях да те помоля да си освободиш четвъртъка. - Спомних си чудесната новина на Ейдън Кастило. - Но ако искаш да си стягаш багажа в четвъртък, ще ти помогна и ще отложим за друг път. Би могло...

- Не - отговори ми накрая и тонът, с който го каза, ме накара да я погледна. - Четвъртък вечер. Уговорихме се.

Кимнах, откъснах поглед от нея и затворих уста, преди да съм изтърсил някоя глупост - например, че никой от двамата ни не нарече предстоящата среща експериментална.

След няколко минути вече изкачвахме стълбите към апартамента, все още хванати за ръка, когато Роузи каза:

- Лукас?

- Да?

- Надявам се... надявам се това да те зарадва.

Озадачен от думите ѝ, свъсих вежди. Понечих да кажа нещо, но

тъкмо свърнахме по коридора, и видяхме, че вратата на апартамента е широко отворена.

Отвътре се чу крясък и в следващия момент петно от черна козина полетя към мен.

- *Pero qué cojones...*

Нещото така ме блъсна, че паднах по задник на студения под и една топла, енергична топла топка се намърда в скута ми.

- *¡Te dije que lo sujetaras!*²⁶ - чу се от апартамента.

Погледнах надолу и познатото чувство от рошавото кълбо, сгушено в скута ми, ме помете като товарен влак.

- Тако - казах с бурен прилив на емоции в гласа. - *Taco, chico. ¿Qué haces aquí?*²⁷

Белгийската ми овчарка изскочи от обятията ми и направи няколко ентусиазирани кръгчета около мен, преди пак да скочи в скута ми за мокра целувка по бузата.

Опитах се да кажа нещо, но бях останал без думи. Изпитвах само щастие от срещата с любимото ми кутре.

Целунах го силно по козината, пуснах го и нададох странен смях.

- Не мога да повярвам, че си тук. - Потупах го по ребрата. Той изскимтя. - И ти ми липсваше, *chico*.

Боже, колко ми липсваше.

Лека-полека започнах да си припомням къде се намирам и не се изненадах, когато очите ми се спряха първо върху Роузи. Тя стоеше на няколко крачки от мен с насълзени очи въпреки сияйната усмивка на красивото си лице.

- Тако е тук - казах, сякаш не го виждаше.

Тя кимна и голямата ѝ усмивка стана още по-голяма.

Очите ѝ отскочиха към ранения ми крак, изпънат на пода.

- Добре съм - прошепнах, преди да е попитала. - Повече от добре съм.

Тя кимна отново.

- *Hermanito* - обади се глас, който не очаквах да чуя. - *Este perro es incontrolable.*

Малко братче, това куче е неудържимо.

- Чаро? - програчих.

И тя беше тук, облегната на касата на вратата. Още две глави се подадоха отзад.

- Изненада! - извика Лина, а Арън надникна ззад нея. - Така де, ние не сме изненадата. Чаро и Тако са изненадата. Ние дойдохме само за развлечение. И да ти поискаме съвместно попечителство за Тако. Моля те. Ако не тази вечер, поне утре?

- Ама... - подхванах и се спрях. - Как?

Чаро сви рамене и огненочервената ѝ коса се развя.

- Бях в приключенско настроение и нали знаеш леля Тере? Е, братовчедката на най-добрата ѝ приятелка е стюардеса и...

- Чаро - намеси се Лина. - *No te enrolles.*

Сестра ми въздъхна.

- Ау, добре, накратко. Дойдохме да те видим. Особено Тако, който ще остане при теб. Аз ще отседна за няколко вечери при Лина и Арън, а после летя за Бостън, където приятелката ми Алисия се пресели миналата година, след като...

Лина сръчка сестра ми с лакът и пак я спря.

Тако, който вече се беше поуспокоил и лежеше между краката ми, ме побутна с муцуна по бедрото и дланта ми механично се озова върху главата му. Погалих го между ушите.

- Как го качихте в самолета? Как...

- Ами... - Чаро ме прекъсна с дяволита усмивка. - Интересна история.

Намръщих се и Лина ме увери:

- Пътува напълно безопасно и удобно.

Поклатих глава и тъкмо се канех да им благодаря за прекрасния жест, когато Чаро каза:

- Роузи се погрижи за всичко. - Завъртях глава към нея. Тя ме

гледаше с големи очи. – Проучи какво е нужно, за да пътува Тако в пътническия салон. Дори попълни повечето документи и плати билета му. Всъщност гостуването ни в Щатите беше нейна идея.

Роузи се изчерви и отвърна тихо:

– Това трябваше да е тайна, забрави ли, Чаро?

– *Au tu*²⁸ – засмя се Чаро. – Ти си част от семейството. А в нашето семейство няма тайни.

Ти си част от семейството, каза сестра ми на Роузи.

Приятно чувство изпълни гърдите ми.

– Ти ли си го направила, Ро? – попитах пресипнало. – Заради мен?

Тя сви рамене.

– Лина спомена, че Тако е обучен за емоционална подкрепа, пък и нали Чаро...

– Получи се идеално – прекъсна я сестра ми. – Да не навлизаме в подробности.

Преглътнах, докато мозъкът ми се мъчеше да нареди пъзела.

Не ми убягна, че Чаро спря Роузи, но не можех да спра да мисля какво означаваше, че Тако е тук. Роузи го беше направила. Заради мен. За да ме зарадва.

Идеше ми да коленича в краката ѝ, защото никой никога не беше правил нещо толкова мило за мен. Толкова лично, предвидено да донесе щастие само и единствено на мен.

Идеше ми да я прегърна силно и да ѝ изразя признателността си, да я боготворя, да ѝ покажа колко съм ѝ задължен. Мамка му. Искях я. Повече от всякога преди.

Тако джафна, изтръгвайки ме от тези толкова опасни мисли. Роузи пристъпи плахо към него, протегнала ръка.

– Може ли?

– Разбира се. Той не хапе – уверих я. Когато се доближи до нас, добавих само за нейните уши: – Аз обаче? Направо ще те изям.

Роузи изсумтя, решила, че се шегувам. Само че не се шегувах.

Щях да започна с устата ѝ.

Тя каза съвсем тихо:

– Искам да ме хареса.

– Роузи – подхванах, съзнавайки, че околните ни слушат, – Тако ще...

Той скочи върху нея и я повали на пода.

– ...се влюби в теб – довърших, гледайки как обсипва лицето ѝ с целувки. Роузи се смееше, сякаш по-хубаво нещо не ѝ се беше случвало. – Тако ще се влюби в теб.

Острото чувство, което ме прониза по-рано тази вечер, се завърна, и направо не можех да повярвам, нямаше да повярвам, ако не свиваше стомаха ми.

Но докато гледах Тако и Роузи, не можех да отрека, че ревнувам от собственото си куче, задето беше в прегръдките ѝ и най-свободно я целуваше.

Ех, ревност. Стара ми приятелко.

Казах ти да го задържиш! (исп.) – Бел. ред.

Тако, момчето ми, какво правиш тук? (исп.) – Бел. ред.

Mijer (исп.) жена. В случая като възклицание: *олеле*. – Бел. ред.

ГЛАВА 21

Роузи

*Н*ещо у Лукас беше различно.

Не само официалната риза и елегантният костюм.

И не само защото си беше направил прическа, заради която ми се искаше да прокарам пръсти през косата му, за да поверя дали наистина е толкова мека и гладка, колкото изглеждаше.

Имаше нещо ново в усмивката му, в движенията му, дори в начина му на дишане покрай мен. В начина, по който прошепна в ухото ми, че съм много красива тази вечер. И как сложи ръка на кръста ми, когато влязохме в ресторанта на Алексия. Настойчивостта, която бях усещала у него преди, се беше завърнала, но този път... този път я чувствах много повече. Много по-голяма, по-мощна, като отделна, неизбежна сила.

Чувствах я като същинска гравитация.

Огледах се, попивайки с възхищение всеки детайл от „Сарато“. Имах усещането, че сме попаднали в друг свят, в сън, където не ни беше писано да бъдем просто приятели или съквартиранти, където не излизахме само заради писането ми и където присъствието на Лукас в живота ми няма срок на годност. Сън, в който двамата бяхме истински, завинаги.

Въздъхнах, връщайки се обратно в реалността, и усетих как стените на фантазията изтъняват.

Но няма да се пръсне като мехур – уверих се наум. – Още не.

Защото ми остава тази вечер.

За първи път вечерях в такъв ресторант, затова исках да се насладя възможно най-пълно на изживяването, както и на компанията на прекрасния мъж.

Атмосферата беше изтънчена, но отпускаща, и ни настаниха на бара, направен от гладко ковано желязо и с форма на подкова. Най-доброто място по думите на Алексия, която ни посрещна на входа.

Лукас докосна кожата между голите ми плешки и допирът запрати божествени тръпки надолу по ръцете ми, оправдавайки решението ми да облека рокля с гол гръб, въпреки внезапното застудяване и тъмните, тежки облаци, увиснали над Ню Йорк.

- Изглеждаш доволна - каза Лукас с дълбок, суров глас, с който ми говореше цяла вечер. - Хареса ли ти всичко?

- Доволна съм - усмихнах му се и когато очите му отскочиха към устата ми, погледът му притъмня. Следващите ми думи прозвучаха насечено, задъхано: - Всичко беше чудесно. Много ти благодаря, че ме доведе тук.

- Не бих прекарал тази вечер с никой друг, Роузи.

Сърцето ми подскочи, копнеещо за още. И макар че въпросът беше глупав, почувствах нужда да разведрия ситуацията.

- Дори с Тако?

- Дори с него - поклати глава Лукас, сякаш го бях попитала нещо сериозно. После се наведе, скъсявайки разстоянието помежду ни, и носовите ни почти се докоснаха. - Ти си единственото същество, което искам до себе си сега, с което искам да споделям храната си и да седя толкова близо, и аз едва удържам ръцете си на място.

И... добре.

Ще се справя, уверих се наум. Успях да овладее бясно биещото си сърце. И отзвукът му, плъзнал към разни интересни местенца в тялото ми, беше абсолютно недоловим.

Просто трябваше да кажа нещо. Каквото и да е. Да поддържам разговора.

- Струва ми се... струва ми се, че аржентинско-японската фюжън кухня е новата ми мания.

Лукас се засмя и се отдръпна с няколко сантиметра.

- Алексия и Акане са подготвили удивително дегустационно меню. Не знам дали мога да си избира любимото от всички сервиращи ястия.

Бяха ни разказали, че аржентинско-японските фюжън специалитети на „Сарато“ се зародили чак когато Алексия се влюбила в Акане, заместник-главната готвачка на ресторанта, и се оженила за нея. Събитието извисило репутацията и престижа на „Сарато“, сподели ни Алексия по време на бързата обиколка из ресторанта и кухнята. Обиколка, накарала очите на Лукас да заблещукат с онзи интерес, който виждах в тях само докато готвеше. Беше толкова заплепен, че дори не забеляза колко внимателно го наблюдавам. Че го запечатвам старателно в паметта си.

Лукас плъзна леко пръсти по тънката презрамка на роклята ми, отклонявайки мислите ми.

- На теб кое ти е любимото? - попита ме тихо. - Кое ти хареса най-много?

Изкуших се да му отговоря: „Ти. Ти си ми любимото. Теб харесвам най-много“.

- Всичко ми хареса.

- Но едно нещо ти харесва повече от всички други - настоя с многозначителна усмивка той. - Имам предположение, но искам да го чуя от теб.

Прав беше. *Вече ме познаваше толкова добре.*

- Сладкишът мочи.

Той изхъмка и възглавничката на палеца му се спусна по гръбнака ми и спря при извивката на кръста ми.

- Разбрах, щом изяде първата хапка. Заради пълнежа *дулсе де лече*, нали?

Кимнах и въздъхнах, чувайки испанските думи. По цял ден можех да го слушам как говори на майчиния си език.

- Какво беше това? - попита Лукас с нова искрица интерес в очите. - Това, което направи току-що?

По дяволите, нищо не му убягваше.

Преглътнах.

- Нищо. Замислих се за мочито.

- Не беше нищо. Въздъхна тихо - отбеляза той и за моя изненада вдигна палеца, с който галеше гърба ми, до бузата ми. До пламналата кожа. - Пък и това. Колко чаровно си се изчервила. Защо, Роузи? - Понижи глас. - Кое те разгорещи толкова?

Думите му отекнаха в ушите ми, достигайки едно място между бедрата ми. Секундите се изнизваха, а аз не отговарях. Честно казано, май не можех.

- Ей. - Лукас подръпна една къдрица, измъкнала се от свободната ми плитка. Разтворих леко устни и той я пхна зад ухото ми с нежност, която ме остави без дъх. - Не се срамувай, Роузи. Това съм аз.

Та нали точно там беше проблемът? Нали затова бях като отворена книга, като развълнувана тийнейджърка - защото тъкмо той седеше пред мен?

След малко най-сетне му признах:

- Заради ръката ти. На гърба ми. И испанските думи. Всичко това... ме разсейва. Най-вече думите.

Интересът в очите му се изостри.

- Какво в тях ти подеждва така?

Реших да му кажа истината, защото вече нямах какво да губя.

- Ами, *дулсе де лече* - отговорих, сигурна, че съм оплескала произношението. - Просто ми прозвуча... секси.

Лукас мигна бавно, после очите му се изпълниха с нещо ново.

Нещо палаво и леко мрачно.

- Харесва ти да говоря на испански.

Да. Очевидно.

- Може да се каже.

- Искаш ли да го повторя? - предложи той, но вместо да изчака отговора ми, продължи: - *Да, моля ви, сър, и ако може, го запишете, за да си го пускам години наред* - приведе се към мен. Близко. Много, много близо. Докато устните му не докоснаха ухото ми. - *Дулсе де лече.*

Ако можех да се изпаря цялата, вече щях да съм се превърнала в облаче пара.

Толкова ме разпалваше този мъж, и то само с три думи, в които нямаше нищо възбуждащо. Но ето че ме възбуждаха. Страшно ме възбуждаха.

- Добре ли беше? - поинтересува се той, без да отдалечава устни от мен, и допирът им разля вълна от тръпки по ръцете ми. - Искаш ли още?

Кимнах, изненадвайки дори себе си.

- Моля.

Той вдиша дълбоко, бавно, после прошепна:

- *Eres preciosa. Me recuerdas a una flor. A una rosa.*

Разтворих устни. Вече цялото ми тяло кипеше.

- Какво означава това?

Лукас ми отговори с непоносимо гърлен глас:

- Ти си прелестна. Приличаш на цвете. На красива роза. - Дъхът ми пресекна. - И поруменяваш точно като роза, Роузи. Същата си. Толкова си... по дяволите, разкошна си.

И... не бях добре.

Не се чувствах нормално. Сърцето ми препускаше, а тялото ми пулсираше от нужда, от копнеж, от жажда по него, просто нямаше как да е нормално.

Исключено. Дори да беше нормално, сигурно нямаше да го

понеса. Идваше ми в повече.

Но Лукас наистина го каза; наистина ме нарече красива. Прелестна. На два езика. И... знаех, че го казва искрено. Знаех го дълбоко в сърцето си.

Никога не съм изпитвала по-истинско чувство, помислих си.

Но не можех да му го призная на глас. Защото тази вечер беше част от проучването, експеримент – последната ни експериментална среща – а вече знаех, че рискувам да разбие сърцето ми. Можеше да се случи още утре, когато се върнех в моя апартамент и нямаше да го виждам всеки ден. Или след няколко седмици, когато заминеше за Испания.

От гърдите ми се надигна дрезгава, треперлива въздишка.

– Благодаря.

Лукас отдръпна бавно глава.

– Благодаря?

Извърнах очи и колкото и да не ми се искаше да откъсвам поглед от него, го направих.

– Ами, да. Това беше отлично за вечерта с трогателния жест.

Защото точно това беше тази вечер. Четвърта фаза, трогателният жест.

Обикновено в романите идваше след някой неприятен момент, след като чувствата бъдат подложени на изпитание. В този случай обаче – понеже просто изпълнявахме експеримент – няхаме такъв момент. Затова просто бяхме прескочили напред.

Лукас не ми отвърна дълго време. Продължи да ме гледа с най-малката усмивка, която някога ми бе отправял.

Пресегнах се за чашата си с вино, мислейки какво да кажа, и накрая реших да заложа на нещо, което ми бе минавало през ума, но така и не го бях споменала.

– Може ли да те питам нещо, Лукас?

– Знаеш, че можеш да ме питаш всичко.

– Никога не говориш за Испания. – Навлизах в плаващи пясъци.

Знаех, че Лукас не иска да говори за травмата си, нито за съдбовната злополука. Но просто не можех да спра да мисля за това, че скоро си отива у дома. – Разказа ми само за баба си. За Тако. – Умълчах се за момент. – Знаеш ли, първоначалният план беше да купим билет и на баба ти; за да пътува с Тако. Но тя заяви, че се наситила на Ню Йорк, когато гостувала на Лина преди няколко години. Всичко тук било толкова голямо, че получавала *пилешка кожа*? Така ми го преведе Чаро.

– *Piel de gallina*. Настръхнала кожа. Искала е да каже, че кожата ѝ настръхва. – Лукас се засмя, но не от сърце. После попита: – Какво искаш да знаеш, красива Роузи?

Всичко.

– Липсва ли ти родината?

– И да, и не.

Наместих се към ръба на стола и коленете ми заеха пространството помежду ни.

– Какво ти липсва?

Въпросът като че ли го натъжи, затова сложих ръка на коляното му. За да го окуража. Той долепи бедро до моето.

– Липсва ми... старият ми живот. Понякога се събуждам с мисълта, че още живея в миналото и започвам да обмислям на кой плаж да отида, преди да са се изсипали тълпите от туристи. И после си спомням.

– Какво си спомняш?

Той се вторачи в пръстите ми върху коляното му.

– Че вече не съм там. Че вече не съм себе си.

– Лукас? – подхванах; той явно долови нещо в гласа ми, защото взе ръката ми от коляното си и я стисна в своята. – Защо дойде тук? Бягаш ли от нещо? От нещо, което ти се е случило?

Лукас вдигна ръцете ни до устата си и притисна устни към китката ми.

– Не бягам, *ángel*. Някои дни дори не помръдвам.

Ángel. Ангел. Сърцето ми затупка.

- От какво имаш нужда? - попитах, защото каквото и да беше, исках да му го осигуря. - За да почувстваш, че пак се движиш напред.

Той обходи лицето ми с поглед.

- Не знам, Роузи. И това ме плаши най-много.

Нещо в гърдите ми се пречупи. Нуждата да му помогна нарастваше с всяка изминала минута.

- Ще те държа за ръката - обещах му, стисвайки по-силно пръстите му. - И ще те водя напред. Докато сам не намериш пътя си.

И ще си запазя това ángel.

Щях да си го запазя за времето, когато си тръгнеш и ми останеха само спомени от него.

Той не проговори дълго време. Накрая каза:

- Дано си готова за този трогателен жест.

ГЛАВА 22

Роузи

– *Н*ямам представа дали съм се справил добре – каза Лукас иззад мен, покрил очите ми с ръце.

На тръгване от ресторанта ме вкара в асансьора на сградата, в която се помещаваше „Сарато“, и се качихме на последния етаж.

Преди вратите да се отворят, ми каза да затворя очи и ги покри с длани.

– За всеки случай – обясни.

После ме поведе съвсем бавно напред. Краката му се заплетоха в моите и аз се вкопчих инстинктивно в китките му, за да не падна.

– Необходимо ли е това?

– Да – потвърди Лукас и ме спря. – Според „Космо“ елементът на изненадата е много важен.

– „Космо“? – изсмях се. – Списание „Космополитън“ ли?

– Какво смешно видя? – попита ме той, но долових усмивката в гласа му.

– Нищо. – Пуснах китките му. – Просто звучиш като тип от някоя момическа романтична комедия от началото на века.

Той отдръпна едната си ръка от лицето ми и покри очите ми с другата. После ме погъделичка по кръста.

– Ей! – изпищях с истерично хихикане. – Това пък защо беше? Направих ти комплимент. Не се сецам за нищо по-хубаво от Матю

Макконъхи от началото на века. – Изчаках да се засмее, но той си замълча. – Просто невинна шегичка.

– Нищо невинно не виждам в това, Роузи. Знаеш колко ми харесва – отвърна Лукас и преди да успее да кажа друго, обви ръка около мен и пръстите му докоснаха голия ми гръб. – Внимавай, стъпало – добави и ме вдигна във въздуха.

Само за миг. После краката ми пак стъпиха на пода. Но бях... твърде смаяна дори да му благодаря.

Лукас се засмя дяволито и пак ме поведе напред.

– За твоє сведение използвах и други източници на информация, не само списания. – Завихме надясно и спряхме отново. – Изчакай малко. Дръж си очите затворени. Ей сега се връщам.

Чух отдалечаващите се стъпки.

– Изгледах няколко щастливи холивудски финала – каза някъде от разстояние. – Повечето класики. Докато не разбрах, че хората публикуват цели компилации с трогателни жестове в „Ютюб“. – Гласът му се чу по-отблизо и усетих ръцете му на кръста си. – Пък и съм чел твоята книга.

Сърцето ми забумка.

– Позовах се и на нейния край. Беше много полезен.

Краят на книгата ми. Аз я бях написала. А Лукас я беше прочел. Той...

– Вече може да отвориш очи.

Клепачите ми се вдигнаха като на автопилот.

И... О, боже. Веднага ми се прииска да не бях отваряла очи. Да не бях виждала такава гледка.

Защото каквото и да бях чувствала преди няколко секунди, минути, часове, то беше нищо, *нищо*, в сравнение с това, което сега заля гърдите ми. Усещах тялото си толкова олекнало, така въздигнато от умиление, че можех да полетя и да се понеса из тъмната, хладна нощ.

– Лукас – прошепнах.

Той плъзна ръце нагоре към раменете ми. Дланите му бяха толкова топли.

– Какво мислиш?

Намирахме се на покрива на сградата. Половината площ беше заета от оранжерия, пълна с живописни цветя. Другата половина беше открита под облачното ноемврийско небе, сякаш озарено от множеството кръстосани редове лампички над главите ни.

Приказно място. Магическо. Неземно. От онези моменти, които знаеш, че ще се превърнат в спомен още преди да са отминали.

Думите на татко отекнаха в съзнанието ми. *От мен запомни, че трябва да си избереш момче, което ще ти засади цяла градина, вместо просто да ти подари цветя, Бобче.*

– Не знам дали се е получило – каза Лукас. – За първи път правя трогателен жест.

Борейки се с емоциите, които стягаха гърлото ми, поклатих глава.

– Съвършено е, Лукас. Толкова е красиво, че... – Боже, трябваше да запазя самообладание. Не биваше да издавам колко *силни* чувства изпитвах в момента. – Не бих променила нищо. Нищичко.

– Ласкаеш ме, *ángel*. Но това не е всичко. Не това се надявах да ми се получи.

Той сведе глава и докосна бузата ми с устни – толкова нежно и учудващо различно от всички други случаи, в които го бе правил. И направо ми разби сърцето, защото исках много, много повече от целувка по бузата.

Хвана ме за ръката и ме поведе напред. Спряхме при една пейка, където бе приготвил одеяло, колонка, бутилка вино и розова кутия с панделка.

Извади телефона от джоба на костюма си и докосна екрана. Музика изпълни пространството около нас.

– Сподели, че ти се е искало да се бяхме срещнали на сватбата на Арън и Лина – каза със сериозно изражение. Направи една

решителна крачка към мен. – Хрумна ми, че може тази вечер, на последната ни среща, да се преструваме, че сме там. И се срещаме за първи път.

Сърцето ми пак забарабани. Още по-силно. По-бързо. Заля ме толкова мощно чувство, че ми стана трудно да дишам.

На лицето на Лукас изплува една от онези редки свенливи усмивки.

– Какво ще кажеш? Достатъчно... достатъчно трогателно ли е?

Този самоотвержен, грижовен, добросърдечен човек открито се притесняваше дали ще харесам жеста му. Дали ще е достатъчно трогателен за мен.

Идеше ми да закрещя. Да наругая света, задето беше толкова несправедлив. Да наругая него, задето преследваше така безпощадно сърцето ми. Задето го спечели така бързо.

Точно това бе направил, нали? Беше ме спечелил, без дори да се старае. Не и явно. И без да разбере кога се е случило.

Божичко, обичах го. Бях се влюбила в Лукас Мартин.

И го знаех с увереност, от която ме боляха гърдите.

Още от самото начало не бях имала шанс да му устоя.

И сега стоях вцепенена, останала без дъх, разтърсена от прозрението, докато гледах как Лукас търка притеснено длани в бедрата си.

Той се прокашля.

– Съзнавам, че не може да се сравнява с градина с изглед към Бискайския залив, затова... съм приготвил и нещо друго.

Той коленичи и пъкна ръка под пейката. Лъч светлина огря стената зад нас. По гладката ѝ повърхност се появиха снимки от сватбата на Лина и Арън. Градината, церемонията, щастливите им лица, бабата на Лина и Лукас, родителите на Лина – малки откъслечи от онзи ден запрехвърчаха по стената.

И аз... просто... не можех да го понеса.

Не можех да понеса мисълта, че присъствието му в живота ми

си има срок на годност.

Той загърна раменете ми с одеяло и чак тогава осъзнах, че треперя.

- Кажи нещо, Ро.

Ро.

На никоя от срещите ни досега не ме беше наричал така. Така се обръщаше към мен *всяка друга вечер*.

- Ами... - пророних. Не знаех как да му обясня колко много означаваше всичко това за мен. Колко прекрасно беше. Колко дълбоко съм се влюбила в него. - Не мога да повярвам, че си направил такова нещо. Че ти е хрумнало да го направиш. За мен. Ти си просто...

Свършен.

Уникален.

Най-добрият мъж, за когото мога да си мечтая.

Лукас застана пред мен и погали с кокалчета бузата ми.

- Роузи - подхвана нежно, толкова нежно, че ми се прииска да го спра. - Ако бях дошъл на сватбата - продължи и когато срещна погледа ми, сърцето ми отново прескочи удар, - ако те бях зърнал от другата страна на залата, щях да си помисля: *Леле*. - Умълча се за момент и лицето му се озари. - Това момиче е толкова красиво, че ме оставя без дъх. И веднага си личи, че обича торта.

Изкисках се тихо, замаяна от думите му.

Той взе кутията от пейката и отвори капака. Вътре върху чинийка имаше парче торта с ягоди и сметана. Веднага я познах. Същата бяха сервирали на сватбата на Лина и Арън. Но... *как?*

Лукас извади чинийката и остави кутията в краката си. После каза:

- Щях да си проправя път през тълпата с парче торта в ръка и да те заговоря с ослепителната си усмивка.

Боже.

Всички жени от миналото му, които го бяха оставили да си

тръгне, нямаха грам мозък. Нито здрав разум.

- А аз... - опитах се да отвърна, но гласът ми беше прегракнал от обзелите ме чувства и си дадох още няколко секунди да се съвзема. - Аз щях да те огледам намръщено - рекох и му показах нагледно - и щях да си помисля: *Хмм, този е някаква откачалка, но поне ми носи торта.* - Взех чинията от ръката му и като се засмя, добавих: - *И има приятен смях и чаровна усмивка, така че... ще поостана. Ще приема подаръка му.*

Погледът му се стопли, докато оглеждаше лицето ми.

- Понеже наистина съм откачалка, щях да те попитам дали би споделила парчето с мен. Поне отговор щеше да ми дължиш, след като съм успял да стигна чак до теб с тортата, изплъзвайки се на пияни чичовци и досадни лели, които са ме разпитвали дали смятам да остана сам до края на живота си.

Без да ме е грижа, че нямах вилица и салфетка, си отхапах направо от парчето. Тортата беше по-сладка, по-мека и много по-вкусна от онази на сватбата. Веднага разбрах, че той я е направил. Лукас ми беше направил торта.

Едва успях да изрека следващите думи:

- Тогава... сигурно щях да ти отговоря, че вероятно си необвързан, защото предлагаш торта на случайни жени. - Вдигнах чинийката пред лицето му с разтреперани ръце. - Но пък може би този път, това момиче, за което дори не знаеш дали си има или не приятел, дали те харесва или не, ще сподели тортата си с теб.

Лукас се наведе, отхапа си от другата страна и облиза сметаната от устните си. Както винаги си даде време да се наслади на вкуса, без да откъсва очи от моите. После преглътна.

- Аз щях да ти благодаря и с цялото си уважение да те уверя, че не си права. - Наклоних глава, наблюдавайки как шеговитостта му се изпарява. - Понеже веднага щях да осъзная - Лукас пристъпи напред и сведе леко брадичка, за да ме погледне право в очите, - че съм сам толкова време единствено защото никоя жена никога

не е привличала вниманието ми така, не е обърквала мислите ми с такава лекота. Така необратимо. Докато не срещнах теб.

Думите му танцуваха около нас, проникваха с пируети право в сърцето ми.

Докато се вирахме един в друг, енергията наоколо се променяше, стотици хиляди неизречени неща увисаха в пространството помежду ни.

Въздухът се гъсти, натежа и май чух далечна гръмотевица, но се чувствах засмукана във вакуум. Можех да мисля единствено за него. За нас.

Лукас грабна недоядената торта. Свали одеялото от раменете ми, хвана едната ми ръка и усетих другата му длан на кръста си.

- После... - продължи с глас, който чувах за първи път. Глас, който никога нямаше да забравя. - Щях да те помоля да ми запазиш един танц. Или два. Или всички танци до края на вечерта, докато краката не ни заболят. След това щях да те умолявам да дойдеш с мен у дома. В леглото ми. В сърцето ми.

Имах чувството, че се издувам и всеки момент ще полетя сред буреносните облаци. Че единствено ръцете на Лукас ме спират да се зарея в небето.

Сякаш прочел мислите ми, той ме придърпа по-близо до себе си и започна да се движи в ритъм с музиката. Потанцувахме мълчаливо и докато се въртахме и полюшвахме бавно, отпуснах глава върху гърдите му. И се заклех, че в този момент нищо, абсолютно нищо на този свят не може да ме откъсне от него. Нито гръмотевица, нито пожар, нито дори апокалипсисът или Кинг Конг, изкачил се по сградата.

Нищо на този свят.

Защото бях в обятията на Лукас и знаех колко ефимерен е този момент. Колко скоро ще загубя всичко това, него, тялото му около своето. И щяха да ми останат само спомените. Отпечатък, който щеше да избледнее.

Сигурно затова, когато светкавица проряза небето, не ѝ обърнах внимание. Не го пуснах.

И когато облаците над нас се раздраха от оглушителен гръм, останах в прегръдката на Лукас.

Дори когато небесата се отвориха и ни заляха с пороен дъжд, не понечих да напусна обятията му.

Накрая гърдите на Лукас се разтресоха под лицето ми от смях и ругатня.

– Дявол да го вземе.

Поклатих глава и го стиснах по-силно през кръста.

– Дъждът не ми пречи.

– Ще подгизнеш до кости, Роузи. Да вървим.

– Не – отказах и вдигнах глава, за да види лицето ми. – Тук ми е добре. Не искам да си ходя.

Пак прокънтя гръмотевица, сякаш небето се опитваше да докаже правотата на Лукас.

Той веднага свали сакото си, затруднен от настойчивата ми хватка, и го разгърна над главата ми. После ме погледна в очите.

– Роузи, моля те. Ще се разболееш. А не бива да се разболяваш поне заради книгата ти. Крайният срок е след три седмици. Чака те работа. Хайде да те заведе у дома.

Ето, пак ми вземаше сърцето. За пореден път ме поставяше на първо място. И ставаше все по-невъзможно да не го обичам така.

– Ами ти? – поклатих глава и косата ми полепна по бузите ми, защото сакото над мен започваше да пропуска дъждовната вода. – Ами ако искам този път аз да се погрижа за теб?

Лукас преглътна.

– Ами ако си важен за мен, Лукас? – попитах, защото беше така. И трябваше да го чуе. Опрях длани в гърдите му и казах бавно: – Ами ако искам да ми позволиш да се грижа за теб, както ти се грижиш за мен?

Изражението му се промени. Сякаш не успяваше да осмисли

думите ми.

Затова продължих:

– Ти винаги бдиш над мен. Помагаш ми. – Той затвори очи и поклати глава. – Даваш ми всичко от себе си, без да поискаш нищо в замяна. А аз... аз също искам да ти давам. Искам да ти дам всичко. И искам да го искаш от мен. – Гърдите ми се надигнаха, а сърцето ми запрепуска, предизвиквайки ме да задам въпроса, който знаех, че не бива. – Искаш ли го от мен, Лукас?

Той се взираше в мен, все едно го бях ударила в гърдите. А после го бях нокаутирала. И просто мълчеше, докато дъждовната вода се стичаше по лицето му на вадички, които се вливаха една в друга при брадичката му.

– Разбираш какво те питам – казах, съзнавайки, че изливам всичко, което старателно бях таила в себе си. – Да, разбираш, затова ме гледаш така.

Един мускул затрепка в челюстта му.

Но отговор не дойде.

Отпуснах примирено ръце до тялото си.

– Е, аз съм си виновна – пророних. – Разбрахме се отношенията ни да не се променят, но го позволих. И... извинявай, Лукас.

Обърнах се да събера нещата от пейката, нарочно извърщайки лице от него, за да не види колко голяма глупачка се чувствах. Колко много се криеше под признанието ми. На колко парчета разбиваше сърцето ми.

– Роузи.

Пръстите му се обвиха около китката ми.

Поклатих глава.

– Всичко е наред.

Той ме завъртя към себе си. От косата му се стичаше вода и обливаше лицето му.

– Плачеш, Роузи. – От устните му се изтръгна звук и Лукас се опита да ме придърпа към себе си. – *Ángel, por favor.*²⁹ Не плачи.

Не ми го причинявай.

- Не плача - излъгах. - От дъжда е. Добре съм.

Лукас обгърна с пръсти брадичката ми и повдигна главата ми, за да го погледна в очите.

- Лъжеш. Плачеш и сърцето ме боли от това - каза отчаяно. - Роузи, *preciosa*. - Пристъпи към мен, сякаш не можа да се сдържи. - Кажи ми какво да направя, за да се успокоиш.

Опитах се да го задържа в себе си. Да не го казвам на глас. Но това *preciosa* ми отне решимостта.

И всичко просто... се изля.

- Искай ме. - Боже, колко отчаяна трябваше да съм, за да се моля за такова нещо. - Искай ме, както аз искам теб. Защото всички тези моменти помежду ни само ми показват какви бихме могли да бъдем заедно, и това ме погубва, Лукас. Затова плача. Чувствам се толкова безсилна и съкрушена, защото не мога да те имам. Защото те искам, а не мога да те имам.

Той стоеше неподвижно. Като статуя под дъжда. Но в този миг, когато последните ми думи отекнаха между нас, цялото му тяло се съживи. Като кибритена клечка, хвърлена в огъня, нещо у него се събуди с рев.

Придърпа ме към себе си.

- Мислиш, че не можеш да ме имаш? - Усетих дъха му върху устата си. - И заради мен рониш тези сълзи?

Сърцето ми напълно се предаде.

- Плача, защото сме само приятели, защото всичко това не е истинско. Защото се опасявам, че не съм нищо повече за теб. Просто съквартирантка. Ро. Греъм.

Той обгърна лицето ми с длани и усетих, че те треперят. В далечината пак се чу тътенът на гръмотевица.

- Роузи - каза Лукас. И името ми, изречено от него, заглуши грохота в небето. - Всеки път, когато те наричам Греъм, нарочно си напомням, че не бива да те искам по начина, по който те искам.

Всеки път, като те извеждах на среща, си повтарях, че това е част от уговорката ни. И всеки път, когато казвах, че искам да съм твой най-добър приятел, всъщност исках да взема от теб всичко, което си готова да ми дадеш.

Всичкият въздух напусна дробовете ми.

- Ако искаш нещо от мен, само трябва да кажеш. - Той опря чело в моето и въздъхна треперливо. - Не виждаш ли до какви крайности стигам, за да ти осигуря всичко, от което би могла да се нуждаеш? Не е ли очевидно?

- Не вярваш в това. Ти...

- Вярвам го с цялото си същество.

Борейки се със страха си, с увереността, че това не се може да се случва наистина, че е невъзможно, казах:

- Щом е така, щом наистина го вярваш, тогава искам да ме целунеш, Лукас.

Той мигом отдръпна ръце от брадичката ми и зарови пръсти в мокрите кичури по тила ми.

Устните му превзеха моите, сякаш се бореше за последната си глътка въздух, сякаш проливният дъжд вещаеше края на света. Лукас ме целуна, сякаш това беше първата ни и последна целувка, единственият шанс да изпълни желанието ми. И това трябваше да ми послужи за сигнал, но не ме беше грижа. Не и когато устата му отваряше устните ми и поглъщаше моята. Поглъщаше ме цялата.

Лукас притисна тяло до моето и едната му ръка се спусна от тила ми надолу по гръбнака ми; после разпери пръсти на кръста ми. От гърлото му се надигна стон и аз му се отдадох доброволно, без всякаква съпротива, защото нима можех да му устоя, когато ме придържаше така силно до себе си, долепил таз до корема ми и гърди - до моите.

Жадна за повече, праметнах ръце през врата му и се надигнах на пръсти. Искаше ми се мокрите дрехи да ги няма помежду ни. Да го съблека чисто гол, за да грабя колкото мога от него, да

пълня паметта си.

Той откъсна уста от моята и плъзна устни по шията ми, изтръгвайки тихичък стон от мен. Звукът като че ли го разпали. Лукас ме хвана за свивките на коленете и ме вдигна към себе си.

Аз обвих крака около кръста му, сякаш следвах хореография.

- Лукас - прошепнах, докато тялото ми пулсираше от нов прилив на копнеж, и зарових пръсти в косата му. - Ти... - Той гризна леко ухото ми. - Не бива да...

- Ще внимавам - обеща и ме намести върху себе си. Новата позиция ми даде да разбере, да усетя колко е голям и твърд вече. - Има по-важни неща от болката. Ти. Поиска ми целувка. - Погледна ме в очите с обладано от нова свирепост лице. Уста. Погледът му излъчваше копнеж. - Какво друго искаш от мен?

Всичко.

- Още една целувка. Втора. И трета. И четвърта, и...

Пак зарови ръка в косата ми, сграбчи я в юмрук и дръпна главата ми назад, за да разкрие врата ми.

- Само това ли искаш? - попита до пулса ми, драсвайки кожата ми със зъби.

Не, искаше ми се да отговоря, ала той обгърна тила ми с длан и отново сля устите ни. После тласна таза си нагоре, към онова място между бедрата ми, и беше толкова твърд, толкова горещ до мен, че...

- Лукас - простенах и затворих клепачи.

- Зададох ти въпрос - натърти дрезгаво той, въпреки че и той звучеше задъхано. - Казах, че ще ти дам каквото поискаш. Поиска устата ми. Целувка. А сега. - Спря се и пак ме намести върху себе си. Натискът беше непоносимо приятен и недостатъчен в същото време. - Сега искам да ти дам още. Не искам да се задоволявам с устата ти, Роузи.

Този път аз се раздвижих, плъзнах се надолу по пулсиращата издатина в панталона му, предизвиквайки еднакви изражения на

блажена болка по лицата ни. Подръпнах косата на тила му и прошепнах:

– Тогава не спирай. Дай ми още. Дай ми онова, което ми обеща на маскения бал.

Той преглътна и очите му притъмняха от някаква мисъл.

– Защо трябваше да си съвършена? Как така умееш да обуздаваш и ръководиш всичко у мен?

Да.

– Всичко. Искam всичко.

Изражението му пак се промени и, боже, изглеждаше готов да ми се подчини, да ми даде точно онова, което му поисках, и аз щях да му го позволя. Този път аз впих уста в неговата, за да го насърча. Той издаде дълбок гърлен стон и... нечий телефон иззвъня.

Първоначално не познах, че е моят. Накрая обаче мелодията успя да пробие делириума ни и ни накара да си поемем въздух.

Лукас прошепна сипкаво:

– Това е твойт телефон, *preciosa*.

Още замаяна, опитах да разсея останките от мъглата, а телефонът спря да звъни и след миг подхвана отново.

Лукас целуна ъгълчето на устата ми, челото ми и ме остави на земята. Заведе ме при палтата ни край входа на покрива. Изрови дамската ми чанта, отвори я и ми подаде звънящия телефон.

Погледнах екрана. Беше непознат номер, но вдигнах.

– Роузи – чух отсреща. – Искam да се прибера у дома.

– Оли? – Всяка клетка от тялото ми, горяла жарко допреди секунда, се превърна в лед. – Къде си?

Брат ми не отговори дълго време, но чувах шума около него. Музика. Нощният клуб.

– Прати ми адреса на съобщение – наредих му. – Чу ли, Оли? Пиши ми къде си. Идвам.

Получих отсечено *благодаря* и връзката прекъсна.

Ангел мой, моля те. (исп.) – Бел. ред.

ГЛАВА 23

Роузи

*Л*укас стисна отново ръката ми.

Правеше го през цялото пътуване и знаех какво означава. Не беше нужно да изрича думите *С теб съм, тук съм*, защото нежното, но решително стискане на ръката ми, загнездена в неговата, беше достатъчно. Не. Беше повече от достатъчно. Това, че беше до мен и не се поколеба да извика такси, без дори да поиска да узнае цялата тази история, че пое юздите в трудна за мен ситуация, беше повече от достатъчно.

Беше всичко.

Споменът за сцепената устна на Оли при последната ни среща пробяга пред очите ми.

Боже, в какво си се забъркал, Оли?

Пръстите на Лукас отново стиснаха моите и май ми прошепна нещо утешително, но в главата си чувах единствено мантрата „Моля те, боже, нека е добре. Каквото и да му се е случило, моля те, моля те, моля те, нека е добре“.

Когато таксито спря на адреса, който ми беше изпратил Оли, откопчих пръсти от хватката на Лукас и изскочих от колата толкова бързо, че той не успя да ме спре.

– Роузи, недей!

Изруга нещо, но аз продължих. Бях превключила на автопилот.

Стъпките му се чува зад мен, забързани, тичащи, и се

почувствах като пълна гаднярка, защото не биваше да го карам да бяга с травма на крака, но...

Той ме хвана за ръката и ме спря. Заобиколи ме и заста на пред мен.

- Повече не прави така, моля те.

Косата му още беше мокра. Дрехите под палтата ни бяха толкова влажни, че тежаха двойно повече. Сигурно и на него му беше студено, но знаех, че не заради студа изглежда толкова тъжен.

- Извинявай - казах искрено. - Не биваше да постъпвам така.

Стиснах ръката му и по лицето му се разля облекчение.

Въздъхнах отново и се озърнах наоколо. Отнякъде бучеше приглушена музика. Сигурно от нощния клуб малко по-надолу по улицата, за който ми беше писал Оли. „Розово фламинго“.

- Познаваш ли този квартал? - попита Лукас

- Никога не съм идвала. - Поклатих глава. - Но не му се носи добра слава. - След малко добавих: - Май трябва да ти кажа нещо, Лукас. - Той насочи цялото си внимание към мен и зачака мълчаливо. - Брат ми... видях го с насинено око. Преди няколко седмици. И...

И не направих нищо. Нищичко. Просто го оставих да си тръгне.

Лукас обмисли думите ми. После се огледа наляво и надясно.

- Пиши му къде сме. Ако не отговори, ще го намерим и ще го измъкнем.

Кимнах и понечих да тръгна към неоновите светлини на входа.

Лукас подръпна ръката ми.

- Ти ще си зад мен, ясно? Не се правя на закрилник, Роузи, но ако някой се опита да те заговори, не му отвърщай, чу ли? - Потупа гърдите си с юмрук. - Стой до мен.

Преглътнах.

- Ами ако...

- *Angel* - прекъсна ме Лукас почти измъчено. - Пътувал съм

доста, имал съм си работа с доста неприятни типове и съм се забърквал в не една каша. Така че моля те, моля те, стой до мен. Просто ми се довери...

– Добре – кимнах непоколебимо. – Вярвам ти. Ще стоя до теб. Няма да отвърщам. – Чертите му се отпуснаха. – Но ако и ти не се заговаряш с никого. Не искам да си навличаш неприятности заради мен.

Нещо ново проникна в погледа му, а после, без всякакво предупреждение, Лукас целуна леко ъгълчето на устата ми.

– И аз ти вярвам, *ángel*.

Пак тръгнахме напред.

Лукас спря на няколко крачки от неоновата табела. Вратата беше покрита с ръждивочервена завеса и отпред стоеше охранител.

Надникнах за последно към телефона си, за да проверя дали Оли не е отговорил на съобщението ми. Не беше.

– Да вървим – казах на Лукас.

Той ме поведе към вратата и охраната ни огледа изпитателно.

– Двойки не се допускат. Изпълнителите минават през задния вход.

Излязох иззад Лукас и заставах до него с намерението да обясня защо трябва да влезем. И двамата.

Грамадата обаче ме спря с ръка.

– Двойки не се допускат – повтори, после се върна на поста си и отвори завесата. – Дамата може да влезе. – Посочи Лукас. – Ти оставаш тук. Или влизаш през задния вход.

– Не – отсече Лукас. Направи крачка напред и изръмжа предупредително. – Роузи, моля те.

Бях готова да пусна ръката му, да го уверя, че всичко ще е наред, когато завесата се отвори по-широко. И чух името си.

– Роузи – каза брат ми, *малкото ми братче*.

И беше... гол до кръста. Намазан с някакво... масло. И брокат.

Хвърлих се към него и го прегърнах през раменете.

- Добре ли си? Моля те, кажи, че си добре.

Оли застрелка очи наоколо.

- Добре съм - програчи. - Но трябва веднага да се изнасяме оттук.

Пуснах го, хванах бузите му с длани и огледах лицето му. Боже, кога се беше превърнал в мъжа пред мен?

- Какво става, Оли?

Охранителят заговори преди него:

- Греъм, знаеш правилата. Не се виси на входа. Изпълнителите минават през проклетия заден вход. Имаш пет секунди.

- Оли...

Брат ми поклати глава и ни извика.

- Да вървим, Роузи. Ще ти разкажа всичко, но не тук, ясно?

Ръката на Лукас докосна кръста ми.

- Извиках кола на „Юбер“ веднага щом го видях на входа. Ще пристигне след няколко минути - каза той иззад нас, побутвайки ни надалеч от клуба.

Съблече палтото си и го метна в ръцете ми.

- Наметни брат си с това.

- Ти кой си? - попита Оли.

Надникнах към брат ми тъкмо когато забеляза костюма на Лукас. После огледа и моя тоалет. И спря.

- Господи, била си на среща.

Ускорих крачка и го принудих да върви с мен. Отговорът беше твърде сложен.

- А сега съм тук. Радвам се, че се обади, Оли.

Лукас кимна, а в следващия момент чух тежки стъпки зад нас. Обърнах се - всички се обърнахме едновременно - и видяхме мъж, който току-що беше излязъл от клуба и гледаше към нас.

- Джими - подхвърли Оли. - Мамка му.

- Я виж ти - провлачи Джими. - Оли, трябваше да ме

предупредиш, че си поканил хубавата си сестра на представление. – Огледа ме от глава до пети с мръснишка усмивчица. – Щях да се поспретна.

Разпознах го. Беше шофьорът, който взе брат ми от Пен Стейшън преди няколко седмици.

Брат ми и Лукас застанаха пред мен и почти ме скриха от погледа му.

Въпреки това успях да впия очи в тези на Джими. Чиста проба хулиган.

– Няма да ме поздравиш даже? – Той изцъка с език. – Колко нелюбезно.

Лукас, който бавно се придвижваше към Джими, спря на няколко крачки пред двамата ни с Оли.

Мускулите по гърба му се обтегнаха и раменете му някак се разшириха.

– Не ѝ говори – предупреди го Лукас с твърд глас, който за първи път чувах от него. – Дори не я поглеждай. Ако имаш да казваш нещо на нея или на Оли, кажи го първо на мен.

Джими се изкикоти.

– Добре тогава. Кажи на хубавеца, че следващото представление е след петнайсет минути. Публиката е озверяла, така че да се понамаже още малко и да влиза. – *Следващото представление.* Чак в този момент осъзнавах истински, че Оли, братчето ми, е един от изпълнителите в клуба. Стриптийзъор. – Или след като е скътал някъде момичето си, вече няма да излиза на сцената?

Скътал. О, Оли. Беше се забъркал в някаква каша заради момиче. Естествено.

Думите на Джими още отекваха в нощта, когато една кола спря зад нас.

Джими присви очи.

Без да се обърне към нас – към мен – Лукас нареди:

– Роузи, качи брат си в колата.

Поколебах се, още вцепенена от шока. Лукас стоеше като статуя, като стена между Джими и нас двамата.

- *Angel*. - Дълбокият му, повелителен глас ме изтръгна от вцепенението. - В колата, веднага. *Моля те*.

Съвзех се рязко, хванах брат си и го затеглих към таксито. Щом го настаних вътре, се обърнах към Лукас. Не беше мръднал от мястото си, но Джими вече стоеше пред него и двамата си говореха. По-скоро ръмжаха през зъби, така че не чух нито дума.

Цялата сцена не ми харесваше. Изобщо. Всяка клетка в тялото ми крещеше да отида при Лукас и да го извлека оттам.

- Стой в колата, Оли - казах и дадох знак на шофьора да почака.

Аз бях въвлякла Лукас в това и нямаше да позволя да му се случи нещо заради мен. Почти бях стигнала до него и протегнах ръце да го хвана, когато Джими отметна рамене назад и го блъсна в гърдите.

Мъжът, когото обичах толкова заради добрината, сърдечността и всеотдайността му, залитна назад, но запази равновесие. И вместо да отвърне на удара, направи още крачка назад.

- Имаш късмет - каза на Джими с леден глас. - Обещах ѝ да не отвърщам.

Онзи изпръхтя леко сломено и подхвърли не толкова нахакано:

- Така ли било?

Лукас го изгледа отвисоко, после му обърна гръб и тръгна към мен. Спазваше обещанието си, не отвърщаше.

В следващия момент обаче, толкова светкавично, че почти не видях как се случи, Джими скочи напред и изрита с кубинка прасеца на Лукас. Десния му прасец.

Лукас се строполи на колене, без да издаде нито звук. Провеси глава между раменете си и задиша тежко.

Зрението ми се премрежи, ушите ми зазвънтяха и всичко почервения. В пълна самозабрава се хвърлих напред.

- Копеле долно! - извиках.

– Моя грешка – провлачи Джими. – Да ти призная, обещанията не значат много за мен.

Гневът ми кипна и съвсем забравих за здравия си разум.

Огледах се наоколо, издирвайки трескаво нещо, с което да му причиня болка, и видях единствено дамската чанта на рамото си.

Хванах я за дръжката и вдигнах ръка, готова да го замера с нея, щом не ми изпадна друго, без да ме е грижа колко безполезно щеше да е. Даже нелепо.

Топли пръсти обгърнаха китката ми и единственият глас на света, способен да ме възпре от подобна глупост, каза:

– Роузи, не.

Разтворих устни и се чух да казвам:

– Да.

Пръстите се разпериха и допирът донякъде усмири гнева ми.

– Не отвърщай. Обеща ми. – Наистина му бях обещала. Но преди да го нападнат така гнусно. – Свали чантата.

Не умолителният му тон, а прозрението, че пак стои на крака и болката в думите му ме накараха да се подчиня. Погледнах го и той дори успя да се усмихне.

– Този не си струва усилията.

Така беше.

Но за първи път в живота си исках да избира насилието.

– Да си вървим у дома.

Лукас ме подръпна за ръка, измъкна дамската чантичка от хватката ми и я преметна през рамото си, макар и да го уверих, че мога да я нося сама. Той не ме послуша. Изправи гръб и преметна ръка през раменете ми, отпускаяки се леко на мен. Тръгнахме заедно и усетих как се мъчи да потисне болката си. Щом стигнахме до колата, Лукас се обърна назад.

– Нямам *нищо* за губене, Джими. Нищо. И те съветвам да го запомниш, защото следващия път няма да си тръгна.

ГЛАВА 24

Роузи

*Н*икой от трима ни не продума нито дума по пътя за апартамента.

Оли гледаше през прозореца, загърнал голия си торс със сакото на Лукас.

Аз седях между двамата, хванала брат си под ръка. Лукас, по чието лице не се четеше никаква емоция, стискаше здраво другата ми ръка. Все едно аз се нуждаех от подкрепа.

Аз – а не *той*, който преди малко беше на колене на земята. И сега страдаше. Заради мен.

Чувствах се толкова виновна, че едва дишах. Сигурно затова щом влязохме в студиото на Лина за последната ми нощ тук, незабавно превключих на организационен режим. Защото не биваше да имам време да се замисля.

Натиках брат си в банята и го принудих да се изкъпе. Когато излезе, пратих Лукас да свърши същото. Междувременно връчих на Оли долището от анцуг и суитшърта, които Лукас ми даде, и го накарах да облече топлите дрехи. Направих чай. Взех одеяла от гардероба и ги метнах на подлакътника на дивана, за да са ми подръка, в случай че на някого от двамата му стане студено. После приготвих лед в кърпа за Лукас, без дори да знам дали ще помогне за болката. След това се впуснах да търся болкоуспокояващи. Само дето няхах представа къде би ги

държала Лина.

- Какво търсиш? - попита Лукас, докато клечах в кухнята по рокля.

- А ти какво *правиш*, Лукас? - отвърнах с въпрос. - Вземи леда и иди да седнеш, моля те.

- Първо ми кажи какво търсиш.

- Търся болкоуспокояващи. За теб. - Отместих един голям тиган настрани и въздъхнах. - Проверих навсякъде: банята, шкафовете... не знам дали Лина има такива неща.

- Роузи - каза Лукас и тонът му ме накара да вдигна очи. Не изглеждаше доволен и не беше изненадващо предвид обстоятелствата. - Там няма хапчета. Само тигани и тенджери.

- Прав си - отвърнах и се изправих, усещайки влажния плат, полепнал по краката ми. - През няколко преки има аптека. Би трябвало да е отворена.

- Няма да ходиш никъде - заяви той. - Ще стоиш тук. С мен. Ще съблечеш мократа рокля и ще си вземеш топъл душ.

- Но...

Той пристъпи напред и спря близо, много близо до мен. Прибра един кичур коса зад ухото ми.

- Това не е еднопосочна улица, Роузи. Ти се грижиш за мен, аз се грижа за теб. Грижим се един за друг. Ние сме отбор.

- Отбор - въздъхнах и затворих очи.

Той погали челюстта ми с палец толкова нежно, че едва го усетих.

- Да. Така че влизай в банята и облечи сухи дрехи. Аз ще наглеждам Оли.

Тъй като се боях, че може да избръщолевя колко е добър и колко много го обичам, просто кимнах.

Тръгнах към банята, опитвайки се да укротя пулса си и всички противоречиви чувства, които заплашваха да избухнат у мен. Вина и признателност. Любов и сковаващ страх, че ще разбият сърцето

ми.

Щом се изкъпах, подсуших косата си с кърпа и облякох пижама, отворих вратата на банята и заварих Оли да седи в единия край на дивана, завит с одеяло, а Лукас – на пода, облегнал гръб в другия край.

Държеше вързопчето с лед върху коляното си и щом ме видя, очите му се стоплиха. А когато плъзна поглед по голите ми крака, топлината прерасна в горещина.

Преди няколко часа щях да изтръпна от такъв поглед и да закопнея за още, но сега всичко... бе загубило очарованието си. Защото съсипах вечерта ни. И това ме натъжаваше. Не можех да понеса мисълта, че Лукас страда заради мен.

– Ела тук – привика ме той, потупвайки с длан възглавницата зад главата си. – Тъкмо питах Оли какво му се гледа.

Въздъхнах.

– Прекалено е късно, Лукас...

Преди да довърша възражението си обаче, устните му се извиха в една от онези разсейващи усмивки.

– Всички имаме нужда да разпуснем, да забравим за последните събития. Бих сготвил нещо, но...

– Не. – Скочих инстинктивно напред, само и само да не тръгне нанякъде. – Никакво готвене и всякакво друго стърчение на крака. Стой си на мястото.

Усмихна се още по-широко и, дявол да го вземе, трудно беше да не се почувстваш добре от такава усмивка.

– Май е прав, Роузи – обади се брат ми.

– Ще се обедините срещу мен ли? – въздъхнах и застанах пред Лукас. – Защо не полегнеш на дивана? Има достатъчно място да си опънеш крака.

Той поклати глава.

– Добре ми е на пода.

Приковах го с укорителен поглед.

Но вместо да ми се съпротивлява, вместо да се опита да ме успокои, Лукас опря длан във външната страна на бедрото ми. И бавно ме стисна. Пръстите му бяха върху голата ми кожа и допирът му я затопли. И сякаш огън плъзна към всички части на тялото ми.

Без да сваля ръка от бедрото ми, Лукас вдигна очи към моите. Стисна зъби и чертите му се подредиха в сериозно изражение.

- Не ме карай да стана и да те вдигна на ръце, *ángel*. - Знаех, че ще го направи. - Защото ще те пренесе до дивана, ако трябва.

Боже, този мъж ме подлудяваше.

- Добре - склоних.

Той отлепи ръка от кожата ми и изръмжа одобрително.

Опитах се да не обръщам внимание на това, как ми подеждва този звук, и се строполих на дивана, а Лукас намести раменете и главата си между краката ми.

Преметна свободната си ръка през пищяла ми.

- Сега не просто ми е добре на пода - рече тихо. - Идеално ми е.

Засмях се, а наум го проклех, че смее така лекомислено да говори подобни неща. Все едно дори не подозираше, че ми се прииска да скоча от дивана и да се наместя в скута му.

- Бобче? - обади се брат ми от другия край на канапето.

Обърнах се към него.

- Да, Оли?

- Защо сме в апартамента на Лина?

- Дълга история. Утре се връщам в моя.

Лукас побутна коляното ми с глава и аз несъзнателно плъзнах ръка надолу по бедрото си, докато пръстите ми не напипаха косата му. Зарових ги в нея и пригладих няколко шоколадови кичура назад.

- След като те оставя при татко - добавих, наблюдавайки с безкрайна наслада как главата на Лукас се завърта настрани под допира ми. - Ще се кача във влака за Филаделфия с теб, а после

ще се върна.

- Добре - съгласи се безропотно Оли. Съгласието му ми донесе такова облекчение, че едва сдържах сълзите си. - Докато ти се къпеше, го казах и на гаджето ти, но... Много съжалявам, че ви съсипах вечерта - продължи той и мъжът, който седеше между краката ми, отпуснал глава върху бедрото ми и обвил пръсти около глезена ми, не поправи брат ми. - Дълга ти обяснение, Роузи. Задето се държах като идиот и те забърках във всичко това. Защото, ако беше дошла сама, Джими щеше...

- Но не беше сама - прекъсна го Лукас. - Това е важното.

- Точно така. И знам, че съжаляваш, Оли. - Не се съмнявах нито за миг. Оли съжаляваше и цялото премеждие щеше да му тежи дълго време. - Но трябва да знам какво ти се е случило, независимо какво е.

Оли кимна и така се умълча, че не очаквах да продължи.

- Има едно момиче. Лекси. Всъщност всичко започна заради нея. - Той поклати глава и жестът някак ми напомни колко се е променил. Колко по-възрастен изглежда сега. - Хванахме се на бас. Опитвах се да я впечатля и... се оказа забавно. По-забавно, отколкото бях предполагал. Пък и падаха добри пари. В онзи филм не лъжат. - Той се засмя горчиво. - Изкарах достатъчно, за да се върна и на следващата нощ. Но след това започнах да ходя в клуба заради нея. Да я държа под око.

Преглътнах, осмисляйки информацията, от която ми изскочиха поне сто въпроса. Но най-важен ми сте стори този:

- Добре ли е Лекси?

Оли кимна.

- Да, ние... няма значение. Измъкнах я от опасността, Роузи. Затова и се отказах от работата. - Изражението му натежа. - Джими е дясната ръка на собственика и не му хареса, че напускам. Оказа се, че съм привличал сериозна... клиентела. Но знаех, че ако замеся и теб, ще ме пусне. Не иска да привлича

излишно внимание. Постъпих себично, като ти се обадох.

- О, миличък - въздъхнах с болка в сърцето. - Аз съм ти сестра. Не е себично да поискаш помощ от мен.

- Но гаджето ти пострада заради мен. Можеше и ти да пострадаш.

Този път Лукас не си замълча.

- Джими ме нападна, не ти. И не бих позволил на никого да нарани Роузи, Оли. Вече ти казах.

- Благодаря - прошепна брат ми.

Не каза друго, а и прекрасният, всеотдаен мъж между краката ми също се умълча. Затова продължих да си играя с косата му и да разтривам нежно скалпа му. И не спрях, дори след като тялото му се отпусна до краката ми и с кожата си усетих как дишането му стана по-дълбоко. Защото въпреки че всеки допир с Лукас ме караше да изтръпвам от глава до пети, започвах да разбирам, че близостта с обичан човек не се състои само в това. В искри и фойерверки. Те не бяха най-важното. По-важно беше спокойствието, което ти носеше. Уютът. А колкото и любовни романи да бях прочела - дори бях написала един, почти два - това го научавах чак сега. Никога преди не бях си представяла, че съприкосновението с мъж може да ме озари отвътре и да заглуши всяка тревога, всеки шум на света.

Постояхме така дълго време, без да следим с особено внимание предаването по телевизията. Когато откъм Оли се разнесе тихо похъркване, се наведох да прошепна в ухото на Лукас:

- Да си лягаме.

Станах, заобиколих го и му подадох ръце. Той ги пое уморено, което ми подсказа, че скоро е щял да последва примера на брат ми, и ми позволи да го издърпам нагоре.

И както се случваше всеки път, когато се доближах достатъчно до този мъж, попаднах в обятията му за един дълъг, блажен момент.

Лукас сведе глава.

– Тази вечер се справи отлично, Роузи. Отлично.

Аз пък имах чувството, че съм оплескала всичко тази вечер. Изобщо напоследък.

Поклатих глава, обърнах се и тръгнах към леглото.

– Роузи? – Тихият шепот на Лукас достигна от дивана. – Мисля, че ако ми помогнеш – чертите му се втвърдиха, сякаш се замисли за нещо, – ще успеем да заведем брат ти до леглото.

– Ела тук – изшушуках му, отмятайки завивките на леглото. Той се поколеба, като закован на място. И онова разнежено местенце в гърдите ми омекна още повече. – Остави Оли. Ти ще спиш тук тази вечер. С мен.

Той стисна челюст.

– Лукас Мартин – подхванах, чувайки заповедническият тон в тихия си глас. – Ако веднага не си легнеш с мен, ще ми разбиеш сърцето. А не мисля, че ще го понеса. Не и тази вечер.

Дори не се шегувах.

Защото само преди няколко часа бях в прегръдките му и той ме целуваше. И въпреки че не бяхме говорили за това, нещо... се бе отворило помежду ни. Нещо *повече*.

Всичко то явно бе изписано на лицето ми, защото колебанието на Лукас се изпари.

Реших да не го питам за стотен път дали го боли, а просто легнах до него и метнах завивките отгоре ни. Обърнах се към него с дълга, дълбока въздишка, а той остана по гръб, обърнал глава към мен.

– Удобно ли ти е?

– Едва ли някога ще ми е по-удобно от сега, *ángel*.

Преглътнах, оглеждайки лицето му за смисъла зад тези думи. Болеше ли го? Съжаляваше ли, че е дошъл с мен тази вечер? Съжаляваше ли, че ме е целунал?

– Съжалявам, че пострада, Лукас. Ужасно е, но... – Спрях,

защото изобщо не ми беше лесно да продължа. – Лош човек ли съм, ако кажа, че въпреки всичко, се радвам, че дойде?

Той поклати глава.

– Няма за какво да съжаляваш, ясно? – Загледа ме, сякаш чакаше нещо. – Никога не бих те пуснал сама на такова място, Роузи. Никога.

Наместих се малко по-близо до него.

Лукас протегна ръка и с върха на пръстите си докосна едното ъгълче на устните ми. Само за миг.

– Не мога да повярвам, че се канеше да го удариш с чантата си. Заради мен.

Не се усмихваше. Не се смееше. И не го исках от него, защото бях напълно сериозна в намерението си.

– А аз не мога да повярвам, че ме спря.

– Винаги си красива – смая ме за пореден път и сърцето ми задумка. – Но в онзи момент? Готова да се бориш със зъби и нокти, за да ме защитиш? – Той спря и очите му се изпълниха с нещо, което бих помислила за благоговение, ако в погледа му не тежеше и нещо друго, нещо знойно. – Беше зашеметяваща. Като отмъстителен ангел. Едва се сдържах да не те целуна.

Разтворих устни и лицето ми пламна. Не от смущение, а от вълната на нужда, обляла мигновено цялото ми тяло. Защото Лукас не просто ми споделяше, че е искал да ме целуне, но и ме гледаше, сякаш щеше да умре, ако не го направеше сега.

– Не бива – прошепна. – Късно е и трябва да се наспим.

Кимнах неохотно, а той добави:

– Кракът ми ще е по-добре утре, обещавам.

Не му повярвах. Но му се възхищавах, че опита.

– Каза, че мога да те питам всичко винаги, така че ще ти задам един въпрос. – Той кимна. – Защо сънуваш кошмари?

Лукас се опита да се завърти на една страна и изтръпна от болка.

- Заради злополуката - призна си, после мълча цяла минута. - Ироничното е, че в кошмарите се давя. А не това ми се случи. Умът ми явно си намира нови и нови начини да ме измъчва дори насън. - Дълга, треперлива въздишка се отрони от устните му. - Откакто се случи, не намирам сили да говоря за това.

Преместих се по-близо до него.

- Защо?

- Просто в живота ми не е имало някого... с когото да искам да споделя, поне досега. Някой, който да не реши да ме поправя. Защото не остана нищо за поправяне, Роузи.

Да го поправя? Не виждаше ли, че е съвършен? Нищо у Лукас не се нуждаеше от поправка.

- Не можеш да поправиш нещо, което не е повредено, Лукас.

Той праметна ръка през кръста ми и ме придърпа към себе си.

- Няколко седмици преди сватбата на Лина се готвех за състезание в Хосегор - подхвана с глас, стържещ като чакъл.

Веднага усетих, че е готов да излее душата си пред мен. Най-сетне щеше да ми разкаже. На мен. Чувствах се най-щастливата жена на света, задето доверяваше историята си първо на мен.

- Хосегор?

- Във Франция - обясни и се замисли за миг. - Плажът не е толкова опасен, но... има едно място, където е един от любимите ми прибои. Роузи... - Той въздъхна и долових надежда и щастие в звука. - Това е райско кътче. Ако улучиш правилните климатични условия, вълната се издига до три метра. Огромни, прекрасни вълни. Затова винаги гледах да го посетя поне веднъж годишно. Въпреки че в някои дни има само затворени вълни, по които не може да се сърфира.

Говореше със страст, която ми беше позната. Чувах същата и в собствения си глас, когато говорех за писане. За мечтата си. И за мечтата на Лукас, от която долавях откъслеци, когато говореше за готварство.

- Проблемът на това място обаче - продължи той със съвсем различен тон - е, че понякога вълните се разбиват директно на брега. Ако сърфираш по такава вълна, тя може да те изхвърли на пясъка. А с такава скорост и сила е все едно да паднеш върху бетон. Може да си счупиш врата. Да си контузиш гръбнака. Или крайниците, ако паднеш. - Гласът му пресекна и той затвори очи. - И аз го знаех отлично. Познавах рисковете. Мястото е трудно и неслучайно е само за професионалисти. Но ето...

Но ето че някак се случи.

Опрях длан в гърдите му и усетих как сърцето му барабани под пръстите ми.

- Но ето - повтори той и пак не довърши мисълта си, дишайки с насечен ритъм. - Счупих си коляното. Наложих операция. И всичко... - Изражение на призрак облада лицето му и счупи сърцето ми на милион парчета. Идеше ми да закрещя заради тази несправедливост, заради всичко, което бе загубил; исках да му го върна някак. - Няма връщане назад. Десният ми крак е... Не мога, Роузи. Твърде стар съм да минавам през всичко отново, да се възстановявам и пак да си възвръщам някогашната форма. Физиотерапията би ми възвърнала добра форма, не отлична, не върхова, само *добра*.

Обгърнах челюстта му с длан и погалих бузата му с палец.

- Едно падане. Това беше. Едно лошо падане и... - гласът му заглъхна и погледът му се отнесе. - И потънах, Роузи. Потънах чак до дъното.

- Не е вярно - уверих го. Зарових пръсти в косата му и обгърнах тила му. - Тук си. Дишаш. Цял си. Жив.

Лукас направи гримаса.

- Загубил си толкова много онзи ден, а ето че си тук - използвах неговия израз, позволявайки си да изрека онова, което имаше нужда да чуе. - Не си същият и никой не е казал, че трябва да си. Защото си тук, с мен. Отваряш очи всяка сутрин и се усмихваш на

света по твоя уникален начин. Загубил си нещо, но не и всичко, Лукас. Не си загубил себе си, просто... си се променил.

Той наклони глава и опря буза в китката ми.

След секунда ме прегърна и пророни:

– *Ven aquí.*

Не знаех какво каза, но нямаше значение, защото разбрах смисъла. Ела тук. По-близо.

И му се подчиних. Защото с Лукас никога не се колебаех. Сгуших се до гърдите му и отпуснах глава върху сърцето му.

– Права си. Тук съм, *ángel* – прошепна и ме целуна по главата. – И не мога да повярвам, че те намерих.

Само че грешеше. Не ме беше намерил той.

Аз бях намерила себе си.

ГЛАВА 25

Лукас

Събудих се от крампа, която проряза целия ми крак.

Знаех последиците от прекъснатата физиотерапия. Не бях помогнал на зарастващите ми стави и атрофирали мускули да се възстановят напълно и сега те протестираха. Дерзаеха да поемат контрол над живота ми. И можех да виня единствено ината си.

И до снощи не ми беше пукало особено. Нямахше причина. Докато онова копеле не ме изрита в гръб и не ме повали на колене. Изкара ми въздуха и ме остави беззащитен на земята, докато се гърчех от страх, че ще нападне и Роузи, а аз няма да успея да го спра. Именно този страх ми вдъхна сили да се изправя. Но тя вече размахваше дамската си чантичка като същинска принцеса воин.

Нов спазъм прободe бедрото ми и аз изтръпнах. Осъзнах, че лежа на една страна и цялата ми тежест е върху болния крак, затова опитах да се завъртя по гръб. Но нещо ме спря. *Праскови*.

Надникнах надолу и намерих източника на опияняващото, изкусително ухание.

Роузи. Беше се загнездила до тялото ми като в пашкул.

Главата ѝ се опираше във врата ми, гърбът ѝ бе плътно долепен до гърдите ми, бедрата ѝ – до моите, а дупето ѝ беше притиснато в скута ми.

Със сутрешната ми ерекция.

Dios. Никога не ми бе носила такова удоволствие, но и такова... неудобство. Неудобство заради... причини, които не си спомнях.

И за които членът ми не даваше пукната пара, когато тялото на Роузи беше толкова топло и меко до моето. Причини, които ми се струваха все по-маловажни, колкото повече време прекарвах с ръце около кръста ѝ, колкото повече се издигаше дланта ми нагоре по корема ѝ, колкото по-надълбоко заравях нос в косите ѝ.

Роузи се размърда и намести дупе в скута ми, и онази ми работа щръкна още повече, а сънливостта напълно ме напусна.

Издишах насила през устата и впрегнах цялата си воля да не направя някоя глупост. Например да наглася тялото ѝ така, че да се потрие в мен точно както ми се искаше. Както...

Бедрата ѝ се размърдаха отново, дупето ѝ се плъзна по дължината на члена ми и го превърна в стомана.

- *Ah, joder* - пророних.

Не се стърпях и разперих пръсти върху корема ѝ, достигайки ребрата ѝ с върховете им. Трябваше да се спра, но не можех. И не исках. Всичко у мен я искаше по-близо, прилепена до тялото ми, и това желание надделяваше над всичките ми добри намерения от миналото. Вероятно затова не успях да спра ръцете си, когато се увиха по-плътено около нея и я изтеглиха назад към мен.

Дъхът ѝ секна.

- Така добре ли си, *ángel*? - прошепнах в ухото ѝ, защото се чувствах като гнусен егоист.

Една малка част от мен очакваше да се оплаче, надяваше се Роузи да се обърне и да ме попита какви ги върша, по дяволите, какви волности си позволявам, но тя просто въздъхна доволно.

- Мислех си, че сънувам - отвърна тихо, съвсем тихо. Хвана се за предмишниците ми и се сгуши още по-близо до мен. Сгуши се до шибаната ми ерекция, сякаш не би искала да е никъде другаде на света. - Но е истина. Тук си.

Погалих с устни ухото ѝ.

– Не сънуваш; будна си. – И понеже наистина бях гнусен егоист и бях разбрал как ѝ въздейства майчиният ми език, добавих: – *Buenos días, preciosa.*

Тя въздъхна и пак потри дупе в члена ми. Нагоре-надолу, отлично съзнавайки какво ми причинява.

Разтворих устни и за малко да простена на глас. Тазът ми умираше да се тласне към нея, а зъбите ми чакаха гладно да гризнат ухото ѝ, докато ѝ шепнех какво искам да ѝ направя.

– Хм, още го чувствам като сън.

Задъханият ѝ глас изпрати още кръв към члена ми, който вече пулсираше от нужда.

Изхърмаках и позволих на ръката върху корема ѝ да потърси долния край на тениската ѝ. Плъзнах пръсти отдолу и срещата с голата ѝ кожа сгорещи кръвта ми, заличи всичко друго, освен копнежа ми по нея.

– И ти си като сън – прошепнах, зарових нос в косата ѝ и вдишах бавно. – И ухаеш като сън.

Роузи потрепери и хвана китката ми, за да не спирам да я докосвам. Все едно имах нужда от подканване.

Отпуснах се още малко върху нея и ръката ми се заизкачва нагоре, нагоре, нагоре, по корема, по ребрата, до долната извика на гърдите. Припомнил си, че е без сутиен, простенах тихо.

Роузи пак притисна подстрекаващо дупе към члена ми. И аз напълно оставих задръжките. Беше толкова неустойчива до мен, в ръцете ми.

Докоснах топлата кожа с опакото на пръстите си и тя отново потрепери. Само след секунда вече държах цялата ѝ гърда в шепа.

Нещо като „да“ се чу от устните ѝ и аз преместих пръстите си така, че да перна с палец зърното ѝ.

Исках пак да чуя онова „да“, но по-силно. По-ясно. Да излезе от устата ѝ с вик на наслада, последван от името ми. Исках да я чукам, докато не получех всичко това. Само че забравях нещо.

Нещо, което...

Мамка му.

- Роузи - подхванах пресипнало. - Брат ти спи на дивана, на няколко крачки от нас.

Тя поклати глава и гърбът ѝ се изви още повече, примамвайки ме обратно в мъглата на блаженството, тласкайки ме все по-близо и по-близо до точката, от която нямаше връщане назад.

- Той спи като пън - увери ме завалено тя.

Показалецът ми се присъедини към палеца и заедно стиснаха зърното ѝ; идеше ми да вия от яд, задето не можех да я възбудя колкото си исках. Трябваше да се спра скоро.

Роузи изскимтя съвсем тихо и дупето ѝ продължи да се движи нагоре-надолу, влудявайки члена ми с лекото си полюшване.

Впрегнах цялата си проклета воля и свалих ръка от гърдата ѝ. После затегнах хватката си около нея, за да укротя тялото ѝ.

Преброих до три.

- Роузи - подхванах предупредително до ухото ѝ. Одрасках чувствителната му кожа със зъби, макар и да знаех, че не бива. - Трябва да спреш.

Тя не спря. Размърда се пак и нова вълна от ослепителна нужда накара члена ми да щръкне и запулсира още повече.

- Толкова е хубаво - пророни задъхано. - На теб не ти ли е хубаво?

И още как.

- *Preciosa* - изръмжах в ухото ѝ. - Направо е страхотно. - И напук на здравия ми разум се тласнах към нея. Само веднъж. - Толкова ми е хубаво, че ще свърша в панталона, ако продължаваш така.

- Не виждам нищо лошо в това - побърза да ме увери тя с пропит със страст шепот. - Ще ми хареса.

Пак понечи да се раздвижи, но успях да я спра, като я обърнах по гръб и я приковах към леглото с цялото си тегло. И на мига

почувствах промяната у нея – усетих колко ѝ харесва да е затисната под мен. От гърдите ѝ се откъсна стон.

И аз се наругах наум.

– Харесва ли ти така, красива Роузи? – чух се да прошепвам, приклещвайки я между тялото си и матрака. Тя кимна задъхано, трескаво. – Харесва ти да имам контрол над теб, да правя каквото си искам? – Пак кимна. Не можах да се овладеея и пак се тласнах към дупето ѝ. За последно. Най-последно. – Ще ти бъде ли толкова хубаво, ако те накарам да свършиш така?

Тя изскимтя по-силно и кръвта пак нахлу отчаяно в члена ми. Покрих устата ѝ.

И това...

Мамка му. Това не помогна, защото тялото ѝ вече се разтапяше като масло, оставено на слънцето.

– Роузи – казах с толкова дълбок глас, че едва го разпознах. – Не искам да свършваш, докато брат ти е наблизо. Извинявай, *preciosa*. Извинявай.

И бог ми беше свидетел.

Роузи кимна разбиращо и щом отвори очи, свалих ръка от устата ѝ.

Целунах я леко по слепоочието.

– Искам да чувам стоновете ти, когато свършваш. – Наведох се към брадичката ѝ и гризнах нежно елегантната извивка. После я проследих с целувки. – Искам да викаш името ми, докато свършваш.

И тогава направих едно от най-трудните неща в живота си: откъснах се от нея.

Претърколих се бавно по гръб и кракът ми остана доволен от новата поза, а онази ми работа... повдигна завивката.

Роузи се обърна към мен и очите ѝ заобхождаха тялото ми. Облиза устни и аз въздъхнах шумно.

– *Ángel* – пророних. – Продължавай да ме гледаш така и да се

облизваш, но моля те, моля те не ме докосвай, защото...

Щях да си загубя разсъдъка. До последната капка. И изобщо нямаше да ми пука кой е в стаята. Щях да я накарам да крещи името ми.

- Ще бъда послушна - обеща тя.

И защо ли от това ми се прииска... да ѝ правя лоши неща?

Членът ми трепна.

Вземи се в ръце - наредих си. - Мисли си за нещо съвсем далечно от секса. Боклукчийски кофи например. Или... за онзи път, когато Тако го хвана разстройство.

- Лукас?

Обърнах се към нея. Устните ѝ бяха извити в усмивка и внезапно осъзнах колко е красива сутрин. На тази светлина. В моето легло.

- Да?

Тя пхна ръце под бузата си.

- Много ми се иска този апартамент да имаше повечко стени.

Засмях се.

- Аха. И аз не си падам по тези шикозни бруклински студиа, Ро.

Тя се изкиска.

- Но гледката ми допада - добавих, вперил поглед в очите ѝ. - Страшно ми допада.

Пак поруменя по онзи неин начин.

- Днес си пълен с комплименти, господин Макконъхи.

- Целта на живота ми е да те омайвам.

Спомних си снощната ни целувка. Нещо у мен се скърши надве в мига, в който устата ѝ срещна моята. Не живеех в заблуда; това помежду ни се зараждаше от доста време насам, но снощи на покрива го затвърдихме.

Трябваше да поговорим за това. Бях ѝ обещал искреност и не исках да си помисли, че не е означавало нищо за мен или че отбягвам въпроса. Но не биваше да претупвам нещата - държах да

съм справедлив с Роузи – а сега не беше моментът за сериозни разговори.

– Трябва да взема Тако от Лина и Арън.

Тя кимна.

– Аз пък трябва да събудя Оли и да тръгваме към татко. – Което потвърждаваше, че имаме по-спешни задачи. – Чака ме дълъг ден.

– Искаш ли да дойда с вас? – предложих.

– Много бих се радвала да те запозная с татко, но предпочитам да е при по-благоприятни обстоятелства. – Май ѝ хрумна нещо. – Какво ще кажеш да се обадим на Лина и да я помолим да ти доведе Тако? Днес по-добре почивай.

Кимнах и преглътнах тежко.

– Май си права.

– Винаги съм права. Е... ще ѝ се обадиш ли да дойде?

Завъртях очи.

Роузи се засмя и звукът беше магически.

– Не влизай в спор с мен, Лукас Мартин. Ще спечеля.

Този път аз се усмихнах.

– Не ме заплашвай с веселба, Розалин Греъм.

Тя отвори уста, но преди да ми отвърне, друг глас заговори в стаята.

– Роузи? – обади се Оли от дивана, прекъсвайки момента. – Будна ли си?

ГЛАВА 26

Лукас

Останах сам в апартамента и се оказа, че нямам какво да правя с времето си.

Роузи и Оли тръгнаха малко след като той се събуди и макар че не ми харесваше да се разделям с нея, разбихах защо ми каза, че е по-добре да не ги придружавам.

Роузи, брат ѝ и баща им имаха нужда да се видят насаме. Като семейство. А аз имах нужда да охладя страстите след онова, което бях на косъм да направя с нея сутринта.

Освен това разчихах, че Лина ще ми доведе Тако малко след като Роузи тръгна. Но Лина, разбира се, безсрамната крадла на кучета, заяви, че ще ми го докара по-късно днес, когато дойде да вземе багажа на Роузи. Защото Роузи напускаше студиото днес. Връщаше се в своя апартамент.

И аз щях да тръгна с нея. За жалост, не в смисъла, в който ми се искаше. Просто щях да ѝ помогна с пренасянето – въпреки че не знаех доколко ще съм ѝ полезен. Просто... исках да я изпратя до апартамента ѝ. Да проверя дали всичко е поправено качествено. Да се уверя с очите си, че ще е в безопасност там. Че ще е добре.

Лъжец – обвини ме един глас в главата ми. – Просто си търсиш оправдание да прекараш повече време с нея. Да я довлечеш обратно тук, с теб, ако нещо в апартамента ѝ е извън строя дори със сантиметър.

Да. Да. Защото, след като я целунах и спях до нея, вече не можех да пренебрегвам онази туптяща, пулсираща, вострастена част от мен, която искаше Роузи. Искаше я *силно*.

И сега... сега пак ми отесня панталонът. Както се случваше през целия ден, но по-лошо, защото сега не можех да спра да мисля как ще се изнесе оттук и повече няма да я виждам.

Въздъхнах насечено, погледнах часовника си и се успокоих, че поне имам малко време, преди Роузи да се върне от Филаделфия и Лина да дойде с Тако.

Душ. Студен. Трябваше да си върна самообладанието предварително.

Изтичах в банята и се съблякох. Погледнах се в огледалото и посочих отражението си с пръст.

- *Contrólate, Lucas* - заповядах му, все едно това щеше да помогне. - Овладей се. Държиш се като разгонен кретен, а не бива.

Но нуждата не напусна изражението ми и мъжеството ми не омекна.

Поклатих глава, пуснах душа - само студената вода - и скочих под струята, затваряйки очи.

Нямаше логика да изпитвам такива чувства към жена, която познавах от няколко седмици. Жена, на която бях обещал, че ще е в безопасност с мен. Която се беше превърнала в един от най-близките ми приятели. *Най-близкия ми приятел*.

Как се беше стигнало дотук?

Роузи ми въздействаше така, както никоя жена досега. Искях да направя толкова много неща за нея, стига да ми позволише. Да се грижа винаги да е добре. Повече от добре. Да е *щастлива*. Да изпълни мечтите си. Да е удовлетворена, обичана.

И, боже, колко исках да я чукам. Да боготворя тялото ѝ. Да ѝ доставям удоволствие. С ръцете си. С устата си. С члена си, ако някога имах този късмет. Искях да се отнасям с нея както

заслужаваше да се отнасят с нея – като с истински дар.

Нямаше как да отрека. Това кипеше под кожата ми. И настояваше да бъде изпълнено.

Спуснах ръце към хълбоците си и... Боже. От дълго време не бях освобождавал цялото това напрежение.

Съвместният ни живот имаше множество предимства, но и един голям недостатък: липсата на стаи. Стени. Уединение. Тази сутрин беше поредното доказателство.

Споменът как Роузи се търкаше в скута ми пробяга зад очите ми и подпали кожата ми, подкани ръцете ми да се спуснат по-надолу заедно с водата, стичаща се по извивките на тялото ми. Неспособен да се сдържам повече, най-сетне се отдадох на острата нужда, която от часове се мъчех да потисна, и обвих пръсти около члена си.

От устата ми се изтръгна стон.

Господи, страшно твърд бях. Направо се учудвах, че не съм изригнал, докато се притискаше в скута ми. Докато я държах приклепена под тялото си.

Плъзнах задъхано ръка от основата до върха. И краката ми едва не се подкосиха.

Опрях свободната си ръка в хладните, хлъзгави плочки на стената и продължих да движа юмрука си по твърдия ствол с бавни, стегнати движения. Стиснах клепачи от болка и облекчение. Изтезание и наслада.

Паметта ми извика в главата ми сцени от сутринта, когато Роузи търкаше дупе в мен. Представих си как я обръщам по корем, за да я накарам да крещи, както ѝ бях обещал. Юмрукът ми работеше в равномерен ритъм, докато си спомнях вкуса ѝ, чувството да усещам мекото ѝ тяло под моето, розовата ѝ кожа – и докато си представях как се извиват устните ѝ, когато най-сетне получиеше оргазма, за който и двамата жадувахме.

Me vuelve loco.

Подлудяваше ме. Дори мисълта за нея. И щях да ѝ го кажа. На драго сърце щях да гледам как се гърчи от възбуда, докато ѝ мъркам на любимия ѝ испански. А после...

- Лукас?

Гласът ѝ прониза мъглата, заусуква се около мен като пушек.

- Роузи? - отвърнах и името ѝ прозвуча обгърнато от желание и почуда.

Без да спра ръката си, защото не можех, просто не можех, се обърнах. Роузи стоеше пред отворената врата на банята с палто и ключове в ръката. Бузите ѝ се бяха оцветили в наситено розово, което исках да вкуся с език, и ме гледаше като омагьосана. Гледаше движенията на юрука ми по щръкналия ми член.

- Роузи, *mi ángel* - програчих, завъртайки тялото си към нея, защото вече се бях оставил на нейната милост. Дори не изпитах срам. - Това ми причиняваш.

Тя преглътна тежко и видях как цялото ѝ тяло реагира на гледката. На голотата ми, на това, което правех сред парата. Зеленото в очите ѝ се втечни. Руменината ѝ се разля по цялото лице. Устата ѝ оформи красиво „О“, за което вече си фантазирах. Представях си го до кожата ми, около най-твърдата част на тялото ми, върху устата ми.

Членът ми се втвърди още повече.

- Не мога да спра - казах с чакълест, отчаян глас, принуждавайки ръката си да забави темпото.

Роузи срещна погледа ми.

- Не спирай. - Замъглените ѝ очи потвърдиха, че изстъплението ми не я отвращава. Ни най-малко. Възбуждаше я, ласкаеше я. Събуждаше и нейната нужда. - Чух вик и помислих, че си паднал.

Засмях се горчиво и опрях чело в стъклената врата на душкабината.

- Да, боли ме, *ángel*. - Отблъснах се от стъклото, изправих гръб и я погледнах право в очите, за да ѝ предоставя зрелището, което явно искаше. - Толкова ме боли, че трябваше да се изчукам сам.

Тя пристъпи от крак на крак и погледна пак към юмука ми. Към члена ми. Затърках се по-бързо и по-бързо и вече се приближавах до кулминацията. Роузи плъзна очи по-надолу и забелязах шока и тревогата в тях, когато стигнаха до белега на коляното ми.

- Гледай по-нагоре, Роузи - наредих ѝ.

Всеки момент щях да се взривя като бомба и не исках да го изпуска.

Тя се подчини. И скоро едната ѝ ръка се озова на гърдите ѝ и се спусна бавно между тях.

- Харесва ли ти да ме гледаш, Роузи? - попитах, заплепен от блаженото ѝ изражение. - Харесва ли ти да ме виждаш така? И да знаеш, че ти си отговорна?

Тя кимна.

- Страшно много.

Мамка му.

- Роузи - процедих през зъби. - Роузи. Ако знаеш какви неща искам да ти кажа. Да ти *направя*.

Тя преглътна и двамата увиснахме във времето за един дълъг момент. После бавно, много бавно пусна ключовете на пода. Разтвори палтото си и разкри плисираната пола с копчета, която я видях да облича сутринта. После с едно изящно движение, сякаш не бързахме за никъде и дори не подозираше, че всеки момент ще изпадна в екстаз от лъст по нея, позволи на палтото да се свлече на пода.

- Вече няма нужда да се преструваме на срамежливи. Кажи ми всичко - настоя Роузи и ме погледна с нещо в очите, което ми подежда откачено. - Искam да чуя. Искam да ме гледаш, както аз гледам теб.

В гърдите ми затътна дрезгав стон, изкачи се по гърлото ми и изригна през устата ми.

- Искаш да ти кажа как да възбуждаш сама красивото си тяло?

Как аз бих го правил? Искаш да ми направиш представление и да ме побъркаш, както само ти си способна?

Тя кимна и спусна поглед към юмрука ми, после пак го вдигна към лицето ми.

Усетих, че оголих зъби. Звярът скъса оковите и избяга на свобода.

- Разкопчай ризата си - наредих ѝ и тя веднага дръпна силно деколтето. Толкова силно, че двете горни копчета се скъсаха и изтракаха на пода, разкривайки памучния сутиен. Изсумтях отчаяно. - Върни ръката върху гърдите си.

Тя го направи и пулсът ми обезумя, а членът ми запулсира в шепата ми.

Роузи изскимтя и обгърна едната си гърда с длан, без да отлепя поглед от мен.

- И теб те боли, Роузи. - Издишах през нос, оглеждайки ненаситно тялото ѝ, попивайки жадните ѝ движения, докато нещо ме тласкаше да изляза от кабината. - И теб те боли, а това е недопустимо.

Тя кимна и аз преглътнах. Искаше ми се моята ръка да беше върху гърдата ѝ. Моите пръсти. Езикът ми - върху розовия връх, който толкова копнеех да зърна.

Следващите ми думи прозвучаха от дълбоко.

- Смъкни сутиена. - Тембърът ми спадна още повече. - Искам да те видя, *preciosa*.

Когато видях голата ѝ гърда, докато стоеше задъхана, с наполовина разкопчана риза, можех да се свлека на колене, но вместо това нещо се прекърши у мен. Волята да стоя настрана. Да внимавам.

Стиснах зъби и отворих стъклената врата с една ръка, докато другата не спираше да се движи по члена ми. Роузи отново спусна поглед към него и простена.

- Направи същото със зърното си, Роузи. Първо с длан, после с

пръстите.

Тя изпълни нарежданията ми и простена отново, затваряйки очи за миг, а после пак ги впи в мен с глад, какъвто несъмнено обземаше и моето лице.

– Това не е достатъчно – изръмжах.

Пристъпих напред, готов да изляза от душ кабината и да я изчукам на пода като проклето животно, забравил всички причини да не го правя. Но Роузи ме изпревари. Изхлузи обувките си, бълвайки отчаяна нужда, дойде при мен и влезе под душа. Дрехите ѝ мигновено подгизнаха, а когато сложи длан на гърдите ми, зад очите ми избухна червена заря.

С едно ловко движения притиснах гърба ѝ към хлъзгавите плочки. В следващия миг Роузи вече разкопчаваше полата си, откъдето надникна бялата дантела на бикините ѝ.

От устните ми се разнесе гърлен звук и инстинктивно се тласнах към стиснатия си юмрук.

– Искаш да гледаш, Роузи? Тогава ме гледай отблизо – казах задъхано, движейки настървено юмрука си. – А щом искаш да те направлявам, пъхни пръсти в себе си, моля те. *Моля те*. Преди аз да съм пъхнал моите.

Тя вкара покорно ръка в бикините си. И стонът ѝ ме блъсна толкова близо до кулминацията, че усетих първите капки по главичката на члена си.

– Търкай клитора си, търкай го, както аз бих – заповядах ѝ с глас, който почти не разпознах. Ръцете ни се задвижиха в трескав тандем. – О, *preciosa*, точно така.

Шумното ни дишане заглуши съскането на водата и повече не можех да се сдържам. Доближих се до нея, вдигнах свободната си ръка и я хванах нежно за врата.

– Така добре ли е? – попитах, наблюдавайки внимателно лицето ѝ. – Кажи ми, ако не е.

Тя кимна отривисто, сякаш не беше способна на повече.

- Да. О, боже, да.

Движенията ни се ускоряваха, ставаха все по-напрегнати, а тазовете ни се люшкаха напред, все едно се чукахме един друг, а не с ръцете си.

- Лукас? - Дъхът ѝ пресекна. - Ще свърша, о, боже. Ще... *Лукас*.

Долепих бедрата си до нейните, затегнах леко хватката си около врата ѝ и зачаках.

- Свърши, Роузи - изръмжах, пуснах члена си и сложих ръка върху нейната. - Точно както си представям от Хелюин насам. Язди пръстите си и свърши за мен.

Тя избухна със силен стон, същия като от фантазиите ми, и пред очите ми клепачите ѝ се спуснаха и цялото ѝ тяло се затресе. А когато ръката ѝ се отпусна, понесена от вълната на удоволствието, аз поех ролята ѝ, докато оргазмът не отшумя.

Отпуснах чело върху нейното и изчаках да отвори очи, после продължих със себе си. Тя облиза открехнатите си устни, докато се тласках яростно в юмрука си, докато гръбнакът ми се стягаше и всичко у мен се навиваше като пружина, водейки ме до предела.

- Така ми действаш, Роузи.

Тя сложи ръце на раменете ми, спусна ги към гърдите ми, към корема ми, дращейки влудяващо с нокти.

Изсъсках през зъби и стиснах още по-отчаяно юмрука си, забравил всичко друго, освен болезнената нужда.

- Може ли да свърша върху теб, Роузи, *ángel*, моля те?

- Да - пророни тя. - Да.

Вдигна ризата си и останалите копчета се отвориха наведнъж, а аз спуснах юмрука по члена си един последен път, преди да изригна. Със зверски стон свърших върху гладката ѝ кожа, изстисквайки с ръка и последната капка. И ми се прииска да беше вътре в нея. Да беше продължило часове, дни.

- Роузи - прошепнах и опрях ръка в стената зад нея, докато членът ми пулсираше от освободеното напрежение и гледах как

струята вода отмива горещата ми течност от корема ѝ. – *Estoy a tus pies. A tus pies, preciosa.*³⁰

Останахме дълго под душа с долепени чела и дишащи тежко, а накрая спрях водата и вдигнах Роузи безмълвно на ръце. Кракът ми възропта и тя забеляза, настоя да я оставя, но аз отказах. Мисълта, че ми остава толкова малко време с нея, ме правеше безразсъден. И сигурно затова вместо да се отделя от нея, за да обсъдим трезво случилото се, я оставих на пода и съблякох мокрите ѝ дрехи. Целунах отново устните ѝ. Помогнах ѝ да се преоблече. А после ѝ позволих тя да ми помогне.

Защото времето вече работеше срещу мен. Всичко работеше срещу мен. Вероятно през целия ми живот дотук.

В краката ти съм. В краката ти съм, прекрасна. (исп.) – Бел. ред.

ГЛАВА 27

Роузи

– Само докоснах бордюра. Говориш все едно съм прегазила... катерица или нещо такова.

Засмях се.

– Катерица? Сериозно? – удиви се Лукас.

Лина му стрелна предупредителен поглед.

– Случва се. – Надникна към Тако и понижи глас: – Не исках да използвам к-у-т-р-е за пример, ясно?

Тако изскимтя до мен, а мъжът, когото зяпах скандално много, докато пътувахме към апартамента ми, измърмори:

– Все тая. Няма да те прикривам пред Арън. Харесвам го, а така със сигурност бих нарушил някоя точка от мъжкия приятелски кодекс.

– О – обадох се аз. – И аз няма да те прикривам, съжалявам.

Лина завъртя очи.

– Арън знаеше какво означава да ми заеме колата си. Той ми каза да не се плаша от нюйоркския трафик, *тарикати* такива.

Лукас докосна кръста ми с ръка и дори този кратък допир обля кожата ми с тръпки.

– Е, да – провлачи той и понечи да вземе чантата от рамото ми. – Нюйоркският трафик трябва да се плаши. – Погледна ме и добави: – От нея.

Засмях се и поклатих глава. Тези двамата бяха пълни

карикатури. Освен това нямаше начин да му дам чантата си.

Лукас присви очи.

- Много забавно - обади се Лина, заровила глава в багажника. - Някой е изял цял клоун днес.

Лукас се направи, че не я е чул и посегна към куфара в краката ми.

Аз също не отвърнах на коментара ѝ, главно защото не бях напълно сигурна какво означава. Пък и бях твърде заета да гледам предупредително Лукас.

- Не бива да вдигаш тежко - напомних му тихо.

Той като че ли се канеше да оспори, но накрая склони.

- Права си.

- Казах ти, че винаги съм права - подхвърлих с лека усмивка. И издърпах дръжката на куфара от ръката му. - Дай на мен.

- Не - отсече той и вдигна куфара. - Права си, но това не означава, че ще ти позволя да мъкнеш тежкия куфар по стълбите. - Той сви рамене и аз го изгледах заплашително. - Няма да ме спреш със зъл фасон, Роузи. - Доближи се до мен и додаде тихо: - Само ще ме възбудиш.

Разтворих устни и...

Не бях очаквала да каже такова нещо, но ми хареса. Много. *Твърде много.*

Исках да ме докосва както по-рано днес, но този път исках и повече от това. Този път го исках целия.

Погледът му се премрежи.

- *Preciosa*, не ме гледай така. Само влошаваш нещата.

Лина се прокашля шумно и когато надникнах към нея, очите ѝ се бяха превърнали в тънки цепки.

- Какво си шушукате там?

- Просто споделях на Роузи колко се радвам, че сме живи - ловко спаси положението Лукас, макар че лицето му разказваше съвсем различна история. Накрая се обърна към братовчедка си. -

Големи сме късметлии, нали, госпожице Бързи и яростни?

- Ха - отвърна бързо Лина. - Много смешно.

Обърнах се с въздишка към най-добрата си приятелка.

- Ето. - Сложих ключа в дланта ѝ. - Качвай се първа. Ние ще донесем останалото.

За мое огромно изумление Лина не възрази. Просто извика Тако и тръгна към стълбището.

Взех най-леката торба, която намерих - с възглавница вътре - и я сложих на рамото на Лукас. После взех куфара, който си мислеше, че ще носи.

- Готово - потупах го по гърдите. - Качвай се и ти, Мартин номер две.

Той ме хвана за китката и жестът разбуди мощно, първично чувство в тялото ми. Погледнах го и тежката похот се поразсея, когато видях сладката му нацупена физиономия.

Подсмихнах се.

- Не се мръщи - казах му с възможно най-ведрия си тон. - Не може винаги ти да печелиш. А сега по стълбите.

Той изпуктя.

- Направо сияя от щастие. - Сведе поглед към пръстите си около китката ми и премести ръката ми върху сърцето си. - Просто... искам да помогна.

Не само искаше; нуждаеше се. И го разбирах.

Затова разперих пръсти върху пуловера му, за да усети по-добре допира ми през слоевете дрехи, разделящи ръката ми от кожата му. А когато чувството погълна и него, колкото бе погълнало мен, казах:

- С мен си. Само това ми е нужно от теб.

Взирах се право в лицето му и нямаше как да пропусна промяната в изражението му.

Навярно искаше да обсъдим случката от по-рано и от снощи, защото още не бяхме, а наистина, наистина трябваше. Но и сега

моментът не беше подходящ, затова просто се прокашлях и казах:

- Да вървим. Лина сигурно се пита защо се бавим.

Той кимна и тръгна нагоре по стълбите.

След малко повече от два часа всичкият ми багаж вече беше в апартамента и голямата неразбория, оставена от ремонтната бригада, беше почистена.

- Грохнах - изпръхтя Лина от единия край на дивана. - Това се равнява на три месеца фитнес.

Засмях се, а Лукас изсумтя учудено.

- Мисля, че няколкото десетминутни почивки, в които се тъпка с чипс, обезсмислят цялата ти тренировка, *prima*.

- Ама че си мрънкало. - Тя вдигна ръце. - Днес си в отвратително настроение, Лукас. А си мислех, че не можеш да си кисел. - Лина имаше право. Лукас не беше себе си през последните часове. Постоянно въздишаше и пъшкаше и почти не се усмихваше. - Подремни, когато се прибереш. Държиш се като недоспало бебе.

- Снощи се наспах добре - отвърна той и ме намери с поглед в другия край на всекидневната. - Всъщност изобщо не ми е до спане.

Пулсът ми се ускори, защото видях какво проблесна в кафявите му очи. Усетих го по кожата си.

Лина се прокашля.

Откъснах поглед от Лукас и плеснах с ръце.

- Така. Много ви благодаря за помощта. - Изправих се и Тако побутна крака ми. Клекнах и го целунах. - А на теб ти благодаря, че си най-хубавият от всички.

Лукас изсумтя и Тако веднага отиде при него. Лукас се отпусна леко.

Плъзнах поглед към канапето, където седеше Лина, и осъзнах, че няма защо да стоят повече. Лукас нямаше причина да остане тук. Щеше да се върне в студиото на Лина. А скоро и в Испания.

Ненадейна паника притисна дробовете ми.

И казах първото, което ми хрумна:

- Искате ли да хапнем нещо? Хладилникът е празен, но мога да поръчам пица. - Обърнах се към най-добрата си приятелка, защото, ако погледнех Лукас, можеше да направя някоя глупост. Например да скоча в скута му и да му се примоля да не тръгва. - Поне така мога да ви се отблагодаря.

Лина въздъхна и стисна ръце под брадичката си.

- Обещах на Арън да го взема от InTech, когато приключим тук. - Тя стана от канапето. - А се възползвам от всеки шанс да го измъкна оттам по-рано. Защото някой ден ще трябва да му изтръгна задника от оня офис стол, преди да се е сраснал с лаптопа си.

Кимнах, обмисляйки дали да не кажа на Лукас, че може да остане, ако иска. Че ще ми е приятно.

Но тогава Лина каза:

- Така че трябва да тръгваме. Ще оставя Лукас по пътя за Манхатън.

- Разбира се - съгласих се, защото нямах избор.

Дори не знаех дали Лукас би искал да остане при мен, а той мълчеше.

Взех телефона си от масичката за кафе и проверих колко е часът.

- Добре, ясно. Тогава тръгвайте, защото...

- Гладен съм - подхвърли небрежно Лукас. - Бих похапнал пица.

Толкова рязко завъртях глава към него, че почти ми се зави свят.

Той посрещна решително погледа ми.

- Може пътъм да се обадиш на Алесандро - предложи Лина, докато вземаше палтото и чантата си. - Поръчката ти ще е готова, докато стигнем.

Без да откъсне очи от моите, Лукас заяви:

– Гладен съм сега.

Горкото ми сърце така затупка от надежда, че сякаш се качи в гърлото ми.

Чух въздишката на Лина.

– Няма да ядеш в колата на Арън. Ще те убие, а колкото и да си вкиснат днес, си оставащ любимият ми братовчед.

Лукас вдиша бавно, сякаш свикваше силите си. И за първи път го чух да повиши тон.

– Винаги ли си толкова заблудена, Лина?

За малко да ахна.

– *Лукас.*

– Ето, виждаш ли? – пак присви очи срещу братовчед си Лина. – Днес си в ужасно настроение.

Лукас затвори очи и каза:

– Извинявай. Извинявай. Аз... *Soy un gilipollas.*

– Аха, такъв си глупак. Но приемам извинението. – Лина спря пред него. – И за твоє сведение не съм сляпа. Видях как куцукаш из апартамента и как Роузи те проверява през пет минути. – Ококорих очи. – Освен това усещам тая безумна сексуална енергия помежду ви. Така че, ако не искаш още сега да си поприказваме едно хубаво за всичките тези неща, идваш с мен в колата. И ако спреш да бъдеш такъв кретен, може и да ти спестя кръстосания разпит за причината Арън да се умълчава, когато стане дума за теб. Повярвай ми, сърби ме езикът, защото съпругът ми за първи път пази тайна от мен, и колкото и да е сладко, че те прикрива от някаква мъжка солидарност, ми е тъжно, че само мен държите в неведение.

Лукас стана и прегърна Лина.

– *Soy un idiota*^{*31} – призна си. – Извинявай. Права си. Май наистина трябва да поспя.

Гърдите ми се свиха от думите на Лина. Изобщо не беше приятелско от моя страна, че криех такива неща от нея.

- Вървете - подканих ги тихо, стремейки се да не допускам тежките мисли в гласа си. - Аз май ще пропусна пицата и ще си лягам. Едва стоя на краката си.

Двамата Мартин се пуснаха и в следващия миг се озовах в прегръдката на най-добрата ми приятелка.

- Не ти се сърдя - прошепна ми тя. - Ще ми разкажеш всичко, сигурна съм. И ще съм до теб, когато си готова, ясно?

Сподавен звук излезе от гърлото ми.

- Ясно.

Боже, наистина беше прекрасна.

След като ме пусна, Лукас се озова пред мен, сякаш бе чакал на опашка за прегръдка. И аз... Нямах търпение да се хвърля в обятията му. В топлината, аромата и силата му. Той ме обви с ръце и ме целуна леко отстрани, близо до ухото. После прошепна:

- *Buenas noches, preciosa.*³²

Тако побутна с муцуна краката ми и изскимтя.

Но не казах нито дума на никого от тримата. Така беше по-добре. Защото сигурно щях да изтърся някоя глупост. Например: „Останете“.

Завинаги.

Затова просто изпратих Лукас, Лина и Тако с поглед и след броени минути вече бях сама. Отново. Както бях преди Лукас да се промъкне в живота ми и да стане... незаменим.

- Добре - рекох на празния апартамент. - Сама съм. И няма нищо лошо в това. Всичко е наред.

Само дето не беше. Никак даже.

Защото той вече ми липсваше, а си беше лудост. Същински... абсурд. Безобразие. Но ето че нещо думкащо и дишащо у мен настояваше да излети навън.

И най-ненадейно в главата ми светна крушка. Крушка, свързана с органа в средата на гърдите ми. Грабнах чантата на лаптопа, извадих го и се тръснах на дивана. Отворих черновата и направих

единственото нещо, което ми се получаваше в тежки моменти. Започнах да пиша за всичко, с което не знаех как... да се преборя. Как да си обясня. Всеки страх в главата ми, всяка бурна емоция в сърцето ми, всеки ужасяващ въпрос, всеки задушаваш факт. Всяка надежда. И просто продължих да пиша. Излях всичко в романа си, за да го разнищя по единствения известен ми начин. На хартия.

Часове по-късно вече лежах в леглото си. Будна.

Някак бях успяла да работя чак до полунощ и си мислех, че уморителният ден и продуктивното творчество веднага ще ме пратят в страната на сънищата. Но нямах този късмет.

Вместо това се взирах в тъмния таван на спалнята. Надничах към телефона. С надеждата да светне от съобщение или обаждане. Или да събера смелост аз да го потърся.

Но екранът си оставаше черен. И проклетата машинка мълчеше.

А аз не смеех да направя нищо по въпроса и това ме подлудяваше.

Стиснах очи и простенах.

Съществуваха толкова много неписани правила за поведението на жените спрямо мъжете, от които се интересуват. Мъжете, които са целували и искат да целуват отново и отново, и отново. Но този мъж беше Лукас. Тази жена бях аз. Имах чувството, че тези правила не важат за нас.

Бях го видяла гол, зашеметяващо внушителен под водната струя с члена си в ръка. С болезнена нужда от мен. Уязвим. Стоманен.

А преди го бях целувала под дъжда, без да ме е грижа за нищо, освен устните му, обгърнали моите.

Бях танцувала с него на *нашия* саундтрак, въртяла се бях в ръцете му, къпейки се в смеха му.

Бях го утешила, когато сънуваше кошмар, и толкова ми се бе искало да отнема страха му.

Бях му позволила да държи ръката ми, когато и аз имах нужда от утеха. И бях допуснала нещо, започнало като експеримент, да прерасне в нещо истинско.

Правилата не важаха за нас.

Аз бях възрастна жена. Не ми трябваше причина да изпратя съобщение. На приятел. На един от най-добрите си приятели. На мъжа, който не излизаше от мислите ми.

Посегнах към телефона.

– Майната му...

И в същия този момент екранът светна.

Сърцето ми скочи в гърлото и така се хвърлих към апарата, че някак оплетох краката си в завивките и успях да се преметна на пода.

– Ох! По дяволите.

Протегнах ръка от килима и взех телефона си от нощното шкафче, без да се изправя. Беше съобщение.

Лукас: Поставям си диагноза тревожност от раздяла.

Устните ми се разтегнаха в най-широката, най-нелепата усмивка на света и пръстите ми веднага се впуснаха да пишат отговор.

Роузи: Не страдаха ли само домашните любимци от това?

Лукас: Не спиш.

Лукас: Аз ли те събудих?

Роузи: Не. Будна бях. Писах с часове.

Лукас: Радвам се. Колко думи?

Роузи: Много 😊

Лукас: Браво на момичето ми.

Лукас: Сигурно си уморена. Ще те оставя да се наспиш.

Тупкането в гръдния ми кош се изкачи до слепоочията ми и си измислих оправдание да задържа Лукас още малко.

Роузи: Не се безпокой. Мозъкът ми още е в работен режим и не мога да заспя.

Роузи: Искаш ли... да ми правиш компания?

Роузи: Докато заспя.

Лукас: 😊 Сигурна ли си?

Роузи: Аха.

Лукас: Е, за твой късмет аз съм най-страхотната компания на света.

Лукас: През повечето време.

Роузи: Знам.

Роузи: През цялото време. Дори когато си кисел.

На екрана ми се появи снимка. Нацупено селфи.

Лукас: Това кисело ли е?

Лукас: И така съм си хубав. Даже секси.

Вярно беше. Всякак беше хубав.

Получих ново съобщение.

Лукас: А ти ще ме забавляваш ли?

Лукас: Изпрати ми снимка.

Лукас: Страх ме е да не забравя лицето ти.

Роузи: Ти... флиртуваш ли, Лукас Мартин?

Лукас: Получава ли се?

Изкисках се смутено, щракнах си едно селфи и му го пратих.

Лукас: *Това... подът ли е? Защо лежиш до леглото?*

Опа. Замъгленият ми от Лукас мозък не беше предвидил това.

На екрана изскочи нова снимка. Тази беше направена от по-далеч, сякаш беше протегнал ръка, за да видя, че е в леглото. Върху завивките. Гол до кръста. Чудно хубавите му гърди влизаха в кадър и татуировката му надничаше от ъгълчето на екрана.

Лукас: Ето така се използват леглата, Ро.
Ляга се върху тях.

Роузи: Благодаря за урока, професоре.

Лукас: Какво да кажа? Имам дълбоки академични познания относно различните приложения на леглата.

Роузи: Така ли?

Така ли?

Стига де, Роузи. Така ли?

Можех да измисля нещо къде-къде по-добро. По-палаво. Но не можех да мисля... трезво.

Лукас: Не се прави на изненадана.

Замислих се как да отговоря. Но той ме изпревари.

Лукас: Да не си забравила какво стана тази сутрин? Защото аз не съм.

Лукас: Само за това мисля.

Лукас: Е, не само. Мисля си и за онова под душа. Как хубаво свърши.

Загледах последната дума на екрана и познатата топлина пак се стече между краката ми. Просто не знаех как да откликна на това.

Започнах да мисля трескаво за подходящ отговор – поне нещо, каквото и да било. Това беше просто секс чат. А аз бях авторка на любовни романи, написала доста секс сцени. Умеех да пиша възбуждащо. Провокативно. Със секс чата беше същото.

Само дето не ми хрумваше нищо. Нищичко. Само спомени за сутринта в леглото. За душа и как Лукас, чисто гол, свършва върху корема ми. Което беше най-възбуждащото, най-еротично сексуално изживяване в живота ми и...

Явно доста време мислих, защото Лукас пак ми писа.

Лукас: Роузи?

Роузи: Тук съм.

Лукас: Извинявай. Голям съм кретен. Кълна се, че нямах за цел да правим телефонен секс.

Роузи: Така ли?

Лукас: Да.

Малко се разочаровах. С удоволствие щях да участвам в такова начинание; просто ми трябваше... малко време.

Лукас: Писах ти, защото ми липсваш страшно много. В апартамента е толкова тихо. Празно. Дори с Тако. Нищо не е както трябва. Искам те обратно.

Гърдите ми се изпълниха до болка.

Искам те обратно.

И аз се чувствах точно така в моя апартамент. Това ме беше съкрушило. Дали наистина се чувствахме по един и същ начин?

Роузи: И ти ми липсваш.

А после, понеже очевидно нямах инстинкт за самосъхранение, що се отнасяше до този мъж, му изпратих думите, които исках да прочете. Истината, която исках да види, която исках да му изкрещя с пълно гърло.

Роузи: И аз те искам обратно, Лукас. Искам те при мен. В леглото ми.

Лукас: ...

Лукас: По-добре да не ми го беше казвала.

Роузи: Защо?

Трите точки танцуваха по екрана ми няколко секунди, после изчезнаха.

Зачаках неподвижно. И чаках цяла минута.

Две. Три, пет, десет, петнайсет.

Трийсет минути.

Лукас не отговаряше.

Може би... беше заспал.

Или пък беше огладнял и хапваше нещо. Знаех, че никога не хапва нещо просто като зърнена закуска с мляко дори в един през нощта.

Дали пък...

– Божичко – казах в празната стая. – Чуй се само, Роузи.

Изругах, осъзнавайки, че не само си мисля глупости, но и снова нервно пред леглото, почти да си докарам главоболие.

Интеркомът озвучи апартамента и така ме стресна, че подскочих и изтървах телефона на пода. Екранът светна в краката

ми.

Лукас: Аз съм.

Оставих телефона на пода, защото вече ме интересуваеше единствено вратата.

Той беше... тук.

Изтичах до входа, натиснах копчето на интеркома и отворих широко вратата. Вече се задъхвах, но не от тичането.

След броени секунди в коридора изникна най-красивото лице, което някога бях виждала. И мъжът, който някак се бе превърнал в най-любимия ми човек в Ню Йорк – в цялата страна, в целия свят – тръгна към мен.

– Ето затова – каза той с лукаската си усмивка. Лъчезарната му, щастлива усмивка, способна да вдигне цяло ято птици в корема ми. Да подпали кожата ми и да разбуди всичките ми нервни окончания наведнъж. – За да не хукна неканен към теб и да се появя в апартамента ти след полунощ. Ето затова беше по-добре да не ми казваш, че ти липсвам.

Сърцето ми запя.

– Каза, че ти липсвам – повтори той, сякаш още не можеше да осъзнае думите.

Без дори да се замисля, без да разбере как, се хвърлих на врата му. Щях да се покатеря по него като по дърво, но знаех, че кракът му няма да го понесе. Прилепих се възможно най-плътно до него. Вдишах дълбоко, приветствайки аромата му, силните мускули под няколкото пласта дрехи, които носеше заради хладното нюйоркско време. Приветствайки *него*.

– И това е най-хубавото нещо, което някога съм казвала – посипаха се думите ми по гърдите му. После казах и нещо, което вероятно не биваше, но просто не можех да се сдържа повече. – Ще го кажа отново, ако така ще останеш. Ще го кажа сто милиона

пъти.

Ръцете му се затегнаха около мен и дългата му въздишка стопли кожата на врата ми.

И понеже ме беше отворил широко, душата ми продължи да се излива навън:

– Липсваш ми откакто напусна дома ми преди часове. И ми липсваше дълго преди това, Лукас.

Гърдите му протътнаха от дълбоко ръмжене, което ме разтреса от нетърпение, нужда – каквото и да беше това, което се зараждаше помежду ни.

Той спусна ръце към кръста ми, вкара ме вътре, затвори вратата зад нас и притисна гърба ми към нея.

Лукас опря ръце от двете страни на главата ми, приклещвайки ме до дървената повърхност.

– Отново – нареди, впери очи в моите. – На никого никога не съм липсвал толкова, никой не се е нуждаел толкова от мен. Кажи го отново.

Устата ми пресъхна заради изражението му. Заради притъмнелия му поглед и стиснатата му челюст.

– Липсваше ми, Лукас. Толкова много. Моля те, остани с мен. Остани тази нощ.

Остани тази нощ и всяка друга нощ след това.

Той обгърна лицето ми с дясната си ръка и плъзна показалец от бузата до долната устна, проследявайки контура ѝ.

– Ако остана... – Затвори очи и въздъхна разтреперано. – Вече си рухвала пред мен, Роузи. А тогава дори не съм имал шанс да те докосна истински. Ако остана, това ще се промени. Ако остана, ще те изчукам.

Изтръпнах от желание да изпълни закана си.

– Добре.

– Трябва да знаеш нещо – предупреди ме с твърд поглед. – Заминавам след седмица. Сериозен бях, когато ти казах, че не

мога да... Животът ми е в пълен хаос, Роузи. Нямам какво да ти предложа. Но... по отношение на теб съм егоист. Ще ти дам устата си, ако я искаш. Допира си, тялото си. Не е много, със сигурност е по-малко, отколкото заслужаваш, но ако ги искаш, ако искаш мен...

Целунах го.

За да спра думите.

Не ми трябваха. В момента ми трябваше само той.

И щях да му го кажа, ако не бе отвърнал на целувката ми със същата страст като моята.

Затова продължих да го целувам. Целувах го, както си мечтаех от толкова дълго, забравяйки за всичко, което ме бе възпирало досега. Скоро си заминаваше и може би само това щях да получа от него до края на живота си, затова нямах намерение да го пропуска.

Придърпах го към себе си с отчаяние, каквото никога не бях изпитвала, копнеейки за близостта му, докато превземаше устата ми. Той провря ръка зад кръста ми и бутна таза ми към своя, а раменете ми останаха долепени до вратата. Простенах от внезапното съприкосновение и Лукас се възползва да разтвори устните ми и да погали с език моя.

Главата ми се въртеше от всички бурни усещания на тялото ми и аз се олюлях. Дръпнах палтото му, за да се отърва от излишната бариера помежду ни, но той не позволи.

Тихичък звук на негодувание се издигна до устните ми, а когато Лукас спусна бавно уста по шията ми, драсвайки със зъби пламналата ми кожа, звукът прерасна в пълнокръвен стон.

Лукас вдигна глава към чувствителната плът на ухото ми и прошепна:

– Този звук.

– Кой? – попитах задъхано.

Той подръпна със зъби долната част на ухото ми.

Тялото ми откликна мигновено и нов стон изскочи от гърлото ми.

- Този - прошепна той. - Готов съм да правя безумни неща за този звук, Роузи.

- Какви неща? - пророних, макар че ми се искаше да кажа: „Моля те. Всички неща. Сега“.

Лукас притисна таза си към мен и ме прониза толкова силна нужда, че останах без дъх. *Твърд*. Беше толкова твърд и голям.

- Например да те изчукам до вратата още сега.

Щях да му изкрещя да действа незабавно.

Но преди да оформя думите, устата му се устреми към моята, оставяйки следа от разливащи се тръпки надолу по ръцете ми. Устните му спряха над моите. Без да ги докосват.

Без да ги целунат.

Защо не ме целуваше?

Носът му се плъзна по моя.

- Следобед бях на косъм да те изчукам - призна си гърлено. - Да те оправя на пода в банята.

Изскимтах и пак задърпах дрехите му, но той не помръдна от мястото си.

Просто гризна долната ми устна със зъби и попита:

- Искаш ли да чуеш какви други безумия ми иде да ти направя сега?

- Да.

- Умирам си да сваля тези късички панталонки, с които ме подлудяваш - каза съвсем тихо до устата ми. - И гащичките под тях. - Докосна с устни челюстта ми. - И да проникна толкова надълбоко в теб, че да не усещаш нищо друго на света, освен мен.

Притворих клепачи.

- Направи го - подканих умолително, чувайки отявлената нужда в собствения си глас. - Всичкото. Моля те.

- Не. - Пак гризна със зъби извивката на ухото ми и пръстите на

краката ми се свиха. – Не сега. – Думите му бяха същинско мъчение; отнемаха ми надеждата да преживея обещаното на момента. Да го имам веднага. – Знаеш ли какво ще ти направя вместо това?

Отворих очи тъкмо навреме, за да видя как устните му се разтягат в бавна усмивка. Нова усмивка. Не онази, щастлива и лъчезарна; тази беше мрачна. Знойна. Предупреждение и обещание. Усмивка, която исках да задържи дълго на лицето си.

– Тази вечер – продължи и още преди да чуя следващите му думи, осъзнах, че вече няма връщане назад; че след тази вечер нямаше да съм същата, защото щях да го получа, щях да го имам целия. – Тази вечер ще те заведе в леглото. Ще те изчукам дълбоко и бавно. И няма да се задоволя с това сладко скимтене. Тази вечер ще те накарам да крещиш името ми, Роузи.

Ако в някой от предишните случаи си бях мислила, че е загубвал контрол, жестоко се бях лъгала.

Защото в мига, в който тези думи излязоха от устата му, Лукас освирепя.

Вдигна ме отново и преди да възразя, преди дори да разбере какво прави, праметна краката ми през хълбоците си и ме понесе към спалнята.

Сърцето ми трепна. Онази нужда отново се разбуди. В следващия миг се озовах по гръб върху завивките.

Той наклони бавно глава и прокара бавно поглед по тялото ми. Господи, никога преди не ме бяха гледали така. Сякаш се гласеше да ме изяде жива.

Загледах с разтворени устни как най-сетне съблича палтото си. После хвана долния край на суитшърта си и го изхлузи през глава с едно плавно движение.

Отдолу нямаше друго.

По гърлото ми се покатери звук на копнеж, защото макар да го бях виждала гол, макар да бях виждала двете бразди в долната

част на корема му и стегнатите му атлетични мускули, никога не го бях виждала така. Дори под душа днес. Не и с този тъмен блясък в очите и мистериозната извивка на устните му.

- Не носиш ли тениска? - чух се да питам.

Той се засмя тихо, загадъчно.

- Изхвърчах набързо от апартамента. Още не знам как успях да пратя съобщение на Арън да вземе Тако. Сигурно в момента ме мрази, но изобщо не ми пука.

Гърлото ми пресъхна, а Лукас пристъпи към леглото със сериозно изражение.

Спря до ръба и заповяда:

- Ела тук.

Без да губя и секунда, се подпрях на колене и пропълзях до него.

Лукас ме наблюдаваше и нещо в лицето му се прекърши, омекна. Докосна едната ми буза с кокалчетата на пръстите си и каза:

- Тази руменина по кожата ти... *Eres preciosa*. - Приблужи се до мен, навел глава, за да ме гледа в очите. - Нямам търпение да проверя докъде стига.

Надигнах се и вдигнах ръце, давайки му пълно разрешение.

Лукас прие непоколебимо поканата и съблече тениската ми.

От устните му се изтръгна пресеклива въздишка и очите му започнаха да блуждаят по тялото ми. По голите ми гърди.

- *Me robas el sentido* - пророни. - Оставяш ме без дъх.

Пресегнах се нагоре, опрях нежно длани на гърдите му и ги плъзнах надолу, запаметявайки картата на топлата, стегната кожа с пръстите си. Сантиметър по сантиметър. А когато ръцете ми достигнаха колана на дънките му, севедох напред и докоснах с устни гърдите му в средата. После и кожата точно над сърцето му. Продължих с ребрата му, а като стигнах до татуировката, целунах с отворена уста гребена на вълната, проследявайки с език

красивите ѝ извивки.

Коремът му се напрегна и усетих трепета му под езика си.

Вдигнах поглед към него и признанието се изля от устните ми.

- Искан ми се да го направя още откакто я видях за първи път.

Той простена, вдигна ме и обгърна устата ми със своята.

Когато след малко прекъсна целувката, прогراчи:

- Фантазирала си си за това? С мен?

Кимнах.

- Всеки ден. Всяка нощ, преди да заспя. Всеки път, когато затворя очи.

Той издиша шумно.

- Какво друго си си представяла, че ми правиш?

Прокарах ръце по колана на дънките му, проследих с палци диагоналните вдлъбнатини на корема му и накрая върнах пръсти на копчето. Лукас изсъска през зъби.

- Днес, когато те хванах под душа - отвърнах и започнах бавно да откопчавам панталона му, усещайки силната топлина, която излъчваше, - ми се прииска моята ръка да беше там. Или устата ми.

Тазът му се люшна напред и знаех, че е рефлекс.

Вдигнах очи към него и добавих:

- Прииска ми се да свършиш в мен.

Започнах да свалям ципа и Лукас обгърна лицето ми с ръце, оплитайки пръсти в косата ми.

Хванах члена му през обтегнатата материя на черните му боксерки и той издиша рязко през зъби.

- Хареса ти да ме гледаш как се задоволявам - каза, движейки се в ръката ми. - Но ти се е искало ти да го правиш.

Кимнах.

Пръстите му се вкопчиха малко по-силно в косата ми.

- Извади го и ми покажи как.

Свалих боксерките му и се облизах, когато членът му щръкна

свободен. Без да се замисля, обвих пръсти около ствола му и ги заплъзвах бавно нагоре-надолу, копнееща да му доставя удоволствие. Да го накарам да се почувства добре. Повече от добре.

Гърдите му протътнаха и той изви гръб.

- Пак - нареди ми. - По-силно, *preciosa*. Не бъди срамежлива.

Подчиних се и видях как се издува в ръката ми.

Той простена отново, този път по-силно и кратко, после изтръгна ръце от косата ми, хвана ме за раменете и ме побутна да легна в средата на леглото.

- Стига игрички - заяви, опря лакти от двете страни на главата ми и ме целуна силно по устните.

После спусна уста надолу по тялото ми и дръпна със зъби панталонките ми. С едно рязко движение ме остави само по бикини и повеси глава точно над мястото, където се съединяваха бедрата ми. Проследи с уста шева на бельото ми, а когато усетих зъбите му по фината материя, извих гръб от блаженство. Започнах да мятam бясно глава.

- Лукас - прошепнах и едва не свърших на мига.

Той погали с език клитора ми през тънкия плат, после отмести бикините ми, разкривайки влажната ми плът, и нахлу в нея.

- О, боже - простенах. Лукас не спря, а аз можех единствено да повторя думите си. - О, боже.

Усетих как изхъмка.

- Не бог - поправи ме и пак проследи отвора ми с език. - Лукас.

Изскимтях, а той разтвори коленете ми и спусна длани по вътрешността на бедрата ми, за да ги задържи отворени, когато отново потопи език в мен.

- Кажи го.

Нададох дълбок стон и повдигнах таза си.

- Казах ти, че искам да чувам името си силно и ясно - повтори, докато проникваше в мен с езика си отново и отново, и отново. -

Кажи го.

Едната му ръка изчезна от бедрото ми и след секунда палецът му затърка клитора ми в бавни кръгове, докарвайки тялото ми до пълна лудост.

– Лукас – извиках пресекливо.

Тогава езикът му направи нещо, каквото никога не ми бяха правили, и ръцете ми отхвъркнаха назад, вкопчвайки се в първото нещо, което намериха – възглавницата. Бедрата ми се повдигнаха към устата му в призив да нахлуе още по-дълбоко, и когато Лукас ми се подчини, отворих уста, готова да изкрещя. И изкрещях името му, както той ми беше обещал.

Спазмите на оргазма ми отшумяха лека-полека, тялото ми се отпусна и Лукас се надигна на колене. Хвана члена си, загледан в мен.

– Мога да свърша веднага, само от вкуса ти и като те гледам така.

Преди да проумея колко бързо ме съживиха думите му, той слезе от леглото и събу боксерките и дънките си.

Като се настани между краката ми отново, опря члена си в мен и допирът му, голотата му, мисълта, че беше тук, с мен, ме оставиха без дъх.

– Вкарай го – казах толкова задъхано, че едва разбрах собствените си думи. – Пия противозачатъчни. На последните ми изследвания бях здрава, а от дълго време не съм била с никого. Каза, че и ти не си бил.

Лукас потрепери и докато ме гледаше в очите, допря твърдата си главичка до входа ми и я прокара нагоре по продължението му.

– И аз съм чист. Никога не съм се чукал без презерватив, Роузи.

За миг като че ли се загуби в мисли, после ме погледна с нещо ново в очите, в лицето. Нещо, което едновременно ми харесваше и ме плашеше.

Затова казах:

– Знам какво правя. Знам какво ще получа. Искам всичко, което виждам пред себе си. – Той стисна челюст, а аз го погледнах право в очите и казах: – Искам те в мен, Лукас. Ще взема всичко, което си готов да ми дадеш.

Лукас изръмжа и без да откъсне очи от моите, проникна в мен с един силен, непоколебим тласък.

Затворих очи и по цялото ми тяло захвърчаха стрели на наслада, запронизаха гръбнака ми.

– Не – заповяда ми той. – Погледни ме, Роузи.

И понеже му бях напълно подвластна, отворих очи. Погледнах го в лицето тъкмо когато ме сграбчи за бедрата и се тласна още по-дълбоко в мен.

– Какво е чувството? Какво е чувството да съм в теб?

– Хубаво – отвърнах, движейки се под него. – Толкова хубаво.

– Хубаво не е достатъчно. – Пак потъна в мен и зад очите ми избухнаха мънички звезди. – Това не е хубаво чукане.

Този път не отвърнах. Не бях способна, защото темпото му се ускори. Пресегнах се, придърпах го и слях устите ни.

От гърдите му се разнесе звук и тласъците му се задълбочиха още повече, заблъскаха ме нагоре по леглото. Той ме хвана за кръста и се надигна на колене. Новата поза ме накара да извия гръб, но го исках още по-дълбоко в себе си. По-бързо. По-силно. Просто исках... него. Тежестта му. Тялото му. Исках. Всичко.

Ненадейно ръцете, с които ме държеше за кръста, ме обърнаха по корем. Опрях буза в завивките и ги стиснах в шепи, а той проникна в мен откъм гърба ми.

– Чета те като любимата си книга, Роузи. Все едно те знам наизуст. – Повдигна ханша ми и двамата застанахме на колене. – Това достатъчно дълбоко ли е? Вече повече от хубаво ли е?

О, боже, да.

– Ще залича от паметта ти всеки загубеняк, който те е имал незаслужено. – Едната му ръка се промъкна до основата на

гърлото ми, но не просто ме притисна с приятна нежност както следобеда, а ме задържа на място, докато другата се върна върху гърдите ми. През цялото време поддържаше темпото си. Водеше ме все по-близо и по-близо до екстаза. Караше ме да скимтя неудържимо. – Точно така. Малко по-силно.

Подчиних му се.

– *Vamos, preciosa* – прошепна дрезгаво в ухото ми, докато се блъскаше в мен на задна прашка. – Хайде. Предай се. Свърши, Роузи. Свърши заради мен и ме изстреляй в рая.

Спусна ръка до клитора ми и затърка в кръгове, докато ме чукаше точно както му се бях молила.

– Лукас, ще...

Така и не довърших, защото той потъна рязко в мен и усетих как членът му запулсира вътре, чух стона му и се хвърлих от ръба с него. Изкреях името му още веднъж. За последно.

Той праметна ръце през корема ми, притискайки ме към себе си, докато се изпразваше в мен, а аз продължавах да свършвам около него.

След момента на съвършено блаженство ме целуна по брадичката. После, без да излезе от мен, ни намести по хълбок на леглото.

Вкопчих се в ръцете му, защото никога, никога не исках да го пускам.

От гърлото ми се надигна доволен звук и Лукас се засмя радостно.

Накрая въздъхнах дълбоко и се завъртях с лице към него в ръцете му. Огледах усмивката му, гънките в ъгълчетата на очите му, устните, които пак исках да целувам.

– Добре ли си?

– Никога не съм бил по-добре. – Устните му докоснаха моите с нежност, от която щях да падна на колене, ако не лежах. – Но аз трябваше да ти задам този въпрос.

– Защо?

– Защото искам. – Целуна ме по носа. – Защото заслужавах да те питат това.

Наистина беше най-добрият мъж на земята.

– Но...

Спря ме с още една целувка по устните.

– Следващия път ще ти позволя ти да ме чукаш. Ще ме яздиш, а аз ще те гледам как се извиваш над мен – каза с толкова лаконичен, делови тон, че ми се прииска да го обърна по гръб и да го накарам да изпълни обещанието си.

Вместо това попитах:

– Следващия път?

– Стига да ме искаш. – Устните му се извиха надолу. – Не мисля, че мога да стоя настрана от теб, Роузи. Не и след като те вкусих. След като те имах. И ще те имам само още седмица до мен.

Хрумнаха ми толкова много въпроси, които можех да му задам веднага.

Какво ще стане, когато си тръгнеш?

Какво правим?

И ти ли усещаш тази могъща, пулсираща сила в средата на гърдите си?

Но една голяма част от мен не искаше да чуе отговорите на тези въпроси. Искаше да живее в този момент, тук и сега. Да си запази този *следващ път*, за който говореше, и всички други след това. Да го има, докато може. Макар и само за седмица. Пък и не биваше да изисквам от него да определя какво сме и не сме, при положение че трябваше да го прави със самия себе си, след като бе загубил толкова много.

Затова казах единственото, което можех:

– Тогава недей. Не стой настрана.

Аз съм идиот. (исп.) – Бел. ред.

Лека нощ, прекрасна. (исп.) – Бел. ред.

ГЛАВА 28

Роузи

*М*алко миризми можеха да ме събудят със съвсем лек дъх. Първата беше миризмата на пушек, загнездила се в мозъка ми от онзи случай, когато господин Браун реши да пусне перуката си в микровълновата в три сутринта. Така и не го попитах защо. Просто приех случката за житейски урок и продължих напред.

Вторият мирис беше много по-приятен начин да посрещнеш деня – или нощта. С палачинки.

И именно той изпълваше апартамента ми сега.

Стомахът ми изкъркори с трепетно вълнение.

Вълнение, което се преобрази в друг вид глад веднага щом потупах с длан леглото и си спомних кой бе заемал мястото до мен. И ме беше прегръщал цяла нощ. Целувайки нежно тила ми. Обвивайки тялото си около моето, сякаш не искаше никога да ме пуска.

Лукас.

Заля ме вълна на нужда, която се стече дълбоко в корема ми и ме подтикна да стана от леглото като жена с важна мисия. Грабнах първата дреха пред очите си – суитшърта на Лукас – и го облякох.

Никога преди разстоянието между спалнята и кухнята не ми се бе струвало толкова дълго.

Когато най-сетне стигнах прага на кухнята, чух музика. Песента

не ми беше позната, Лукас не я беше пускал досега, но имаше ведър, жизнерадостен ритъм.

Очите ми веднага намериха мъжа пред печката. Държеше розова шпатула и беше завързал престилка около стройния си кръст. Беше само по боксерки и пристъпваше от крак на крак в съвършен синхрон с музиката, поклащайки дупе на всеки няколко акорда.

И... боже. Клетото ми, измъчено сърце се препъна и се изду като балон, толкова клъвнало по този мъж, че дори не беше смешно.

Явно издадох някакъв звук, защото Лукас се обърна. Красивата му усмивка ме хвана неподготвена и май изпелтечих само едно глупаво *здрaсти*.

Той ме погледна в очите със същата наситена емоция, с която ме бе гледал снощи, когато ми каза, че няма да стои настрана от мен, и отвърна:

- *Buenos días, Bella Durmiente.*

Огледа тялото ми. Съвсем бавно. И усмивката му се промени. Не помръкна, но стана сериозна, съсредоточена, докато инспектираше старателно краката ми.

- Това ми беше подръка - обясних леко задъхано, посочвайки суитшърта му. - Дано нямаш нищо...

- Нямам - побърза да ме увери с дълбок, плътен глас. - Задръж го, моля те. Носи го през цялото време. - Вдиша бавно, сякаш му трябваше допълнително кислород. - Всъщност знаеш ли какво? Май ще ти дам всичките си суитшърти. И тениските, и панталоните. Всичко ще ти дам. Предпочитам да ги виждам на теб.

Устните ми се извиха в лека усмивка.

- Ами ти какво ще носиш?

Той кимна, все така отнесен.

- После ще му мисля.

Смехът, който съдържах, излезе от устните ми и прозвучах като тийнейджърка, вкусила първата си сладка, лепкава любов.

- Добре, съгласна съм - отвърнах, щастлива, че му въздействах така. - Но само ако продължиш да танцуваш.

Отидох до един от столовете около кухненската маса, издърпах го и се строполих на него. Подпрях лакти на масата, отпуснах брадичка върху юмруците си и зачаках.

- Готова съм да гледам.

Лукас се подсмихна неустойимо.

- Видяла си ме?

Кимнах.

- Хареса ли ти?

Престорих се, че обмислям отговора си.

- Ами... давам ти девет от десет точки.

Той остави шпатулата на плота и пристъпи към мен.

- А това? - попита и пак завъртя дупе. - Каква е присъдата за тази стъпка?

Поклати бедра наляво и надясно в такт с новата песен.

Загледах движенията му като сериозен критик.

- О, това ти носи девет и половина. Вероятно защото подкупи журито с *всичките* си дрехи.

Той се засмя искрено.

- Предизвикваш ли ме, Ро? - Направи още една крачка към мен. - Подиграваш ми се, защото се поразсеях, когато те видях в моите дрехи, сладка като бонбонче?

- Симпатично беше - отбелязах, а сърцето ми ускоряваше ритъма си с всяка негова стъпка към мен. - Доста симпатично.

Лукас спря пред мен. Наведе се леко. Протегна ръка и хвана ръба на стола отстрани, точно под дупето ми. После издърпа стола към себе си заедно с мен и опря ръка в облегалката зад главата ми.

- Объркваш ми мислите, Роузи. - Устата му беше на няколко

сантиметра над моята, докато гледах нагоре. – Никога няма да има и миг, в който да не отнемаш вниманието ми от всичко, което мисля и правя. – Прокара нос по моя и докосна устните ми със своите. – Такава власт имаш над мен.

Въздъхнах насечено и ми се прииска да скъси още повече разстоянието, да ме обладае на стола.

Той ме целуна по тъглчето на устата.

– Вече те искам жестоко. Отново – прошепна. Забелязах как предмишницата му се стегна до главата ми, сякаш отчаяно се възпираше да направи точно онова, което исках. – Само един поглед, Роузи. Само един поглед ми е достатъчен.

Отвърнах му с целувка. Защото по-добър отговор не можех да му дам. Той простена дълбоко, обгърна тила ми и наведе главата ми още малко назад, за да разтвори устните ми със своите.

Сключих ръце около врата му, а той ме вдигна от стола и ме изправи до себе си. Преметна свободната си ръка около кръста ми и веднага усетих колко е твърд, колко силно му влияех, колко ме желае. Притиснах се по-силно към него и простенах тихичко, за да усети, че и аз се нуждая от него. Точно в този момент проклинах плътния суитшърт, в който направо се губех.

Лукас прекъсна целувката и срещна погледа ми с един милион чувства в очите.

– Колкото и да си божествена на допир – каза небрежно, сякаш не очакваше да се разтопя от думите му, – няма да оставя закуската ни да изгори. Още не съм преживял онези пици.

Провесих рамене, отпуснах ръце до тялото си и кимнах, готова да се върна на стола си, защото щом нямаше да ме целува повече – или да ми прави още по-хубави неща – щях да се задоволя и с готварско шоу. Лукас обаче не пусна кръста ми. Вместо това ме обърна и ме поведе към печката.

Застана зад мен и усетих дъха му върху слепоочието си.

– Това не означава, че ще те оставя – пророни в ухото ми и

сложи шпатулата в ръката ми. – Първо ще закусим, а после ще идем да вземем Тако.

Ние. Заедно.

– Лукас? – попитах, усмихната широко. – Искаш ли с Тако да се преместите тук? При мен?

– Ако ни искаш.

– Да – побързах да потвърдя и той ме целуна по косата. Сърцето ми запя и аз надникнах към тъмнокафявата палачинка, цвърчаща в тигана. – Дали ще можем да я спасим?

Лукас се пресегна към купата с тестото и бицепсът му се озова точно пред лицето ми. *Ммм.*

– Тази ще я изхвърлим и ще започнем отначало.

– Добре, шеф.

– Ех – подхвана, когато изхвърли прегорялата палачинка. – Обичам да ми говориш мръсотии, Роузи.

Чаша вода се появи до лаптопа ми.

Е, не изникна от нищото. *Забелязах*, че някой я остави.

Лукас.

Не бяхме напускали апартамента ми от петък, освен за да вземем Тако и багажа на Лукас, след като и двамата решихме, че единственото място, където ще спи, е в моето легло. Макар че не спяхме кой знае колко. Не че се оплаквах. Сигурно и сега щях да му вися на врата, ако не трябваше да работя. Защото до крайния ми срок оставаха само три седмици, а колкото и да бях напреднала от началото на експеримента ни с Лукас, ме чакаше още работа. Имах да напиша доста думи.

– Вече няма какво да му мислиш, Ро. Толкова си близо – настоя той, когато загатнах, че искам да прекарвам повече време с него.

И беше прав. Бях толкова близо, че вече усещах как късам

финалната лента с гърдите си.

Затова въпреки че времето на Лукас в Ню Йорк и апартамента ми вървеше към своя край, работех и сутрин, и следобед, докато той четеше някой от любовните романи от богатата ми колекция и се грижеше да хапвам по нещо и да пия достатъчно вода. Обядвахме и вечеряхме заедно; вечер разхождахме Тако, а после се сгушвахме на дивана. И правехме секс. Не просто хубав секс. Изумителен секс. Най-добрия в живота ми.

Мисълта, че скоро си тръгваше непрестанно ме глождеше. Като тихо жужене в дъното на съзнанието ми, което не можех да игнорирам, но с което се учех да живея. Защото не биваше да му позволявам да вгорчи последните ми дни с него. И нямаше. За първи път в живота си реших да не правя планове за бъдещето. Просто да се насладя на мига. На Лукас. Щом ми оставаше само седмица с него, щях да я изживея възможно най-пълноценно. А с последиците щях да се боря после.

– Роузи?

Тих глас в ухото ми ме върна в настоящето.

Със сърдечно блаженство осъзнах, че Лукас стои зад мен.

– Да? – отвърнах, докато се любувах на уханието му.

Той опря ръце на бюрото, затваряйки ме между тях. Боже, колко обичах да прави така.

– Май се отнесе, Ро.

– А ти откъде знаеш?

Той плъзна нос по бузата ми и кожата ми изтръпна.

– Взираше се в чашата с вода. – Засмя се тихо. – Прекалено дълго време.

– Просто мислех.

Той се наведе още малко и отпусна брадичка върху рамото ми.

– За мен ли си мислеше? За нас?

Толкова беше близо до истината, че бузите ми пламнаха и сърцето ми задумка.

– Може би.

– Гол ли бях? – попита.

Прехапах долната си устна.

– Вероятно.

– А ти?

– Определено.

Той изхъмка.

– Ау, това са ми любимите мисли.

Завъртях се бързо, целунах го по устните и върнах вниманието си към лаптопа. Към черновата.

Лукас явно се смая за момент, защото не каза нищо. Просто... си даде секунда да дойде на себе си.

Усмихнах се.

– Е, Роузи – подхвана накрая. – Кога ще ми позволиш да прочета книгата ти? Чакам нова още откакто прочетох първата.

Дори не се опитах да прикрия щастие то си от този факт.

– Още не е готова.

Той се замисли за момент.

– А една малка мостричка? Скромна... извадка. Откъсче. Все пак е вторник, дължиш го на феновете си, а аз съм най-ревностният. Хаштаг ОтборРоузи. Хаштаг ВторнишкиОткъс. Хаштаг ПетъчнаЦелувка.

Завъртях бавно глава към него.

– Откъде знаеш всичко това?

Усмивката му беше широка и горда, безсрамно красива, също като него самия.

– Имам си начини. Вече би трябвало да знаеш колко ме бива в проучванията.

– Е, да – съгласих се. Обърнах се към лаптопа, пак широко усмихната, защото Лукас се беше ровил из *книгосферата*. Заради мен. – Съжалявам, че те подцених, Матю Макконъхи. Но няма да получиш откъс.

Просто изключено.

Много се гордеех с черновата си, но леко се смущавах Лукас да я чете, понеже беше... вдъхновена от него. От нас.

- Дори от някоя пикантна сцена? Мога да ти помогна с още вдъхновение.

Приятна топлина изпълни стомаха ми, но поклатих глава.

- Добре де - въздъхна театрално той. - Колко думи ти остават?

Устните ми се извиха в неудържима усмивка.

- Не много.

Той ме прегърна през корема и зарови лице в шията ми.

- Браво на моето момиче - похвали ме и сърцето ми побесня, както първия път, когато ми каза тези думи. - Толкова се гордея с теб, Ро. Страшно много.

И незнайно защо мисълта, че се гордее с мен ми донесе чувство за огромно постижение.

Удивително.

Нечувано.

А това само доказваше колко ми е скъп.

- Благодарение на теб - прошепнах разчувствано. - На твоята помощ. На експеримента ни.

- Заслугата е изцяло твоя, *preciosa*. Аз не съм написал нито дума. Всичките са твои.

Дойде и последната нощ на Лукас в Ню Йорк. В Щатите. В апартамента ми, леглото ми, часовата ми зона. И с всяка секунда, която ни приближаваше до утрешния ден, настроението ми спадаше все повече и повече.

Заедно със сърцето ми.

През седмицата, която прекарахме у нас, нито веднъж не обсъдихме какво ще се случи, след като двамата с Тако се качат в

самолета за Испания. Където щяха да останат. Никой от двамата ни не искаше да застрашава приказния свят, в който живеехме. И това вероятно беше грешка.

Не вероятно, а със сигурност.

Но какво можех да кажа? Как да подхвана темата? Ей, Лукас, влюбих се в теб. И знам, че животът ти е в хаос и още се мъчиш да преодолееш загубата, да се приспособиш към промените, но какво сме с теб?

Това би било висша форма на егоизъм.

Дори при мисълта да го натоваря с такъв разговор ми се гадеше. Искях единствено да го предпазя, да го облекча, да видя, че е намерил пътя си и води с радост новия си живот, а знаех, че това – връзка от дълго разстояние с жена, която бе срещнал преди броени седмици – не беше начинът да го улесня.

А дали не беше?

В момента не знаех. И това толкова ме натъжаваше.

Затова и изпадах във все по-дълбока меланхолия.

И Лукас забелязваше. Естествено.

Цяла вечер се опитваше да ме разсмее. Дори захвърли преструвките пред Арън и Лина, когато се срещнахме на прощална вечеря. Държеше ме за ръка, докосваше гърба ми, шепнеше в ухото ми и изобщо... беше мъжът, който исках да бъде за мен. Мой.

По-късно, когато си миех зъбите пред огледалото в банята, проверих телефона си.

Имах няколко съобщения от Лина. Разбираемо. Знаеше, че има нещо между двамата ни с Лукас и ѝ дължах обяснение. Но се надявах да има търпение до утре. Все пак ѝ предстоеше да участва в лекуването на разбитото ми сърце, стига да не ми беше прекалено ядосана. Така че с един куршум – два заека.

Заклучих телефона, оставих го с екрана надолу върху тоалетката и продължих да се взирам в нищото, докато не се

почувствах готова да си легна.

Когато се върнах в спалнята, заварих Лукас да закопчава раницата си. Тако седеше в краката му. Прииска ми се да запищя. Бясна бях на себе си, на времето, задето летеше толкова бързо, на съдбата, задето бе пресякла пътищата ни, само за да ми го отнеме.

Какво ли щеше да направи Лукас, ако грабнех глупавата му раница и я хвърлех през прозореца?

Какво щеше да направи, ако му се примолех да остане? Не можеше да пребивава в Щатите повече от три месеца без виза. Но можех да ги скрия двамата с Тако.

Как щеше да реагира, ако му кажех, че изобщо не ме интересува какво може и не може да ми даде? Достатъчен ми беше. Бях готова да се преместя в Испания. Да...

– Ей.

Подскочих от гласа му.

По лицето му се четеше нещо като... болка. Загриженост.

Дойде до мен и праметна инстинктивно ръце през кръста ми.

– За какво се замисли? – попита.

– Честно ли?

Той кимна.

– Чудех се колко ли ще се вбесиш, ако изхвърля раницата ти през прозореца.

Той се засмя, но дори смехът му не успя да ме разведри.

– Честен отговор ли искаш?

– Винаги.

– Няма да се ядосам толкова. – Обгърна лицето ми с длани, повдигна го леко и ме погледна в очите. – Не мисля, че някога мога да ти се ядосам, Роузи. Не и истински.

Намръщих се и попитах:

– Защо?

– Защото правиш всичко с причина. – Палецът му се плъзна по долната ми устна и тя се отпусна, заличавайки сърдитата ми

физиономия. – Така че, ако изхвърлиш багажа ми, със сигурност ще е основателно. Ще си грабна палтото с усмивка и ще ида да си събера разпилените вещи.

Познато напрежение се надигна рязко от гърдите ми и се разля по лицето ми, нараствайки зад клепачите ми.

– На мен ми се струва крайно неоснователно.

– Може би – призна той. – Но няма значение, защото аз ще знам защо го правиш. И това ще ми е достатъчно да се усмихна.

Въздъхнах шумно.

– Е, радвам се, че си щастлив.

Лукас се изкикоти дяволито и аз изпухтах.

– Забавно ли ти се струва?

Отстъпих назад и понечих да скръстя ръце пред гърдите си, но Лукас се наведе, целуна ме по устните и мигом заличих намерението ми да отида някъде другаде, освен в обятията му.

Целувката му беше толкова бавна и нежна, че едва не ме разплака.

Когато се откъснахме един от друг, за да си поемем дъх, трудно успях да кажа:

– Лукас?

– Да?

В кафявите му очи натежаваше нещо, което го нямаше допреди малко.

– Не мисля, че мога да се сбогувам с теб. – Защото нямаше да е просто сбогуване. Щеше да изчезне от живота ми, а аз нямаше как да го спра. Беше толкова несправедливо, че не се срещнахме в правилния момент. И не исках да го пускам. – Аз не... не знам дали ще мога да те изпратя на летището и да гледам как си тръгваш. Просто... – Затворих очи и поклатих глава. – Не мога, Лукас. Аз не...

Усетих устните му върху челото си. Долепи ги до кожата ми за един дълъг момент, после прошепна:

– Няма нищо, Ро. Не е нужно да идваш. Разбирам.

Но аз не исках да разбира.

Исках да ми се опълчи. Да изтръгне от мен думите, които още не бях изрекла на глас, защото имаше нужда да ги чуе. Да ми каже, че няма да си тръгне, че връзката ни няма да се превърне просто в спомен. Че макар още да не беше подредил живота си, иска да съм част от него. Че му трябва.

Но не можех да го принудя да каже всички тези неща. И щях да го разбера, ако си замълчеше.

Сърцето ми се късаше, но не бих поискала от него да постави сърцето ми пред себе си.

– Добре – пророних и отворих очи, но се оказах неподготвена за гледката пред тях.

Силни чувства обливаха лицето му, очите му. Изражението му излъчваше много по-голяма болка от моята. Сякаш не можеше да понесе мисълта, че ще си тръгне. Сякаш ме обичаше.

Без нито дума повече ме хвана за ръката и ме поведе към леглото.

Без нито дума тръгнах с него.

Сложи ме да легна по гръб и опря ръце от двете страни на главата ми.

Впи очи в моите и можех да се закълна, че ме гледа със същото това чувство, което аз не смеех да изрека на глас. Могъщо, всепоглъщащо чувство.

– Кажи ми от какво имаш нужда – прошепна и целуна едното ъгълче на устата ми. – Ще ти го дам, Роузи.

Отговорът беше толкова лесен, толкова очевиден, че дори не разбихах защо ме пита.

Вкопчих се почти отчаяно в него и отвърнах:

– От теб.

Защото само от него имах нужда.

ГЛАВА 29

Лукас

Опрях лакти в коленете си и отпуснах глава между раменете си. Затворих очи и за стотен път си казах, че съм постъпил правилно.

Че не съм имал друг избор.

Не само на Роузи ѝ беше трудно да се сбогува. И на мен ми беше трудно. И... не знаех как щях да се справя, ако не си бях тръгнал по този начин.

Изнизах се от апартамента ѝ, докато още спеше.

Защото бях страхливец.

Но само така щяхме да оцелеем.

Не можех да ѝ осигуря онова, което заслужаваше. Бях... мъж без план. Без живот. Без цел. *Sin oficio ni beneficio*³³, както би казала баба.

А ако бях останал дори минута още в леглото с нея, толкова мека, топла и прекрасна до мен, никога нямаше да си тръгна. И само щях да отложам неизбежното: мига, в който щеше да намери човек, способен да ѝ даде всичко, което искаше и заслужаваше. Всичко, което ние имахме, *както и* стабилност. Човек с план, с бъдеще. С подреден живот.

Не исках да се задоволява с мен. И не исках да я използвам, да използвам нас, за да забравя реалността.

Погледнах таблото с разписанието за пореден път и видях, че моят полет най-сетне е отворен за качване.

- Крайно време беше - измърморих под нос, макар и да съзнавах, че аз съм си виновен, задето дойдох на летището часове преди полета.

Вместо да се насладя на още малко време с Роузи.

Въздъхнах, но не с облекчение, станах и грабнах раницата си.

- *Vamos, chico. Хайде* - подвикнах на Тако.

И се запътих към опашката, преди да е станала твърде дълга.

Наредих се и пратих съобщение на сестра ми, която се беше прибрала в Испания вчера. Заради часовата разлика там беше около обед.

Лукас: На летището съм. Ще ни вземеш ли?

Лукас: Може ли да останем у вас довечера?

Чаро: Значи първо поиска да гледам кучето ти, а сега и двама ви?

Завъртях очи. В природата ѝ беше да се заяжда. Познавах добре по-голямата си сестра.

Чаро: И баба е у нас. Днес дойде. Ще те вземем заедно. Ще донеса сандвичи; знам колко огладняваш от полетите. Шунка или чоризо?

Лукас: Шунка.

Чаро: Ами „моля“ и „благодаря“?

Лукас: Моля. Благодаря.

Лукас: А какво прави баба у вас?

Чаро: Колко грубо. Дано си ѝ купил подарък. И на мама.

Лукас: Опа.

Ah mierda. Не ми беше хрумнало да купя подаръци. Дори ключодържателя с Емпайър Стейт Билдинг, за който ме беше помолила мама.

Чаро: Опа? Само това ли ще кажеш?

Лукас: Защо?

Чаро: Първо казваш „моля“ и „благодаря“ без обичайния си хаплив тон. После дори не се опитваш да ми прокараш нещо от рода на „нося ви себе си вместо подарък“. Изобщо... не си спасяваш кожата с чар, както правиш винаги.

Лукас: Съжалявам.

Чаро: ...сега пък се извиняваш?

Чаро: Добре ли си?

Труден въпрос. Нямах сили да отговоря дори пред себе си, камо ли в съобщение до Чаро. Но все нещо трябваше да напиша.

Лукас: Добре съм. Просто съм уморен.
Ще поговорим на живо, става ли? Кацам в...

– Лукас!

Вдигнах глава и свъсих вежди, защото това не можеше да е гласът, който мислех. Нейният глас. Тя не можеше да е...

– Лукас! Почакай!

Обърнах се.

Очите ми огледаха тълпата зад мен, прескачайки от глава на глава, от лице на лице, и накрая се спряха на едно. Само едно. Точно онова, което никога не бих пропуснал. Дори на оживения терминал.

После всичко стана като на забавен каданс.

Като в сън Роузи раздели морето от забързани хора. Красивите

й къдрици бяха оплетени една в друга, зелените й очи горяха, бузите й руменееха, а плътните й устни, завинаги запечатани в паметта ми, бяха разтворени. Носеше тениската с дълъг ръкав, с която си бе легнала – моята тениска – подпъхнала предницата й в дънките си... Боже, защо не беше облякла палто в мразовитата ноемврийска сутрин?

– Лукас! – повтори Роузи, скъсявайки разстоянието, докато аз стоях на място като статуя. Като пълен кретен. Вече тичаше, а Тако лаеше развълнувано. – О, боже, още си тук. Слава богу.

Последните й три стъпки бяха като мираж. Не можеше да е истинска, това не можеше да се случва. Сигурно си въобразявах.

– Роузи?

Вместо да ми отговори, тя се хвърли върху гърдите ми и земята под краката ми най-сетне се укроти. Всичко наоколо изчезна.

Обвих я с тялото си и вдишах аромата й, ликувайки, че отново е в обятията ми, че мога да направя всички онези неща, които съжелявах, че не направих за последно.

Тя вдигна лице и срещна погледа ми с очите, които никога нямаше да забравя.

Неспособен да се сдържа, наведох глава и я целунах. Изпитах простичко щастие от това, че успях да си взема една последна целувка от устните й.

После вдигнах глава и изведох Роузи от опашката, без да ме е грижа, че ще си загубя реда. Погледнах я в лицето.

– Роузи, какво правиш тук?

Тя потрепери, затова свалих якето си и я загърнах. Роузи поклати глава, но не възрази. Добре. Искях да й е топло. Да е в безопасност.

– Аз... – подхвана несигурно, отстъпвайки крачка назад. – Не можах, Лукас.

Разстоянието помежду ни ме измъчваше, но имах чувството, че на нея й е нужно.

- Нали не искаше да се сбогуваме? - казах. - Затова си тръгнах.
Лъжец. Ти не можеше да понесеш мисълта да се сбогувате.

- Така е - тя преглътна тежко. - Не мога. Не мога да се сбогувам с теб, Лукас. Затова съм тук.

Свъсих вежди с чувството, че това не е всичко. Че има още нещо.

Роузи извади телефона си от задния джоб на дънките си. Отключи го и затърси нещо.

- Виж - каза и обърна екрана към мен.

На него имаше снимка. Селфи на двама ни с Тако на един плаж. Стара снимка. От времето преди злополуката, дълго преди да се срещнем. И...

- Виждаш ли? - попита Роузи. - Държа я на телефона си още откакто я публикува на профила си в Инстаграм. - Дишането ѝ се учестяваше и въздухът излизаше от устата ѝ на големи талози. - Аз... следях те, Лукас, без да те следя реално. Проверях за нови публикации всеки ден, заспивах с мисъл за тях, за теб, за лицето ти, за Тако.

Моите гърди се движеха в ритъм с нейните. На кислорода му ставаше все по-трудно да влиза и излиза от дробовете ми.

- Месеци наред - добави. - Когато не дойде на сватбата на Лина и Арън, бях съкрушена, че пропускам шанса да се запозная лично с теб. Чувствах се съсипана. Повтарях си, че се държа глупаво, че това е просто жалко виртуално увлечение. - Тя поклати глава. - Но се заблуждавах. Защото... така и не спрях да мисля за теб, Лукас.

Устата ми се отваряше и затваряше, но от нея не излизаха думи. Просто... Какво можех да кажа? Мъчех се да си обясня изповедта ѝ. И защо ми стана толкова хубаво от нея. Защо гърдите и главата ми се издуваха така.

- Смяташ ли, че съм откачалка? Преследвачка? - изшушука Роузи. - Защото, ако ме мислиш за такава, трябва да ми кажеш още сега, преди...

- Не - побързах да я уверя. - Не. Божичко, не. - Хванах лицето ѝ с длани и замилвах с палци бузите ѝ. - Поласкан съм, Роузи. И... никога не бих те сметнал за откачалка. Радвам се, че съм ти харесвал. Че си ме искала. - Целунах я по челото. - Единствено съм поласкан, *preciosa*.

- Добре - пророни тя. - Това е добре. Много добре.

- Не те излъгах, Роузи. - Наклоних главата ѝ назад, за да ме погледне право в очите. - Всичко, което ти казах на онзи покрив за нас, ако се бяхме срещнали на сватбата, беше самата истина. Разбираш ли ме?

Погледът ѝ се изпълни с нещо. Нещо, което ме остави без дъх. Нещо, което видях и онази вечер, секунди преди да ме помоли да я целуна.

- Лукас - подхвана, загледана в очите ми, - радвам се, че го каза. Защото аз... - Затвори очи за момент, после ги отвори. - Това е моят трогателен жест.

Сърцето ми заблъска безразсъдно в гръдния ми кош.

- Сто пъти си повтарях, че не бива да го правя, но не мога да не го направя - обясни, докато в красивите ѝ очи танцуваха милион различни емоции. - Остани с мен, Лукас. Бъди с мен. Искам те. Искам те от толкова много време. Знам, че не можеш да останеш в страната без виза, че се възползва максимално от времето, с което разполагаше. Затова аз ще дойда с теб. Ще си купя билет още сега и... - Тя поклати глава. - Не съм си взела багажа и не нося нищо със себе си, но няма значение. Ще си купя каквото ми трябва в Испания. Само ти си ми нужен, Лукас. Искам *теб*. Искам да ходим на истински срещи, не експериментални. Искам да те целувам под дъжда още стотици пъти. Искам да танцуваме в кухнята всяка сутрин. Искам да ти нося кутия кронички, когато трябва да ти благодаря. Но не защото сме приятели.

Сърцето ми беше спряло.

Дробовете ми не работеха и не ми достигаше въздух.

Отпуснах ръце до тялото си.

И... нямах представа как изобщо стоя на краката си.

Роузи нанесе решаващия удар.

- А защото сме много повече. Защото сме всичко. А можем да сме това и тук, и в Испания.

Мигнах и всичко у мен рухна.

Сгромolia се с мощен трясък.

Явно и Роузи го усети, защото лицето ѝ посърна. Тя направи още една крачка назад.

- Роузи - съумях да прошепна с едва доловим глас. Посегнах към лицето ѝ, но тя поклати глава. Защото разбра. Нямаше нужда да ѝ казвам. Четеше ме като отворена книга. - Не можеш да зарежеш живота си и да тръгнеш с мен. Аз съм...

Тя пак отстъпи назад, само броени сантиметри този път, но достатъчно за да усетя как кръвта се изцежда от лицето ми.

Имах нужда да я прегърна. Не исках... да виждам, че страда, знаейки, че аз съм отговорен за болката ѝ.

- Роузи, *preciosa* - протегнах ръка към нея, но тя пак поклати глава. Нещо заседна в гърдите ми, въздухът ми секна. - Роузи... аз...

Не успях да образувам думите, да ги изкарам през устата си. Всичко у мен блокираше, като гледах как тази прелестна жена се разпада на парчета. Заради мен.

Заради онова, което не намирах сили да изрека на глас. Да ѝ дам.

- Всичко е наред - прошепна. Само дето не беше. - Всичко е наред. Постъпих много егоистично и безразсъдно. Поставих те в неловко положение. - Преглътна тежко. - Отлично знаех, че в момента не ти трябва такава драма. Сам каза, че не търсиш връзка, нали така? Че не ходиш по срещи. Просто реших... реших, че може би това... се е променило. Заради мен.

- Роузи - повторих името ѝ и за първи път прозвуча странно от

устата ми, сякаш вече нямах право да произнасям тези пет букви заедно. Бях го загубил в мига, в който се поколебах. – Аз... – *Искам го. Нищо на света не искам повече от теб.* – Не мога.

Не мога да ти позволя да го направиш. Не мога да ти позволя да преобърнеш живота си заради мен. Защото нямам нищо в Испания.

Но думите отказаха да напуснат парализираното ми от страх и тревожност тяло.

Самотна сълза се търкулна по бузата ѝ и уби нещо у мен. Задуши светлината, потапяйки ме в пълен мрак.

Успях да пристъпя напред и отворих уста да я помоля да не плаче, но тя ме спря с вдигната ръка.

– Знаех какво правя. Радвам се, че прекарах тази седмица с теб, макар и да ни беше последна. Не съжалявам, че бях с теб, Лукас Мартин. Нито пък че направих това сега. – Свали ръка и я обви около корема си. – Просто много се надявах да ме искаш колкото аз искам теб.

Но аз те искам.

Искам те с всяка клетка в тялото си. С всяко нервно окончание. С всяка кост. С всеки грам от съществото си.

– Лек полет, Лукас – прошепна Роузи.

После се обърна и въпреки че Тако заскимтя и забута трескаво крака ми, аз не помръднах. Останах като вкоренен на мястото си, без дъх, и загледах как се отдалечава с якето ми върху раменете си.

Не съм зает, нямам кариера (разг. исп.). – Бел. ред.

ГЛАВА 30

Роузи

*В*зирах се в стената в стаята за гости на баща ми.

С дълбока въздишка се приготвих за нова вълна сълзи, която така и не дойде.

Сигурно вече бях изпразнила резервоара – съвсем нормално, като се имаше предвид, че плачех от часове. И все пак трябваше да се похваля, че успях да се сдържа от летището дотук. Не пророних нито сълза на връщане към града и във влака към Филадельфия. Дори след като осъзнах, че още съм загърната с якето на Лукас, пропито с неговото ухание.

Чак когато изкачих стълбите към вратата на татко очите ми запариха, подготвяйки ме за предстоящото. И когато татко ми отвори, всичко се изля.

Той ме прегърна силно, както бе правил стотици пъти в детството ми. И аз просто зарихах.

Още не можех да си обясня защо бях дошла при него, чак във Филадельфия; никога не го бях правила като зряла жена. Нито веднъж. Винаги когато ме зарежеха или някоя връзка се провалеше, се обаждах на Лина, преяждах със сладолед, тънех в самосъжаление няколко дни и продължавах напред.

Но сега беше различно. Имах чувството, че някой ме е разкъсал на парчета. Разглобил ме е и е разхвърлял частите ми напосоки. И бяха толкова разпилени, че не можех да ги събера.

Докато се взирах в същата тази стена часове наред, осъзнах, че досега не ми бяха разбивали сърцето.

За първи път изживях това чувство.

Сигурно затова бях дошла тук. На мястото, където можех да получа утехата, от която не се бях нуждала от години. *Татковата*.

Когато сълзите ми пресъхнаха, се отвори нова врата. Онази, зад която криех всички тайни от татко и Оли. Затова им разказах за първата си книга, за онова чувство на удовлетвореност и блаженство, което ми донесе, и как за първи път се почувствах завършена. Разказах им как напуснах работата си и криех от тях, как ги лъжех, скована от напрежението, което сама си създавах. Заради високия залог. И вероятността да не разберат колко важна беше тази мечта за мен. Те ме изслушаха. Както и бе очаквала онази част от мен, незасегната от страха и несигурността.

– Бобче – каза татко, като приключих, – защо реши, че трябва да криеш от мен?

Изхълцах и отговорих:

– Боях се, че ще те разочаровам. Че ще се уплашиш за мен, пък аз достатъчно си бях уплашена. И... не исках да чуя, че единственият скок на сляпо, който някога се бях пристрашила да направя, е грешка. Не мислех, че ще разбереш. Очаквах да ме укориш. Не знам.

– Разбира се, че съм уплашен – отговори татко. – Страх ме е за теб, Бобче. Но това е неразделна част от обичта. Искаш човекът, когото обичаш, да благоденства, да преуспява, да постига всяка своя мечта, но искаш и да го защитаваш. Да омекотяваш ударите на живота. Но никога не бих се разочаровал от теб. – След малко добави: – И винаги ще се старая да те разбера, Бобче.

Прегърнах го силно.

– Въпреки че не си прочел нито един любовен роман?

– За всичко си има първи път. Пък и кого го е грижа за мнението на един дъртак? Всъщност нищо мнение не бива да те

интересува. – Той въздъхна. – Не е трябвало да криеш от мен.

И беше абсолютно прав.

Освен това не трябваше да крия от Лукас истинските си чувства към него. Любовта си. Макар че това не би променило нищо.

Животът е твърде кратък, твърде крехък, за да пазиш тайни и да се примиряваш с полуистини. Дори когато го правиш, за да защитиш близките си. Или самия себе си. Сърцето си. Защото без откровеност, без истината, не можеш да живееш пълноценно.

И започвах да се убеждавам в това.

– А що се отнася до това момче... – подхвана после татко, напомняйки ми за онези простички времена, когато си бях просто Бобче, а той успяваше да поправи всичко с чиния гофрети за вечеря.

Но вече не бях дете, а Лукас не беше момче, чието име бях написала в дневника си.

Лукас беше мъжът, в когото се влюбих. Мъжът, когото догоних до летището като героинята от собствения си любовен роман. Само че в тази история героят отлетя и ме остави на земята с разбито сърце.

На вратата се почука и плъзнах поглед към нея.

– Роузи, *cariño* – каза Лина с онзи поглед в очите, запазен само за най-добрата ти приятелка. Готова да убие всеки, който те беше наранил, и да те нашамари, ако направиш някоя глупост. – Баща ти ми се обади. И ето че Джо не ме е излъгал. Изглеждаш потресаващо.

Дали заради изражението ѝ, или защото от толкова време имах нужда да поговоря с най-добрата си приятелка, а я държах настрана заради собствената си глупост, отново избухнах в сълзи.

Лина дотича до леглото и след секунди вече ме прегръщаше.

Изчака да си излея всичко, както направих и с татко, но този път беше различно. Защото това беше Лина, а никой на света не ме разбираше по-добре от нея.

След известно време се обърнах към нея в леглото и ѝ разказах всичко. Както трябваше да сторя още когато осъзнах, че се влюбвам в братовчед ѝ. Щом свърших, Лина просто продължи да ме гледа състрадателно.

- Много съжалявам, Лина - добавих с прегракнал от говорене и плакане глас. - Не исках да го пазя в тайна от теб. Не и толкова време. Но всичко се случи толкова... бързо.

Тя се пресегна и стисна ръката ми.

- Знаеш ли, разбирам те. - Сви рамо. - Май реагирах малко... крайно, когато ви видях заедно. И това не беше справедливо спрямо нито един от двамата ви.

- Е, вече няма значение.

- Напротив, Роузи. Ти си най-добрата ми приятелка и те обичам. - Тя стисна по-силно ръката ми. - Разбира се, че има значение. Пък и... много ми е трудно да ти се ядосам, когато плачеш. Все едно да изритам сладко, тъжно кутре.

Това само ми напомни за Тако, за Лукас.

Въздъгнах.

- И двете знаем, че в момента съвсем не съм сладка.

Тя наклони глава.

- Да, права си. Грозничка си, когато плачеш. Въпреки това те обичам.

Не успях да се разсмея, но... започна да ми олеква. Ако не заради друго, то поне защото най-добрата ми приятелка оставаше до мен. И това никога нямаше да се промени. Дори след като крих нещо толкова важно от нея.

Лина изхъмка.

- Може ли да те питам нещо?

Кимнах.

- Защо реши, че ще се получи? - Изражението ѝ стана сериозно. - Как повярва, че този... експеримент няма да доведе точно до това?

Хубав въпрос.

- Отчаяна бях, Лина. Когато напуснах InTech, за да пиша, сама си оказах такъв натиск, че сякаш... течението ме отнесе. Повлече ме неудържимо. И колкото по-голям ставаше залогът, толкова повече блокирах. Затова когато Лукас ми предложи този вариант - дъхът ми пресекна от спомена за усмивката му, - исках да приема. Да, защото беше той, но и защото исках да се получи. Може би някак съм знаела, че ще ми помогне.

И може би една част от мен винаги бе знаела, че с него... нямаше как да не се вдъхновя. Да не се влюбя.

- Значи дори след моя горчив опит с фалшивата любов и срещите - продължи тя, - реши, че игричките с мъж, когото имаше *шанс* да харесаш, няма да объркат чувствата ти.

- Не са объркани, Лина.

Тя сбърчи вежди.

Преди да ме попита какво искам да кажа, просто го казах, защото вече нямаше смисъл да крия от нея.

- Обичам го, Лина. Влюбена съм в Лукас. Няма нищо несигурно или объркано в чувствата ми.

Тя не отвърна няколко секунди и нещо се промени в очите ѝ, узря.

- Помогна ли? - попита ме. - Помогна ли ти Лукас за книгата?

- Да - потвърдих и явно резервоарът ми не се беше изпразнил, защото пак ми се доплака. - Толкова много. Той е...

Поклатих глава, а Лина стисна ръката ми.

- Кажи ми.

- Той е магия, Лина. Грижовен и мил е. Нежен и благороден. Успяваше да ме успокои, да ме утеши. Има най-красивата усмивка на света. И сигурно не ти се иска да го чуеш, но сексът с него беше нещо, каквото не съм изживявала досега, нещо... - Тежестта в гърдите ми нарасна и сякаш цялото ми тяло се стегна. - Лукас е най-добрият мъж, когото някога съм срещала, и... много, много се

надявах и той да ме иска, колкото аз исках него. За момент реших, че е така, но сега...

Сега прочете ми пареха отново и ако довърших това изречение, щях да остана без дъх.

Лина замига бързо и прочете ѝ се насълзиха.

- Само да си се разплакала и ти - предупредих я с пресеклив смях.

- Божичко, Роузи. Нямах представа. - Тя поклати глава. - Но май... май е обяснимо.

Сбърчих чело.

- Кое?

- Знаеш ли, заподозрях, че сте се налагали още в мига, в който ви видях заедно. - Отворих уста, но Лина вдигна ръка да ме спре. - Може би затова така се разпалих. И не можех да свикна с идеята, колкото и пъти да ми повтаряше Арън, че вероятно не е само секс. - Тя сви рамене. - Не му повярвах, докато не ми каза какво е направил Лукас за теб на покрива. Знаеше ли, че Арън му е помогнал със снимките и тортата? Без да ми каже? Тогава вече проумях какво се случва. И след това нямаше как да не забележа... промяната у Лукас.

- Промяна? - прошепнах.

- Как се движеше край теб, как те гледаше.

По лицето ми явно се изписа сурова болка, защото Лина пребледня.

- Извинявай, това не помага - побърза да се спре. - Добре, кажи за втората книга. Готова ли е?

Почти. Толкова ми беше помогнал Лукас.

- Да.

- Ще ми позволиш ли да я прочета?

- Ще ти я изпратя, когато се прибера довечера.

- Толкова се гордея с теб, Роузи. - Премести се към мен и ме целуна по бузата. После се върна на предишното си място и ме

загледа с леко иронично изражение. – Не мога да повярвам, че си хукнала да го търсиш на летището като класическа героиня от романтичен филм.

Простенах, не защото съжалявах – пак бих го направила – а защото знаех, че Лина ще ми го напомня години наред.

– Не беше най-умната ми идея.

И двете се усмигнахме, но усмивките ни бързо посърнаха.

– Поне даде ли ти основателна причина? – попита най-добрата ми приятелка.

Въпросът се завихри в главата ми, но колкото и да мислех, не ми хрумваше отговор. Затова ѝ казах само:

– Преди да излезем на първата ни среща, обеща да не се влюбва в мен. – Преместих се към нея и отпуснах глава върху рамото ѝ. – Така че май... май не биваше да забравям тази подробност.

Лина не каза нищо и си помълчахме заедно.

Докато татко не надникна в стаята.

– Гофрети? Оли сервира масата.

ГЛАВА 31

Лукас

Телефонът ми иззвъня отново и на екрана се показва името на човека, когото избягвах през последните три седмици. И както се случваше всеки от тези двайсет и един дни, щом спря звъненето, на дисплея изскочи съобщение.

Лина: Gallina.

Бъзльо.

Съгласен бях.

Не че това би ме накарало да ѝ вдигна.

Първо, защото братовчедка ми беше права: бях страхливец. Най-големият, когото беше срещала в живота си, както тя самата ми писа вчера. Така че защо да отричам?

И второ, защото не ми се искаше да обсъждаме намерението ѝ да направи огърлица от топките ми. Не ми се слушаше как ще ме убие мъчително и ще вземе Тако. И не исках да чувам, че никога не съм заслужавал Роузи.

Защото знаех, че точно така мисли и знаех, че е права.

Не заслужавах дори малкото време с Роузи и щях да помогна на Лина с ритането, ако намерех воля да си вдигна задника от дивана на баба. Която вероятно щеше да ме изгони скоро. Даже сигурно щеше да участва в побоя над мен.

– *Como un alma en pena* – каза ми вчера, – *pululando por la vida*.

Като тъжна душа, скитаща из света на живите.

Не беше далеч от истината.

Прокарах ръце през косата си и опитах да прогоня тези мисли. Телефонът ми обаче светна от поредното съобщение и както всеки път досега, веднага го взех от масата. За да проверя дали не е от нея.

Лина: Обади ми се, важно е. Случи се нещо.

Пръстите ми заподскачаха по екрана и след две секунди вече правех онова, което от седмици не смеех.

- Какво има? - изграчих на телефона, когато Лина вдигна. - Какво е станало? Роузи добре ли е?

Отвърна ми само тишина.

- Лина, не си играй с мен. - Не разпознах собствения си глас. - Кажми какво се е случило?

От другата страна на линията се разнесе кикот.

- Знаех си, че това е единственият начин да ми се обадиш. - Тя изпуктя. - Трябваше да го направя още преди дни, но се опитвах да съм добричка.

Изсумтях, бавно осъзнавайки, че ме е преметнала.

Сърцето ми продължаваше да беснее и не успях да го укротя, да прогоня мисълта, че я е сполетяло нещо и да отчета факта, че ни разделяше цял океан и нямаше какво да направя за нея.

- Добре ли е Роузи?

Лина изпръхтя.

- Няма да отговоря на този въпрос.

- *Lina, te lo juro...* - Отвратих се от резкия си тон. - Добре ли е или не?

Въздишката на Лина беше дълга, натежала от нещо като състрадание. И подправена с гняв.

- Просто... успокой се. Нищо не ѝ се е случило.

Само това ми помогна да усмиря дишането си. Съвсем малко.

Тя додаде:

– Освен *теб*.

Преглътнах сухо, впрягайки цялата си воля да не ѝ отговоря с някой остър коментар, който нямаше как да си върна. Напълно съзнавах колко съм наранил Роузи. Това нямаше да се промени с думи. Мразех се достатъчно заради постъпката си. Никога нямаше да забравя изражението ѝ и да си простя, че аз съм го предизвикал. Че съм ѝ причинил дори секунда мъчение.

Навярно доловил промяната в настроението ми, Тако дойде до мен и отпусна глава върху коляното ми. Почесах го зад ушите и той джафна доволно.

– Това Тако ли е? – попита Лина с внезапно разведрен тон. – Ще му предадеш ли целувка от...

– Не.

– Ух. В момента не те харесвам особено, Лукас.

И аз не се харесвах.

– Какво искаш, Лина? Освен почти да ми докараш инфаркт и да ми съобщиш нещо, което вече знам.

– Е, поне си знаеш, че си кофти. Това е добро начало. Мислех, че може да живееш в отрицание, но не ми звучи така. Което е добре, защото...

– Лина – изръмжах. – Нямам енергия за каквото и да е. Затова не ти вдигах телефона.

Тя въздъхна протяжно.

– Надявах се да не е така, но звучиш също толкова нещастно, колкото нея. Ако не и повече.

Нещо у мен се раздвижи и макар че не заслужавах да питам, нито дори да знам, думите излязоха от устата ми, преди да успея да ги спра.

– Тя е... – Напрегнах се да довърша. – Нещастна?

– Ами... – провлачи Лина и аз се наместих тревожно в стола. –

Това е сложен въпрос, *primo*. *Tu* как си?

Нещастно беше меко казано. Двете неща, които ми вдъхваха сили да продължа, бяха Тако, който почти не се отлепваше от мен, и баба, чието търпение започваше да се изчерпва.

– Добре съм.

– Така ли? *Добре* си – удебели глас братовчедка ми, имитирайки моя. – Е, и Роузи е добре. И между другото, не ми е казала какво ти има. Такава си е най-добрата ми приятелка, предана до смърт.

Споменът за красивото, изпълнено с надежда лице, когато ме молеше да остана с нея, да я взема със себе си, просветна пред очите ми. И... боже, идеше ми да строша нещо. Задъхвах се. Не заслужавах предаността ѝ.

Тако побутна крака ми с муцуна, изисквайки внимание, и аз продължих да го чеша.

– *Lo sé, chico*³⁴ – прошепнах. После казах на Лина: – Е, ако нямаш друго за казване...

– Леле – изплю Лина. – Леле-мале. Ама ти си по-голям идиот, отколкото предполагах.

– Нямам време за това...

– Не – прекъсна ме тя. И промяната в гласа ѝ беше ясна като бял ден. Щях да изслушам каквото имаше да ми казва. И затворех ли ѝ телефона, щеше да намери друг начин да ми го каже. – Знаеш, че заслужаваш да чуеш що за идиот си. Затова нямаше смелост да ми вдигнеш телефона или да ми се обадиш. Защото не искаш да чуеш истината. Чуеш ли я, може да ти отвори очите, за да прогледнеш най-сетне, а тогава може да ти се наложи да се поразровиш из дебелията си глава.

Стиснах зъби.

Лина продължи безпощадно:

– Казах ти, Лукас. Предупредих те. Казах ти: „Ако я нараниш, ще те убия“. Роузи е най-добрата ми приятелка. Тя е семейството ми тук, в Ню Йорк. Само нея си имах, преди да срещна Арън. –

Умълча се за момент, за да овладее гнева си. – И не се шегувах. Наистина би трябвало да те убия. Но това го казах, когато си мислех, че двамата просто тайно се чукате като животни. Ей така, за кеф.

– Не беше така. – Изсумтях. – *Никога* не е било.

– Знам – призна ми тя. – Вече знам. Това е единствената причина да отложаш смъртната ти присъда. Защото вече знам цялата история.

Почти се страхувах да попитам.

– Цялата история?

– Да, Лукас. Знам за *експеримента* ви – потвърди тя и тонът ѝ пак се промени, сякаш вече не можеше да съдържа чувствата си. – Роузи ми разказа за него. Всичко. Какво си правил за нея. Срещите. Магазинът за плочи. „При Алесандро“. *Покривът*.

Спомените заваляха един след друг и затворих очи.

– Аз... не исках да става така, Лина. Не исках да я нараня. Никога не... – Гласът ми пресекна. – Тя е... толкова повече от... Тя е *Роузи*. – Пак се задъхах и сълзите, които толкова се борех да потисна, запариха в очите ми, затова успях само да повторя собствените си думи: – Не исках да става така.

Братовчедка ми не каза нищо за дълго. Толкова дълго, че си помислих, че е приключила, казала е каквото има за казване и е решила да ме остави на мира.

Тя обаче въздъхна и звукът беше толкова горчив, че за малко аз да прекъсна връзката.

– Лукас... – Гласът ѝ заглъхна и си представих как поклаща глава. – Не можа ли да предвидиш, че като правите всички тези неща заедно, тя ще се влюби до полуда в теб?

Светът ми спря да се върти.

Както когато я видях да тича към мен на терминала. И когато я целунах за първи път и забравих за проливния дъжд. И когато ми каза, че ѝ липсвам, а аз хукнах към апартамента ѝ в един

сутринта.

Само че този път беше различно, защото смисълът зад думите на братовчедка ми... не можех да го понеса.

Че ще се влюби до полуда в теб...

Крайниците ми изтръпнаха.

Гърдите ми се стегнаха.

Вече не знаех дали седя, стоя прав, или лежа на пода. Дори се чудех дали не съм изпуснал телефона, докато гласът на Лина не разцепи мъглата.

- Искаш да ми кажеш - продължи тя, - че си я завел в „Сарато“, убедил си собственика да ви пусне в оранжерията, окачил си романтични лампички и си монтирал проектор, за да пресъздадеш вечерта, в която е искала да се запознаете лично, но нито за миг не ти е хрумнало, че може да се стигне дотук?

Думите ѝ почти не стигаха до ума ми, просто влизаха от едното ухо и излизаха от другото, защото още се мъчех да си обясня онова, което ми каза по-рано.

- Искаш да ми кажеш, че си си направил труда да измайсториш сватбената ни торта - да, Арън ми призна, че ти е помогнал, и повярвай ми, си плати прескъпо за тази малка тайна, танцувал си с нея и си я целунал под проклетия дъжд като някой съвременен господин Дарси, и си продължил да си въобразяваш, че всичко това няма да я накара да се влюби в теб?

Лина ми даде възможност да отговоря, но аз я изпуснах.

- Искаш да ми кажеш, че дори след като те е гонила до летището...

- Лина - съумях да заговоря пак.

Да ѝ се *примоля*.

Тя изчака да продължа.

Така и не успях да овладее дишането си, преди да подхвана отново, и вероятно затова думите ми прозвучаха задъхано.

- Тя ме обича? Тя ли ти го каза? Роузи ти е казала, че е влюбена

в мен?

Секундите се проточиха цяла вечност.

– Лукас, ти шегуваш ли се?

– Отговори ми.

– Божичко – подхвърли тя. – Да, Лукас. Разбира се, че Роузи те обича. Влюбена е в теб. – *Влюбена е в теб. Влюбена е в мен.* – Защо иначе би хукнала да те търси на шибаното летище и би ти казала, че е готова да те последва навсякъде? Това е бил трогателният ѝ жест, а повярвай ми, колкото и да си пада по романтичните истории, досега не го е правила. Заради никого. Нито веднъж. Роузи премисля всичко много старателно; планира действията си. А е зарязала всичките си правила заради теб.

Пък аз не ѝ казах нито дума. Вместо това ѝ разбих сърцето.

– Нямам какво да ѝ дам, Лина. Нямам нищо.

Защото в живота нищо не беше толкова просто. Не можех просто да ѝ кажа „да“ и да бъда с нея. Да последвам сърцето си и да се надявам, че всичко ще потръгне.

Що за мъж щеше да има до себе си? Такъв, който нямаше да покрие очакванията ѝ. Който нямаше какво да ѝ даде. Мъж без планове и бъдеще.

– Тя не иска нищо от теб. Искане само теб. Обича *теб*. Не разбираш ли? – попита Лина след малко.

Разбирах и не разбирах.

Аз не бях достатъчен. Може би засега, но не и в бъдеще.

– Аз не съм достатъчен.

– О, Лукас – въздъхна Лина. – Май не схващаш, а?

Нямах отговор на този въпрос, защото Лина всъщност не знаеше цялата история. Освен ако Роузи не ѝ беше казала, което ме съмняваше. Имах ѝ пълно доверие...

– Роузи... – Братовчедка ми се поколеба дали да продължи. – Ще ме убие, ако разбере, че съм ти казала, но... написала е цяла книга за теб.

Земята пак се разтресе под краката ми.

- *Какво?*

- Книгата ѝ. Естествено, прочетох и първата. И тя беше добра. Роузи е...

- Знам - програчих.

И аз я бях прочел. Вече я знаех наизуст.

- Тази обаче? Историята, която си я вдъхновил да напише с малкия ви експеримент? - Лина се умълча за кратко и усетих туптенето на сърцето ми в слепоочията си като тътен. - Господи, тази проклета книга ме блъсна право в гърдите и ме остави без въздух. Не си спомням някога да съм се усмихвала толкова широко, да съм плакала толкова силно с ръка на сърцето. И...

Лина не довърши.

- Какво? - подканих я шепнешком.

- Виждах теб в страниците, Лукас. Теб. Нямам представа как го е постигнала, как е превърнала нещо велико в абсолютен шедьовър, но е успяла. И всичко е едно любовно писмо. За теб.

Знам, момчето ми. (исп.) - Бел. ред.

ГЛАВА 32

Роузи

*Н*якога обичах Коледа.

Като малка живеях за този момент от годината. Не заради подаръците и безкрайния приток на сладкиши. Обичах я заради магията. Заради любовта.

Витаеше във въздуха като звезден прашец, посипан по всичко и всеки, и правеше света по-светъл. По-добър.

Очаквах магията да се загуби в даден момент от живота ми, около гимназията, например. Съвсем естествено беше с възрастта вече да не се вълнуваш, когато дойдеше време да украсяваш елхата и да извадиш старата си коледна пижама. Очаквах, че ще започна да се дразня на заснежените улици и изнервящата мисия да купя подаръци на всички. Но така и не се случи.

Любовта ми към Коледа така и не отслабна.

До тази година.

За първи път в живота ми, когато празничният сезон почука на вратата, не си вдигнах пръста да отворя.

Не украсих елха. Оставих червено-зелената пижама в шкафа. Видях снега по другия начин – като кална, сивкава киша. И не купих подаръци на никого.

Дори се изкуших да си стегна багажа и да замина някъде надалеч. Някъде, където не празнувах Коледа.

Да. Не щеш ли, бях се превърнала в Гринч. Гърдите ми, някога

изпълнени с радост и веселие, сега бяха отворена яма. А най-лошото беше, че дори не изпитвах огорчение. Нито пък гняв или мъка. Изпитвах безнадеждност. И по ирония на съдбата дори не можех да бъда истинският кисел, сприхав Гринч. Бях окаяна, покрусена негова версия.

Точно както осъзнах онзиден, когато отидох у татко направо от летището, че за първи път ми бяха разбили сърцето. Истински. И ми беше нужно време да... поправа щетите, да се примиря с мисълта, че няма да имам бъдещето, което тъкмо бях започнала да си представям. Да се науча да живея без него.

А толкова ми липсваше.

Липсваше ми и любовта към любовта.

Защото сега бях инженерка, превърнала се в писателка на любовни романи, която едва понасяше най-магическия и романтичен период от годината.

Каква ирония само.

Въпреки това някак преживях празничния сезон без сривове. Излязох от къщи само два пъти – в Деня на благодарността и на Коледа – колкото да покажа, че се справям, че съм си добре. А накрая с вътрешния ми Гринч гледахме заедно как всички изхвърлят елхите и с облекчена въздишка си казахме: „Крайно време беше, мамка му!“.

И без да се усетя, се озовах лице в лице с всичко, което така старателно отбягвах.

Новогодишната вечер.

Шибаната Новогодишна вечер.

И сега стърчах в средата на най-шикозното парти, което бе успяла да намери най-добрата ми приятелка, облечена с коктейлна рокличка и високи токчета, които тя ми беше избрала. Държах чаша с шампанско, която тя тикна в ръката ми. И неуспешно се мъчех да се усмихвам на всички хора, опиянени от надежда и новогодишни решения.

- Още шампанско, Роузи?

- Може - кимнах отнесено. - Защо пък да не го удавя?

Лина се подсмихна.

- Какво да удавиш?

Тъжния Гринч Роузи.

- Нищо. - Лина доля чашата ми и забелязах бутилката в ръката ѝ. - Откъде взе тази бутилка?

- Имам си връзки - усмихна се загадъчно Лина, пълнейки чашата ми със златистата течност. - Пий до дъно.

Присвих очи.

- Ами твоята чаша?

- О - тя махна с ръка и чак тогава забелязах, че не държи чаша. Пиеше ли изобщо тази вечер? Не знаех. - Шампанското е само за теб, сестричке. За да се поотпуснеш.

От очите ми останаха само тънки процепи.

Лина завъртя своите.

- Не ме гледай, все едно се опитвам да те напия. - След секунда изшушука: - Имай ми доверие.

Преди да направя разбор на последната част, Арън се появи отнякъде. Както винаги застана зад съпругата си и плъзна ръка през корема ѝ по онзи органичен, естествен начин, който би накарал Роузи отпреди два месеца да изпадне в сантименталност. Тъжният Гринч Роузи обаче въздъхна и извърна поглед.

Най-ненадейно в съзнанието ми пробяга спомен: как Лукас стои зад мен, също както Арън - зад Лина. Само че тогава не бяхме на лъскаво парти; бяхме в кухнята ми, правехме си закуска и Лукас се смееше. Звукът извираше направо от гърдите му и ме караше да се усмихвам.

Уф.

Щеше ли някога да спре да ми липсва?

Какво правех тук изобщо?

Извадих телефона си и погледнах колко е часът. Петнайсет

минути до полунощ. Щях да устискам шестнайсет, после си тръгнах. Щях да посрещна новата година с почести и да се разкарам оттук. Само толкова бях обещала на Лина и на себе си.

Надникнах към най-добрата ми приятелка и я заварих да ме наблюдава с плашещо голяма усмивка.

– Хмм... – подхванах намръщено. – Какво си се ухилила така?

Тя не отговори, а само плъзна чашата към ръката ми.

Хората наоколо се раздвижиха нетърпеливо, издирвайки човека, когото щяха да целунат точно в полунощ.

Взех чашата и я пресуших наведнъж.

– Спокойно, сестричке – потупа ме по свободната ръка Лина. – Всичко ще свърши съвсем скоро.

Да, защото си отивах у дома да се скрия под завивките.

– Аха.

Незнайно защо надникнах към Арън, който също се усмихваше. Започнах да мествя очи от единия към другия и обратно.

– Вие... *добре* ли сте?

Еднаквите им усмивки станаха още по-широки и вече се чудех дали не са надрусани. Защото за първи път виждах Арън да се хили като... маниак – е, с изключение на сватбения им ден – а Лина постоянно говореше разни глупости и ме гледаше странно. Всичко това започваше да ме напруга.

Но пък може би... може би просто бяха опиянени от живота и любовта, и каквото там друго символизираше тази нощ.

– Щастлива съм, че... вие сте щастливи. – Пак проверих телефона си. Десет минути. – Може ли още шампанско?

– Как е Оли, между другото? – поинтересува се Лина през психарската си усмивка, докато пълнеше чашата ми за пореден път.

Знаех какво прави – цяла вечер се опитваше да ме развесели, да ме разсее – но нарочно ѝ се връзвах. Поне темата за Оли ми носеше известна утеха.

- Добре е. Радва се, че си е у дома.

- Джо успя ли да свикне с мисълта за цялата история около него?

- Отне му известно време, но да. Главно защото го интересува единствено, че Оли се върна.

Лина кимна и погледът ѝ се стопли.

- Баща ти е филия мек хляб.

Арън се засмя.

- Това не се превежда буквално, мила. Искаш да кажеш, че Джо е душица.

Най-добрата ми приятелка завъртя очи.

- Да, и Роузи ме разбра. И двамата идеално ме разбирате.

Ъгълчетата на устата ми се извиха леко нагоре, защото каквото и да си мислеше, въобще не бях разбрала за какво говори.

- Пък и виж - посочи ме тя с пръст, - успях да ѝ изкопча една мъъничка усмивка. Първата от седмици насам!

Мъъничката ми усмивка пак се стопи.

- Както и да е. - Свих рамене. - Уредих на Оли интервю в ремонтната фирма, която работи по апартамента ми.

Господин Алън ми беше казал, че Ейдън си търсел работници, затова поисках номера му. Обадох се и попитах дали наемат хора без опит. Той каза „да“, а когато повдигнах темата пред Оли, брат ми не просто се заинтригува, а направо се въодушеви.

- Това е страхотно, Роузи - плесна с ръце Лина. - Ще му стискаме палци. Ако му трябват съвети, ще изпратим Арън да го подготви за интервюто. Преживее ли обучението, ще може да спечели всяка позиция, която си хареса. Знаеш колко страшен може да е Арън и...

- Много забавно. - Арън я прекъсна с бърза целувка по слепоочието, замайвайки я леко. После се обърна към мен: - Но ако смяташ, че мога да помогна, изпрати го при мен.

- Благодаря, Арън - отвърнах искрено. Знаех колко опит има в

провеждането на интервюта и макар че InTech и фирмата на Ейдън нямаха нищо общо, всяка помощ щеше да е от полза. – Идеята ми допада, но ще оставя Оли сам да реши как иска да се подготви за интервюто.

Внезапно светлините се приглушиха и един-единствен лъч освети екран, монтиран високо на стената.

Навсякъде около нас избухнаха радостни възгласи, оповестяващи момента, който всички чакаха.

Всички, освен мен, разбира се.

Лина стисна ръце под брадичката си и усмивката ѝ стана още по-широка. Насилих се поне този път да не ѝ се усмихвам тъжно. Май не се получи особено добре, но изражението ѝ не помръкна, така че явно ставаше. Тя ме хвана за ръката и ме поведе към развълнуваната тълпа.

– Нужно ли е? – оплаках се.

Лина ме потупа по ръката.

– Да.

Две златни цифри блеснаха на големия екран – единица и нула. Вкусвах трепетното очакване на всички около нас.

Добре, още няколко секунди, и съм свободна.

Най-добрата ми приятелка се намърда между двама ни със съпруга ѝ, докато хората се стичаха покрай нас – сигурно щяха да си пробият път и *между* нас, ако им позволяхме – нетърпеливи да се доближат до екрана или да намерят онези, които искаха до себе си, когато започнеше отброяването.

Лина обърна глава и ме погледна в очите. В погледа ѝ имаше нещо, което не можах да разгадая. Взираше се в мен както никога досега, сякаш искаше да ми каже, че... е готова да мине през огъня заради мен. Сякаш едва се сдържаше да не ме прегърне. Очите ѝ се просълзиха и точно секунда, преди броенето да започне и да избухне истинският хаос, Лина ми каза:

– Пожелай си нещо, Роузи. Може да се сбъдне.

Леко смаяна от думите ѝ, затворих неволно очи и заслушах как гостите отброяват в хор секундите до Новата година.

Десет!

Пожелай си нещо.

Девет!

Може да се сбъдне.

Осем!

Не исках нищо. Нищо... освен едно.

Седем!

Един човек.

Шест!

Единственият човек на света, който от все сърце исках да е тук.
С мен.

Пет!

Мъжът, в когото бях безнадеждно влюбена.

Четири!

Мъжът, когото исках да целуна тази вечер. И всяка вечер до края на живота си.

Три!

Докато очите ми бяха затворени, някой ме хвана за ръката. Допирът беше топъл, силен. Познат.

Две!

Сърцето ми сякаш спря да бие и после се събуди за първи път от седмици насам.

Някой ме дръпна нежно напред, притисна ме към твърди гърди.

Свежият аромат на сапун и морска сол накара всичко в тялото ми да се стегне, да затрепери. Да завибрира от надежда.

Едно!

Усетих нечий дъх до устните си и въздухът заседна в гърлото ми.

Някой ме целуна леко по брадичката.

Тъкмо започвах да си мисля, че е невъзможно, че

въображението ми си играе игрички с мен, когато някой прошепна три думи в ухото ми.

- Отвори очи, *preciosa*.

Честита Нова година!

Отворих очи и... *Божичко*.

В гърлото ми се надигна вопъл. Не знаех как и защо, понеже бях изплакала всичките си сълзи, но ето че го усетих. Защото пред мен стоеше сбъднатата ми мечта. Единствената ми мечта.

Лукас.

Толкова много неща не разбирах, на толкова много въпроси трябваше да намеря отговор, но сега бях просто влюбена глупачка, на която ѝ бе липсвал жестоко, затова просто залитнах към него. Усъмних се в собственото си зрение, в здравия си разум, в безумния бумтеж в гърдите ми и усетих сълзи да се стичат по бузите ми. Сълзи на щастие, на тъга, всички видове сълзи. Защото той беше тук. Незнайно как стоеше пред мен в тъмен костюм, с рошава коса и безкрайно топли очи.

Беше се върнал? Но как? Защо?

Лукас обгърна бузите ми с длани и познатата усмивка озари красивото му лице.

- Не плачи, Роузи. - Опря чело в моето и ме притисна с длани в още по-отчаяна, умолителна хватка. - Край на сълзите, край.

Цялото ми същество така се бе съсредоточило в него, че не разбрах откъде идват малките цветни искрици, валящи около нас; знаех единствено, че Лукас е тук, при мен. И се беше вкопчил в мен както ми се бе искало да направи онзиден на летището.

Почувствах следващите му думи до кожата на слепоочието си:

- Честита Нова година, *ángel*. Толкова много ми липсваше.

Разтворих леко устни и хванах китките му, напипвайки пулса под топлатата му кожа.

- Лукас - прошепнах. - Наистина си тук. Защо си тук?

Той пак долепи чело до моето, пристъпи още по-близо до мен и

по гръбнака ми пробяга тръпка.

- Тук съм, защото те обичам. Защото си мислех, че трябва да те оставя, Роузи. Защото не се чувствах достоен за теб. За нас. И защото съм готов да пълзя на колене пред теб, само и само да си те върна.

Необясним звук излезе от гърлото ми.

Лукас стисна по-силно лицето ми.

- Да си тръгна от теб беше най-трудното нещо в живота ми. Но сега разбирам. Знам, че не можех да те поискам завинаги, без да се постарая да стана по-добър човек заради себе си. Без да извървя този път сам. - Той потърка нос в моя и устните му се озоваха точно пред устата ми с обещание за целувката, която отчаяно жадувах. - Но вече няма да ходя никъде. Стига да ме искаш. Стига да ме вземеш обратно. - Зарови върховете на пръстите си в косата ми и наклони главата ми назад, за да ме погледне в очите. - Е, искаш ли ме още?

Въпросът ми отне дъха и ме остави безмълвна.

- Толкова много имам да ти казвам, Роузи. Да ти обяснявам. Но... - Спря се и приближи тялото си още повече до моето. Дланите му се притиснаха още по-силно към лицето ми, а гласът му спадна от нуждата, която вилнееше и у мен самата. - Нужна си ми. Моля те, приеми ме, за да ти покажа колко.

- *Лукас* - съумях да изрека накрая. - Просто... спри да говориш и ме целуни. Моля те.

Дори без да го погледна, без да го виждам, знаех, че се усмихва, когато ме целуна. Защото когато устните му най-сетне срещнаха моите, усетих усмивката му. Дълбоко в костите си. Усетих красивата му усмивка, добрината му, всеотдайността му, предаността му, любовта му. Усетих всички онези неща, които го правеха *Лукас* и които обожавях. Всичко, което ме накара да се влюбя така безпомощно в него.

Той разтвори устните ми със своите и задълбочи целувката, за

да ми покаже колко му бях липсвала, колко съжаляваше, колко се нуждаеше от мен, колко ме искаше. И аз взех всичко. Взех го и го скътах на онова сигурно местенце, където държах всичко, което ми беше дал и което мислех, че съм загубила. Но вече не болеше. Вече ме изпълваше само с щастие. Караше ме да летя в небето.

Когато се откъсна от мен да си поеме дъх, впи очи в моите и ме загледа, сякаш имаше нещо скъпоценно пред себе си. Безценно. Нещо, което повече никога нямаше да изпусне.

– Уби Тъжния Гринч Роузи – пророних дрезгаво.

Лукас се засмя.

– Толкова много ми липсваше, Роузи. – Преглътна. – Тази уста. – Докосна с палец долната ми устна. – Тези очи. – Плъзна го към веждите ми. – Това красиво лице. – Наведе се и прокара устни по бузата ми. – Но най-много ми липсваше това. – Притисна длан към гърдите ми, където сърцето ми биеше неудържимо; искаше да изскочи, да ме напусне и да отиде при него. – И вече нямам право да го искам, но, да му се не види, искам си го. Толкова силно го искам. – Замълча за миг, сякаш нямаше сили да продължи. – Дано някой ден мога да го имам.

Плъзнах ръце нагоре по раменете му и достигнах лицето му. Отметнах косата му назад.

– Имаш го. – Погледнах го в очите, за да ми повярва. – Винаги си го имал и винаги ще го имаш.

Не знаех, че е съдържал дъха си, докато гърдите му не хлътнаха и не издиша пресеклива струя въздух.

– Добре – пророни, притискайки лицето си към ръката ми. – Това е добре. Иначе следващото щеше да се получи неловко.

Понечих да кажа нещо, но преди да изрека и дума, разпознах песента, която прокънтят от тонколониите.

И бавно се опомних. Намирах се на новогодишното парти. С Лина и Арън. Навсякъде имаше пъстри конфети. И свиреха първите акорди на песента, отбелязала едно начало още когато не

подозирах до какво ще доведе.

Пак погледнах към Лукас и видях кафявите му очи, изпълнени със същото чувство, което изпълваше гърдите ми.

- Нашата песен - събрах сили да кажа със стегнато гърло. - Саундтракът на Роузи и Лукас.

Той сви рамене, поусмихна се и сведе глава, докосвайки ухото ми с устни.

- Казах ти да избираш внимателно. - По ръцете ми пропълзя тръпка; цялото ми тяло се съживи от лекия допир. - Ще танцуваш ли с мен, Розалин Греъм?

- Да - отвърнах, после повторих за всеки случай. - Да, да.

Той ме хвана по-удобно и едната му ръка се плъзна чак до тила ми, потъвайки в косата ми.

- Знам, че песента не е за бавен танц, но не мога да стоя далеч от теб нито секунда повече.

Лукас наклони главата ми назад и ме целуна отново. Съсредоточено. Откровено. Безмълвно отдавайки ми онази частица от себе си, до която не бях имала достъп преди. Сключих пръсти зад тила му, придърпах го към себе си и го допуснах до всичко останало от мен.

Той отлепи уста от моята и устните му погалиха брадичката ми.

- Щѐ ми се да не бяхме сред цял куп хора - призна ми тихо, само за моите уши. - Да те имах само за себе си. Но това ще почака. Първо имам да ти казвам толкова много неща.

Кимнах, внезапно отрезвяла, и му позволих да ме поведе в бавен танц.

- Кажи ми. Кажи ми всичко, Лукас.

- Оставих те да си тръгнеш от летището, без да ти обясня - подхвана той и преглътна тежко. - И страшно съжалявам за това. Съжалявам, че те нараних и те оставих да повярваш, че чувствата ми към теб не са достатъчно силни, за да бъдем заедно. Че *ти* не си достатъчна за мен. Никога няма да си го простя.

Обгърнах с длани тила му и зарових пръсти в копринената му коса.

- Лукас, не е нужно да ми се извиняваш - казах искрено. - Хванах те неподготвен в опита си да ти покажа какво изпитвам към теб. Струпах твърде много на главата ти, твърде рано.

- Не е така. Затова трябва да ме изслушаш, Роузи. Ти... - Чертите му се напрегнаха. - Ти беше всичко за мен. И още си. Не разбираш ли?

- Тогава... - Умълчах се от страх да задам въпроса си. Толкова често си го бях повтаряла, че вече не знаех какво да очаквам. - Защо си тръгна?

- Бях убеден, че постъпвам справедливо спрямо теб. - Едно мускулче подскочи в челюстта му. - Никога не съм се съмнявал, че ме искаш, но не мислех, че винаги ще е така. Имах чувството, че правиш компромис със себе си, Роузи. А щом аз самият не вярвах, че съм правилният мъж за теб, защо би го вярвала ти?

Думите му разбиваха сърцето ми отново. Как бе възможно този мил, грижовен, самоотвержен мъж да се възприема така?

- Когато напуснах Испания, бях само сянка от някогашния Лукас и се чувствах така известно време преди това. Сякаш някой беше издърпал килима изпод краката ми, Роузи, и ми беше отнел единственото нещо, което умеех да правя, личността, която си бях изградил. А не можех да ти предложа само остатъците, Роузи. - Той поклати глава. - Заслужаваш някого, който да те тласка напред, да споделя товара на плещите ти, да ти сваля звезди. А аз... едва ходех, без да рухна под собствената си тежест. Как да ти осигуря този някой?

Надигнах се на пръсти и го целунах в крайчето на устата му, за да му покажа, че го слушам, че го разбирам.

- Но тогава... - продължи Лукас и гласът му пресекна от трудно сдържани емоции. - Тогава прочетох книгата ти. Онази, която написа, докато живеехме заедно, докато бяхме заедно. Която се

роди от срещите ни.

Разтворих устни и сърцето ми запрепуска.

– Лина ми я изпрати и ми каза да я прочета. И аз... *Божже*. Всичко, което не вярвах за себе си, всичко, което не можех да си представя, че виждаш у мен, беше на страниците ѝ. Видях се през твоите очи. Ти ме *обичаше*. А мисълта, че жена като теб може да ме обича, когато дори не бях цял, ме подтикна да направя нещо. Да стана нещо повече. Да се превърна в по-добър човек заради самия мен. Достоеен мъж и за мен, и за теб. Да ти докажа, че си била права. Книгата ти ме подтикна да заслужи любовта, която искаше да ми дадеш, Роузи. И точно това правя сега. Или поне се опитвам.

В погледа му имаше нещо ново, нещо свирепо, пламенно – нещо, от което бях зървала само откъслеци през времето ни заедно.

– Пропиях толкова много дни в самосъжаление, в мисли за изгубеното, че не успявах да видя какво имам. Какво можех да имам. – Той долепи длан до лицето ми. – Пак започнах физиотерапията; ходил съм само няколко пъти, но съм решен да продължа. Освен това се обърнах към професионалист за паническите си пристъпи и се уча да приемам случилото се. Най-сетне разказах на всички за злополуката, извиних се, че се държах като идиот и... през цялото време си мислех за теб, Роузи. Всеки ден, всяка нощ. В един момент си спомних какво ми каза онази вечер с Алексия и Адел в апартамента на Лина. И тази идея зажува непрестанно в главата ми. Започна да ми звучи логично. Всъщност май винаги ми е звучала логично.

– Коя?

– За кулинарното училище. Просто съм бил прекалено сляп, за да видя истината. Прекалено инатлив и обезсърчен. Продължавам да си мисля, че съм твърде стар за това и знам, че има вероятност да се проваля, но съм решен да опитам. Защото това искам. Това е единственото друго нещо, освен теб, което ми връща мечтите за

бъдещето.

Очите ми се наляха със сълзи и гърдите ми се издуха от искрена радост.

Той продължи:

- Свързах се с Алексия и тя ще ми помогне с всичко. Ще кандидатствам в училището, Роузи. Тук, в Ню Йорк.

Хвърлих се в обятията му и зарових лице в шията му, а той се засмя. Засмя се от сърце.

- Ще ми е нужно малко време да уредя документите за визата и за училището и всичко останало - прошепна в ухото ми. - Така че много се надявам да си съгласна на връзка от разстояние с мен, *ángel*. Моля се да си съгласна, защото...

- Да, Лукас. Да. - Целунах го по устните. - Ще те посещавам в Испания колкото мога по-често, ще ти пиша оттук. Ще се справим и от разстояние. Макар че ще ми липсваш всеки ден. Ще издържим колкото е нужно.

Той се засмя отново и звукът беше приказен.

- Пригответи се за дълги месеци на телефонен секс, *ángel*.

Ухилих се.

- Не се сещам за по-добро приложение на телефоните ни.

Очите му се изпълниха с удивление, което ме остави без дъх - удивление, способно да промени живота ми. Той сложи ръце върху раменете ми и ме завъртя. Усетих как се приведе към мен и прошепна:

- Това е добре, защото нали ти казах, че може да стане неловко, ако не ме вземеш обратно?

Той посочи екрана, на който по-рано се бяха появили цифрите.

Мигнах учудено и нов прилив на сълзи премрежи погледа ми. Но все пак успях да прочета какво пишеше на екрана.

Розалин Греъм,

ще ми бъдеш ли най-добра приятелка?

Съквартирантка.

Танцуваща кралица.

Експериментален партньор в живота.

Сърце и душа.

Ще бъдеш ли моя, както аз съм изцяло, безнадеждно твой?

После мъжът, когото обичах, прошепна в ухото ми:

- Обичам те, Роузи. Обичам те, както никога нищо друго не съм обичал. И ако ми позволиш, ще те обичам до края на живота си.

Без дори да се замисля, се завъртях в обятията му, погледнах го право в очите и му дадох най-лесното „да“, което някога бях давала.

ЕПИЛОГ

Малко повече от година по-късно...

Лукас

– Сигурен ли си, че взе всичко? – попита ме отново. – Всичките ти вещи са в кашоните, които Чаро ще изпрати по куриер, а нещата от първа необходимост са в раницата ти?

– *Preciosa* – подхванах с огромна усмивка, – само ти си ми необходима.

– И няма да се ядосаш, ако си забравиш чорапите? – Гласът ѝ беше сладък като ягода. – Или бельото? Ще ти е неприятно да обикаляш по магазините за нови.

– Изобщо не ме интересува – отвърнах честно. – Тъкмо ще имаш по-малко слоеве дрехи за събличане.

Тя въздъхна тихо. Вече добре познавах този звук. Знаех какво означава. Бях го опознал в многото случаи, когато ни се налагаше да използваме телефоните си, докато бяхме разделени.

Виждахме се възможно най-често, но това не стигаше. Никога нямаше да ни е достатъчно. Винаги засичах времето, в което не беше до мен.

Десет седмици, пет дни и четиринайсет часа от последното ѝ посещение.

И този път живях не само без нея, но и без Тако, защото Роузи го взе със себе си, като се върна в Ню Йорк.

– Знам, *ángel* – понижих глас, за да не чуе таксиметровият шофьор следващите ми думи. Не защото бих се притеснил, а защото бяха само за нейните уши. – И аз нямам търпение да те

докосна. Да те прегърна. Да те усетя под себе си.

Чух още една въздишка, но тази беше различна. Казваше ми, че ѝ липсва не само допирът ми. И чувството беше споделено. Липсваше ми абсолютно всичко у нея.

- Е - продължи Роузи, - поне се надявам да не си забравил четката си за зъби, защото е твърде голяма стъпка да споделяме една.

Тя изцъка с език и фактът, че се шегуваше, вместо да каже онова, което и двамата си мислехме - колко ни е трудно да сме разделени и как страдахме от това - едва не ме накара да изскоча от таксито и да хукна към нея. През глава.

Нещо, което вече бях способен да направя без куцукане и без особени последици, благодарение на физиотерапията, която посещавах съвестно.

- *Preciosa*, никоя стъпка не е твърде голяма за нас.

Истина беше. Ако живеехме в една часова зона, вече щях да съм се оженил за нея. Още ми беше трудно да преглътна онзи момент преди повече от година, когато си тръгнах от нея. За малко да загубя Роузи, любовта на живота ми, в стремежа си да защита и нея, и себе си, както най-сетне бях разбрал от срещите с психолога. Но както казваше доктор Вера, от мен не се очакваше да забравя, а да си простя и да се постарая да съм по-добър човек. Стараех се всеки божии ден. Освен това се научих да живея с настоящото си аз, без да страдам по загубеното. И определено знаех какво бъдеще искам.

От самото начало исках Роузи. Но вече бях готов да взема всичко, което тя можеше да ми даде. Броях секундите до момента, в който щях да започна новия си живот с нея в Ню Йорк, където щях да посещавам кулинарното училище, за да си изградя кариера. С малко късмет, успешна като нейната. А после заедно щяхме да градим бъдещето си.

- Значи вече си в таксито? - попита Роузи, връщайки ме към

разговора ни. – И пътуваш към летището?

– Да.

Само дето не пътувах към летището; пътувах към нея. Самолетът ми кацна в Ню Йорк преди един час, а Роузи мислеше, че тепърва ще излитаме.

– Ох, имам чувството, че последните десет седмици бяха най-дългите в живота ми. А сега трябва да те чакам и цяла нощ. Не е честно.

Сградата ѝ вече се виждаше от колата.

– Още малко, Роузи.

– Знам – въздъхна тя. – Но те искам сега.

Таксито спря.

– Какво ще направиш, когато ме видиш, *ángel*?

Тя се засмя горещо.

– Какво ще направя ли?

Извадих портфейла си и платих на шофьора.

– Опиши ми.

– Ще ти се нахвърля – отвърна непоколебимо тя.

Преметнах вярната си, оръфана раница през рамо и тръгнах към входа на сградата. Побутнах вратата и тя се оказа отворена. Реших, че ще извикам някого да я поправи и влязох.

Роузи продължи:

– Ще те обсипя с целувки. По устата, по врата, по клепачите, по ушите, навсякъде.

– Навсякъде? – попитах, изкачвайки стъпалата към етажа ѝ.

– На всяко местенце, до което успея да се добера – потвърди тя и аз изхъмках. – Чак когато се уверя, че съм изпълнила цялостно задачата си, ще имам благоприличието да сляза от теб, ще хвана долния край на тениската ти и ще я изхлузя през главата ти, за да...

Почуках на вратата ѝ.

Чух развълнувания лай на Тако.

А по телефона чух Роузи да вдишва рязко.

- За да какво? - подканих я.

- Да те видя гол - отговори разсеяно тя. После въздъхна треперливо. И добави със сподавен от емоции глас: - Лукас?

- Роузи?

- Полетът ти... - Прочетох всичко в тези две думички: изненадата, облекчението, любовта, радостта. - Каза, че е днес. И ще пристигнеш утре.

- Така казах - потвърдих. - И не те излъгах. Полетът ми наистина беше за утре. Но просто нямах търпение, Роузи. Затова се качих на по-ранен.

- Наистина ли?

- Да, *preciosa*. - Чух тихите ѝ стъпки. Забързани. Нетърпеливи. - Нямах търпение, Роузи. Да те целуна, да се будя до теб всяка сутрин до края на дните ми. Да ти готвя и да ти напомням да пиеш вода, когато твърде много се вгълбиш в писането. Да чувам името си от устните ти всеки път, когато съм в теб. Нямах търпение да започнем новия ни живот заедно, Роузи. Чаках достатъчно. Чаках цял живот в заблуда. Така че отвори вратата и ще ти покажа какво съм чакал.